

**INTERNATIONAL
HIPPOCRATES CONGRESS
ON MEDICAL AND HEALTH
SCIENCES**

**BİLDİRİ ÖZETLERİ KİTABI
ABSTRACT BOOK**

EDİTÖRLER - EDITORS

Prof. Dr. Ayşe MEŞE

Prof. Dr. Meriç ERASLAN

Publishing Director / Yayın Yönetmeni: Muhammet Özcan

Editors/Editörler: Prof. Dr. Ayşe MEŞE, Prof. Dr. Meriç ERASLAN

ii

ISBN: 978-625-8545-13-5

Asos Yayınevi

1st Edition / 1.baskı: December – Aralık 2025

Address / Adres: Çaydaçıra Mah. Hacı Ömer Bilginoğlu Cad. No:

67/2-4/MERKEZ/ELAZIĞ

E-Mail: asos@asosyayinlari.com

Web: www.asosyayinlari.com

Instagram: <https://www.instagram.com/asosyayinevi/>

Facebook: <https://www.facebook.com/asosyayinevi/>

Twitter: <https://twitter.com/Asosyayinevi>

KURULLAR - BOARDS

iii

Düzenleme Kurulu Başkanı

Prof. Dr. Ayşe Meşe, Dicle University, Türkiye

Düzenleme Kurulu

Prof. Dr. Nizami Duran, Hatay Mustafa Kemal Üniversitesi, Türkiye

Prof. Dr. Ellie Abdi, Montclair Üniversitesi, ABD

Prof. Dr. Ahu Pakdemirli, Sağlık Bilimleri Üniversitesi, Türkiye

Prof. Dr. Meriç Eraslan, Akdeniz Üniversitesi, Türkiye

Prof. Dr. Halit Demir, Van Yüzüncü Yıl Üniversitesi, Türkiye

Doç. Dr. Muhammed Akif Deniz, Dicle Üniversitesi, Türkiye

Doç. Dr. Tomasz Niznikowski, Józef Pilsudski Üniversitesi, Polonya

Bilim ve Hakem Kurulu

Prof. Dr. Ahu Pakdemirli, Sağlık Bilimleri Üniversitesi, Türkiye

Prof. Dr. Adnan Ünal, Niğde Ömer Halisdemir Üniversitesi, Türkiye

Prof. Dr. Ellie Abdi, Montclair Üniversitesi, ABD

Prof. Dr. Halit Demir, Van Yüzüncü Yıl Üniversitesi, Türkiye

Prof. Dr. Hülya Çiçek, Gaziantep Üniversitesi, Türkiye

Prof. Dr. Meriç Eraslan, Akdeniz Üniversitesi, Türkiye

Prof. Dr. Mustafa Metin Donma, Tekirdağ Namık Kemal Üniversitesi, Türkiye

Prof. Dr. Nizami Duran, Hatay Mustafa Kemal Üniversitesi, Türkiye

Prof. Dr. Parvez I. Haris, Montfort Üniversitesi, Leicester, İngiltere

Prof. Dr. Robert C. Schneider, State University of New York, ABD

Doç. Dr. Ahmed Cihad Genç, Özel Muayenehane, Türkiye

Doç. Dr. Ahu Pakdemirli, Sağlık Bilimleri Üniversitesi, İzmir Tıp Fakültesi, Türkiye

Doç. Dr. Behçet Varışlı, Uluslararası Final Üniversitesi, Türkiye

Doç. Dr. Berna Erdal, Tekirdağ Namık Kemal Üniversitesi, Türkiye

Doç. Dr. Çiğdem Sevim, Kastamonu Üniversitesi, Türkiye

Doç. Dr. Derya Çayır, Sağlık Bilimleri Üniversitesi Ankara Etlik Şehir Hastanesi, Türkiye

Doç. Dr. Dilek Dülger, Sağlık Bilimleri Üniversitesi, Türkiye

Doç. Dr. Helda E. Türkmenoğlu, Prof. Dr. Cemil Taşcıoğlu Şehir Hastanesi, Türkiye

Doç. Dr. İrem Bozbey Merde, İnönü Üniversitesi, Türkiye

- Doç. Dr. Mehmet Yiğit Gökmen, Çanakkale Onsekiz Mart Üniversitesi, Türkiye
- Doç. Dr. Meral Miraloğlu, Çukurova Üniversitesi, Türkiye
- Doç. Dr. Meryem Kuru Pekcan, Sağlık Bilimleri Üniversitesi Bilkent Şehir Hastanesi, Türkiye
- Doç. Dr. Müjgan Gürler, Bolu Abant İzzet Baysal Üniversitesi, Türkiye
- Doç. Dr. Onur Olgaç Karagülle İstanbul Eğitim ve Araştırma Hastanesi, Türkiye
- Doç. Dr. Özgür Doğan, Afyonkarahisar Sağlık Bilimleri Üniversitesi, Türkiye
- Doç. Dr. Selma Usluca, Atılım Üniversitesi, Türkiye
- Doç. Dr. Serhat Sirekbasan, Çankırı Karatekin Üniversitesi, Türkiye
- Doç. Dr. Sultan Mehtap Büyüker, İstanbul Medipol Üniversitesi, Türkiye
- Doç. Dr. Tomasz Niznikowski, Józef Piłsudski Üniversitesi, Polonya
- Doç. Dr. Yelda Türkmenoğlu, Prof. Dr. Cemil Taşcıoğlu Şehir Hastanesi, Türkiye
- Doç. Dr. Yüksel Kurban, Bartın Özel Aktıp hastanesi, Türkiye
- Doç. Dr. Zuhale Uçkun Şahinoğulları, Mersin Üniversitesi, Türkiye
- Dr. Öğr. Üyesi Büşra Şeker, İstinye Üniversitesi, Türkiye
- Dr. Öğr. Üyesi Eyüp Ekmen Karamanoğlu Mehmetbey Üniversitesi, Türkiye
- Dr. Öğr. Üyesi F Kübra Yıldız Domaniç; İstanbul Atlas Üniversitesi, Türkiye
- Dr. Öğr. Üyesi Gül Ateş, Ankara Yıldırım Beyazıt Üniversitesi, Türkiye
- Dr. Öğr. Üyesi Ayşe Gülay Şahan, Balıkesir Üniversitesi, Türkiye
- Dr. Öğr. Üyesi Eyüp Ekmen, Karamanoğlu Mehmetbey Üniversitesi, Türkiye
- Dr. Öğr. Üyesi Halil İbrahim Ergen, Gaziantep Üniversitesi, Türkiye
- Dr. Öğr. Üyesi Naile Esra Saka, Tekirdağ Namık Kemal Üniversitesi, Türkiye
- Dr. Öğr. Üyesi Remzi Orkun Akgün, Çankırı Karatekin Üniversitesi, Türkiye
- Dr. Öğr. Üyesi Reza Behdari, Health Industry Research Center, West Tehran Branch, İslamic Azad Üniversitesi, Tahrán, İran
- Dr. Öğr. Üyesi Rukiye Sümeyye Bakıcı, Karabük Üniversitesi, Türkiye
- Dr. Öğr. Üyesi Sevilay Hançer Tecimer, Malatya Turgut Özal Üniversitesi, Türkiye
- Dr. Öğr. Üyesi Şadiye Berna Aykan, Sakarya Üniversitesi, Türkiye
- Dr. Öğr. Üyesi Yavuz Yücel, Dicle Üniversitesi, Türkiye
- Op.Uzm.Dr.Adnan Arslan S.B.Ü. Van Eğitim ve Araştırma Hastanesi, Türkiye
- Op. Dr. Sadık Emre Erginoğlu, Sincan Eğitim ve Araştırma Hastanesi, Türkiye
- Op. Dr. Süleyman Atalay, Kartal Dr. Lutfi Kırdar Şehir Hastanesi, Türkiye
- Uzm. Dr. Eren Güzeloglu, Prof. Dr. Cemil Taşcıoğlu Şehir Hastanesi, Türkiye
- Uzm. Dr. Erkan Boğa, Esenyurt Necmi Kadioğlu Devlet Hastanesi, Türkiye
- Uzm. Dr. Kürşat Kaan Kerimoğlu, İzmir Alsancak Nevvar-Salih İşgören Devlet Hastanesi, Türkiye

*20th International Hippocrates Congress on Medical and Health
Sciences*

Uzm. Dr. Mahmut Yılmaz, İzmir Şehir Hastanesi, Türkiye

Uz. Dr. Sami Uyar, Sağlık Bilimleri Üniversitesi Beyhekim Eğitim ve Araştırma Hastanesi,
Türkiye

v

Dr. Duygu Aygüneş Jafari, Ege Üniversitesi, Türkiye, Türkiye

Dr. Nahid Ahmadian İstanbul Haseki Eğitim ve Araştırma Hastanesi, Türkiye

İÇİNDEKİLER - CONTENTS

vi

KURULLAR - BOARDS.....	iii
Düzenleme Kurulu Başkanı.....	iii
Düzenleme Kurulu	iii
Bilim ve Hakem Kurulu.....	iii
KBRN Perspektifinden Çift Kullanımlı Kimyasalların Kritik Önemi	1
3D Slicer ve Radiant Dicom Viewer Kullanılarak Foramen Magnum'un Kantitatif Morfometrik Değerlendirilmesi ve Nesnel Şekil Sınıflandırması	3
Blood Group Patterns in Mardin: A Ten-Year Retrospective Study.....	5
<i>Candida auris</i> 'e Karşı Yeni Biyoterapötik Adaylar: Lactobacillus Süpernatantları.....	7
Gestasyonel Diyabet Mellitus'ta Non-İnvaziv Erken Bir Biyobelirteç Olarak Tükürük Chemerininin Araştırılması: İlk Trimester Tanısı İçin Potansiyeli	9
İbuprofen ile İndüklenen Karaciğer Hasarının Histopatolojik ve İmmünohistokimyasal Olarak İncelenmesi	10
İbuprofen Nefrotoksisitesinde Histopatolojik Değişiklikler ve TGF- β /TLR-4 İmmünreaktivitesinin Değerlendirilmesi	12
İdrar Kaynaklı cfDNA İzolasyonunda Pre-Analitik Parametrelerin Optimizasyonu.....	14
Kafatasının Gizli Köprüleri: Klinik Zorlukların Anatomik Temelleri.....	15
Karaciğer Dokusunda Otofajik Yanıtın Aralıklı Oruç ile Modülasyonu	17
Karaciğer Kanseri Mikrorna-2110'un Foxm1 Transkripsiyon Faktörü Üzerindeki Düzenleyici Etkisinin Belirlenmesi	19
Karaciğer Kanseri Tsukushi Proteinin Rolü.....	21
Obezitede Adipokinler: Fizyopatolojik Fonksiyonları	22
Serotonin Metabolizmasını Düzenleyen TPH1/hsa-miR-194-5p/NEAT1 ve MAOA/hsa- miR-1276/NEAT1 Eksenlerinin Pediatrik İnflamatuvar Bağırsak Hastalığındaki Rolüne İlişkin Transkripsiyonel Analiz.....	24
Physicians' Knowledge, Self-Efficacy, and Institutional Awareness of Whole-Body Donation Processes in Türkiye: A National Survey	26
Sekiz Haftalık Diyet ve Egzersiz Müdahalelerinin Obez Bireylerde Vücut Ağırlığı ve Bmi Üzerindeki Etkileri.....	27
Sıçanlarda Çekal Bağlama ve Delme Yöntemi ile İndüklenen Sepsis Modelinde Rosuvastatinin Pulmoner Hasarı Azaltıcı Etkisi.....	29
Şizofreninin İştisel Korteks Volümlerine Etkisinin Manyetik Rezonans Görüntüleri Üzerinden Karşılaştırmalı Analizi.....	31
The Effect of Albumin-Creatinine Ratio On Prognosis in Patients With Spontaneous Subarachnoid Hemorrhage	33
The Relationship Between Facial Morphometry in Patients Diagnosed With Schizophrenia, Bipolar Disorder, Schizoaffective Disorder, and Non-Psychiatric Individuals.....	34

Yaşlı Yetişkinlerde Fizyolojik Süreçlerin Öznel Göstergeleri: Uyku Kalitesi, Yorgunluk ve Şekerleme	35
B-Mirsenin Meme Kanseri Hücrelerinde Sitotoksisite ve Epitel-Mezenkimal Geçiş Üzerindeki Etkileri.....	37
Ağız ve Çene Bölgesinde Kalsifikasyonların Radyolojik Ayırıcı Tanısı	38
Airflow ve Polisaj Sistemlerindeki Küresel Araştırma Eğilimleri: Periodontal Uygulamaların Bibliyometrik Değerlendirmesi	39
Asemptomatik Bir Olguda Rastlantısal Olarak Saptanan Dens Invajinatus Tip III : Vaka Raporu.....	41
Başlangıç Çürük Lezyonları ve Tedavileri	42
Büyük Dil Modellerinin Periodontoloji Sorularını Yanıtlama Performanslarının Değerlendirilmesi	44
Çocukluk Çağı Oral Alışkanlıkları: Nedenleri, Sonuçları ve Yaklaşımları	46
Diş Hekimliği Fakültesi Öğrencilerinin Protetik Diş Tedavisi Uzmanlığına İlişkin Görüşlerinin Değerlendirilmesi	47
Diş Hekimliği Öğrencilerinin Protetik Eğitim Sürecine İlişkin Klinik Kaygı, Öz-Yeterlik ve Eğitim Algılarının Değerlendirilmesi	48
Diş Hekimliğinde Dijital Okuryazarlık	50
Diş Hekimliğinde Lazer Sistemlerinin Kullanımı, Faydaları ve Dikkat Edilmesi Gerekenler.....	52
Diş Hekimliğinde Renk Seçimi: Geçmişten Günümüze.....	54
Diş Hekimliğinde Yapay Zeka Kullanım Alanları	55
Entegre Klinik Sisteminde Eğitim Gören Diş Hekimliği Öğrencilerinin Mesleki Özgüven Düzeylerinin ve Sisteme İlişkin Memnuniyet Seviyelerinin Araştırılması	57
Farklı İrrigasyon Solüsyonu Kullanımının Kalsiyum Silikat İçerikli Materyallerin Bağlanma Dayanımına Etkisinin Değerlendirilmesi.....	59
Floresan ve Nonfloresan Glaze İşlemlerinin Farklı Cad/cam Cam Seramik Materyallerinin Renk Değişimi Üzerine Etkisinin İncelenmesi.....	61
KIBT Kullanılarak İskeletsel Sınıflamalara Göre Mandibular Foramenin Üç Boyutlu Morfolojik Değerlendirilmesi.....	62
Maloklüzyonlu Erişkin Hastada Protetik Yaklaşımla Oklüzal Rehabilitasyon: Olgu Sunumu	64
Micro-Shear Bond Strength of a Flowable Bulk Fill Resin to Hybrid Cad/cam Materials Conditioned by Different Methods	65
Mine Mikroçatlakları ile Çürük Lezyonlarının Arasındaki İlişki.....	66
Minivida Destekli Uprighter Mekanığı ile Şiddetli Çapraşıklıkın Ortodontik Tedavisi: Olgu Sunumu	68
Nanopartikül İlaveli PMMA Kaidelerine <i>Candida albicans</i> Adezyonunun Değerlendirilmesi: Anlatısal Derleme	70
Odontojenik Keratokistlerin Radyografik Değerlendirilmesi: Olgu Sunumu	71

Oral Kavitede Görülen Primer Skuamöz Hücreli Karsinom ve Akciğer Kaynaklı Adenokarsinom Metastazının Klinik, Radyolojik ve Histopatolojik Karşılaştırması: İki Olgu Sunumu	73
Ortognatik Cerrahide Sefalometri Kullanımı	75
Pediatric Hastada Bilateral Mandibular Kondil Kırıklarının Konservatif Tedavisi: Bir Olgu Sunumu	77
Pedodontide Davranış Yönlendirme ve İletişim Teknikleri Üzerine Yapılan Çalışmaların Bibliyometrik Analizi.....	79
Pedodontide Paradigma Değişimi: Gümüş Diamin Florür (SDF) ve Smart Tekniğinin Güncel Klinik Yaklaşımındaki Yeri	80
Periapikal Lezyonlu Kanal Tedavili Alt Kesici Dişlerin Multidisipliner Yaklaşım ile Yeniden Tedavisi: 7 Yıl Takip Süreli Olgu Raporu.....	82
Pre-Erüptif İntrakoronal Rezorpsiyonun Tedavi Yönetimi: Bir Olgu Sunumu.....	83
Prospektif Çalışmalar: Tanım, Metodoloji, Avantajlar ve Sınırlılıklar	84
Radyasyonun Ağız Sağlığına Etkileri ve Pedodontide Diagnostik Amaçlı Kullanımı.....	85
Restoratif Diş Tedavisinde Yapay Zekâ Tarafından Üretilen Klinik Rehberliğin Güvenliğinin Değerlendirilmesi: Çürük Uzaklaştırma Kararlarının Olası Hasta Zararı Temelli Analizi.....	86
SDHG'de Uzun Süreli Takibin Önemi: Vaka Sunumu	88
Trehaloz Yüklü Kendiliğinden Polimerize PMMA Protez Kaide Rezini: Hidrofilisite, Mekanik Performans ve In Vitro Sitouyumluluk	90
Yapay Zeka Botu Kullanımının Diş Hekimine Güven Üzerine Etkisi: Senaryo Temelli Anket Çalışması.....	92
Çocuklar İçin Sürdürülebilir Sağlık: Okul Sağlığı Uygulamalarında Çevre, Oyun ve Yaratıcılık	93
Yetişkin Bireylerin İklim Değişikliğine Yönelik Risk Algısı: Bir Ölçek Geliştirme Çalışması	95
60 Yaş ve Üzeri Bireylerdeki Sağlık Okuryazarlığı Seviyesinin Sağlıklı Yaşlanma ve Fiziksel Aktivite Düzeyi İle İlişkisi	97
Polenin Kadmiyum Kaynaklı Böbrek Hasarına Karşı Antioksidan Etkileri.....	99
Reklamların Çocukların Besin Tercihleri Üzerindeki Etkisi: Sistemik Derleme ve Meta-Analiz Sentezi.....	101
Sağlık Çalışanlarında Özgeçmiş ve Kriz Yönetimi Becerileri İlişkisi.....	103
Yaşlı Bireylerde Kırılabilirlik ve Düşmeye Karşı Fonksiyonel Egzersizle Koruma	105
Kallistatin Proteinin Tip 1 Diyabetes Mellitus Hastalarındaki Mikrovasküler Komplikasyonlarla Arasındaki İlişki	106
65 Yaş Üstü Hastalarda D Vitamin Tedavisinin İnsülin Sekresyonu, Adiponektin ve Leptin Düzeylerine Etkisi	108
Bilateral Adrenal Kitlelerde Tanısal Zorluk: Adrenal Biyopsi ile Saptanan Renal Hücreli Karsinom Metastazı	109

Bilgisayarlı Tomografi Görüntülerinde Parsiyel Pulmoner Venöz Dönüş Anomalilerinin ve Eşlik Eden Kardiyak ve Pulmoner Anomalilerin Değerlendirilmesi	110
Böbrek Nakli Alıcısında Parvovirüs B19'a Bağlı Saf Eritrosit Aplazisinin İntravenöz İmmünglobulin ile Başarılı Tedavisi: Olgu Sunumu	112
Can a Blood Test Beat Triage Scores in Coronavirus Disease-19?	114
<i>Candida auris</i> İzolatlarında Antifungal Direnç Paternleri ve İlişkili Risk Faktörleri: Retrospektif Tek Merkezli Bir Değerlendirme	115
Çocuklarda Artan Obezite Vakalarının Değerlendirilmesi	117
Çocuklarda Endokrin Bozucuların Genel Etkileri: Gelişimsel Perspektiften Güncel Bulgular.....	119
Duchenne Musküler Distrofi'de MLPA ile Delesyon Profilinin Belirlenmesi.....	120
Edinburgh Doğum Sonrası Depresyon Ölçeği ile Yenidoğanlarda Erken Dönem Kilo Kaybı ve Sarılık: Tersiyer Merkezde Prospektif, Kesitsel Analiz	121
Gestasyonel Diabetes Mellituslu Gebelerde Vasküler ve Metabolik Risklerin Değerlendirilmesi	123
Hemizigot <i>NDP</i> Gen Varyantına Bağlı Norrie Hastalığı: 20 Yaşında Bir Erkek Hastada Görülen Bir Vaka Sunumu.....	124
İnmeli Hastalarda Vizüel Destekli Beyin Bilgisayar Arayüzü(BCI) İle Kombine Fonksiyonel Elektrik Stimülasyonu Uygulaması Vaka Sunumu	126
Kallistatin Proteinin Tip 2 Diyabetes Mellitus Hastalarındaki Mikrovasküler Komplikasyonlar Arasındaki İlişki	128
Kronik Karın Ağrısı İle Presente Olan Henoch-Schonlein Purpurası.....	130
Nadir Bir Kusma Etiyolojisi Konjenital Özefagus Darlığına Endoskopik Dilatasyon ...	131
Nöropatik Ağrının Eşlik Ettiği Bel Ağrılı Hastalarda Elektromyografi ve Laboratuvar Parametrelerinin Retrospektif Analizi.....	133
Obez Bireylerde Oksitosin Reseptör (OXTR) rs2254298 Gen Polimorfizminin Agresyon ve Yeme Tutumları İle İlişkisi.....	134
Palpe Edilebilir Meme Kitlesinde Görüntüleme Kararına Yapay Zekâ Desteği: Nitel Analiz.....	135
Papiller Tiroid Mikrokarsinomu Tanılı Hastalarda Lenf Nodu Metastaz Sıklığı ve Lenf Nodu Metastazı İçin Öngördürücü Faktörler	137
Pediyatrik Akut Batın Değerlendirmesinde Ultrasonografi-Öncelikli Yaklaşım: Selektif Bilgisayarlı Tomografi Kullanımının Etkinliği ve Radyasyon Azaltımı	138
Sağ İnguinal Herni İçinde Akut Appendisit: Ultrasonografi ile Tanısı Konulan Bir Amyand Herni Olgusu	139
Sekonder Hipertansiyonun Nadir Bir Nedeni Adrenokortikal Kanseri :Olgu Sunumu	140
Şırnak Bölgesinde <i>Datura Innoxia</i> (Abuzambak) Bitkisi Yiyen 2 Vakada Ortaya Çıkan Alerjik ve Alerjik Olmayan Reaksiyonlar	141
Sol Ventrikül Mekanik Kontraksiyonu Eş Zamanlılığının Sol Ventrikül Sistolik Fonksiyonları Üzerine Olan Etkisinin Araştırılması	142

Steroid-Refrakter ve Tekrarlayan Subakut Tiroidit Olgusunda Kolşisin ile Sağlanan Remisyon: Bir Vaka Sunumu.....	144
Tip 2 Diyabet Mellitus Tedavisinde Farmakoterapi Ayarlamasında Yapay Zekâ Desteği: Nitel Bir Analiz	146
Tip 2 Diyabetes Mellitus Tanısı Olup Hemodiyalize Giren ve Girmeyen Hastalar Arasındaki Plazma Aterojenite İndeksinin Değerlendirilmesi	148
Trakya Bölgesi’nde Akut Miyeloid Lösemi: Gerçek Yaşam Demografik Verileri, Tedavi Yaklaşımları ve İndüksiyon Yanıtları	149
Tubada Kitleye Bağlı Adneksiyel Torsiyon Olgusu Sunumu	151
Yapay Zekanın Çocuk Sağlığı ve Hastalıklarındaki Geleceği	153
The Importance of Preventive Oral Health Care Services in Protection Against Non-Communicable Diseases.....	155
Akıllı Telefon Bağımlılığı ile Boyun Ağrısı, Baş Postürü, Visuomotor Reaksiyon Zamanı ve Uyku Parametreleri Arasındaki İlişki	156
Alkol ve Metamfetamin Kullanım Bozukluklarında Hematolojik ve İnflamatuvar Belirteçlerin Değerlendirilmesi	158
Intuitive and Mindful Eating Approaches for Sustainable Weight Control	159
Asst. Prof. Dr. Hasan Kaan Kavsara¹	159
Kırsalda Kadın Sağlığını Koruma ve Geliştirme Eğitim Programının Etkileri: Demirciler Köyü Örneği	161
Klinik Çocuk Beslenmesi Hesaplamalarında Yapay Zekâ Doğruluğu, Kritik Hata Oranları ve Dilin Etkisi: Chatgpt 5.1 ve Gemini Pro.....	163
Obesite Tedavisinde Semaglutid Kullanımı Güvenli Mi? Olası Yan Etkileri Nelerdir?	164
Olay Yeri Dokümantasyonunda Geleneksel Fotoğrafçılık ve 360 Derece Görüntüleme Teknolojilerinin Karşılaştırmalı Analizi.....	166
Postoperatif Santral Fasiyal Paralizde Multimodal Rehabilitasyon ve Eface ile Dijital İzlem: Olgusu Sunumu	168
Sağlık Bilimleri Lisans Öğrencilerinde Dijital Sağlık Okuryazarlığı ve Sürdürülebilir Beslenme Davranışları: Psikolojik Besin İlgisi ile İlişkiler.....	170
Toward Precision Nutrition in Colon Cancer: Fecal Immune-Related Proteins and a Promising New Biomarker for Clinical Use in Predicting Survival.....	172
Türkiye’de Yaşayan Suriyeli Ergenlerde Hayatın Anlamı, Yaşam Doyumu ve Anksiyete Arasındaki İlişki	173
0–6 Yaş Arası Çocuklarda Ekran Süresi ve Online Oyunların Olası Riskleri: Ebeveyn Farkındalığına Yönelik Bir Derleme	174
İç Hastalıkları Hemşireliği Ana Bilim Dalı Alanında Watson İnsan Bakım Modeli’ni Son 15 Yıl İçerisinde Kullanmış Olan Lisansüstü Hemşirelik Tezlerinin İncelenmesi.....	176
Periferik İntravenöz Kateter Uygulamalarında Güncel Hemşirelik Yaklaşımları: Bir Literatür İncelemesi	178
Sağlık Çalışanlarının Aşı Karşıtlığı Düşüncelerinin Aile Değerlerine Bakışına Göre Değerlendirilmesi	180

Servikal Anormalliklerin Kadınlarda Yaşanan Stres ve Cinsel Distres Üzerine Etkisi	181
Türk Yetişkinlerde Natsal Cinsel İyilik Hali Ölçeği'nin Psikometrik Özellikleri	182
Ceviz Kabuğundan Elde Edilen Odun Sirkesinin Deri Fibroblast Hücrelerinin Poliferasyonuna Etkisi	183
Etnobotanik Bilgiden Deneyisel Modellemeye: Rubus Sanctus Kök Ekstresinin Miyokardiyal İskemi/reperfüzyon Hasarındaki Koruyucu Etkisi	185
From Mechanisms to Therapies: the Role of Experimental Models in Alzheimer's Disease	187
Phlomis Herba-Venti Subsp. Pungens (Willd.) Maire Ex Defilipps Bitkisinin Antioksidan Özelliklerinin, Enzim İnhibisyon Potansiyelinin ve Fitokimyasal Profilinin Değerlendirilmesi	188
Kabin Memurlarında Fiziksel Aktivite Düzeyi İle Depresyon, Stres ve Anksiyete Arasındaki İlişkinin İncelenmesi	190
Duchenne Musküler Distrofide Fizyoterapi Araştırmalarının Bibliyometrik Analizi ..	192
Multipl Sklerozlu Bireylerde Beden-Zihin Egzersizlerinin Yorgunluk, Denge ve Yaşam Kalitesi Üzerindeki Etkisi: Sistemik Derleme ve Meta-Analiz	194
Plyometric Training Mechanics and Physiology in Football	196
Sınıflandırma Süreci: Türk Para-Aletler Bu Deneyimi Nasıl Yorumluyor?	197
Prenatal Diagnosis of Double Aortic Arch Associated With 22q11.2 Deletion: A Case Report	199
Prenatal Ultrasonographic Features and Perinatal Outcomes of Fetal Meconium Peritonitis: A Seven-Case Series	201
Yatak Başında Kişiselleştirilmiş Peep Optimizasyonu İle Sürücü Basıncı ve Rekrütment-İnflasyon Oranı Arasındaki İlişki.....	203
Adölesan Bir Boksörde Tekrarlayan Omuz İnstabilitesine Neden Olan Bilateral Glenoid Displazisi: Olgu Sunumu	205
Ağrısız Sünnet Yöntemlerinde Anestezinin Rolü	207
Akut Apandisitli Hastalarda NLR ve PNI Değerinin Komplike Apandisit Öngörüsündeki Değeri.....	208
Alport Sendromlu Olguda Oftalmik Değerlendirme	210
Ameliyat Öncesi Kas Biyopsisi, Diyabetik Hastalarda Alt Ekstremitte Amputasyonunun Sonucunu Öngörebilir Mi? Prospektif Gözlemsel Çalışma	211
Burun Tıkanıklığının Nadir Bir Nedeni: Dev Rinolitiazis	213
Büyük Dil Modellerinde Vertigo.....	215
Cerrahi Stresin Gölgesinde Gizli Tehdit: Acil Olgularda SGLT2 İnhibitörüne Bağlı Öglisemik Ketoasidoz.....	217
Delayed Diagnosis of Brachial Plexus Injury in a Polytraumatized Patient: A Case Report	218
Delayed Postoperative Hemorrhage Revealing Familial Congenital Hypofibrinogenemia After Total Abdominal Hysterectomy	220
Dev Valleculla Kisti Olan Hastada Zor Hava Yolu Yönetimi.....	222

Endoskopik Mukozal Rezeksiyon, Hangi Lezyona Ne Kadar Güvenli?.....	223
Evaluation of Hand Hygiene Beliefs and Practices in Assisted Reproductive Technology Laboratories.....	225
Fentanil Kaynaklı Kızarma ve Ürtiker Öyküsü Bulunan Çocukta Opioid İçermeyen Anestezi: Olgu Sunumu	226
Hematüri ve Kronik Pelvik Ağrının Nadir Bir Sebebi Anatomik Varyasyon Nedenli Nutcracker Sendromu ve Cerrahi Tedavisi.....	228
Hiperhidrozis'in Cerrahi Tedavisinde Zor Hava Yolu ve Endobronşial Bloker Uygulamamız	230
Hyperbaric Oxygen Therapy in Foot and Ankle Bone Marrow Edema and Our Clinical Results	232
İnfertil Çifte Yaklaşım	233
Kapsül Onarımı, Çift Endobutton Tekniği ile Tedavi Edilen Akut Rockwood Tip V Akromiyoklavikular Çıkıkların Klinik ve Radyolojik Sonuçlarını İyileştirir Mi?.....	234
Konvansiyonel Median Sternotomi ile Mitral Kapak Replasmanı Uygulanan Hastada Preoperatif Bilateral Torasik Paravertebral Bloğun Postoperatif Analjezi ve Derlenme Parametreleri Üzerine Etkisi: Olgu Sunumu	236
Koroziv Madde Alan Çocuklardaki Klinik Deneyimlerimiz: Son 1 Yıllık Retrospektif Çalışma	238
Kronik Venöz Yetmezlik Nedeniyle Cerrahi Uygulanan Hastalarda Sol Bacak Predominansı ve Multiparite ile Olası İlişkisi: Tek Merkez Deneyimi	239
Mantar Zehirlenmesi Olan Hastaların Klinik Özellikleri ve Laboratuvar Bulguları: Retrospektif Bir Analiz	240
Obstrüktif Uyku Apne Cerrahisinde İnsidental Olarak Saptanan Tonsiller Lenfoepitelyal Kist	242
Pilor Stenozunda Açık Ramstedt Pilonomyotomi Sonuçları: Beş Yıllık Deneyim	244
Plantar Fasiit Tedavisinde Nsaii, Kortikosteroid Enjeksiyonu ve Eswt Yöntemlerinin Karşılaştırılması	246
Post-Kardiyak Arrest Sendromunda Erken Prognostik Belirteçler: Seri Laktat ve Prokalsitonin Düzeylerinin Mortalite ve Nörolojik Sonuçlar Üzerine Etkisi.....	248
Posterior Lomber Enstrumantasyon Cerrahisi Yapılan Hastalarda, Transforaminal Interbody Füzyon Uygulamasının Psodoartroz Gelişme Riski ve Postoperatif Hasta Konforu Üzerine Etkisi	249
Prematür Ejakülasyonda İleri Tedavi Yaklaşımları: Güncel Kanıtlara Dayalı Bir Derleme	250
Rinoplasti İsteği İle Başvuran Hastalardaki Sosyal Görünüş Kaygısının Değerlendirilmesi	252
Safr Taşı İleusu: Bir Olgu Sunumu Işığında Klinik Bulgular, Tanı Yöntemleri ve Cerrahi Tedavi Yaklaşımları	253
Tonsillektomi Sonrası Dijital Danışmanlık: Chatgpt mi Google mi.....	254
Üst Ekstremitede Nadir Görülen Bir Ekrin Spiradenoma Olgusu: Klinik, Radyolojik ve Histopatolojik Değerlendirme	255

Yüksek Dereceli İnvaziv Ürotelyal Karsinoma Bağlı Gelişen Spontan Mesane Perforasyonu: Nadir Bir Olgu Sunumu	257
Subklinik Ketozisli Süt İneklerinde Dinamik Tiyol/disülfid Dengesi ve Bazı Biyokimyasal Parametrelerin Değerlendirilmesi	259

xiii

*20th International Hippocrates Congress on Medical and Health
Sciences*

Presentation / Bildiri ID= 135

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-9224-3007

1

KBRN Perspektifinden Çift Kullanımlı Kimyasalların Kritik Önemi

Prof.Dr. Ahu Pakdemirli¹

¹Sağlık Bilimleri Üniversitesi,
İzmir Tıp Fakültesi Fizyoloji Ana Bilim Dalı

Özet

Çift kullanımlı kimyasallar, barışçıl endüstriyel ve bilimsel uygulamalarda yaygın olarak kullanılan; ancak aynı zamanda kimyasal silahların üretiminde ham madde veya öncül madde olarak istismar edilebilen maddeler olarak tanımlanmaktadır. Fosgen, klor, amonyak, hidrojen siyanür ve bazı organofosfat bileşikler gibi kimyasallar; ilaç, tarım, plastik, yarı iletken ve enerji sektörlerinde kritik roller üstlenmekte ve sürdürülebilir kalkınma, teknolojik ilerleme ile ekonomik büyümenin temel yapı taşları arasında yer almaktadır. Bununla birlikte, bu maddelerin yüksek toksisiteleri, geniş erişilebilirlikleri ve sivil altyapılarda yaygın biçimde bulunmaları, Kimyasal Biyolojik Radyolojik Nükleer (KBRN) tehditleri bağlamında ciddi güvenlik riskleri oluşturmaktadır. Bu ikili doğa, çift kullanımlı kimyasalların yönetiminde küresel ölçekte karmaşık bir denge ihtiyacını ortaya koymaktadır. Bir yandan bilimsel araştırmaların ve endüstriyel üretimin kesintisiz devamı için bu kimyasallara erişimin sürdürülmesi gerekirken, diğer yandan kötüye kullanım, silahlaştırma ve yayılma risklerinin etkin biçimde önlenmesi zorunludur. Tarihsel deneyimler, fosgen ve hardal gazı gibi başlangıçta sivil kullanım alanlarına sahip maddelerin askeri ve saldırgan amaçlarla kullanıldığını göstermiştir. Günümüzde ise organofosfat prekürsörleri, fosfor triklorür ve tiyoalkoller gibi maddeler, kimyasal silahların yayılmasını önleme çabalarında öncelikli risk alanları olarak değerlendirilmektedir. Bu bağlamda, Kimyasal Silahlar Sözleşmesi (CWC) ve Avustralya Grubu gibi uluslararası denetim ve ihracat kontrol rejimleri, KBRN risklerinin azaltılmasında temel araçlar sunmaktadır. Ayrıca “sorumlu inovasyon” ve “güvenliği tasarlamak (security by design)” yaklaşımlarının benimsenmesi, risklerin kaynağında yönetilmesine katkı sağlamaktadır. Sonuç olarak, çift kullanımlı kimyasallar KBRN perspektifinde yalnızca bir tehdit değil, etik, şeffaf ve iş birliğine dayalı küresel yönetim gerektiren stratejik unsurlardır.

Anahtar Kelimeler: Çift Kullanımlı Kimyasallar, Kimyasal Silahlar, CBRN Güvenliği, Kimyasal Silahlar Sözleşmesi, Kimyasal Risk Yönetimi

The Critical Importance of Dual-Use Chemicals From a CBRN Perspective

Abstract

Dual-use chemicals are defined as substances that are widely employed in peaceful industrial and scientific applications while simultaneously possessing the potential to be misused as raw materials or precursors in the production of chemical weapons. Chemicals such as phosgene, chlorine, ammonia, hydrogen cyanide, and certain organophosphate compounds play indispensable roles in pharmaceuticals, agriculture, plastics, semiconductors, and energy sectors, thereby supporting sustainable development, technological advancement, and economic growth. However, their high

toxicity, broad accessibility, and presence within civilian infrastructure pose significant risks to international peace and security in the context of Chemical, Biological, Radiological, and Nuclear (CBRN) threats. This dual nature creates a complex global governance challenge. On one hand, continued access to these chemicals is essential to maintain scientific research and industrial innovation; on the other hand, the risks of misuse, weaponization, and proliferation must be effectively prevented. Historical experience demonstrates that substances originally developed for civilian purposes, such as phosgene and sulfur mustard, were later redirected toward military and offensive applications. In the contemporary setting, organophosphate precursors, phosphorus trichloride, and thiols remain priority concerns in international efforts to prevent chemical weapons development and dissemination. From a CBRN perspective, robust regulatory and oversight mechanisms are therefore critical. International frameworks, notably the Chemical Weapons Convention (CWC) and export control regimes such as the Australia Group, play a central role in mitigating these risks. In addition, the adoption of “responsible innovation” and “security by design” principles enables risk management at the earliest stages of chemical development and production. Ultimately, dual-use chemicals should not be viewed solely as threats, but as strategic resources that require ethical, transparent, and cooperative global governance to balance scientific progress, sustainability, and CBRN security.

Keywords: Dual-Use Chemicals, Chemical Weapons, CBRN Security, Chemical Weapons Convention, Risk Management

Presentation / Bildiri ID= 80

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-8745-2493

3

3D Slicer ve Radiant Dicom Viewer Kullanılarak Foramen Magnum'un Kantitatif Morfometrik Değerlendirilmesi ve Nesnel Şekil Sınıflandırması

**Asst. Prof. Dr. Özge Irmak Doğancı¹, Assoc. Prof. Dr. Mazhar Özkan², Asst. Prof. Dr. Ayşe
Zeynep Yılmaz Kayatekin², Assoc. Prof. Dr. Cenk Murat Özer²**

¹Zonguldak Bülent Ecevit Üniversitesi Tıp Fakültesi Anatomi Anabilim Dalı

²Tekirdağ Namık Kemal Üniversitesi Tıp Fakültesi Anatomi Anabilim Dalı

Özet

Giriş Foramen magnum (FM), klinik ve antropolojik açıdan önemli olan belirgin morfolojik varyasyonlar gösterir. Geleneksel şekil sınıflandırmaları çoğunlukla öznel görsel değerlendirmelere dayanır. Bu çalışma, 3D Slicer ve RadiAnt DICOM Viewer kullanılarak FM morfometrisi ve nesnel şekil sınıflandırması için yeniden üretilebilir, ölçüme dayalı bir yaklaşım uygulamayı amaçladı. Yöntemler 79 yetişkine ait (46 erkek, 33 kadın; yaş ortalaması $47,77 \pm 11,95$ yıl) yüksek çözünürlüklü kranial BT görüntüleri analiz edildi. Lineer boyutlar RadiAnt kullanılarak elde edilirken, kontur tabanlı ölçümler 3D Slicer ile çıkarıldı. FM şekli hiyerarşik bir yaklaşımla sınıflandırıldı: İlk olarak anteroposterior-transvers ilişkiye göre (yuvarlak vs. AP-oval), ardından kontur düzenliliği değerlendirildi (düzenli vs. düzensiz). Grup karşılaştırmalarında non-parametrik testler kullanıldı. Bulgular Ortalama anteroposterior çap $35,45 \pm 2,65$ mm, transvers çap $29,83 \pm 3,26$ mm, FM alanı $8,14 \pm 1,39$ cm² ve çevresi $10,33 \pm 0,86$ cm olarak bulundu. FM'nin büyük çoğunluğu AP-oval düzenli (n=72) olarak sınıflandırılırken, daha az sayıda yuvarlak düzenli form gözlemlendi (n=7); düzensiz şekil tespit edilmedi. Cinsiyete göre karşılaştırmalarda anteroposterior çap, transvers çap, alan ve çevre açısından anlamlı farklılıklar bulundu. FM şekil kategorileri karşılaştırıldığında ise yalnızca transvers çap anlamlı fark gösterdi. Sonuç Bu çalışma, standartlaştırılmış ve ölçüme dayalı bir iş akışının FM morfolojisinin güvenilir bir şekilde sınıflandırılmasını sağladığını ve incelenen popülasyonda düzenli AP-oval foramların belirgin bir şekilde baskın olduğunu göstermektedir. RadiAnt ve 3D Slicer'in birlikte kullanılması, anatomik, radyolojik ve adli uygulamalarda kullanılabilecek pratik ve yeniden üretilebilir bir FM morfometri yöntemi sunmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Foramen Magnum, Morfometri, 3D Slicer, Radiant, Kafa Tabanı Anatomisi

Quantitative Morphometric Assessment and Objective Shape Classification of the Foramen Magnum Using 3D Slicer and Radiant Dicom Viewer

Abstract

Background The foramen magnum (FM) exhibits substantial morphological variation that is clinically and anthropologically relevant. Traditional shape classifications often rely on subjective visual assessment. This study aimed to apply a reproducible, measurement-based approach for FM morphometry and objective shape classification using 3D Slicer and RadiAnt DICOM Viewer. **Methods** High-resolution cranial CT scans of 79 adults (46 males, 33 females; mean age 47.77 ± 11.95 years) were analyzed. Linear dimensions were obtained using RadiAnt, while contour-based measurements were extracted using 3D Slicer. FM shape was classified through a hierarchical approach: first by the

anteroposterior–transverse relationship (round vs. AP-oval), followed by assessment of contour regularity (regular vs. irregular). Non-parametric tests were used for group comparisons. Results Mean anteroposterior diameter was 35.45 ± 2.65 mm, transverse diameter 29.83 ± 3.26 mm, FM area 8.14 ± 1.39 cm², and perimeter 10.33 ± 0.86 cm. The vast majority of FMs were classified as AP-oval regular (n=72), while round regular forms were less frequent (n=7); no irregular shapes were observed. Gender-based comparisons revealed significant differences in anteroposterior diameter, transverse diameter, area, and perimeter. When comparing FM shape categories, only transverse diameter differed significantly across types. Conclusion This study demonstrates that a standardized, measurement-driven workflow allows reliable classification of FM morphology and reveals a strong predominance of regular AP-oval forms in the studied population. Integrating RadiAnt and 3D Slicer provides a practical and reproducible method for FM morphometry with potential applications in anatomical, radiological, and forensic settings.

Keywords: Foramen Magnum, morphometry, 3D Slicer, radiant, skull Base Anatomy

Presentation / Bildiri ID= 95

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-7855-5343

5

Blood Group Patterns in Mardin: A Ten-Year Retrospective Study

Assoc. Prof. Dr. Ahmet Dundar¹ , Asst. Prof. Dr. Songul Cetik Yıldız¹

¹Mardin Artuklu University

*Corresponding author: Songül ÇETİK YILDIZ

Özet

Belirli bir bölgedeki kan grubu dağılımlarının ortaya konulması, kan bankası planlaması, acil transfüzyon yönetimi ve toplum genetiğine yönelik çalışmalar açısından büyük önem taşımaktadır. Bu çalışmada, Mardin ilinde yaşayan bireylerin AB0 ve Rh kan grubu dağılımları belirlenmiş ve elde edilen veriler Türkiye'nin farklı illerindeki sonuçlarla karşılaştırılmıştır. Retrospektif olarak yürütülen çalışmamızda, 2015–2024 yılları arasında Mardin-Kızıltepe Devlet Hastanesi kan merkezine başvuran 2.890 kişiye ait kan grubu kayıtları incelenmiştir. Kan grupları lam aglütinasyon, tüp aglütinasyon veya jel santrifügasyon yöntemleriyle belirlenmiş ve AB0 ile Rh sistemlerine göre değerlendirilmiştir. Sonuçlar, A Rh(+) ve 0 Rh(+) gruplarının en sık görülen kan grupları olduğunu, AB Rh(–) grubunun ise en düşük orana sahip olduğunu göstermiştir. Çalışmada Rh pozitiflik oranı %89,72 olarak saptanmış ve bu oran ülke genelindeki eğilimlerle uyumlu bulunmuştur. Türkiye'nin çeşitli illeriyle yapılan karşılaştırmalarda, Mardin'deki dağılımın ulusal verilerle benzerlik gösterdiği; ancak bölgenin etnik ve demografik yapısından kaynaklanabilecek küçük farklılıklar olduğu görülmüştür. Elde edilen bulgular, bölgesel kan grubu profillerinin belirlenmesinin transfüzyon güvenliği, stok yönetimi ve acil durum hazırlığı açısından kritik önem taşıdığını göstermektedir. Ayrıca çalışma, bölgeye yönelik epidemiyolojik araştırmalara ve genetik analizlere katkı sağlayacak nitelikte yeni veriler sunmaktadır.

Anahtar Kelimeler: AB0 Sistemi, Rh Faktörü, Kan Grubu Dağılımı, Mardin, Türkiye

Blood Group Patterns in Mardin: A Ten-Year Retrospective Study

Abstract

The determination of blood group distributions in a specific region provides essential data for blood bank organization, emergency transfusion planning, and population-based genetic assessments. This study aimed to identify the frequencies of AB0 and Rh blood groups among individuals living in Mardin province and to compare these findings with reports from other regions of Türkiye. This retrospective analysis included blood group records of 2.890 individuals who applied to the blood center of Mardin-Kızıltepe State Hospital between 2015 and 2024. Blood typing was performed using slide agglutination, tube agglutination, or gel centrifugation methods. The distribution of groups was evaluated according to the AB0 and Rh systems. Our findings indicate that A Rh(+) and O Rh(+) were the most common blood groups in the study population, whereas AB Rh(–) had the lowest frequency. The overall Rh positivity rate was 89.72%, aligning closely with national trends. When compared with data from various provinces, the distribution observed in Mardin demonstrates similarities to national patterns, although minor variations appear to reflect regional demographic and ethnic diversity. These results emphasize the importance of regional blood group mapping in ensuring safe transfusion practices and

effective blood stock management. Establishing accurate local blood group profiles is particularly valuable in emergencies, disaster preparedness, and planning for populations with high transfusion requirements. Moreover, the data obtained in this study contribute to the growing body of literature on population genetics and may guide future epidemiological and clinical research at the regional level.

Keywords: AB0 System, Rh Factor, Blood Group Distribution, Mardin, Turkiye

Presentation / Bildiri ID= 22
Oral Presentation / Sözlü Sunum
ORCID ID: 0000-0001-8920-1754

7

***Candida auris*'e Karşı Yeni Biyoterapötik Adaylar: *Lactobacillus* Süpernatantları**

Assoc. Prof. Dr. Berna Erdal¹ , Dr. Bahar Yılmaz²

¹Tekirdag Namik Kemal University, Department of Medical Microbiology, Faculty of Medicine, Tekirdag, Turkey

²Tekirdag Namik Kemal University, Department of Tumor Biology and Immunology, Institute of Health Sciences, Tekirdag, Turkey

*Corresponding author: Bahar Yılmaz

Özet

Son yıllarda maya enfeksiyonlarındaki artış ve gelişen antifungal direnç, bu tür enfeksiyonların tedavisinde zorluklara neden olmaktadır. Özellikle *Candida auris* (*C. auris*), çoklu ilaç direnci, hastane kaynaklı enfeksiyonlara neden olma yeteneği ve hızlı yayılım kapasitesiyle dikkat çeken bir patojendir. Mevcut antifungal ajanlara karşı dirençli olması yeni ve güvenli alternatiflerin araştırılmasını zorunlu kılmaktadır. Bu çalışmada, *Lactobacillus delbrueckii* subsp. *bulgaricus* (*L. bulgaricus*) ve *Lactobacillus paracasei* subsp. *paracasei* (*L. paracasei*) izolatlarından elde edilen canlı ve ısı ile inaktive edilmiş hücresiz süpernatantlarının (CFS), *C. auris* B11903 suşuna karşı gösterdiği antifungal etkinin belirlenmesi amaçlanmaktadır. *C. auris* suşunun antifungal duyarlılığı, Klinik ve Laboratuvar Standardı Enstitüsü (CLSI) kılavuzuna uygun olarak mikrodilüsyon yöntemiyle değerlendirildi. Canlı ve ısıyla inaktive edilmiş CFS'lerin %0,20–%100 arasındaki seri dilüsyonları hazırlandı. Minimum inhibitör konsantrasyonları (MİK) ve Minimum fungisidal konsantrasyonları (MFC) belirlendi. Sonuçlar inaktive edilmiş CFS'lerin canlı CFS'lere kıyasla daha düşük konsantrasyonda antifungal etki gösterdiğini ortaya koydu. Canlı CFS'de MIC ve MFC değerleri *L. bulgaricus* için %50, *L. paracasei* için %12,5 olarak belirlenirken, ısı ile inaktive edilmiş süpernatantlarda ise *L. bulgaricus* için %25 ve *L. paracasei* için %6,25 bulundu. Hem canlı hem de ısı ile inaktive edilmiş *L. bulgaricus* ve *L. paracasei* CFS'leri *C. auris* üzerinde antifungal etki gösterdi. Dikkat çekici olarak, ısı ile inaktive edilen CFS'lerin *C. auris* üzerinde daha düşük konsantrasyonlarda etkili olduğu belirlendi. Özellikle *L. paracasei*'ye ait inaktive CFS en yüksek antifungal etkiyi gösterdi. Elde edilen sonuçlar, probiyotik CFS'lerinin hem canlı hem de inaktive halleriyle potansiyel antifungal ajan olarak değerlendirilebileceğini ortaya koymaktadır.

Anahtar Kelimeler: *Candida auris*, *Lactobacillus bulgaricus*, *Lactobacillus paracasei*, Hücresiz süpernatant, Antifungal

New Biotherapeutic Candidates Against *Candida auris*: *Lactobacillus* Supernatants

Abstract

The recent increase in yeast infections and the development of antifungal resistance have created challenges in the treatment of such infections. *Candida auris* (*C. auris*), in particular, is a pathogen notable for its multidrug resistance, ability to cause hospital-acquired infections, and rapid spread. Its resistance to existing antifungal agents necessitates the search for new and safer alternatives. This study aimed to determine the antifungal activity of live and heat-inactivated cell-free supernatants (CFS) obtained from *Lactobacillus delbrueckii* subsp. *bulgaricus* (*L. bulgaricus*) and *Lactobacillus paracasei*

subsp. *paracasei* (*L. paracasei*) isolates against *C. auris* B11903. The antifungal susceptibility of *C. auris* strains was assessed by microdilution in accordance with the Clinical and Laboratory Standards Institute (CLSI) guidelines. Serial dilutions of live and heat-inactivated CFSs ranging from 0.20% to 100% were prepared. Minimum inhibitory concentrations (MIC) and Minimum fungicidal concentrations (MFC) were determined. The results revealed that inactivated CFSs exhibited antifungal activity at lower concentrations compared to live CFSs. The MIC and MFC values for live CFSs were 50% for *L. bulgaricus* and 12.5% for *L. paracasei*, while those for heat-inactivated supernatants were 25% for *L. bulgaricus* and 6.25% for *L. paracasei*. Both live and heat-inactivated *L. bulgaricus* and *L. paracasei* CFSs exhibited antifungal activity against *C. auris*. Remarkably, heat-inactivated CFSs were found to be effective against *C. auris* at lower concentrations. In particular, the inactivated CFS from *L. paracasei* exhibited the highest antifungal activity. The results suggest that probiotic CFSs, both in live and inactivated forms, can be considered potential antifungal agents.

Keywords: *Candida auris*, *Lactobacillus bulgaricus*, *Lactobacillus paracasei*, Cell-free supernatant, Antifungal

Presentation / Bildiri ID= 148

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0002-2372-9190>

9

Gestasyonel Diyabet Mellitus'ta Non-İnvaziv Erken Bir Biyobelirteç Olarak Tükürük Chemerininin Araştırılması: İlk Trimester Tanısı İçin Potansiyeli

**Assod. Prof. Dr. Müjde Canday¹ , Assod. Prof. Dr. Aslıhan Yurtkal¹ , Ph.d. Cand. Tuba Köse² ,
Prof.Dr. Ender Coşkunpınar²**

¹Kafkas Üniversitesi, Tıp Fakültesi, Kadın Hastalıkları ve Doğum Anabilim Dalı

²Sağlık Bilimleri Üniversitesi, Tıp Fakültesi, Tıbbi Biyoloji Anabilim Dalı

*Corresponding author: Tuba Köse Almalı

Özet

Amaç: Gestasyonel diyabet mellitus (GDM), anne ve fetus için önemli morbiditelere yol açabilen yaygın bir gebelik komplikasyonudur. Bu çalışmada, ilk trimesterde ölçülen serum ve tükürük chemerin düzeylerinin GDM'nin erken ve non-invaziv tanısındaki potansiyel biyobelirteç değerinin araştırılması amaçlanmıştır. **Yöntem:** Bu prospektif, tek körlü vaka-kontrol çalışmasına toplam 258 gebe dahil edilmiştir. Gebeler, 24–28. gebelik haftalarında uygulanan 75 g oral glukoz tolerans testi (OGTT) sonuçlarına göre GDM ve normal glukoz toleransı (NGT) gruplarına ayrılmıştır. İlk trimester sonunda toplanan tükürük örnekleri ve ikinci trimesterde alınan serum örneklerinde chemerin düzeyleri ELISA yöntemi ile ölçülmüştür. Gruplar arası karşılaştırmalarda Mann–Whitney U testi, korelasyon analizlerinde Spearman testi kullanılmıştır. **Bulgular:** GDM grubunda serum ve tükürük chemerin düzeyleri NGT grubuna kıyasla anlamlı derecede yüksek bulunmuştur ($p<0,001$). Serum ve tükürük chemerin düzeyleri arasında tüm olgularda pozitif korelasyon saptanırken ($r=0,309$; $p<0,001$), bu ilişkinin GDM grubunda daha güçlü olduğu belirlenmiştir ($r=0,427$; $p<0,001$). **Sonuç:** Elde edilen bulgular, chemerin özellikle tükürükte ölçümünün, GDM'nin erken ve non-invaziv tanısında umut verici bir biyobelirteç olabileceğini göstermektedir.

Anahtar Kelimeler: Chemerin, Tanısal Biyobelirteç, Erken Tanı, Birinci Trimester Taraması, Gestasyonel Diyabet Mellitus, Non-Invaziv Tarama, Tükürük Biyobelirteçleri, Serum Biyobelirteçleri

Presentation / Bildiri ID= 82

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0006-5886-3011

10

İbuprofen ile İndüklenen Karaciğer Hasarının Histopatolojik ve İmmünohistokimyasal Olarak İncelenmesi

Asst. Prof. Dr. Halime Tozak Yıldız¹, Dr. Ebru Binay¹

¹Kırşehir Ahi Evran Üniversitesi

Özet

İbuprofen, yaygın olarak kullanılan nonsteroid antiinflamatuar ilaçlar arasında yer almakta olup analjezik, antipiretik ve antiinflamatuar etkileri nedeniyle sıklıkla tercih edilmektedir. Ancak yüksek dozda ve uzun süreli kullanımının karaciğer başta olmak üzere birçok organda toksisite riskini artırdığı bilinmektedir. Bu çalışmanın amacı, yüksek doz ibuprofen maruziyetinin karaciğer dokusunda oluşturduğu yapısal ve moleküler düzeydeki hasarı histopatolojik ve immünohistokimyasal yöntemlerle değerlendirmektir. Erişkin erkek Wistar albino sıçanlar Kontrol (hiçbir uygulama yapılmadı), sham (500µl SF) ve ibuprofen (500µl SF içerisinde 250mg/kg ibuprofen) grupları olarak üç gruba ayrılmıştır (n=6). Karaciğer dokuları rutin doku takip işlemlerinden geçirilmiş ve Hematoksilin-Eozin ile Masson Trikrom boyamaları uygulanarak inflamasyon, dejenerasyon ve fibrozis düzeyleri analiz edilmiştir. Fibrozis derecelendirmesi portal, periportal ve septal alanlar üzerinden değerlendirilmiştir. Ayrıca inflamasyon ve fibrozisin kritik düzenleyicileri olan Transforming Growth Factor-β1 (TGF-β1) ve Toll-Like Reseptör 4 (TLR4) ekspresyonları immünohistokimyasal boyama ile incelenmiş ve ImageJ programı kullanılarak kantitatif olarak ölçülmüştür. Sonuçlar, ibuprofen uygulanan grupta belirgin hepatosit dejenerasyonu, hücrel nekroz, sinüzoidal yapıda bozulma ve fibrotik alanlarda artış olduğunu göstermiştir. Masson Trikrom boyamalarında portal ve periportal fibroziste anlamlı artış gözlenmiştir. İmmünohistokimyasal analizlerde TGF-β1 ve TLR4 immünreaktivitesinin IBU grubunda kontrol ve sham gruplarına kıyasla belirgin şekilde yüksek olduğu tespit edilmiştir. Bu durum, ibuprofenin inflamatuvar yanıtı artırarak fibrotik süreci tetiklediğini desteklemektedir. Sonuç olarak yüksek doz ibuprofen maruziyetinin karaciğer dokusunda hem histopatolojik hem de moleküler düzeyde ciddi hasara yol açtığı ortaya konmuştur. Bulgular, analjezik ve antiinflamatuar ilaçların kontrolsüz kullanımının hepatotoksisite açısından önemli bir risk oluşturduğunu vurgulamaktadır.

Anahtar Kelimeler: İbuprofen, Hepatotoksisite, TGF-β1, TLR4, Fibrozis, İnflamasyon

Histopathological and Immunohistochemical Evaluation of Ibuprofen-Induced Liver Injury

Abstract

Ibuprofen is one of the most commonly used nonsteroidal anti-inflammatory drugs (NSAIDs) and is frequently preferred due to its analgesic, antipyretic, and anti-inflammatory effects. However, high-dose and long-term use is known to increase the risk of toxicity in multiple organs, particularly the liver. The aim of this study was to evaluate the structural and molecular damage caused by high-dose ibuprofen exposure in liver tissue using histopathological and immunohistochemical methods. Adult male Wistar albino rats were divided into three groups: Control (no application), sham (500µl SF), and ibuprofen (250mg/kg ibuprofen in 500µl SF) groups (n=6). Liver tissues were processed using routine histological procedures, and Hematoxylin-Eosin and Masson's Trichrome staining were applied to analyze the

degree of inflammation, degeneration, and fibrosis. Fibrosis grading was assessed based on portal, periportal, and septal regions. In addition, the expression levels of Transforming Growth Factor- β 1 (TGF- β 1) and Toll-Like Receptor 4 (TLR4), which play critical regulatory roles in inflammation and fibrogenesis, were examined via immunohistochemical staining and quantitatively measured using the ImageJ software. The findings demonstrated marked hepatocyte degeneration, cellular necrosis, disruption of sinusoidal architecture, and an increase in fibrotic areas in the ibuprofen-treated group. Masson's Trichrome staining revealed a significant rise in portal and periportal fibrosis. Immunohistochemical analysis showed that TGF- β 1 and TLR4 immunoreactivity was markedly elevated in the IBU group compared to the control and sham groups. This increase supports the notion that ibuprofen enhances the inflammatory response and triggers fibrotic processes. In conclusion, high-dose ibuprofen exposure induces significant histopathological and molecular damage in liver tissue. These results highlight that the uncontrolled use of analgesic and anti-inflammatory drugs poses a substantial risk for hepatotoxicity.

Keywords: Ibuprofen, Hepatotoxicity, TGF- β 1, TLR4, Fibrosis, Inflammation.

Presentation / Bildiri ID= 81

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0007-7520-9078

12

İbuprofen Nefrotoksisitesinde Histopatolojik Değişiklikler ve TGF- β /TLR-4 İmmünreaktivitesinin Değerlendirilmesi

Asst. Prof. Dr. Kübra Tuğçe Kalkan¹, Dr. Serdar Deniz¹

¹Kırşehir ahi evran üniversitesi

*Corresponding author: Serdar Deniz

Özet

Amaç: İbuprofen (İBU), non-steroidal antiinflatuar ilaçlar (NSAİİ) sınıfına ait olup ağrı kontrolü ve inflamasyonla seyreden birçok durumda yaygın kullanılan bir ajandır. Bununla birlikte yüksek dozda ve/veya uzun süreli kullanımının böbrek dokusunda nefrotoksik etkilere ve akut böbrek hasarına yol açabileceği bildirilmektedir. Bu çalışmanın amacı, yüksek doz İBU uygulanmış sıçanlarda böbrek dokusunda gelişen histopatolojik değişiklikleri ve inflamasyonla ilişkili TLR-4 ile TGF- β aktivasyonunun immünohistokimyasal düzeylerini ortaya koymaktır. Yöntem: Deneysel modelde 18 erişkin erkek Wistar albino sıçan randomize edilerek kontrol, sham ve İBU gruplarına ayrıldı (n=6). İBU grubuna 21 gün boyunca 200 mg/kg/gün ibuprofen verildi. Deney sonunda tüm hayvanlar ketamin-ksilazin ile genel anestezi altında sakrifiye edildi. Böbrekler eksize edilip %10 nötral formaldehitte fikse edildi ve standart histolojik doku takibi yapıldı. Kesitler Hematoksilen-Eozin ve PAS ile boyandı. Tübüler epitel nekrozu, fırçamsı kenar kaybı ve glomerüler kapiller retraksiyon 0-3 arasında semikantitatif puanlandı. TLR-4 ve TGF- β immünreaktiviteleri ImageJ ile pozitif boyanma alanı/yoğunluğu üzerinden ölçüldü. Bulgular: Kontrol ve sham gruplarında renal mimari korunmuş, glomerüller ve Bowman kapsülü normal görünümdeydi; interstisyel ödem ya da inflamatuvar hücre artışı izlenmedi. İBU grubunda tübüler epitel nekrozu, PAS-pozitif fırçamsı kenar kaybı ve glomerüler kapiller retraksiyon kontrol ve sham gruplarına kıyasla belirgin olarak arttı (p<0.001). Hasarın kortikal tübüllerde yoğunlaştığı ve bazı alanlarda lümen dilatasyonu ile hücresel dökülmenin eşlik ettiği gözlemlendi. TGF- β immünreaktivitesi İBU grubunda sham'a göre anlamlı yükseldi (p<0.05), TLR-4 immünreaktivitesi hem kontrol hem sham gruplarına göre daha yüksekti (p<0.05). Sonuç: Yüksek doz İBU sıçan böbreğinde belirgin tübüler ve glomerüler hasar oluşturmuş, TLR-4 ve TGF- β artışları ise inflamatuvar yolların ve doku yanıtının hasara eşlik ettiğini göstermiştir. Bulgular, yüksek doz/uzun süreli İBU kullanımında nefrotoksisite riskine karşı dikkatli olunması gerektiğini ve böbrek fonksiyonlarının izlenmesinin önemini desteklemektedir.

Anahtar Kelimeler: İbuprofen, Sıçan, Böbrek, Nefrotoksisite

Histopathological Changes and Evaluation of Tgf-B/tlr-4 Immunoreactivity in Ibuprofen Nephrotoxicity

Abstract

Objective: Ibuprofen (IBU), a non-steroidal anti-inflammatory drug (NSAID), is widely used for pain control and various inflammatory conditions. However, high-dose and/or long-term use has been reported to cause nephrotoxic effects and acute kidney injury. This study aimed to determine histopathological changes in renal tissue and the immunohistochemical levels of inflammation-related

TLR-4 and TGF- β activation in rats administered high-dose IBU. Methods: Eighteen adult male Wistar albino rats were randomized into three groups: control, sham, and IBU (n=6 each). The IBU group received 200 mg/kg/day ibuprofen for 21 days. At the end of the experiment, animals were sacrificed under ketamine–xylazine anesthesia. Kidneys were excised, fixed in 10% neutral formaldehyde, processed with standard histological procedures, and stained with Hematoxylin–Eosin and Periodic Acid–Schiff (PAS). Tubular epithelial necrosis, brush-border loss, and glomerular capillary retraction were scored semiquantitatively (0-3). TLR-4 and TGF- β immunoreactivities were quantified using ImageJ based on positive staining area/intensity. Results: Control and sham groups showed preserved renal architecture with normal glomeruli and Bowman’s capsule, and no evident interstitial edema or inflammatory cell increase. The IBU group exhibited significantly increased tubular epithelial necrosis, PAS-positive brush-border loss, and glomerular capillary retraction compared with control and sham ($p<0.001$). Damage was prominent in cortical tubules, with luminal dilatation and epithelial desquamation. TGF- β immunoreactivity was higher in the IBU group than in sham ($p<0.05$), while TLR-4 immunoreactivity was elevated relative to both control and sham ($p<0.05$). Conclusion: High-dose IBU induces marked tubular and glomerular injury in rat kidneys, accompanied by increased TLR-4 and TGF- β signaling, indicating activation of inflammatory pathways and tissue response. These findings emphasize caution with high-dose/long-term IBU use and the importance of monitoring renal function.

Keywords: Ibuprofen, Rat, Kidney, Nephrotoxicity

Presentation / Bildiri ID= 112
Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0003-1966-3907>

14

İdrar Kaynaklı cfDNA İzolasyonunda Pre-Analitik Parametrelerin Optimizasyonu

Asst. Prof. Dr. Ekin Çelik¹

¹Kırşehir Ahi Evran Üniversitesi Tıp Fakültesi Tıbbi Biyoloji Anabilim Dalı

*Corresponding author: Ekin Çelik

Özet

Apoptoz veya nekroz süreçlerine uğrayan hücrelerden vücut sıvılarına salınan kısa DNA fragmanları olarak adlandırılan cfDNA, özellikle onkolojik izlem ve prenatal tanıda “sıvı biyopsi” uygulamalarının temel analitik girdilerinden biri olarak artan klinik ve araştırma önemine sahiptir. İdrar, non-invaziv örnekleme kolaylığı sunmasına karşın, içerdiği nükleaz aktivitesi ve matriks değişkenliği nedeniyle cfDNA stabilitesi açısından zorlu bir örnek türüdür. Literatürde idrar cfDNA’sında pre-analitik stabilizasyonun kritik rolü vurgulanmakla birlikte, yeni yaklaşımların idrar matriksindeki performansına ilişkin veriler sınırlıdır. Bu çalışmanın amacı, idrar kaynaklı cfDNA izolasyonunda stabilizasyon yaklaşımı, bekleme süresi ve santrifüj koşullarını optimize ederek cfDNA bütünlüğü ve analitik özgüllüğü artırmaktır. Çalışmada ticari olarak temin edilen idrar örneklerine belirli miktarlarda cfDNA eklenerek (spike-in) model oluşturulmuş ve farklı işleme koşulları karşılaştırılmıştır. Bulgular, örneklerin derhal işlendiği durumda stabilizasyonun cfDNA profili üzerinde belirgin bir fark yaratmadığını; ancak +4°C’de 5 saat bekletme sonrasında stabilizasyon solüsyonu içermeyen örneklerde cfDNA bozunumu gelişirken, solüsyon kullanılan grupta fragman profil bütünlüğünün korunduğunu göstermiştir. Santrifüj uygulanmayan örneklerde toplam DNA sinyali artmış görünse de, fragman analizi bu artışın cfDNA’ya özgü olmadığını göstermiştir. Buna karşılık, çift santrifüj yaklaşımı stabilizasyon solüsyonu ile birlikte uygulandığında daha temiz arka plan ve cfDNA’ya özgü daha seçici pikler elde edilmiştir. Sonuç olarak; 10 mL idrar hacmi, stabilizasyon ve çift santrifüjleme adımlarını içeren optimize protokol ile spike edilen düzeye yakın ve yüksek saflıkta cfDNA geri kazanımı sağlanmıştır. Bu iş akışı, idrar bazlı genetik analizlerde pre-analitik varyasyonu azaltmaya ve cfDNA bütünlüğünü korumaya yönelik uygulanabilir bir yaklaşım sunmaktadır.

Anahtar Kelimeler: cfDNA, İdrar, Pre-Analitik Optimizasyon

Presentation / Bildiri ID= 170

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: PÖ 0000-0002-9422-5723; BO 0000-0002-5983-1875 ; SAT 0000-0002-3371-4734

15

Kafatasının Gizli Köprüleri: Klinik Zorlukların Anatomik Temelleri

Dr. Pınar Öztürk¹ , Dr. Buket Oğuz² , Asst. Prof. Dr. Sinem Akkaşoğlu Taş²

¹Department of Neurology, Ankara Yıldırım Beyazıt University Yenimahalle Research and Training Hospital

²Department of Anatomy Faculty of Medicine Ankara Yıldırım Beyazıt University

*Corresponding author: Sinem Akkaşoğlu Taş

Özet

Amaç: Kraniyumun varyasyonel kemik köprüleri, özellikle sfenoid kemikte bulunanlar, klinik öneme sahip önemli anatomik varyantları temsil etmektedir. Bu köprüler (Sella turcica köprüsü, pterygospinoz köprü ve interspinöz köprü dahil olmak üzere), normal nörovasküler anatomiye değiştirebilir, sinir sıkışmasına yatkınlık oluşturabilir ve kafa tabanındaki cerrahi ve radyolojik işlemlerin karmaşıklığını ve riskini artırabilir. **Materyal ve Metodlar:** Bu vaka serisinde, laboratuvarımızda bulunan 40 kafatası incelenmiş olup bir sella turcica köprüsü, bir pterygospinoz köprü ve bir interspinöz köprü olmak üzere toplam üç örnekte kemik köprüleri tespit edildi. Bu anatomik varyasyonlar sistematik olarak belgelendi ve ilişkili semptomlar ve komplikasyonlar da dahil olmak üzere potansiyel klinik etkileri, mevcut literatür bağlamında analiz edildi. **Bulgular:** Tespit edilen kemik köprülerinin sıklığı, literatürde daha önce bildirilen verilerle tutarlıydı. Ağır kraniofasiyal deviasyon vakalarının %18,6'sında sella turcica köprüsü gözlemlenmiş ve internal karotid arterin seyri ile ilişkili olduğu gösterilmiş olup, etkilenen bireyleri belirli nörolojik belirtilere yatkın hale getirebilir. Pterygospinoz köprü vakaların %5,5'inde tespit edilmiş ve özellikle çiğneme sırasında mandibular nevralji ile ilişkilendirilmiştir; bu durum muhtemelen mandibular sinirin sıkışması veya baskılanmasından kaynaklanmaktadır. **Sonuç:** Kranial kemik köprüleri, özellikle atipik veya açıklanamayan nörolojik semptomlarla başvuran hastalarda tanısal değerlendirme sırasında dikkatlice ele alınması gereken klinik olarak önemli anatomik varyantları temsil etmektedir. Bu varyasyonların tanınması, ameliyat öncesi planlama için çok önemlidir, çünkü varlıkları nörovasküler yaralanma ve ameliyat içi komplikasyon riskini artırabilir. Laboratuvar gözlemlerimizde tespit edilen ve mevcut literatürle desteklenen, kranial kemik köprülerinin insidansı ve klinik etkilerinin kapsamlı bir şekilde anlaşılması, tanısal doğruluğu optimize etmek ve güvenli ve etkili cerrahi yönetimi sağlamak için kritik öneme sahiptir.

Anahtar Kelimeler: Sella Turcica Köprüsü, Pterygospinoz Köprüsü, Interspinöz Köprü, Nörovasküler Sıkışma, Kranial Anatomik Varyasyon, Cerrahi Komplikasyonlar

Hidden Bridges of the Cranium: Anatomical Foundations of Clinical Challenges

Abstract

Background: Variational bony bridges of the cranium, particularly those involving the sphenoid bone, represent important anatomical variants with significant clinical relevance. These bridges—including sella turcica bridging, sphenoid spine (pterygospinous) bridging and interspinous bridging—may alter normal neurovascular anatomy, predisposing to nerve entrapment and increasing the complexity and

risk of surgical and radiological procedures in the cranial base region. **Materials and Methods:** In this case series, we examined 40 human crania in our laboratory and identified bony bridges in three specimens: one sella turcica bridge, one sphenoid spine (pterygospinous) bridge, and one interspinous bridge. These anatomical variations were systematically documented, and their potential clinical implications, including associated symptoms and complications, were analyzed in the context of the existing literature. **Results:** The incidence of the identified bony bridges was consistent with previously reported data in the literature. Sella turcica bridging was observed in 18.6% of cases with severe craniofacial deviation and demonstrated an association with the course of the internal carotid artery, potentially predisposing affected individuals to specific neurological manifestations. Sphenoid spine (pterygospinous) bridging was identified in 5.5% of cases and has been associated with mandibular neuralgia, particularly during mastication, likely due to entrapment or compression of the mandibular nerve. **Conclusion:** Cranial bony bridges represent clinically relevant anatomical variants that warrant careful consideration during diagnostic evaluation, particularly in patients presenting with atypical or unexplained neurological symptoms. Recognition of these variations is essential for preoperative planning, as their presence may increase the risk of neurovascular injury and intraoperative complications. A thorough understanding of the incidence and clinical implications of cranial bony bridges, as demonstrated in our laboratory observations and supported by the existing literature, is therefore critical for optimizing diagnostic accuracy and ensuring safe and effective surgical management.

Keywords: Sella Turcica Bridge, Pterygospinous Bridge, Interspinous Bridge, Neurovascular Entrapment, Cranial Anatomical Variation, Surgical Complications

Presentation / Bildiri ID= 164

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-7192-6669

17

Karaciğer Dokusunda Otofajik Yanıtın Aralıklı Oruç ile Modülasyonu

**Asst. Prof. Dr. Hüseyin Allahverdi¹ , Researcher Sevcan Kabayer¹ , Researcher Vesila Yıldırım¹,
Assoc. Prof. Dr. Taha Ceylani¹ , Assoc. Prof. Dr. Hikmet Taner Teker²**

¹Muş Alparslan Üniversitesi

²Ankara Medipol Üniversitesi

*Corresponding author: Sevcan Kabayer

Özet

Aralıklı oruç (IF), hücresel yenilenme, metabolik adaptasyon ve stres yanıtlarının düzenlenmesinde etkili olan önemli bir beslenme yaklaşımıdır. Uzun süreli açlık periyotları, hücre içi enerji dengesini yeniden yapılandırarak otofajik süreçlerin aktivasyonunu teşvik eder. Otofaji, hasarlı proteinlerin ve organellerin lizozomal yıkım yoluyla uzaklaştırılmasını sağlayan temel bir hücresel mekanizma olup, doku homeostazının korunmasında kritik rol oynar. Özellikle karaciğer dokusunda otofaji, metabolik bütünlüğün sürdürülmesi, enerji metabolizmasının düzenlenmesi ve hücresel stresin sınırlandırılması açısından merkezi bir öneme sahiptir. Bu çalışmanın amacı, aralıklı oruç uygulamasının Sprague-Dawley sıçanlarında karaciğer dokusunda otofajik süreçler üzerindeki etkilerine ilişkin ön bulguları değerlendirmektir. Çalışmada, 12 aylık erkek Sprague-Dawley sıçanları 16–18 saatlik açlık periyotlarını içeren bir aralıklı oruç uygulamasına tabi tutuldu. Uygulama sonrasında karaciğer dokularından elde edilen örneklerde, otofajik yanıtın değerlendirilmesinde kullanılan genlerin ekspresyon düzeyleri moleküler yöntemler aracılığıyla analiz edildi. Elde edilen bulgular, otofajiyle ilişkili gen ekspresyon profillerinde anlamlı düzeyde değişimler ortaya koymaktadır. Bu değişimlerin, aralıklı oruç uygulamasıyla tetiklenen metabolik adaptasyonlar ve hücresel stres yanıtlarıyla ilişkili olduğu değerlendirilmektedir. Bulgular, aralıklı orucun karaciğer dokusunda otofajik yanıtı düzenleyerek hücresel yenilenme süreçlerini desteklediğini ve doku homeostazının sürdürülmesinde potansiyel bir düzenleyici mekanizma olarak rol oynayabileceğini göstermektedir. Bu çalışma, aralıklı orucun karaciğer sağlığı üzerindeki moleküler etkilerinin daha kapsamlı biçimde aydınlatılabilmesi için ileri düzey moleküler ve fonksiyonel analizlerle desteklenmesi gerektiğine işaret etmektedir.

Anahtar Kelimeler: Aralıklı Oruç, Gen Ekspresyonu, Karaciğer, Sprague-Dawley Sıçanı

Modulation of the Autophagic Response in Liver Tissue by Intermittent Fasting

Abstract

Intermittent fasting (IF) is an important dietary approach that plays a significant role in the regulation of cellular renewal, metabolic adaptation, and stress responses. Prolonged fasting periods promote the activation of autophagic processes by restructuring intracellular energy balance. Autophagy is a fundamental cellular mechanism that enables the lysosomal degradation of damaged proteins and organelles, thereby contributing to the maintenance of tissue homeostasis. In liver tissue, autophagy is of central importance for preserving metabolic integrity, regulating energy metabolism, and limiting cellular stress. The aim of this study is to evaluate preliminary findings regarding the effects of

intermittent fasting on autophagic processes in the liver tissue of Sprague-Dawley rats. In the study, 12-month-old male Sprague-Dawley rats were subjected to an intermittent fasting intervention consisting of 16–18-hour fasting periods. Following the intervention, liver tissue samples were collected, and the expression levels of genes used to assess the autophagic response were analyzed using molecular methods. The findings reveal pronounced alterations in the expression profiles of autophagy-related genes. These changes are considered to be associated with metabolic adaptations and cellular stress responses induced by intermittent fasting. Overall, the results suggest that intermittent fasting supports cellular renewal processes by regulating the autophagic response in liver tissue and may act as a potential regulatory mechanism in the maintenance of tissue homeostasis. This study indicates that further advanced molecular and functional analyses are required to more comprehensively elucidate the molecular effects of intermittent fasting on liver health.

Keywords: Intermittent Fasting, Gene Expression, Liver, Sprague-Dawley Rat

Presentation / Bildiri ID= 94

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0007-6786-8129

19

Karaciğer Kanseriinde Mikrorna-2110'un Foxm1 Transkripsiyon Faktörü Üzerindeki Düzenleyici Etkisinin Belirlenmesi

Ma. St. İremnur Çağlayan¹ , Dr. İrem Yalım Camcı² , Assoc. Prof. Dr. Pelin Balçık Erçin¹

¹Dokuz Eylül Üniversitesi

²Gebze Teknik Üniversitesi

Özet

Hepatosellüler Karsinoma (HCC), karaciğer kanserinin en büyük alt grubunu oluşturmakta ve kansere bağlı ölümlerde dördüncü sırada yer almaktadır. Yüksek mortalite oranı ve hücrel karakterizasyonu sebebiyle moleküler hedefli tedavilere olan ihtiyaç giderek artmaktadır. Forkhead Box ailesinin bir üyesi olan FOXM1 transkripsiyon faktörü, hücre döngüsünde doğrudan veya dolaylı olarak rol almaktadır. Embriyolojik dönemde profili daha yüksek olan FOXM1, farklı kanser tiplerinde tümör progresyonu, proliferasyon ve metastaz süreçlerinde rol alır. HCC'nin gelişiminde kritik role sahip onkogenik bir düzenleyicidir. MikroRNA'lar 20-23 nükleotid uzunluğunda, mRNA'ların 3'UTR (3' Çevrilmemiş Bölge)'sine bağlanarak baskılayan, post-transkripsiyonel kontrol sağlayan küçük kodlanmayan RNA'lardır. MikroRNA-2110, kanserde potansiyel bir düzenleyici molekül olarak dikkat çeken, işlevi tam olarak aydınlatılmamış bir mikrorna'dır. Biyoinformatik analizler ile mikroRNA-2110'un FOXM1 3'UTR'sini hedeflediği belirlenmiştir. Literatürde mikroRNA-2110'un HCC'deki fonksiyonu ve FOXM1 üzerindeki olası düzenleyici etkisi henüz tanımlanmamıştır. Western blot çalışmaları ile miR-2110 transfekte edilmiş HCC hücrelerinde FOXM1 protein ifadesinin azaldığı saptanmıştır. Bu sebeple yürütülen tez çalışması kapsamında hedef, miRNA-2110'un FOXM1'e doğrudan bağlandığını belirlemektir. Bu amaçla FOXM1 3'UTR bulunduran wild-type plazmid üzerinde, her iki hedef bölge için yönlendirilmiş mutasyon çalışmaları gerçekleştirilmiştir. Mutasyonların doğrulanması Sanger dizileme ile gerçekleştirilecek ve mutasyona uğratılmış bölgelerin yapısal bütünlüğü analiz edilecektir. Bir sonraki aşamada, FOXM1 wild-type ve mutant 3'UTR konstrüksiyonlarının miR-2110'a verdiği yanıtın dual luciferase raportör sistemi ile fonksiyonel olarak doğrulanması planlanmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Hepatosellüler Karsinom. Foxm1, Mikrorna-2110, Yönlendirilmiş Mutasyon

Determining the Regulatory Effect of Microrna-2110 On the Foxm1 Transcription Factor in Liver Cancer

Abstract

Hepatocellular carcinoma (HCC) is the largest subgroup of liver cancer and ranks fourth in cancer-related deaths. Due to its high mortality rate and cellular characterization, the need for molecular targeted therapies is increasing. The FOXM1 transcription factor, a member of the Forkhead Box family, plays a direct or indirect role in the cell cycle. FOXM1, which has a higher profile during the embryonic period, plays a role in tumor progression, proliferation, and metastasis in different cancer types. It is an oncogenic regulator that plays a critical role in the development of HCC. MicroRNAs are small non-coding RNAs 20-23 nucleotides in length that provide post-transcriptional control by binding to the 3'UTR (3' Untranslated Region) of mRNAs and suppressing them. MicroRNA-2110 is a microRNA that

has attracted attention as a potential regulatory molecule in cancer, although its function has not been fully elucidated. Bioinformatic analyses have determined that microRNA-2110 targets the 3'UTR of FOXM1. The function of microRNA-2110 in HCC and its possible regulatory effect on FOXM1 have not yet been defined in the literature. Western blot studies have detected a decrease in FOXM1 protein expression in HCC cells transfected with miR-2110. Therefore, the aim of this thesis study is to determine whether miRNA-2110 binds directly to FOXM1. To this end, directed mutation studies were performed on a wild-type plasmid containing the FOXM1 3'UTR for both target regions. The mutations will be validated by Sanger sequencing, and the structural integrity of the mutated regions will be analyzed. In the next step, the response of FOXM1 wild-type and mutant 3'UTR constructs to miR-2110 will be functionally validated using a dual luciferase reporter system.

Keywords: Hepatocellular Carcinoma, Foxm1, Microrna-2110, Site-Directed Mutagenesis

Presentation / Bildiri ID= 163

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: <https://orcid.org/0009-0000-5061-4973>

21

Karaciğer Kanserinde Tsukushi Proteinin Rolü

Ma. St. Yücel Angın¹ , Assoc. Prof. Dr. Pelin Balçık¹ , Ma. St. Hikmet Dalkara¹

¹Dokuz Eylül Üniversitesi

Özet

Primer karaciğer kanserlerinin en büyük alt grubunu oluşturan hepatosellüler karsinoma (HCC), karaciğer kanserinin yaklaşık %85-90'lık kısmını oluşturmaktadır. HCC, dünya çapında en yaygın ve ölümcül malignitelerden biridir ve kanser kaynaklı ölümler arasında dördüncü sırada yer almaktadır. Sınıf IV küçük lösin açısından zengin tekrar içeren proteoglikan (SLRP) ailesine üye Tsukushi (TSK) proteini ilk olarak kemik morfogenetik protein (BMP) antagonisti olarak tanımlanmıştır. Tsukushi'nin BMP, fibroblast büyüme faktörü (FGF), transforme büyüme faktörü- β (TGF- β) ve Wnt gibi sinyal yollarında rol oynayarak, doku morfogenezinde, kanser progresyonunda ve immün sistemde rol oynadığı gösterilmiştir. TSK'nın, kanser hücrelerinde Epitel-Mezenkimal Geçiş (EMT) düzenleyen önemli bir molekül olduğu ve yara iyileşme sürecinde immün düzenlemede yer alan sitokinlerin ifadesini kontrol ederek tümör bağışıklık tepkisinde rol oynayabileceği, dolayısıyla prognoz üzerinde etkili olabileceği düşünülmektedir. Çalışmamızda, TSKU geninin karaciğer kanserindeki fonksiyonel rolü ve klinik önemi biyoinformatik analizlerle kapsamlı bir şekilde incelenmiştir. TCGA-LIHC kohortu üzerinde gerçekleştirilen analizlerde, TSKU ekspresyonunun tümör dokularında normal dokulara kıyasla anlamlı derecede düşük olduğu ($p = 0.035$) ve patolojik evre analizlerinde evre bağımlı olarak azalmanın arttığı saptanmıştır. GSEA analizleri, TSKU yüksek ifadesinin, G2/M kontrol noktası, E2F hedefleri ve EMT gibi onkogenik yollarla ters zenginleşme gösterirken, yağ asidi metabolizması ve oksidatif fosforilasyon genlerinin pozitif zenginleşme gösterdiği tespit edildi. Spearman korelasyon analizinde TSKU'nun proliferasyon markerları Ki-67 ($r=-0.32$, $p<0.001$) ve PCNA ($r=-0.16$, $p=0.0012$) ile negatif korelasyon saptandı. Ekstrasellüler TSK'nın immün sistemi TGF- β 1 üzerinden regüle ettiği belirtilmiştir. HCC verilerinde EMT bağlantılı genlerde baskılanma belirlenmesi sonrasında moleküler docking analizi ile afinitesi tespit edilmiş (-85.2 HADDOCK skoru) ve TSKU ve TGF- β 1 arasındaki negatif korelasyon ($r=-0.39$, $p<0.001$) ile valide edilmiştir. Sonuç olarak, TSKU geni HCC'de TGF- β sinyalini inhibe ederek hücre döngüsünü ve metastatik süreçleri baskılayan kritik bir negatif regülatördür. TSKU ifadesinin azalması, HCC agresifliği için güçlü bir prognostik biyobelirteç ve potansiyel bir terapötik hedef olma kapasitesi taşımaktadır.

Anahtar Kelimeler: Hepatosellüler Karsinoma, Tsukushi, Epitel-Mezenkimal Geçiş

Presentation / Bildiri ID= 45

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 000-0002-8789-4582

22

Obezitede Adipokinler: Fizyopatolojik Fonksiyonları

Assoc. Prof. Dr. Arzu Şahinberberoğlu¹

¹Uşak Üniversitesi Tıp Fakültesi

*Corresponding author: Arzu ŞAHİN BERBEROĞLU

Özet

Obezite; yağ dokusu miktarında artış olarak tanımlanır ve gelişmiş/ gelişmekte olan ülkelerde sık görülen ciddi bir halk sağlığı problemidir. Obezitenin başta insülin direnci, ateroskleroz, hipertansiyon, kronik böbrek hastalığı, diyabet, enflamasyonlar ve kardiyovasküler morbidite ve mortalitede artış ile ilişkili olduğu tespit edilmiştir. Yağ dokusunun temel görevi enerji depolamaktır. Bu görevi glukozdan yağ asidi sentezleyerek veya lipoproteinler ile taşınan yağları depolayarak yerine getirir. Yağda eriyen vitaminlerin depolanması ve fiziksel koruma sağlaması da yağ dokusunun diğer görevleri arasında sayılabilir. Yağ dokusu adiposit, fibroblast, lökosit ve makrofaj hücrelerden meydana gelir. Vücutta beyaz yağ dokusu ve kahverengi yağ dokusu olmak üzere iki çeşit yağ dokusu vardır. Son yıllarda beyaz yağ dokusunun biyoaktif polipeptidler olan adipokinleri salgılayan aktif bir endokrin organ gibi davrandığı keşfedilmiştir. Adipokinler yağ dokusundan salınan hücreden hücreye sinyal taşıyan proteinlere verilen isimdir. Adipokinler santral olarak iştah ve enerji tüketimini regüle ederken periferde insülin duyarlılığı, oksidatif kapasite ve lipid alımını etkiler. Sonraki yıllarda adipoz dokunun birçok adipokin salgıladığı keşfedilmiştir. Ayrıca; bazı adipokinler yağ dokusundaki adiposit dışındaki hücrelerden de salgılanırlar. Başlıca adipokinlerin; leptin, adiponektin, resistin, apelin, visfatin, omentin, chemerin, ghrelin, vaspin, plazminojen aktivatör inhibitör-1 (PAI-1), anjiotensinojen, serum amiloid A (SAA), çinko-A2 glikoprotein (ZAG), retinol bağlayıcı protein 4 (RBP-4), pigment epithelium-derived factor (PEDF)'dur. Yağ dokudaki makrofajlardan salgılanan tümör nekrosis faktör alfa (TNF- α) ve interlekin 6 (IL-6) da adipokin olarak değerlendirilmektedir. Bu derlemede obezite ile ilgili tanımlanmış adipokinler ve bunların fizyolojik fonksiyonları hakkındaki bilgiler verilmesi amaçlanmıştır.

Anahtar Kelimeler: Obezite, Adipoz Doku, Adipokinler,

Adipokines in Obesity: Their Pathophysiological Functions

Abstract

Obesity is defined as an increase in adipose tissue mass and represents a serious public health issue prevalent in both developed and developing countries. It has been established that obesity is associated with insulin resistance, atherosclerosis, hypertension, chronic kidney disease, diabetes, heightened inflammatory states, and increased cardiovascular morbidity and mortality. The primary function of adipose tissue is energy storage, a role it fulfills through de novo lipogenesis (synthesizing fatty acids from glucose) and by storing lipids transported via lipoproteins. Other functions of adipose tissue include the storage of fat-soluble vitamins and providing physical protection. Adipose tissue is composed of adipocytes, fibroblasts, leukocytes, and macrophages. Two types of adipose tissue exist in the body: white adipose tissue (WAT) and brown adipose tissue (BAT). In recent years, it has been

discovered that white adipose tissue behaves as an active endocrine organ, secreting bioactive polypeptides known as adipokines. Adipokines are proteins secreted by adipose tissue that mediate cell-to-cell signaling. They centrally regulate appetite and energy expenditure, while peripherally influencing insulin sensitivity, oxidative capacity, and lipid metabolism. Subsequent research has revealed that adipose tissue secretes a multitude of adipokines. Furthermore, some adipokines are also secreted by non-adipocyte cells within the adipose tissue. The principal adipokines include leptin, adiponectin, resistin, apelin, visfatin, omentin, chemerin, ghrelin, vaspin, plasminogen activator inhibitor-1 (PAI-1), angiotensinogen, serum amyloid A (SAA), zinc- α 2-glycoprotein (ZAG), retinol-binding protein 4 (RBP-4), and pigment epithelium-derived factor (PEDF). Tumor necrosis factor- α (TNF- α) and interleukin-6 (IL-6), secreted by macrophages residing in adipose tissue, are also considered adipokines. The objective of this review is to provide a comprehensive overview of the adipokines identified in the context of obesity and to elaborate on their physiological functions.

Keywords: Obesity, Adipose Tissue, Adipokines

Presentation / Bildiri ID= 62

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-4165-8875

24

Serotonin Metabolizmasını Düzenleyen TPH1/hsa-miR-194-5p/NEAT1 ve MAOA/hsa-miR-1276/NEAT1 Eksenlerinin Pediatrik İnflamatuvar Bağırsak Hastalığındaki Rolüne İlişkin Transkripsiyonel Analiz

Dr. Mehmet Tughan Kiziltug¹ , Prof.Dr. Mehmet Emin Erdal² , Prof.Dr. Bahar Tasdelen³ , Assoc. Prof. Dr. Ferah Tuncel⁴ , Prof.Dr. Yusuf Usta⁵

¹Department of Pediatrics, Dr. von Hauner Children's Hospital, University Hospital, Ludwig-Maximilians-Universität München, Munich, 80337, Germany

²Mersin Üniversitesi Tıp Fakültesi, Tıbbi Biyoloji ve Genetik Anabilim Dalı, Mersin, 33110, Türkiye

³Mersin Üniversitesi Tıp Fakültesi, Biyoistatistik ve Tıbbi Bilişim Anabilim Dalı, Mersin, 33110, Türkiye

⁴Mersin Üniversitesi Tıp Fakültesi, Tıbbi Patoloji Anabilim Dalı, Mersin, 33110, Türkiye

⁵Mersin Üniversitesi Tıp Fakültesi, Çocuk Gastroenteroloji, Hepatoloji ve Beslenme Bilim Dalı

Özet

Pediyatrik inflamatuvar bağırsak hastalığı (pİBH), ülseratif kolit (ÜK) ve Crohn hastalığını (CH) kapsayan, serotonin metabolizması ve kodlamayan RNA ağlarında bölgeye özgü bozulmaların eşlik ettiği kompleks bir patogeneze sergilenmektedir. Bu çalışmada TPH1, MAOA, hsa-miR-194-5p, hsa-miR-1276 ve NEAT1 ekspresyon düzeyleri, pİBH hastalarından ve sağlıklı kontrollerden elde edilen bağırsak biyopsileri ile periferik kanda değerlendirilmiştir. TPH1 düzeylerinin inflame transvers kolonda anlamlı şekilde arttığı saptanmıştır ($p = 0.034$). Buna karşın MAOA ekspresyonunun ileumda ($p = 0.041$) ve inen kolonda ($p = 0.001$) azaldığı, ayrıca inflame ileumda ($p < 0.001$), çıkan ($p = 0.008$) ve inen kolonda ($p = 0.001$) belirgin olarak daha düşük bulunduğu gösterilmiştir. miR-194-5p ekspresyonunun, transvers kolonda ($p = 0.015$), inflame transvers ($p = 0.013$) ve inen kolonda ($p = 0.015$) yanı sıra ÜK hastalarının periferik kan örneklerinde arttığı belirlenmiştir ($p = 0.01$). NEAT1, çıkan kolonda artmış ($p = 0.042$), ileumda ise azalmış olarak bulunmuştur ($p = 0.006$). TPH1 ve NEAT1 arasındaki güçlü pozitif korelasyonlar — ileumda $r = 0.945$ ve transvers kolonda $r = 0.609$ (her ikisi $p < 0.01$) — bu moleküllerin ortak bir düzenleyici eksen içinde yer aldığını göstermekte ve pİBH patogenezinin aydınlatılmasında anatomik olarak doğru bölge seçimlerinin ve ilişkili moleküler yolların dikkate alınmasının önemini ortaya koymaktadır. Bulgularımız, TPH1/miR-194-5p/NEAT1 ekseninin pİBH patogeneze katkıda bulunabileceğini ve bu ilişkinin ileri mekanistik çalışmalar ile daha ayrıntılı olarak incelenmesi gerektiğini göstermektedir.

Bu çalışma, Mersin Üniversitesi Bilimsel Araştırma Projeleri Koordinasyon Birimi tarafından desteklenmiştir (Proje No: 2019-1-TP3-3493).

Anahtar Kelimeler: pİBH; Serotonin; ncRNAs

Transcriptional Analysis of the TPH1/hsa-miR-194-5p/NEAT1 and MAOA/hsa-miR-1276/NEAT1 Axes Regulating Serotonin Metabolism in Pediatric Inflammatory Bowel Disease

Abstract

25

Pediatric inflammatory bowel disease (pIBD), encompassing ulcerative colitis (UC) and Crohn's disease (CD), exhibits a complex pathogenesis characterized by region-specific disruptions in serotonin metabolism and non-coding RNA regulatory networks. In this study, the expression levels of TPH1, MAOA, hsa-miR-194-5p, hsa-miR-1276, and NEAT1 were evaluated in intestinal biopsies and peripheral blood samples obtained from pIBD patients and healthy controls. A significant increase in TPH1 expression was observed in inflamed transverse colon tissue ($p = 0.034$). In contrast, MAOA expression was reduced in the ileum ($p = 0.041$) and descending colon ($p = 0.001$), with markedly lower levels detected in inflamed ileum ($p < 0.001$), ascending ($p = 0.008$), and descending colon segments ($p = 0.001$). miR-194-5p expression was found to be elevated in the transverse colon ($p = 0.015$), inflamed transverse ($p = 0.013$) and descending colon ($p = 0.015$), as well as in the peripheral blood of UC patients ($p = 0.01$). NEAT1 expression was increased in the ascending colon ($p = 0.042$) but reduced in the ileum ($p = 0.006$). Strong positive correlations between TPH1 and NEAT1—with $r = 0.945$ in the ileum and $r = 0.609$ in the transverse colon (both $p < 0.01$)—demonstrate that these molecules operate within a coordinated regulatory axis, underscoring the importance of selecting anatomically relevant intestinal regions and molecular pathways when elucidating disease mechanisms. Collectively, our findings indicate that the TPH1/miR-194-5p/NEAT1 axis may contribute to the pathogenesis of pIBD and highlight the need for further mechanistic investigation.

This study was supported by the Scientific Research Projects Coordination Unit of Mersin University (Project No: 2019-1-TP3-3493).

Keywords: pIBD; Serotonin; ncRNAs

Presentation / Bildiri ID= 166

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0001-7048-036X>

26

Physicians' Knowledge, Self-Efficacy, and Institutional Awareness of Whole-Body Donation Processes in Türkiye: A National Survey

Dr. Fulya Temizsoy Korkmaz¹ , Dr. Burak Karip¹ , Dr. Fatma Ok¹

¹Sağlık Bilimleri Üniversitesi Hamidiye Tıp Fakültesi Anatomi Anabilim Dalı

*Corresponding author: Fulya Temizsoy Korkmaz

Abstract

Objective: This study aimed to quantitatively evaluate physicians' knowledge, clinical self-efficacy, and institutional awareness regarding whole-body donation processes in Türkiye. **Methods:** This national cross-sectional survey was conducted online among actively practicing physicians across Türkiye. The questionnaire included demographic and professional characteristics, training related to body donation legislation, clinical self-efficacy, and institutional awareness indicators. Data from 280 physicians were analyzed using descriptive statistics. **Results:** The mean age of participants was 45.2±10.0 years, with a mean duration of active medical practice of 19.9±10.2 years; 76.4% were female. Only 10.0% of physicians reported having received formal training on body donation legislation. The mean score for clinical self-efficacy in explaining the body donation process step by step to patients' relatives was 1.28±0.81 on a 5-point Likert scale, indicating low perceived competence. Regarding institutional awareness, only 4.6% of participants reported knowing where to access a written body donation protocol. **Conclusion:** These findings demonstrate quantitatively low levels of knowledge, clinical self-efficacy, and institutional awareness related to whole-body donation processes among physicians in Türkiye. The results highlight the need for structured legislative training and improved institutional visibility of body donation procedures.

Keywords: Whole-Body Donation, Physician Awareness, Clinical Self-Efficacy, Institutional Processes, Anatomy Education

Presentation / Bildiri ID= 165

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0003-4802-0994

27

Sekiz Haftalık Diyet ve Egzersiz Müdahalelerinin Obez Bireylerde Vücut Ağırlığı ve Bmi Üzerindeki Etkileri

Ph.d. Cand. Kadir Eğil¹ , Prof.Dr. Seyithan Taysı¹ , Prof.Dr. İsmail Koyuncu² , Ph.d. Cand. Murat Tiken¹

¹Gaziantep Üniversitesi

²Harran Üniversitesi

*Corresponding author: Kadir EĞİ

Özet

Çalışmamızda, obez bireylerde 8 hafta süreyle uygulanan diyetin tek başına ve farklı egzersiz tipleriyle (aerobik, direnç ve kombine) birlikte uygulanmasının vücut ağırlığı ve beden kütle indeksi (BMI) üzerindeki etkilerini karşılaştırmalı olarak değerlendirdik. Çalışmaya obezite tanısı almış toplam 100 birey dâhil edildi. Katılımcılar rastgele dört gruba ayrıldı (her grup n=25): sadece diyet uygulanan grup, diyet ile birlikte aerobik egzersiz yapan grup, diyet ile birlikte direnç egzersizi yapan grup ve diyet ile birlikte kombine (aerobik + direnç) egzersiz yapan grup. Egzersiz müdahaleleri 8 hafta boyunca haftada üç gün uygulandı. Tüm katılımcılarda vücut ağırlığı ve BMI ölçümleri müdahale öncesinde ve 8. hafta sonunda gerçekleştirildi. Gruplar arası karşılaştırmalar, başlangıç ve son ölçümler arasındaki değişim (Δ) değerleri üzerinden yapıldı. Sekiz haftalık müdahale süresi sonunda vücut ağırlığı değişimi açısından gruplar arasında istatistiksel olarak anlamlı fark saptandı ($p<0.05$). En belirgin vücut ağırlığı kaybının diyet ile birlikte kombine egzersiz uygulanan grupta olduğu gözlemlendi. Benzer şekilde, BMI değişimi açısından da gruplar arasında anlamlı farklılık bulundu ($p<0.05$). Aerobik ve kombine egzersiz gruplarında BMI azalımının, sadece diyet uygulanan gruba kıyasla daha belirgin olduğu belirlendi. Bu çalışma, diyetle birlikte uygulanan egzersiz müdahalelerinin, özellikle aerobik ve kombine egzersizin, obez bireylerde kısa sürede vücut ağırlığı ve BMI azalımını desteklediğini göstermektedir. Bulgular, obezite yönetiminde diyetin yanı sıra egzersiz tipinin de belirleyici bir rol oynadığını ortaya koymaktadır. Gelecek çalışmalarda vücut kompozisyonu ve metabolomik parametrelerin değerlendirilmesi, egzersiz türlerine bağlı fizyolojik yanıtların mekanizmalarını daha ayrıntılı biçimde açıklayabilir.

Anahtar Kelimeler: Obezite, Diyet, Egzersiz, Aerobik Egzersiz, Direnç Antrenmanı, Vücut Kitle İndeksi

Sekiz Haftalık Diyet ve Egzersiz Müdahalelerinin Obez Belirtilerinde Vücut Ağırlığı ve Bmi Üzerindeki Etkileri

Abstract

Çalışmamızda, obez bireylerde 8 hafta süreyle uygulanan tek başına diyet ve farklı egzersiz tipleriyle (aerobik, direnç ve kombine) birlikte kiloların vücut ağırlığı ve vücut kütle indeksi (BMI) üzerindeki sorunlar karşılaştırmalı olarak değerlendirildi. Çalışmaya bağlı olduğunu öğrendiği toplam 100 kişi dahil edildi. Katılımcılar rastgele dört gruptan ayrıldı (grup n=25): sadece diyet uygulanan grup, diyet ile birlikte aerobik egzersiz yapan grup, diyet ile direnç ile birlikte egzersiz yapan grup ve diyet ile

birlikte kombine (aerobik + direnç) egzersiz yapan grup. Egzersiz müdahaleleri 8 hafta boyunca haftada üç gün boyunca uygulanıyor. Tüm vücutta vücut ağırlığı ve BMI ölçümleri önceden ve 8. hafta boyunca gerçekleştirilir. Gruplar arası karşılaştırmalar, başlangıç ve son ölçümler arasındaki değişim (Δ) değerleri üzerinden yapıldı. Sekiz haftalık bakım süresi boyunca vücut ağırlığı değişimi bakış grupları arasında bakım açısından anlamlı fark saptandı ($p<0.05$). En belirgin vücut ağırlığı kaybının diyetle birlikte kombine egzersiz uygulanan grupta olduğu gözlemlendi. Benzer şekilde, BMI değişimi açısından da gruplar arasında anlamlı farklılık mevcuttu ($p<0.05$). Aerobik ve kombine egzersiz gruplarında BMI azalmasının, sadece diyet uygulanan grup karşılaştırmasının daha belirgin olduğu belirlendi. Bu çalışma, diyetle birlikte uygulanan egzersiz müdahalelerinin, özellikle aerobik ve kombine egzersizlerin, obez bireylerde kısa süreli vücut ağırlığı ve BMI azalmasını gösterdiğini göstermektedir. Toplu, dengeli beslenmenin yanı sıra egzersiz tipinin de bir rol oynadığı ortaya çıkıyor. Gelecekteki vücut kompozisyonu ve metabolik değişimlerin değerlendirilmesi, egzersiz türlerine bağlı karakteristik yanıtların mekanizmalarını daha detaylı biçimde açıklayabilir.

Keywords: Obesity, Diet, Exercise, Aerobic Exercise, Resistance Training, Body Mass Index

Presentation / Bildiri ID= 145

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0003-2358-8719

29

Sıçanlarda Çekal Bağlama ve Delme Yöntemi ile İndüklenen Sepsis Modelinde Rosuvastatinin Pulmoner Hasarı Azaltıcı Etkisi

Researcher Safiye İnşira Yıldız¹, Assoc. Prof. Dr. Faruk Saydam², Assoc. Prof. Dr. Tolga Mercantepe³

¹Türkiye Sağlık Enstitüleri Başkanlığı

²Recep Tayyip Erdoğan Üniversitesi Tıp Fakültesi, Tıbbi Biyoloji Anabilim Dalı

³Recep Tayyip Erdoğan Üniversitesi Tıp Fakültesi, Histoloji ve Embriyoloji Anabilim Dalı

*Corresponding author: Faruk SAYDAM

Özet

Sepsis, enfeksiyona karşı gelişen düzensiz sistemik inflamatuvar yanıt sonucu ortaya çıkan, fizyolojik, patolojik ve biyokimyasal anormalliklerle karakterize klinik bir sendromdur. Sepsiste en sık ve en ağır etkilenen organların başında akciğerler gelir. Statinler, yalnızca lipit düşürücü özellikleriyle değil, aynı zamanda antiinflamatuvar, antioksidan, immünmodülatör ve endotel koruyucu etkileri de içeren pleiotropik özellikleriyle de dikkat çekmektedir. Diğer statinlerle karşılaştırıldığında, rosuvastatinin lipid profillerini iyileştirmede yüksek etkinlik gösterdiği bildirilmiştir. Çalışmamızda, çekal bağlama ve delme (CLP) yöntemi ile indüklenen deneysel sepsis modelinde, rosuvastatinin pulmoner hasara karşı doza bağımlı etkisini değerlendirmeyi amaçladık. Sprague-Dawley sıçanlar rastgele olarak altı deney grubuna ayrıldı: Sham, CLP, CLP + rosuvastatin (10 mg/kg), CLP + rosuvastatin (20 mg/kg), Kontrol + rosuvastatin (10 mg/kg) ve Kontrol + rosuvastatin (20 mg/kg). Rosuvastatin, deney gruplarında CLP prosedüründen 4 saat önce, kontrol gruplarında ise aynı zaman noktasında oral yolla uygulandı. Tüm sıçanlara, CLP'nin indüklenmesinden 16 saat sonra ötenazi yapıldı. Akciğer dokusunda oksidatif stres ve antioksidan durumu değerlendirmek amacıyla malondialdehit (MDA) ve indirgenmiş glutatyon (GSH) düzeyleri ölçüldü. Akciğer doku örnekleri, alveoler inflamasyon, interstisyel inflamasyon, vasküler konjesyon ve alveoler septal kalınlık açısından değerlendirildi. Kaspaz-3, nükleer faktör kappa B (NF-κB/p65) ve 8-hidroksi-2'-deoksiguanozin (8-OHdG) ekspresyon düzeyleri immünohistokimyasal analiz ile incelendi. Sham grubuna kıyasla CLP grubunda artan MDA düzeyleri, CLP+rosuvastatin gruplarında istatistiksel olarak anlamlı düzeyde azalma gösterdi (P<0,05). CLP grubunda azalmış olan GSH düzeyleri ise CLP+rosuvastatin gruplarında anlamlı derecede daha yüksek bulundu (P<0,05). Akciğer doku hasarı, CLP grubuna göre özellikle CLP+rosuvastatin (10 mg/kg) grubunda belirgin düzeyde azaldı. CLP grubunda artmış olan kaspaz-3, NF-κB/p65 ve 8-OHdG düzeyleri, rosuvastatin uygulanan CLP gruplarında sham grubuna yakın düzeylere geriledi. Rosuvastatin, antioksidan ve antiinflamatuvar etkileri aracılığıyla sepsis ile indüklenen akciğer hasarının önlenmesinde umut vaat eden bir ajan olarak değerlendirilebilir. Teşekkür: Bu çalışma, Recep Tayyip Erdoğan Üniversitesi Bilimsel Araştırma Projeleri Koordinasyon Birimi tarafından finansal olarak desteklenmiştir (Proje No: TYL-2021-1289).

Anahtar Kelimeler: Rosuvastatin, Sepsis, Akciğer, Çekal Bağlama ve Delme (CLP)

Rosuvastatin Attenuates Pulmonary Damage in a Rat Model of Cecal Ligation and Puncture-Induced Sepsis

30

Abstract

Sepsis is a clinical syndrome characterized by physiological, pathological, and biochemical abnormalities that arise from a dysregulated systemic inflammatory response to infection. The lungs are among the most frequently and severely affected organs in sepsis. Statins are distinguished not only by their lipid-lowering properties but also by their pleiotropic effects, including anti-inflammatory, antioxidant, immunomodulatory, and endothelial-protective activities. We aimed to evaluate the dose-dependent effect of rosuvastatin against pulmonary damage in an experimental model of sepsis induced by cecal ligation and puncture (CLP). Sprague-Dawley rats were randomly assigned to six experimental groups: Sham, CLP, CLP + rosuvastatin (10 mg/kg), CLP + rosuvastatin (20 mg/kg), Control + rosuvastatin (10 mg/kg), and Control + rosuvastatin (20 mg/kg). Rosuvastatin was administered orally 4 hours before the CLP procedure in the experimental groups and at the corresponding time point in the control groups. All rats were euthanized 16 hours after induction of CLP. MDA (Malondialdehyde) and GSH (Reduced glutathione) assays were performed to evaluate oxidative stress and antioxidant status in lung tissue. The lung specimens were evaluated for the presence of alveolar inflammation, interstitial inflammation, vascular congestion and alveolar septal thickness. Expression levels of caspase-3, nuclear factor kappa B (NF- κ B/p65) and 8-hydroxy-2'-deoxyguanosine (8-OHdG) are evaluated using immunohistochemistry analysis. MDA, which was increased in the CLP group compared to the sham group, showed a statistically significant decrease in the CLP+rosuvastatin groups ($P<0.05$). The decreased GSH levels in the CLP group were significantly higher in the CLP+rosuvastatin groups ($P<0.05$). Lung tissue damage decreased significantly, especially in the CLP+rosuvastatin (10 mg/kg) group, compared to the CLP group. The increased levels of caspase-3, NF- κ B/p65, and 8-OHdG in the CLP group decreased to the level of the sham group in the rosuvastatin-administered CLP groups. Rosuvastatin may represent a promising means of preventing sepsis-induced lung injury via antioxidant and anti-inflammation effects. Acknowledgements: This study was financially supported by The Scientific Research Projects Unit of Recep Tayyip Erdoğan University (Project number; TYL-2021-1289)

Keywords: Rosuvastatin, Sepsis, Lung, Cecal Ligation and Puncture

Presentation / Bildiri ID= 51

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: <https://orcid.org/0009-0006-9226-5891>

31

Şizofreninin İşitsel Korteks Volümlerine Etkisinin Manyetik Rezonans Görüntüleri Üzerinden Karşılaştırmalı Analizi

Dr. Rumeysa Nur Çakır¹, Assoc. Prof. Dr. Filiz Özsoy², Assoc. Prof. Dr. Fatma Kökcü³, Prof.Dr. Hilal Irmak Sapmaz¹

¹Tokat Gaziosmanpaşa Üniversitesi Tıp Fakültesi Anatomi Anabilim Dalı, Tokat, Türkiye

²Tokat Gaziosmanpaşa Üniversitesi Tıp Fakültesi Ruh Sağlığı ve Hastalıkları Anabilim Dalı, Tokat, Türkiye

³Tokat Gaziosmanpaşa Üniversitesi Tıp Fakültesi Radyoloji Anabilim Dalı, Tokat, Türkiye

Özet

Amaç: Şizofreni hastalarında Heschl girusu'nun (HG) hacim ve kortikal kalınlığında yapısal etkilenme olup olmadığını sağlıklı bireylerle karşılaştırarak araştırmaktır. **Gereç ve Yöntem:** Tokat Gaziosmanpaşa Üniversitesi Sağlık Uygulama ve Araştırma Hastanesi'nde beyin MRG görüntüleri bulunan 39 şizofreni hastası (16 kadın, 23 erkek) ve 41 sağlıklı kontrolün (17 kadın, 24 erkek) görüntüleri retrospektif olarak incelendi. DICOM görüntüler NIfTI formatına dönüştürüldü ve çevrimiçi otomatik segmentasyon aracı vol2Brain ile analiz edildi. Raporlardan HG'ye ait toplam hacim (HTV), sağ hacim (HRV), sol hacim (HLV), toplam kortikal kalınlık (HTT), sağ kortikal kalınlık (HRT) ve sol kortikal kalınlık (HLT) değerleri seçilerek hasta-sağlıklı grup ve cinsiyet alt grupları arasında istatistiksel olarak karşılaştırıldı. Bulgular: HTT değeri şizofreni grubunda sağlıklı kontrollere göre anlamlı düzeyde düşük bulundu ($p<0,040$). HRT değeri erkek hastalarda erkek sağlıklı kontrollere göre anlamlı derecede düşüktü ($p<0,038$). Diğer parametrelerde gruplar arasında ve cinsiyet alt gruplarında anlamlı fark izlenmedi ($p>0,05$). Bulgular, HG'deki değişikliklerin daha çok kortikal kalınlık düzeyinde ortaya çıktığını düşündürdü. Sonuç: HG'deki kortikal incelme, şizofreni hastalarında sağlıklı bireylere kıyasla mikro düzeyde yapısal değişiklikler olduğunu göstermektedir. Hacim parametrelerinde anlamlı fark saptanmaması, bu etkilenmenin henüz makro düzeye ilerlemediğini düşündürdü. Bu değişikliklerin işitsel halüsinasyon varlığı ve şiddetiyle ilişkili olabileceği düşünülmekle birlikte, klinik verilerin sınırlı olması nedeniyle detaylı değerlendirilememiştir.

Anahtar Kelimeler: Şizofreni, İşitsel Korteks, Heschl Girusu, Kortikal Kalınlık, Hacim, Manyetik Rezonans Görüntüleme

Comparative Analysis of the Effect of Schizophrenia On Auditory Cortex Volumes Using Magnetic Resonance Imaging

Abstract

Objective: To investigate whether the volume and cortical thickness of Heschl's gyrus (HG) are structurally affected in patients with schizophrenia by comparing them with healthy individuals. **Materials and Methods:** Brain MRI scans of 39 patients with schizophrenia (16 women, 23 men) and 41 healthy controls (17 women, 24 men) at Tokat Gaziosmanpaşa University Training and Research Hospital were retrospectively reviewed. DICOM images were converted to NIfTI format and analyzed using the online automated segmentation tool vol2Brain. From the reports, HG measures including total

volume (HTV), right volume (HRV), left volume (HLV), total cortical thickness (HTT), right cortical thickness (HRT), and left cortical thickness (HLT) were selected and statistically compared between the patient–control groups and across sex subgroups. Results: HTT was significantly lower in the schizophrenia group than in healthy controls ($p<0.040$). HRT was significantly lower in male patients than in male healthy controls ($p<0.038$). No significant differences were observed for the other parameters between groups or across sex subgroups ($p>0.05$). The findings suggested that HG changes occur mainly at the level of cortical thickness. Conclusion: Cortical thinning in HG indicates microstructural changes in patients with schizophrenia compared with healthy individuals. The absence of significant differences in volumetric parameters suggests that this involvement has not yet progressed to macrostructural volume loss. Although these changes may be associated with the presence and severity of auditory hallucinations, this relationship could not be evaluated in detail due to limited clinical data.

Keywords: Schizophrenia, Auditory Cortex, Heschl's Gyrus, Cortical Thickness, Volume, Magnetic Resonance Imaging

Presentation / Bildiri ID= 88

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0001-5587-1960>

33

The Effect of Albumin-Creatinine Ratio On Prognosis in Patients With Spontaneous Subarachnoid Hemorrhage

Assoc. Prof. Dr. Selçuk Matyar¹

¹Sağlık Bilimleri Üniversitesi Adana Şehir Eğitim Araştırma Hastanesi Tıbbi Biyokimya Anabilim Dalı

*Corresponding author: Selçuk Matyar

Özet

Objective: Spontaneous subarachnoid hemorrhage (SAH) is a serious disease, often associated with cerebral aneurysms, and has high morbidity and mortality rates worldwide. Serum albumin/creatinine ratio (ACR) has emerged as a novel biomarker linking systemic inflammation and renal dysfunction, but its prognostic value in SAH has not yet been sufficiently investigated. Our study aimed to determine the correlation between the Modified Rankin Scale (mRS) and serum ACR in patients diagnosed with SAH and admitted to the intensive care unit, and to evaluate the effect of ACR on the prognosis of these patients. **Material and Methods:** This study included 300 patients who presented to the emergency department of Adana City Training and Research Hospital between January 2023 and November 2025 with spontaneous SAH and who were diagnosed with SAH on cranial CT scans. Individuals with chronic illnesses, infections, kidney failure, pregnancy, and those under 18 years of age were excluded from the study. Demographic data, serum albumin and creatinine levels (calculated from blood samples taken at admission), and mRS scores of the patients were retrospectively evaluated. **Results:** Of the 300 patients, 156 (52%) were women and 144 (48%) were men, with an average age of 54.5 ± 13.6 years. The Spearman correlation analysis showed that mRS was moderately positively correlated with creatinine ($r=0.599$) ($p<0.001$). A moderate negative correlation was found between mRS and albumin, and a high negative correlation was found between mRS and ACR ($r = -0.4445$ and $r = 0.720$, respectively) ($p<0.001$). **Conclusion:** Our study demonstrated that ACR may be an independent predictor of prognosis in patients with SAH. Its clinical accessibility and strong prognostic performance could offer potential benefits for both risk stratification and personalized treatment strategies in the management of patients with SAH.

Anahtar Kelimeler: The Albumin / Creatinin Ratio, Modified Ranking Scale, Subarachnoid Hemorrhage

Presentation / Bildiri ID= 93

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: RSB:0000-0001-8008-7174/ MHO: 0000-0002-4154-0738/ SO:0000-0002-7802-880X/
ZO:0000-0003-0459-1015

34

The Relationship Between Facial Morphometry in Patients Diagnosed With Schizophrenia, Bipolar Disorder, Schizoaffective Disorder, and Non-Psychiatric Individuals

Asst. Prof. Dr. Rukiye Sümeyye Bakıcı¹ , Assoc. Prof. Dr. Mehmet Hamdi Örüm² , Prof.Dr. Serkan Öner³ , Prof.Dr. Zülal Öner³

¹Karabük University

²Elâzığ Mental Health and Diseases Hospital

³İzmir Bakırçay University

*Corresponding author: Rukiye Sümeyye BAKICI

Abstract

This study aimed to compare various facial morphometry measurements in individuals with schizophrenia (SZ), bipolar disorder (BD), and schizoaffective disorder (SAD) with each other and with healthy controls (HC). The study was initiated with the approval of the Local Ethics Committee, decision number 1819 (October 23, 2024). Fifty healthy individuals aged 18-69 were included, along with 53 individuals diagnosed with SZ, 51 with SAD, and 57 with BD according to DSM-5-TR diagnostic criteria. A total of 211 males were included in the study. Anterior and bilateral photographs were taken of all individuals. There was no age difference between the groups in the study ($p>0.05$). A significant difference was observed in BD patients compared to SAD patients, with a larger mouth width measurement ($p=0.007$). Skull width was found to be shorter in BD patients compared to SZ and SAD patients ($p<0.05$). The left nasal length parameter was found to be longer in the HC group compared to the other groups ($p<0.001$). The multinomial logistic regression analysis yielded an accuracy rate of 83.6% ($p<0.05$). In conclusion, this study demonstrates that facial morphometry measurements reveal significant differences among the SZ, BD, and SAD groups compared with the HC group. The regression analysis findings of this study suggest that the parameters of left-sided nasal alae, facial height, facial mandibular depth, and skull length can be used to predict SZ and BD groups.

Keywords: Bipolar Disorder, Schizoaffective Disorder, Schizophrenia, Skull Width.

Presentation / Bildiri ID= 101

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-5655-1317

35

Yaşlı Yetişkinlerde Fizyolojik Süreçlerin Öznel Göstergeleri: Uyku Kalitesi, Yorgunluk ve Şekerleme

Asst. Prof. Dr. Yasemin Şahin Yıldız¹, Asst. Prof. Dr. Elçin Sebahat Kasapoğlu¹

¹BARTIN ÜNİVERSİTESİ

*Corresponding author: Yasemin ŞAHİN YILDIZ

Özet

Amaç: Yaşlanma süreciyle birlikte ortaya çıkan fizyolojik değişimler, uyku düzeni ve yorgunluk algısı üzerinde önemli etkiler oluşturmaktadır. Özellikle sirkadiyen ritim ve uyku homeostatik mekanizmalarındaki bozulmalar, yaşlı bireylerde uyku kalitesinin azalmasına ve gündüz şekerleme davranışının yaygınlaşmasına katkıda bulunmaktadır. Bu çalışmada, yaşlı yetişkinlerde uyku kalitesi ve yorgunluk düzeyleri arasındaki ilişki ile şekerleme davranışları değerlendirilmiştir. **Yöntem:** Kesitsel desende gerçekleştirilen araştırma, Bartın'daki Aile Sağlığı Merkezlerine başvuran 255 yaşlı yetişkin ile yürütülmüş olup veriler yüz yüze görüşme yöntemiyle "Kişisel Bilgi Formu", "Cumhuriyet Öznel Uyku Kalitesi Ölçeği" ve "Chalder Yorgunluk Ölçeği" kullanılarak toplanmıştır. Verilerin analizinde tanımlayıcı istatistikler, parametrik testler ve pearson korelasyon analizi kullanılmıştır. **Bulgular:** Araştırmaya katılan yaşlı yetişkinlerin uyku kalitesi puan ortalaması $32,85 \pm 7,25$, yorgunluk puan ortalaması ise $17,39 \pm 6,34$ olarak saptanmıştır. Ayrıca uyku kalitesi ile yorgunluk arasında anlamlı ve pozitif bir ilişki saptanmış, katılımcıların %82,7'sinin gün içinde şekerleme yaptığı görülmüştür. **Sonuç:** Bu çalışmanın bulguları, yaşlı yetişkinlerde uyku kalitesi ile yorgunluk düzeyleri arasında anlamlı bir ilişki bulunduğunu ve gündüz şekerleme davranışının uyku-uyanıklık düzenindeki yaşa bağlı fizyolojik değişimlerle ilişkili olabileceğini göstermektedir. Bulgular, yaşlanma sürecinde sirkadiyen ve uyku homeostatik mekanizmalardaki değişimlerin, uyku örüntüsü ve yorgunluk algısı üzerinde birlikte değerlendirilmesi gereken bir bütün oluşturduğuna işaret etmektedir.

Anahtar Kelimeler: Şekerleme, Uyku Kalitesi, Yaşlılık, Yorgunluk

Subjective Indicators of Physiological Processes in Older Adults: Sleep Quality, Fatigue, and Napping

Abstract

Objective: Physiological changes associated with the ageing process have significant effects on sleep patterns and the perception of fatigue. In particular, disruptions in circadian rhythms and sleep homeostatic mechanisms contribute to reduced sleep quality and increased daytime napping behaviour in older adults. This study evaluated the relationship between sleep quality, fatigue levels, and napping behaviour in older adults. **Method:** The cross-sectional study was conducted with 255 older adults who visited Family Health Centres in Bartın. Data were collected through face-to-face interviews using a 'Personal Information Form,' the 'Cumhuriyet Subjective Sleep Quality Scale,' and the 'Chalder Fatigue Scale.' Descriptive statistics, parametric tests, and Pearson correlation analysis were used to analyse the data. **Findings:** The mean sleep quality score of the older adults participating in the study

was 32.85 ± 7.25 , while the mean fatigue score was 17.39 ± 6.34 . Furthermore, a significant and positive relationship was found between sleep quality and fatigue, and 82.7% of participants were found to take naps during the day. Conclusion: The findings of this study indicate that there is a significant relationship between sleep quality and fatigue levels in older adults and that daytime napping behaviour may be related to age-related physiological changes in the sleep-wake cycle. The findings indicate that changes in circadian and sleep homeostatic mechanisms during the ageing process form a whole that must be evaluated together in terms of sleep patterns and fatigue perception.

Keywords: Ageing, Fatigue, Napping, Sleep Quality

Presentation / Bildiri ID= 162

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0008-9179-6900

37

B-Mirsenin Meme Kanseri Hücrelerinde Sitotoksikite ve Epitel-Mezenkimal Geçiş Üzerindeki Etkileri

Ma. St. Hikmet Dalkara¹, Assoc. Prof. Dr. Pelin Balçık¹, Ma. St. Yücel Angın²

¹Dokuz Eylül Üniversitesi

²Dokuz Eylül Üniversitesi

Özet

Kanser, ölüm nedenleri arasında kalp hastalıklarından sonra ikinci sırada yer alan toplumsal bir halk sağlığı sorunudur. Meme kanseri dünya genelinde en sık görülen ikinci kanser türüdür ve en invaziv kanser türü olması nedeniyle de kısıtlı tedavi bulunmaktadır. Epitel-mezenkimal geçiş (EMT), epitel hücrelerin invazyon ve migrasyon yeteneği kazanmasını sağlamaktadır. Hücrelerin epitelyal özelliklerini kaybedip mezenkimal fenotip edinmesi primer tümörden ayrılarak metastaz oluşturmada rol oynamaktadır β -Mirsen; limon otu, mine çiçeği, şerbetçiotu, defne gibi aromatik bitkilerin yağlarında bulunan bir monoterpendir. Terpenler eski çağlardan itibaren tedavi edici olarak kullanılmaktadır. Antimikrobiyal, antifungal, antiviral, antialerjenik, antiinflamatuvar, antihiperglisemik, immünomodülasyon ajanı olarak ve aynı zamanda kanser tedavisinde yararlı olarak tanımlanmıştır. β -Mirsen'in antikanser özelliği bilinmesine karşın yapılan çalışmaların az olması nedeniyle daha fazla bilgiye ihtiyaç duyulmaktadır. Bu çalışmada β -Mirsen uygulaması sonrası Luminal A meme kanseri (MCF-7), triple negatif meme kanseri (MDA-MB-231) ve normal meme epitel (MCF-12A) hücre hatlarında sitotoksikite analizleri gerçekleştirilmiştir. Hücrelere 24 saat boyunca β -Mirsen uygulanması sonucunda 5mM β -Mirsen'in anlamlı sitotoksik etki gösterdiği gözlemlenmiştir. Gerçekleştirilen wound healing (migrasyon testi) deneyi sonucunda, 5mM β -Mirsen uygulamasının 72 saatlik uygulama süresi boyunca hem MCF-7 hem de MDA-MB-231 hücre hatlarında hücre migrasyonunu baskıladığı gözlemlenmiştir. β -Mirsen'in EMT transkripsiyon faktörleri olan SNAIL, ZEB1, TWIST1, Vimentin, CDH1 (E-kadherin) genlerine etkisi kantitatif real time PCR ile araştırılmıştır. Mezenkimal transkripsiyon faktörü olan TWIST'in üç hücre hattında da kontrol grubuna kıyasla 5mM β -Mirsen uygulamasında artışı gözlemlenirken SNAIL'in MDA-MB-231'de azaldığı gözlemlenmiştir. Epitel hücre markeri olan E-kadherin'in MCF-7 hücre hattında β -Mirsen uygulamasında kontrole göre artışı görülmüştür. Mezenkimal hücre markeri olan Vimentin kontrole göre 5mM β -Mirsen uygulamasında MCF-12A hücrelerinde artış, MDA-MB-231 hücrelerinde ise azalma göstermiştir. β -Mirsen'in meme kanseri hücrelerinde sitotoksik etki gösterdiğinin belirlenmesinin yanı sıra meme kanseri hücrelerinde epitel markerların artışına sebep olduğu tespit edilmiştir. Sonuç olarak, çalışmamızda β -Mirsen'in meme kanserinde umut vadeden bir biyomolekül olduğu gösterilmiştir.

Anahtar Kelimeler: Meme Kanseri, β -Mirsen, Epitel-Mezenkimal Geçiş

Presentation / Bildiri ID= 153

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-9255-6887

38

Ağız ve Çene Bölgesinde Kalsifikasyonların Radyolojik Ayırıcı Tanısı

Ra. İrem Bulut¹

¹Süleyman Demirel Üniversitesi

*Corresponding author: İrem Bulut

Özet

Amaç: Ağız ve çene bölgesinde görülen kalsifikasyonlar, dental radyolojik incelemelerde sıklıkla insidental bulgu olarak saptanmakta olup, bazı durumlarda lokal ya da sistemik patolojilerin göstergesi olabilmektedir. Bu derlemenin amacı, ağız ve çene bölgesinde karşılaşılan kalsifikasyonların radyolojik özelliklerini değerlendirmek ve ayırıcı tanıda dikkat edilmesi gereken temel noktaları ortaya koymaktır. **Gereç ve Yöntem:** Bu derlemede, panoramik radyografi, periapikal radyografi ve konik ışınlı bilgisayarlı tomografi (CBCT) ile tespit edilen kalsifikasyonlara ilişkin güncel literatür taranmıştır. Kalsifikasyonların radyografik görünümü, anatomik lokalizasyonu ve ayırıcı tanı kriterleri incelenmiştir. **Bulgular:** Ağız ve çene bölgesinde en sık karşılaşılan kalsifikasyonlar arasında sialolitler, tonsillolitler, flebolitler ve karotis arter kalsifikasyonları yer almaktadır. Bu oluşumlar; şekil, boyut, internal yapı ve çevre anatomik yapılarla ilişkileri açısından farklı radyolojik özellikler göstermektedir. CBCT, kalsifikasyonların üç boyutlu değerlendirilmesine olanak sağlayarak doğru lokalizasyonun belirlenmesinde ve ayırıcı tanının güçlendirilmesinde önemli katkı sağlamaktadır. **Sonuç:** Kalsifikasyonların doğru radyolojik ayırıcı tanısı, klinik yönetim ve gerekli durumlarda ileri tetkik veya yönlendirme açısından büyük önem taşımaktadır. Ağız, diş ve çene radyologlarının bu bulgulara yönelik farkındalığının artırılması, doğru raporlama ve multidisipliner yaklaşımın sağlanmasına katkıda bulunacaktır.

Anahtar Kelimeler: Kalsifikasyon, Panoramik Radyografi, CBCT, Ayırıcı Tanı

Presentation / Bildiri ID= 15

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0002-3286-7819>

39

Airflow ve Polisaj Sistemlerindeki Küresel Araştırma Eğilimleri: Periodontal Uygulamaların Bibliyometrik Değerlendirmesi

Asst. Prof. Dr. Seval Ceylan Şen¹

¹Sağlık Bilimleri Üniversitesi

*Corresponding author: Seval CEYLAN ŞEN

Özet

Amaç: Bu bibliyometrik çalışmanın amacı, diş hekimliğinde air-flow (hava abrazyon) ve polisaj uygulamalarına ilişkin literatürün son 30 yıldaki (1990–2024) gelişimini analiz etmek, bu alandaki yayın eğilimlerini, önde gelen araştırmacı, kurum ve ülkeleri belirlemektir. **Gereç ve Yöntem:** Çalışma, Clarivate Analytics Web of Science (WoS) veri tabanında yürütülmüştür. “Air polishing”, “air-flow”, “glycine”, “erythritol”, “sodium bicarbonate” ve benzeri anahtar kelimeler kullanılarak, 01.01.1990–01.01.2025 tarihleri arasında yayımlanan İngilizce makaleler taranmıştır. Diş hekimliği ve tıp kategorilerindeki makaleler dahil edilmiş, konferans bildirileri, özetler, mektuplar ve 2025–2026 tarihli yayınlar hariç tutulmuştur. Veriler atıf sayısına göre sıralanarak analiz edilmiştir. **Bulgular:** Arama sonucunda 112 makale belirlenmiş olup, en çok atıf alan 25 makale detaylı olarak incelenmiştir. En yüksek atıf alan makale, 2011 yılında Journal of Clinical Periodontology dergisinde yayımlanmış ve 172 atıf almıştır. Bu dergi, toplam 25 makalenin 12’sine ev sahipliği yaparak en yüksek etki faktörüne (JCR® IF2022 = 6.8) sahip olmuştur. En üretken yazar Petersilka, Gregor J., en fazla yayına sahip ülke ise Almanya (n=8) olarak saptanmıştır. **Sonuç:** Bulgular, 2010 sonrası dönemde air-flow ve polisaj uygulamalarına yönelik araştırma üretkenliğinin belirgin şekilde arttığını ve Avrupa ülkelerinin bu alanda öncü rol oynadığını göstermektedir. Air-flow teknolojileri, periodontal tedavilerde etkin, güvenli ve minimal invaziv bir yaklaşım olarak bilimsel temellerini güçlendirmekte; gelecekte guided biofilm therapy (GBT) ve düşük aşındırıcılı toz teknolojileri gibi yenilikçi alanlarda gelişimin süreceği öngörülmektedir.

Anahtar Kelimeler: Air-Flow, Polisaj, Bibliyometrik Analiz, Periodontal Tedavi, Araştırma Eğilimleri

Global Research Trends in Air-Flow and Polishing Systems: A Bibliometric Evaluation of Periodontal Applications

Abstract

Objective: This bibliometric study aimed to evaluate the development of research on air-flow (air-abrasive) and polishing applications in dentistry over the past 30 years (1990–2024) and to identify major publication trends, leading authors, institutions, and countries in the field. **Materials and Methods:** The analysis was conducted using the Clarivate Analytics Web of Science (WoS) database. Publications between January 1, 1990, and January 1, 2025, were retrieved using keywords such as “air polishing,” “air-flow,” “glycine,” “erythritol,” and “sodium bicarbonate.” Only English-language articles within the Dentistry and Medicine categories were included; conference abstracts, editorials, and publications from 2025–2026 were excluded. Data were analyzed and ranked by citation count. **Results:** A total of 112

articles were identified, of which the top 25 most-cited were analyzed in detail. The most-cited paper, published in the Journal of Clinical Periodontology in 2011, received 172 citations. This journal accounted for 12 of the top 25 papers and had the highest JCR® IF2022 (6.8). The most prolific author was Petersilka, Gregor J., and Germany (n=8) was the most productive country. Conclusion: The findings indicate a significant increase in scientific productivity in airflow and polishing technologies after 2010, with European countries leading the field. Air-flow systems have become an effective, safe, and minimally invasive approach in periodontal therapy, and future research is expected to expand toward guided biofilm therapy (GBT) and low-abrasive powder innovations.

Keywords: Air-Flow, Polishing, Bibliometric Analysis, Periodontal Therapy, Research Trends

Presentation / Bildiri ID= 91

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0003-5988-2685

41

Aseptomatik Bir Olguda Rastlantısal Olarak Saptanan Dens Invaginatus Tip III : Vaka Raporu

Researcher Şükran Ayrar¹

¹SBÜ Gülhane Diş Hekimliği Fakültesi

Özet

Dens invaginatus (Dİ), diş gelişimi sırasında dental papillanın mine organı içine doğru kıvrılmasıyla oluştuğu düşünülen nadir dental anomalilerden biridir. Etiyolojisi tam olarak bilinmemekle birlikte büyüme geriliği, ameloblastların anormal proliferasyonu, kalsifikasyon öncesi koronal invajinasyon ve genetik faktörlerin rol oynadığı bildirilmiştir. Klinik olarak sıklıkla maksiller lateral kesici dişlerde görülür ve çoğunlukla asemptomatiktir. Rutin radyografik değerlendirmeler sırasında rastlantısal olarak saptanabilir. Bu olgu sunumunda, 16 yaşındaki kadın hastanın asemptomatik olarak başvurduğu dental muayene sırasında, rutin panoramik radyografide 12 numaralı dişte dens invaginatus şüphesi tespit edilmiştir. Radyolojik değerlendirmede invajinasyonun kök boyunca ilerlediği ve periodontal dokulara doğru ikinci bir kanal benzeri oluşum gösterdiği gözlenmiştir. Bu morfoloji, literatürde Oehlers Tip III olarak tanımlanan varyasyon ile uyumludur. Dİ'nin Tip III formu, yaklaşık %5 oranında görülen nadir bir alt tip olup, invajinasyonun kök boyunca derin ilerlemesi nedeniyle periodontal dokularda komplikasyon gelişme riskini artırmaktadır. Bu nedenle doğru radyolojik değerlendirme, erken tanı ve uygun tedavi planlaması açısından önem taşır. Asemptomatik olgularda bile tedavi gereksinimi; invajinasyonun derinliği, pulpa ile ilişkisi ve periodontal risk faktörleri göz önünde bulundurularak belirlenmelidir. Bu vaka, dens invaginatusun rutin muayeneler sırasında tesadüfi olarak saptanabileceğini ve özellikle Tip III vakalarında erken tanının klinik açıdan kritik olduğunu göstermektedir. Hastanın asemptomatik olması nedeniyle invajinasyon bölgesinin düzenli aralıklarla klinik ve radyolojik olarak izlenmesi önerilmiştir.

Anahtar Kelimeler: Dens İnvaginatus, Tip III, Radyografi, Dental Anomali, Vaka Raporu

Presentation / Bildiri ID= 32

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0009-9123-9950

42

Başlangıç Çürük Lezyonları ve Tedavileri

Asst. Prof. Dr. Osman Fatih Aydın¹

¹Ankara Medipol Üniversitesi diş hekimliği fakültesi

Özet

Başlangıç çürük lezyonları, mine yüzeyinin bütünlüğü korunmuş olmasına rağmen yüzey altı bölgede mineral kaybının gerçekleştiği, geri döndürülebilir demineralizasyon odaklarıdır. Klinik olarak beyaz opak alanlar şeklinde izlenen bu lezyonlar, çürük sürecinin erken evresini temsil eder ve uygun tedavi uygulanmadığında hızla kaviteye ilerleyebilir. Modern diş hekimliğinde temel yaklaşım, bu lezyonları kaviteye oluşmadan önce tespit etmek, ilerleme riskini azaltmak ve mümkünse tamamen remineralize etmektir. Lezyon gelişiminde plak birikimi, düşmüş pH, yetersiz tükürük tampon kapasitesi, ortodontik braketler ve yüksek şeker tüketimi gibi faktörler önemli rol oynamaktadır. Başlangıç çürüklerin tanısında klinik muayenenin yanı sıra ICDAS kodlaması, lazer floresans sistemleri (DIAGNOdent), QLF ve FOTI gibi ışık temelli yöntemler yardımcıdır. Tedavi stratejisi lezyonun aktivitesine ve hastanın risk durumuna göre belirlenir. Flor vernikleri, yüksek floridli macunlar ve gargaralar remineralizasyonun temelini oluşturur. CPP-ACP, biyoglas (NovaMin) ve trikalsiyum fosfat gibi iyon salan ajanlar florid ile birlikte kullanıldığında mineral kazanımını destekler. Rezin infiltrasyonu (Icon®), hem progresyonu durdurması hem de estetik iyileşme sağlaması nedeniyle ortodonti sonrası beyaz lezyonlarda etkili bir minimal invaziv seçenek olarak öne çıkmaktadır. Mikroabrazyon ise yüzeysel opasitelerin giderilmesinde tamamlayıcı bir tekniktir. Mine yüzeyinde kırık veya başlangıç kaviteye mevcut olan ICDAS 3 lezyonlarda minimal invaziv restorasyonlar tercih edilebilir. Sonuç olarak başlangıç çürük lezyonları erken dönemde tespit edildiğinde tamamen geri döndürülebilir ve modern remineralizasyon ajanları ile başarılı şekilde tedavi edilebilir. Doğru tanı, risk değerlendirmesi ve minimal invaziv yaklaşımların uygulanması, bu lezyonların ilerlemesini önleyerek uzun dönem diş sağlığının korunmasında kritik rol oynamaktadır.

Anahtar Kelimeler: Başlangıç Çürük Lezyonları; Demineralizasyon; Remineralizasyon; Rezin İnfiltrasyonu

Early Caries Lesions and Contemporary Treatment Approaches

Abstract

Early caries lesions represent subsurface demineralization areas where the enamel surface remains clinically intact, making these lesions reversible if diagnosed and managed appropriately. Clinically observed as white spot lesions, they mark the earliest stage of caries development and have high potential to progress into cavitated lesions if left untreated. Multiple etiological factors—including plaque accumulation, frequent carbohydrate exposure, acidic oral biofilm, reduced salivary flow, and orthodontic appliances—play a decisive role in lesion initiation and progression. Therefore, accurate diagnosis and risk-based management are essential for effective intervention. The diagnostic approach for early lesions has expanded beyond traditional visual-tactile examination to include ICDAS criteria, laser fluorescence systems (DIAGNOdent), quantitative light-induced fluorescence (QLF), and fiber-

optic transillumination (FOTI), providing enhanced sensitivity in detecting non-cavitated demineralization. Treatment strategies are tailored according to lesion activity, depth, and patient caries-risk profile. High-concentration fluoride varnishes, fluoride gels, and prescription-strength dentifrices remain the cornerstone of remineralization therapy. Adjunctive remineralizing agents such as CPP-ACP, bioactive glass (NovaMin), and functionalized tri-calcium phosphate enhance mineral uptake and improve lesion arrest outcomes. Resin infiltration (Icon®) has emerged as one of the most effective minimally invasive strategies for non-cavitated enamel lesions, particularly those associated with orthodontic treatment. This technique arrests progression by occluding porous enamel and simultaneously improves esthetic appearance. For superficial enamel opacities, microabrasion may serve as a complementary option. In cases where the enamel surface integrity is disrupted or micro-cavitations are present (ICDAS 3), minimally invasive adhesive restorations are recommended. In conclusion, early caries lesions are largely preventable and reversible when diagnosed at an early stage. The integration of modern diagnostic technologies, remineralization-based therapies, and minimally invasive treatment protocols plays a critical role in controlling disease progression and maintaining long-term dental health.

Keywords: Initial Caries Lesions; Demineralization; Remineralization; Resin Infiltration

Presentation / Bildiri ID= 136

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-6508-9016

44

Büyük Dil Modellerinin Periodontoloji Sorularını Yanıtlama Performanslarının Değerlendirilmesi

Asst. Prof. Dr. Hanife Merva Parlak¹

¹Hacettepe Üniversitesi Diş hekimliği Fakültesi Periodontoloji Anabilim Dalı

*Corresponding author: Hanife Merva Parlak

Özet

Yapay zeka sistemleri tarafından desteklenen büyük dil modelleri (BDM'ler), eğitim, sağlık, araştırma ve klinik karar alma dahil olmak üzere çeşitli alanlarda hızla yaygınlaşmaktadır. Alana özgü bilgilerini, muhakeme kapasitelerini ve uzmanlık eğitimindeki rollerini anlamak, güvenli ve etkili uygulama için esastır. Bu çalışma, üç farklı BDM'nin periodontoloji sorularını yanıtlamadaki performansını değerlendirmeyi ve bu performansın soru türü ve konudan etkilenip etkilenmediğini belirlemeyi amaçladı. Diş hekimliği uzmanlık sınavından standart, öncüllü ve vaka soru türlerinden oluşan toplam 134 çoktan seçmeli periodontoloji sorusu toplandı. Her soru ChatGPT-5, Gemini 2.5 Flash ve Copilot'ta soruldu. Cevapların doğruluğu ve açıklama kalitesi değerlendirildi. Soru türü ve konunun etkisini belirlemek için regresyon analizi gerçekleştirildi. Gemini 2.5 Flash en yüksek toplam doğruluk oranını elde etti, bunu genel olarak benzer doğruluk oranları gösteren ChatGPT-5 ve Copilot izledi ($p>0,05$). Cevaplama kalitesi açısından, Gemini 2.5 Flash, ChatGPT-5 ve Copilot ile karşılaştırıldığında en yüksek genel puanı elde etti ($p=0,018$). Gemini, standart ve öncüllü sorularda ve temel ve klinik periodontoloji sorularında diğerler BDM'lerden daha tutarlı açıklamalar sağladı (tümü için $p<0,05$). Regresyon analizi, soru türü ve konunun açıklama kalitesiyle ilişkili olduğunu gösterdi. Bu çalışmanın bulgularına göre BDM'ler periodontoloji eğitimi için umut vericidir ancak yine de iyileştirilmesi gereken sınırlamalara sahiptir.

Anahtar Kelimeler: Periodontoloji, Büyük Dil Modeli, Yapay Zeka

Evaluation of the Performance of Large Language Models in Answering Periodontology Questions

Abstract

Large language models (LLMs) supported by artificial intelligence systems are rapidly becoming widespread in various fields, including education, healthcare, research, and clinical decision-making. Understanding their domain-specific knowledge, reasoning capacity, and role in specialty education is essential for safe and effective implementation. The present study aimed to assess the performance of three different LLMs in answering periodontology questions and to determine whether this performance was influenced by question type and topic area. A total of 134 multiple-choice periodontology questions, comprising standard, information-based, and case-based question types, were collected from the dentistry specialty exam. Each question was asked ChatGPT-5, Gemini 2.5 Flash, and Copilot. The accuracy of the answers and the quality of the explanations were assessed. Regression analyses were performed to determine the effect of question type and topic. Gemini 2.5 Flash achieved the highest total accuracy rate, followed by ChatGPT-5 and Copilot which showed generally similar accuracy rates

($p>0.05$). Gemini provided more consistent explanations than others on basic and clinical periodontology questions, with standardized and information-based questions ($p<0.05$, for all). Regression analysis revealed that the question type and topic significantly influenced the total score. The findings of this study indicate that large language models are promising for periodontology education, but they still have limitations that required improvement.

Keywords: Periodontology, Large Language Models, Artificial Intelligence

Presentation / Bildiri ID= 19

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0005-8720-6048

46

Çocukluk Çağı Oral Alışkanlıkları: Nedenleri, Sonuçları ve Yaklaşımları

Asst. Prof. Dr. Gizem Yazdan Özen¹, Dr. Şimal Sari², Dr. Feride Aktaş², Asst. Prof. Dr. Ali Kağan Özen¹, Asst. Prof. Dr. Başak Topdağ³

¹Kafkas Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi Ortodonti Anabilim Dalı

²Kafkas Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi Pedodonti Anabilim Dalı

³Sağlık Bilimleri Üniversitesi, Hamidiye Kampüsü, Diş Hekimliği Fakültesi, Protetik Diş Tedavisi Anabilim Dalı

Özet

Çocukluk döneminde gözlenen oral alışkanlıklar, büyüme-gelişme sürecinde psikolojik ve fizyolojik ihtiyaçların bir yansıması olarak ortaya çıkmaktadır. Ancak bu alışkanlıkların uzun süre devam etmesi, dentofasiyal sistem üzerinde çeşitli bozukluklara yol açabilir. Bu derlemede parmak emme, emzik kullanımı, dudak emme/ısıрма, dil itimi, ağız solunumu, tırnak yeme ve bruksizmin etiyolojisi ve dental-iskeletsel etkileri değerlendirilmiş; ayrıca olası tedavi yaklaşımları tartışılmıştır.

Anahtar Kelimeler: Oral Alışkanlıklar, Parmak Emme, Ağız Solunumu, Dil İtimi, Bruksizm, Maloklüzyon.

Childhood Oral Habits: Etiology, Consequences, and Management Approaches

Abstract

Oral habits observed during childhood often emerge as reflections of psychological and physiological needs throughout growth and development. However, when these habits persist for extended periods, they may lead to various disturbances in the dentofacial system. This review evaluates the etiology and dentoskeletal effects of thumb sucking, pacifier use, lip sucking/biting, tongue thrusting, mouth breathing, nail biting, and bruxism, and discusses potential treatment approaches.

Keywords: Oral Habits, Thumb Sucking, Mouth Breathing, Tongue Thrusting, Bruxism, Malocclusion.

Presentation / Bildiri ID= 150

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-5478-7708

47

Diş Hekimliği Fakültesi Öğrencilerinin Protetik Diş Tedavisi Uzmanlığına İlişkin Görüşlerinin Değerlendirilmesi

Asst. Prof. Dr. Beyza Betül Şencan¹ , Exp. Dr. Zeynep Şen Yılmaz²

¹Sakarya Üniversitesi, Diş Hekimliği Fakültesi, Protetik Diş Tedavisi Anabilim Dalı, Sakarya, Türkiye

²Kartal Ağız ve Diş Sağlığı Merkezi, İstanbul İl Sağlık Müdürlüğü, Sağlık Bakanlığı, İstanbul, Türkiye

*Corresponding author: Zeynep ŞEN YILMAZ

Özet

Giriş: Diş hekimliği, farklı uzmanlık alanlarını içeren multidisipliner bir sağlık alanıdır. Uzmanlıklar, klinik uygulamaların gelişmesine katkı sağlarken, artan diş hekimi sayısı öğrencilerin kariyer planları ve uzmanlık yönelimlerini etkilemektedir. Protetik diş tedavisi uzmanlığı, estetik ve fonksiyonun yeniden kazandırılmasını amaçlayan önemli bir alandır. Bu çalışmada, diş hekimliği fakültesi öğrencilerinin protetik diş tedavisi uzmanlığına ilişkin görüşleri değerlendirilmiştir. Materyal Metot: Anket çalışmasına katılımcı olarak Sakarya Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi öğrencileri dahil edilmiştir. Katılım gönüllü olarak gerçekleştirilmiştir. Google Forms aracılığıyla gerçekleştirilen ankette 1.soru demografik yapı sorusu iken 2-11 sorular protetik diş tedavisi uzmanlığıyla ilgili görüş belirten çoktan seçmeli soru içermektedir. Sonuçlar: Ankete 144 katılımcı katılmıştır. Katılımcıların %61'i kadın iken %38,2 si erkektir. Katılımcılar %57,3 oranında mezuniyet sonrası uzmanlık düşündüğünü fakat hangi alanı seçmek istediklerinden emin olmadıklarını bildirmiştir. Katılımcıların %72,2'si protetik diş tedavisi derslerinin teorik içeriğinin klinik uygulamaları destekleyecek düzeyde olduğunu ve %64,6'sı bu alanda verilen klinik eğitimin, yeterli bilgi ve beceriyi kazanmasını sağlamakta etkili olduğunu bildirmiştir. %47,3 oranında protetik diş tedavisi uzmanlığı kapsamı ve çalışma alanları hakkında bilgi sahibi iken %38,2'si kararsız olduğunu belirtmiştir. %76,4 oranında dijital teknolojilerin bu alanı daha cazip hale getirdiği düşünülmektedir. %41,6 oranında protetik diş tedavisinin klinik yön ve vaka çeşitliliğinin bu alanı seçme isteğini artırdığını belirtirken %34 oranında katılımcılar kararsız olduğunu belirtmiştir. Ekonomik kazanç potansiyeli bu bölümü %59,5 oranında katılımcıda tercihte etkin bir faktör haline getirmiştir. %54,6 oranında katılımcı laboratuvar süreçlerine bağımlılığın protez uzmanlığı seçiminde dezavantaj olduğunu düşünmektedir. %65,2 oranında katılımcı protetik tedavide hasta memnuniyet yönetiminin zor olduğunu düşünmektedir. Tartışma ve Sonuç: Bu çalışma, diş hekimliği fakültesi öğrencilerinin protetik diş tedavisi uzmanlığına yönelik tutumlarının; teorik ve klinik eğitimin yeterliliği, mesleki beklentiler, teknolojik gelişmeler ve çalışma koşullarına ilişkin algılar doğrultusunda şekillendiğini göstermektedir. Elde edilen bulgular, öğrencilerin bu alana yönelik farkındalıklarının artırılmasının ve uzmanlık tercihlerini destekleyecek şekilde eğitim programları ile kariyer yönlendirme süreçlerinin geliştirilmesinin önemini ortaya koymaktadır.

Anahtar Kelimeler: Uzmanlık, Protetik, Öğrenci

Presentation / Bildiri ID= 73

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0004-3166-8692

48

Diş Hekimliği Öğrencilerinin Protetik Eğitim Sürecine İlişkin Klinik Kaygı, Öz-Yeterlik ve Eğitim Algılarının Değerlendirilmesi

Researcher Buse Özdemir Önal¹

¹Kırıkkale Üniversitesi

*Corresponding author: Buse ÖZDEMİR ÖNAL

Özet

Amaç: Protetik klinik uygulamalar sırasında öğrencilerin karşılaştıkları güçlükler; klinik kaygı, öz-yeterlik düzeyi ve eğitim algısı ile yakından ilişkilidir. Bu çalışma, bir diş hekimliği fakültesinin 3., 4. ve 5. sınıflarında öğrenim gören öğrencilerin protetik eğitime ilişkin klinik kaygı profillerini, öz-yeterlik düzeylerini ve eğitim yeterliliği algılarını sınıf düzeyine göre karşılaştırmalı olarak değerlendirmeyi amaçlamaktadır. **Yöntem:** Araştırmaya toplam 144 öğrenci (n=48) dahil edilmiştir. Veriler, klinik kaygı, öz-yeterlik ve eğitim algısı olmak üzere üç ana boyutu içeren 5'li Likert tipi yapılandırılmış çevrim içi bir anket ile toplanmıştır. **Bulgular:** Sınıflara göre frekans ve yüzde dağılımları üzerinden analiz edilmiştir. **Bulgular:** Öğrencilerin %62'si protetik klinik uygulamalar sırasında zaman zaman kaygı yaşadığını belirtmiştir. Tüm sınıflarda en sık bildirilen kaygı nedeni, hata yapma veya hastaya zarar verme endişesidir. Sınıflar arasında anlamlı farklılıklar görülmüş olup performansın izlenmesine bağlı kaygı 5. sınıfta daha yüksek, 3. sınıfta ise daha düşüktür. Öz-yeterlik değerlendirmelerinde en yüksek güven duyulan alan, hastaya protetik tedavi seçeneklerini açıklama becerisidir (%59,6); en düşük güven duyulan alan ise vaka planlamadır (%33,6). Ölçü alma öz-yeterliği 3. sınıfta en düşük seviyede (%22,9) olup 4. sınıfta belirgin şekilde artmaktadır. Problem çözme becerisine yönelik özgüven ise sınıf düzeyi arttıkça azalma eğilimi göstermektedir (3. sınıf %64,6 → 5. sınıf %52,1). Eğitim algısında preklinik uygulamalar en yüksek memnuniyet bildirilen alan (%52,1) iken teorik eğitim en düşük orana sahiptir (%29,5). Teorik eğitim memnuniyeti sınıf düzeyi arttıkça belirgin biçimde azalmıştır. Klinik vaka çeşitliliği ise katılımcıların %33,1'i tarafından yeterli bulunmuştur. **Sonuç:** Bulgular, klinik kaygı, öz-yeterlik ve eğitim algısının sınıf düzeyine göre değişkenlik gösterdiğini ortaya koymaktadır. Klinik sorumluluğun artmasıyla kaygı türleri farklılaşmakta; bazı klinik becerilerde öz-yeterlik azalırken iletişim temelli beceriler daha yüksek düzeyde korunmaktadır. Eğitim algısında özellikle teorik derslerin niteliği ve klinik vaka çeşitliliği geliştirilmesi gereken alanlar olarak öne çıkmaktadır. Protetik diş tedavisi eğitiminde preklinik-klinik entegrasyonunun güçlendirilmesi ve öğrencilerin klinik kaygı ile öz-yeterlik gelişimini destekleyici öğretim stratejilerinin uygulanması önerilmektedir.

Anahtar Kelimeler: Protetik Eğitim, Klinik Kaygı, Öz-Yeterlik, Eğitim Algısı, Diş Hekimliği Öğrencileri

Evaluation of Clinical Anxiety, Self-Efficacy, and Educational Perceptions of Dental Students in Prosthetic Education

Abstract

49

Aim: Challenges encountered during prosthetic clinical procedures are closely related to students' levels of clinical anxiety, self-efficacy, and perceptions of educational adequacy. This study aims to comparatively evaluate the clinical anxiety profiles, self-efficacy levels, and educational perceptions of 3rd-, 4th-, and 5th-year dental students regarding prosthetic education. **Methods:** The study included a total of 144 students (n=48 per grade level). Data were collected through an online, structured, 5-point Likert-type questionnaire consisting of three main domains: clinical anxiety, self-efficacy, and educational perception. Findings were analyzed using frequency and percentage distributions across grade levels. **Results:** Overall, 62% of the students reported experiencing occasional anxiety during prosthetic clinical procedures. The most frequently reported source of anxiety across all classes was the fear of making mistakes or causing harm to the patient. Grade-level differences were evident; performance-related anxiety was higher among 5th-year students and lower among 3rd-year students. In the self-efficacy assessments, the highest confidence level was observed for the ability to explain prosthetic treatment options to patients (59.6%), while the lowest confidence was reported for treatment planning (33.6%). Self-efficacy in impression-taking was lowest among 3rd-year students (22.9%) and increased markedly in the 4th year. Confidence in problem-solving skills showed a decreasing trend with advancing grade level (64.6% in 3rd year → 52.1% in 5th year). Regarding educational perception, preclinical training received the highest satisfaction rate (52.1%), while theoretical education showed the lowest (29.5%). Satisfaction with theoretical training declined substantially with increasing grade level. Only 33.1% of students considered the diversity of clinical cases sufficient. **Conclusion:** The findings indicate that clinical anxiety, self-efficacy, and educational perceptions vary across grade levels. As clinical responsibility increases, the nature of anxiety changes, and self-efficacy in certain clinical skills declines, whereas communication-based competencies remain comparatively stronger. Theoretical training quality and clinical case diversity were identified as major areas needing improvement. Strengthening preclinical–clinical integration and implementing teaching strategies that support students' clinical anxiety management and self-efficacy development are recommended.

Keywords: Prosthetic Education, Clinical Anxiety, Self-Efficacy, Educational Perception, Dental Students

Presentation / Bildiri ID= 119

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0005-2697-4123

50

Diş Hekimliğinde Dijital Okuryazarlık

Ra. Esra Seden Navruz¹

¹Süleyman Demirel Üniversitesi

*Corresponding author: Esra Seden Navruz

Özet

Dijital teknolojilerdeki hızlı gelişmeler, diş hekimliği uygulamalarında önemli bir dönüşüme yol açmış; dijital radyografi, konik ışınlı bilgisayarlı tomografi (CBCT), CAD/CAM sistemleri ve yapay zekâ tabanlı yazılımlar klinik ve akademik pratiğin ayrılmaz bir parçası hâline gelmiştir. Bu dönüşüm, diş hekimlerinin yalnızca dijital araçları kullanabilmesini değil, aynı zamanda bu araçları doğru, güvenli, eleştirel ve etik bir biçimde değerlendirebilmesini gerektirmektedir. Bu bağlamda dijital okuryazarlık, modern diş hekimliğinde temel bir mesleki yetkinlik olarak öne çıkmaktadır. Bu sunumda dijital okuryazarlık kavramı diş hekimliği perspektifinden ele alınmakta; klinik dijital okuryazarlık, veri ve bilgi okuryazarlığı, eleştirel dijital okuryazarlık ile etik ve hukuki boyutlar kapsamında değerlendirilmektedir. Özellikle CBCT kullanımında görüntüleme parametrelerinin anlaşılması, yapay zekâ destekli yazılımların sınırlılıklarının bilinmesi ve hasta verilerinin güvenli yönetimi, dijital okuryazarlığın klinik karar süreçlerindeki önemini ortaya koymaktadır. Sonuç olarak, dijital teknolojilerin sunduğu olanaklardan etkin biçimde yararlanabilmek ve olası tanısal, etik ve hukuki riskleri en aza indirmek için dijital okuryazarlığın diş hekimliği eğitimine ve sürekli mesleki gelişim programlarına entegre edilmesi büyük önem taşımaktadır.

Anahtar Kelimeler: Diş Hekimliği, Dijital Okuryazarlık, teknoloji, etik

Digital Literacy in Dentistry

Abstract

Rapid advancements in digital technologies have fundamentally transformed dental practice, with digital radiography, cone-beam computed tomography (CBCT), CAD/CAM systems, and artificial intelligence (AI)-based clinical decision support tools becoming integral to contemporary dental workflows. This paradigm shift necessitates that dental professionals possess not only operational proficiency in digital systems but also advanced competencies in critically appraising, validating, and ethically applying these technologies within clinical and academic contexts. Accordingly, digital literacy has emerged as a core professional competency in modern dentistry. This presentation addresses digital literacy from a dentistry-specific perspective, encompassing clinical digital literacy, data and information literacy, critical digital literacy, and ethical-legal considerations. Particular emphasis is placed on CBCT-related competencies, including the understanding of acquisition parameters, image quality determinants, and the limitations of AI-assisted image analysis and segmentation algorithms. Furthermore, issues related to patient data governance, secure data storage, and compliance with data protection regulations are discussed, underscoring the role of digital literacy in evidence-based clinical decision-making. In conclusion, the systematic integration of digital literacy into undergraduate and

postgraduate dental curricula, as well as continuing professional development programs, is essential to optimize the clinical utility of digital technologies while mitigating potential diagnostic inaccuracies, ethical challenges, and legal liabilities.

Keywords: Dentistry, Digital Literacy, Technology, Ethics

Presentation / Bildiri ID= 97

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-6740-3598

52

Diş Hekimliğinde Lazer Sistemlerinin Kullanımı, Faydaları ve Dikkat Edilmesi Gerekenler

Assoc. Prof. Dr. Aysun Akpınar¹

¹Bursa Uludağ Üniversitesi

Özet

Özet: (Light Amplification by Stimulated Emission of Radiation) 1900’lü yıllarda Einstein’ın fiziksel prensiplerine dayanmakta olup, diş hekimliğinde 1960’larda yakut lazer ile kullanılmaya başlanmıştır. Son 25 yılda teknolojik gelişmelerle lazerler, periodontal ve estetik tedavilerde yaygın olarak tercih edilmektedir. Lazerler diş çürüklerinin temizlenmesi, estetik uygulamalar, periodontal cerrahi, kök yüzeyi düzleştirme, yumuşak doku şekillendirme, dişeti pigment açma, aft ve uçuk tedavisi, çekim sonrası yara iyileşmesi, implant tedavisi ve periimplantitis gibi geniş bir alanda kullanılmaktadır. Lazerler tiplerine göre farklı dokularda etkilidir. Diode ve Nd:YAG lazerler yumuşak doku uygulamalarında, CO2 lazerler güçlü hemostaz ve bakterisit etki sağlamakta, Er:YAG ve Er,Cr:YSGG lazerler ise hem sert hem yumuşak dokularda etkili olmaktadır. Lazerin etkinliği dalga boyu, doku absorpsiyonu, güç ve lazer ucunun odaklanması ile belirlenir. Lazer cihazlarında hafif, ergonomik ve sterilizasyon imkânı olan aletler tercih edilmelidir. Periodontal tedavide lazerler minimal invaziv bir seçenek sunar; bakterileri inaktive ederek enflamasyonlu dokuyu uzaklaştırır ve hemostaz sağlar. Fototerapi ve antimikrobiyal fotodinamik tedavi (APT), düşük doz lazer ile bakteri sayısını azaltarak biyoyarım sağlar. Periimplant hastalıklarında lazerler implant yüzeyine zarar vermeden dekontaminasyon sağlar; diode ve erbium lazerler özellikle güvenlidir. Fotobiyomodülasyon, düşük enerji ile doku tamir ve rejenerasyonunu hızlandırır. Sonuç olarak, lazerler diş hekimliğinde etkili ve minimal invaziv bir tedavi seçeneği olarak öne çıkmaktadır. Nd:YAG, diode ve CO2 lazerler başlangıç tedavisinde, Erbium lazerler ise periodontal ceplerin ve implant çevresinin kapsamlı tedavisinde kullanılır. Lazer terapisi geleneksel mekanik tedaviye ek olarak biyoyarım sağlar. Ancak uzun dönem klinik çalışmalar ve metaanalizler sınırlı olduğundan lazerlerin etkinliği konusunda kesin sonuçlara ulaşmak için daha fazla araştırmaya ihtiyaç vardır.

Anahtar Kelimeler: Lazer, Diş Hekimliği, Periodontal Dokular

Use of Laser Systems in Dentistry, Their Benefits and Things to Consider

Abstract

Abstract:Laser (Light Amplification by Stimulated Emission of Radiation) was based on Einstein's physical principles in the 1900s and began to be used in dentistry with the ruby laser in the 1960s. With technological advancements over the last 25 years, lasers have become widely preferred in periodontal and aesthetic treatments. Lasers are used in a wide range of areas, including tooth decay removal, aesthetic procedures, periodontal surgery, root planing, soft tissue shaping, gingival pigmentation, canker sore and cold sore treatment, post-extraction wound healing, implant treatment, and peri-implantitis. Lasers are effective on different tissues depending on their type. Diode and Nd:YAG lasers are used in soft tissue applications, CO2 lasers provide strong hemostasis and bactericidal effects, and

Er:YAG and Er:Cr:YSGG lasers are effective on both hard and soft tissues. Laser effectiveness is determined by wavelength, tissue absorption, power, and the focus of the laser tip. Lightweight, ergonomic, and sterilizable instruments should be preferred for laser devices. Lasers offer a minimally invasive option for periodontal treatment, inactivating bacteria, removing inflamed tissue, and achieving hemostasis. Phototherapy and antimicrobial photodynamic therapy (APT) reduce bacterial counts with low-dose lasers, providing biostimulation. In peri-implant disease, lasers provide decontamination without damaging the implant surface; diode and erbium lasers are particularly safe. Photobiomodulation accelerates tissue repair and regeneration with low energy. In conclusion, lasers are emerging as an effective and minimally invasive treatment option in dentistry. Nd:YAG, diode, and CO₂ lasers are used for initial treatment, while erbium lasers are used for comprehensive treatment of periodontal pockets and the peri-implant area. Laser therapy provides biostimulation in addition to traditional mechanical therapy. However, due to limited long-term clinical studies and meta-analyses, more research is needed to reach definitive conclusions about the effectiveness of lasers.

Keywords: Laser, Dentistry, Periodontal Tissues

Presentation / Bildiri ID= 71

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0009-2107-4459

54

Diş Hekimliğinde Renk Seçimi: Geçmişten Günümüze

Ra. Edanur Göven¹

¹Ondokuz Mayıs Üniversitesi, Diş Hekimliği Fakültesi

*Corresponding author: Edanur GÖVEN

Özet

Bu derleme, diş hekimliğinde renk seçimi kavramının geçmişten günümüze uzanan gelişimini ortaya koymayı amaçlamaktadır. Estetik restorasyonların başarısında kritik bir unsur olan diş rengi, mine ve dentinin optik özellikleri ile ışığın doku içindeki saçılma davranışının birleşimi sonucunda oluşur. Renk belirleme, tarihsel olarak uzun süre görsel yöntemlere dayanmış; bu yöntemler operatör deneyimi, ışık koşulları, çevresel faktörler gibi değişkenler nedeniyle yüksek oranda öznel sonuçlar üretmiştir. VITA Lumin Vacuum'dan VITA Classical ve 3D-Master sistemlerine uzanan gelişim, görsel yöntemlerin standardizasyonuna önemli katkı sağlamıştır. Teknolojideki ilerlemelerle birlikte günümüzde renk seçimi süreçleri dijital yöntemler ile desteklenmektedir. Spektrofotometreler, kolorimetreler, intraoral tarayıcılar, dijital fotoğrafçılık ve mobil görüntüleme sistemleri, CIELab/CIELCh renk uzayları ve ΔE renk farkı ölçümleri temelinde daha objektif ve tekrarlanabilir değerlendirmeler sunmaktadır. Bununla birlikte bu yöntemler de cihaz kalibrasyonu, maliyet, ölçüm geometrisi, ışık kaynağı türü ve klinik ortam değişkenlerine duyarlı olup mutlak doğruluk sağlamamaktadır. Sonuç olarak, diş hekimliğinde renk seçimi, ilk görsel kıyaslama yöntemlerinden günümüzün gelişmiş dijital ölçüm teknolojilerine uzanan önemli bir dönüşüm geçirmiştir. Ancak hiçbir yöntemin tek başına tüm gereksinimleri karşılamadığı görülmektedir. Güncel literatür, en yüksek estetik başarı için görsel ve dijital yöntemlerin bir arada kullanıldığı, ışık koşullarının standardize edildiği ve operatör eğitimine önem verilen hibrit bir yaklaşımı önermektedir.

Anahtar Kelimeler: Diş Hekimliğinde Renk Seçimi, Görsel Renk Seçimi, Dijital Renk Ölçümü

Presentation / Bildiri ID= 57

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-8461-7774

55

Diş Hekimliğinde Yapay Zeka Kullanım Alanları

Assoc. Prof. Dr. Güler Yıldırım Avcu¹

¹Fırat Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi Protetik Diş Tedavisi ABD

Özet

Son yıllarda diş hekimliği alanında yapay zekâya olan ilgi önemli ölçüde artmıştır. Yapay zeka, insan bilişsel süreçlerini taklit edebilme ve makine öğrenimi algoritmalarıyla karmaşık görevleri yönetebilme kapasitesi sayesinde, diş hekimliğinde hem teşhis süreçlerinde hem de restorasyonların üretim aşamalarında giderek daha önemli bir rol üstlenmeye başlamıştır. Radyoloji, ortodonti, endodonti, periodontoloji, cerrahi ve protetik diş hekimliği gibi birçok uzmanlık alanında yapay zeka kullanılmaya başlanmıştır. Radyoloji alanında çürük tespiti, periodontal kemik kaybı ölçümleri, periapikal lezyonların saptanması, tomografide kanal morfolojisi, maxiller sinüs seyri ve patolojilerinin teşhisinde, ortodontide ise sefalometrik analizlerin otomatik yapılması ve tedavi planlamasının optimize edilmesi gibi birçok alanda kullanılmaya başlanmıştır. Endodontide kanal morfolojisinin değerlendirilmesi, kök kırıklarının saptanması ve periapikal patolojilerin sınıflandırılmasında da etkili bir şekilde kullanılmaktadır. Periodontolojide kemik kaybının ölçülmesi ve periodontal hastalık riskinin değerlendirilmesi, cerrahide implant planlamasında anatomik yapıların tanımlanması, protetik diş tedavisinde ise dijital ölçü analizi, restorasyon tasarımının otomatik oluşturulması, oklüzyon simülasyonu ve CAD/CAM süreçlerinin optimize edilmesi gibi birçok aşamada önemli katkılar sağlamaktadır. Yapay zeka, diş hekimliğinin birçok alanında klinik karar verme süreçlerini destekleyen güçlü bir araç haline gelmiştir. Ancak teknolojinin güvenli ve etik biçimde kullanılabilmesi için, eğitim süreçlerinin yanı sıra sistem doğruluğunun kapsamlı biçimde değerlendirilmesine yönelik bilimsel çalışmaların gerçekleştirilmesi gerekmektedir.

Anahtar Kelimeler: Yapay Zeka, Diş Hekimliği, Makine Öğrenimi

Applications of Artificial Intelligence in Dentistry

Abstract

Over the last few years, artificial intelligence in the field of dentistry have garnered a significant amount of interest. Artificial intelligence has begun to play an increasingly important role in dentistry, both in the diagnostic processes and in the production phases of restorations, owing to its ability to mimic human cognitive processes and manage complex tasks with machine learning algorithms. Artificial intelligence has begun to be used in many dental specialties, including radiology, orthodontics, endodontics, periodontology, surgery, and prosthetic dentistry. In radiology, it is applied in various areas such as caries detection, measurement of periodontal bone loss, identification of periapical lesions, evaluation of canal morphology in tomography, and the assessment of the course and pathologies of the maxillary sinus. In orthodontics, artificial intelligence is increasingly used for automated cephalometric analysis and optimization of treatment planning. In endodontics, it plays an effective role in evaluating canal morphology, detecting root fractures, and classifying periapical pathologies. In periodontology, it contributes to measuring bone loss and assessing the risk of periodontal disease. In surgical applications,

it is used to identify anatomical structures during implant planning. In prosthetic dentistry, artificial intelligence provides significant advantages in many stages such as digital impression analysis, automatic design of restorations, occlusal simulation, and optimization of CAD/CAM workflows. Artificial intelligence has become a significant technological aid supporting clinical decision-making processes across various fields of dentistry. However, ensuring its safe and ethical implementation requires not only adequate training but also comprehensive scientific studies aimed at thoroughly evaluating system accuracy.

Keywords: Artificial Intelligence, Dentistry, Machine Learning

Presentation / Bildiri ID= 42

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-7978-8715

57

Entegre Klinik Sisteminde Eğitim Gören Diş Hekimliği Öğrencilerinin Mesleki Özgüven Düzeylerinin ve Sisteme İlişkin Memnuniyet Seviyelerinin Araştırılması

Prof.Dr. Sultan Keleş¹ , Assoc. Prof. Dr. Beral Afacan¹ , Assoc. Prof. Dr. Burcu Gürsoytrak¹

¹Aydın Adnan Menderes Üniversitesi

Özet

Amaç: Diş hekimliği öğrencilerinin, disiplin bazlı klinik eğitim (DKE) sistemi ve entegre klinik eğitim (EKE) sistemine ilişkin algılarını ve mesleki özgüven düzeylerini değerlendirmek. Gereç ve Yöntem: Çalışmaya, 2023-2024 Eğitim-Öğretim yılında 4. sınıf olarak DKE sisteminden geçen ve 2024-2025 Eğitim-Öğretim yılında 5. sınıf olarak EKE sisteminde uygulama yapan öğrenciler (DE grubu; n=101) ile 2022-2023 Eğitim-Öğretim yılı içinde 4. sınıf olarak DKE sisteminden geçerek 2023-2024 Eğitim-Öğretim yılında 5. sınıf olarak yine DKE sisteminde uygulama yapan öğrenciler (DD grubu; n=101) dahil edilmiştir. Anket 1, yalnızca DE grubuna uygulanmıştır; iki farklı klinik eğitim modelinde eğitim gören DE grubunun sistemleri karşılaştırması istenmiştir. Anket 2 ise hem DD hem de DE grubuna uygulanmıştır; her iki grubun uygulama yaptıkları kendi klinik eğitim sistemlerindeki mesleki özgüven düzeyleri ve sisteme ilişkin memnuniyet seviyeleri değerlendirilmiştir. Anketler yüz yüze görüşme yöntemiyle uygulanmıştır. Bulgular: DE grubundaki öğrencilerin %90,1'i EKE sisteminin kendilerini profesyonel mesleki yaşama daha iyi hazırladığını bildirmiştir. DE grubundaki öğrencilerin DKE sisteminden memnuniyet ortalamaları $5,90 \pm 1,84$, EKE sisteminden memnuniyet ortalamaları ise $6,97 \pm 1,84$ 'tür ve fark istatistiksel olarak anlamlıdır ($p < 0,001$). DE grubundaki öğrencilerin yarısından fazlası (n=65, %64,4) en verimli klinik uygulama eğitiminin 4. sınıfta DKE sistemi ve 5. sınıfta EKE sisteminin uygulanmasıyla yapılabileceğini düşünmektedir. Sonuç: İntörn diş hekimlerinin görüşüne göre, DKE ve EKE sistemlerinin beraber uygulanması, öğrencileri profesyonel mesleki yaşamlarına daha iyi hazırlamıştır.

Anahtar Kelimeler: Diş Hekimliği Eğitimi, Disiplin Bazlı Klinik Eğitim, Entegre Bazlı Klinik Eğitim, Mesleki Özgüven

Assessment of Professional Self-Confidence and System Satisfaction Levels Among Dental Students in the Comprehensive Care Model

Abstract

Aim: To evaluate the perceptions of dental students about discipline-based clinical education (DCE) system and comprehensive care clinical education (CCE) system and their professional self-confidence levels. Materials and Methods: The study included students who completed the DCE system as 4th-year students in the 2023–2024 academic year and practiced in the CCE system as 5th-year students in the 2024–2025 academic year (DC group; n=101), and students who went through the DCE system in both the 4th and 5th years (DD group; n=101). Survey 1 was administered only to the DC group, who were educated in two different clinical education models, to compare the systems. Survey 2 was administered to both the DD and DC groups to evaluate the professional self-confidence and satisfaction levels in their own clinical education systems. Surveys were applied through face-to-face interviews. Results: A

total of 90.1% of the students in the DC group reported that the CCE system better prepared them for professional life. The DC group's mean satisfaction score with the DCE system was 5.90 ± 1.84 , while their mean satisfaction with the CCE system was 6.97 ± 1.84 , a difference that was statistically significant ($p < 0.001$). More than half of the students in the DC group ($n=65$, 64.4%) believed that the most effective clinical practice training could be achieved by implementing a DCE system in the 4th year and a CCE system in the 5th year. Conclusions: According to senior dental students, combining DCE and CCE systems better prepares students for professional life than a discipline-based system alone.

Keywords: Dental Education, Discipline-Based Clinical Education, Comprehensive Care Clinical Education, Professional Self-Confidence

Presentation / Bildiri ID= 140

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-9881-5395

59

Farklı İrrigasyon Solüsyonu Kullanımının Kalsiyum Silikat İçerikli Materyallerin Bağlanma Dayanımına Etkisinin Değerlendirilmesi

Dr. Osman Açıkgöz¹ , Assoc. Prof. Dr. Pelin Tüfenkçi¹

¹Hatay Mustafa Kemal Üniversitesi

Özet

Amaç: Bu çalışmada, kök kanallarının final irrigasyonunda %17'lik glikolik asit ve %17'lik EDTA kullanımının kalsiyum silikat esaslı kanal dolgu patları (CeraSeal ve MTA Bio Seal) üzerindeki bağlanma dayanımına etkisi araştırılmıştır. Gereç ve Yöntemler: Çalışmada, toplam 68 adet insan alt premolar dişi kullanılmıştır. Dişlerin koronal kısımları, çalışma uzunlukları 13 mm olacak şekilde uzaklaştırılmıştır. Kök kanallarının kemomekanik preparasyonunun ardından dişler, farklı final irrigasyon prosedürleri ve kanal dolgu patları uygulanmak üzere rastgele dört gruba ayrılmıştır: Grup 1: %17'lik EDTA ve MTA Bio Seal patı, Grup 2: %17'lik EDTA ve CeraSeal patı, Grup 3: %17'lik glikolik asit ve MTA Bio Seal patı, Grup 4: %17'lik glikolik asit ve CeraSeal patı. Örneklerden, apikal konstriksiyondan itibaren 4. ve 9. mm seviyelerinden hassas kesitler alınmıştır. Push-out testi ile kesitlerdeki kök kanal dolgusunun bağlanma dayanımı değerleri hesaplanmıştır. Tüm gruplardaki bağlanma dayanımı verileri Kruskal-Wallis testi ile analiz edilmiştir. Aynı örnekten alınan iki kesit (4. mm ve 9. mm) arasındaki farkın belirlenmesi için ise Mann-Whitney U testi kullanılmıştır. İstatistiksel anlamlılık düzeyi $p<0,05$ olarak kabul edilmiştir. Bulgular: Gruplar arasındaki karşılaştırmada, her iki kesitte de %17'lik glikolik asit kullanılan 3. ve 4. gruplarda bağlanma dayanımı değerleri, %17'lik EDTA kullanılan 1. ve 2. gruplara kıyasla istatistiksel olarak anlamlı derecede yüksek bulunmuştur ($p<0,05$). Ayrıca, tüm gruplarda 9. mm seviyesinden alınan kesitlerdeki bağlanma dayanımı, 4. mm seviyesinden alınan kesitlere kıyasla istatistiksel olarak anlamlı derecede yüksek bulunmuştur ($p<0,05$). Sonuç: %17'lik glikolik asitin kullanımı, %17'lik EDTA ile karşılaştırıldığında kalsiyum silikat içerikli patların bağlanma dayanımını arttırmıştır.

Anahtar Kelimeler: Glikolik Asit, Kalsiyum Silikat İçerikli Dolgu Patı, Bağlanma Dayanımı

Evaluation of Different Irrigation Solutions On the Bond Strength of Calcium Silicate-Based Materials

Abstract

Objective: This study aimed to investigate the effect of using 17% glycolic acid and 17% EDTA as final irrigation solutions on the bond strength of calcium silicate-based root canal sealers (CeraSeal and MTA Bio Seal). Materials and Methods: A total of 68 extracted human mandibular premolars were used in this study. The coronal portions of the teeth were removed to obtain a standardized working length of 13 mm. Following chemomechanical preparation of the root canals, the teeth were randomly divided into four groups based on the final irrigation solution and sealer used: Group 1: 17% EDTA and MTA Bio Seal sealer, Group 2: 17% EDTA and CeraSeal sealer, Group 3: 17% glycolic acid and MTA Bio Seal sealer, Group 4: 17% glycolic acid and CeraSeal sealer. Thin slices were obtained from each sample at 4 mm and 9 mm from the apical constriction. Push-out bond strength testing was performed to assess the adhesion of the root canal filling material. The bond strength data of all groups were analyzed using

the Kruskal-Wallis test. The Mann-Whitney U test was used to compare differences between the two sections (4 mm and 9 mm) obtained from the same sample. Statistical significance was set at $p < 0.05$. Results: Comparative analysis revealed that in both sections, the bond strength values in Groups 3 and 4 (17% glycolic acid) were significantly higher than those in Groups 1 and 2 (17% EDTA) ($p < 0.05$). Additionally, in all groups, bond strength values at the 9 mm level were significantly higher than those at the 4 mm level ($p < 0.05$). Conclusions: The use of 17% glycolic acid as a final irrigation solution resulted in higher bond strength values of calcium silicate-based sealers compared to 17% EDTA.

Keywords: Glycolic Acid, Calcium Silicate Sealer, Bond Strength

Presentation / Bildiri ID= 149
Oral Presentation / Sözlü Sunum
ORCID ID: 0000-0001-5478-7708

61

Floresan ve Nonfloresan Glaze İşlemlerinin Farklı Cad/cam Cam Seramik Materyallerinin Renk Değişimi Üzerine Etkisinin İncelenmesi

Exp. Dr. Zeynep Şen Yılmaz¹ , Prof.Dr. Funda Bayındır²

¹Kartal Ağız ve Diş Sağlığı Merkezi, İstanbul İl Sağlık Müdürlüğü, Sağlık Bakanlığı, İstanbul, Türkiye

²Atatürk Üniversitesi, Diş Hekimliği Fakültesi, Protetik Diş Tedavisi Anabilim Dalı, Erzurum, Türkiye

Özet

Bu çalışmanın amacı, farklı yarı saydamlık özelliklerine sahip lityum disilikatla güçlendirilmiş ve lösitle güçlendirilmiş CAD/CAM cam seramik materyallerine uygulanan çeşitli yüzey işlemlerinin renk değişimi üzerindeki etkisini değerlendirmektir. Gereç ve Yöntem: Çalışmada iki farklı CAD/CAM cam seramik materyali (IPS e.max CAD ve IPS Empress CAD) kullanılmış olup, her bir materyalin yüksek (HT) ve düşük (LT) yarı saydamlığa sahip bloklarından toplam 120 örnek hazırlanmıştır. Bloklar, su jeti kesim cihazı kullanılarak 7×7×0,6 mm boyutlarında kesilmiştir. Her materyal ve yarı saydamlık grubu, polisaj, floresan glaze ve nonfloresan glaze olmak üzere üç farklı yüzey işlemi uygulanacak şekilde alt gruplara ayrılmıştır. Yüzey işlemleri öncesinde ve sonrasında tüm örneklerin renk ölçümleri gri arka plan üzerinde EasyShade® Advance 4.0 cihazı ile gerçekleştirilmiş, L*, a* ve b* değerleri kaydedilmiştir. Renk değişimi CIEDE2000 formülü kullanılarak ΔE00 değerleri üzerinden hesaplanmıştır. Veriler varyans analizi ile değerlendirilmiş, gruplar arası karşılaştırmalarda Post Hoc testlerinden yararlanılmıştır. Ayrıca yüzey işlemleri sonrasında elde edilen ortalama L*, a* ve b* değerleri kullanılarak grup çiftleri arasındaki renk farkları hesaplanmıştır. Bulgular: ΔE00 değerleri üzerinde materyal tipi, yarı saydamlık ve yüzey işlemlerinin üçlü etkileşiminin istatistiksel olarak anlamlı olmadığı belirlenmiştir (p>0,05). Materyal tipi ile yüzey işlemi arasındaki ikili etkileşim anlamlı bulunurken (p<0,01), diğer ikili etkileşimler anlamlı değildir (p>0,05). Yüzey işlemleri, yarı saydamlık ve materyal tipi ΔE00 değerlerini anlamlı düzeyde etkilemiştir (p<0,01). Polisaj uygulanan gruplarda daha düşük renk değişimi gözlenirken, glaze uygulamaları daha yüksek ΔE00 değerlerine neden olmuştur. Sonuç: Her iki CAD/CAM cam seramik materyalinde yüzey işlemlerinin renk değişimi üzerinde etkili olduğu görülmüştür. Polisaj sonrası renk değişimi algılanabilirlik eşiğinin altında kalırken, glaze uygulamaları algılanabilir ancak kabul edilebilir sınırlar içinde renk değişimine yol açmıştır. Glaze işlemlerinin, polisaja kıyasla renk değişimini anlamlı düzeyde artırdığı sonucuna varılmıştır. İstersen bunu SCI/Q1 dergi formatına, structured abstract yapısına ya da İngilizceye akademik düzeyde de dönüştürebilirim.

Anahtar Kelimeler: CAD/CAM, Cam Seramik, Floresan, Glaze, Renk

Presentation / Bildiri ID= 123

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-7330-9525

62

KIBT Kullanılarak İskeletsel Sınıflamalara Göre Mandibular Foramenin Üç Boyutlu Morfolojik Değerlendirilmesi

Asst. Prof. Dr. Emre Haylaz¹

¹Sakarya Üniversitesi, Diş Hekimliği Fakültesi, Ağız, Diş ve Çene Radyolojisi Anabilim Dalı

*Corresponding author: Emre Haylaz

Özet

Amaç: Bu çalışmanın amacı, konik ışınlı bilgisayarlı tomografi (KIBT) kullanarak iskeletsel Sınıf I, II ve III maloklüzyona sahip bireylerde mandibular foramenin üç boyutlu konumunu analiz etmek ve klinik açıdan önem taşıyabilecek anatomik farklılıkları değerlendirmektir. **Gereç ve Yöntemler:** Yaşları 18 ile 38 arasında değişen toplam 90 bireyin (her iskeletsel sınıfta 30 kişi) CBCT görüntüleri retrospektif olarak analiz edildi. Tüm bireylerin daha önce ortodontik tedavi görmemiş, herhangi bir sendromu ya da kraniyofasiyal travma öyküsü bulunmamaktaydı. Mandibular iskeletsel sınıflandırma ANB açılarına göre yapıldı: Sınıf I ($0^\circ < \text{ANB} < 4^\circ$), Sınıf II ($\text{ANB} \geq 4^\circ$) ve Sınıf III ($\text{ANB} \leq 0^\circ$). Üç boyutlu modeller KIBT görüntüleri kullanılarak oluşturuldu. Mandibular foramenin oklüzal düzleme ve ramus anatomik referans noktalarına göre dikey ve yatay konumları ölçüldü. İstatistiksel analiz ANOVA ve post-hoc Bonferroni testleri kullanılarak gerçekleştirildi. **Bulgular:** Mandibular foramenin konumu iskeletsel sınıflar arasında istatistiksel olarak anlamlı farklılıklar göstermiştir. Sınıf III hastalarda foramenin, Sınıf I ve II'ye kıyasla oklüzal düzleme göre anlamlı derecede daha yukarıda konumlandığı saptanmıştır ($p < 0,05$). Bu anatomik farklılıklar, posterior mandibulayı ilgilendiren klinik işlemlerde iskeletsel sınıflandırmanın dikkate alınması gerektiğini göstermektedir. **Sonuç:** Bu morfometrik çalışma, mandibular foramenin iskeletsel sınıflamalar arasında anatomik varyasyonlar gösterdiğini ortaya koymaktadır. Bu farklılıklar klinik açıdan önemlidir ve inferior alveolar sinir bloğu ile mandibular cerrahi gibi işlemler sırasında mutlaka göz önünde bulundurulmalıdır.

Anahtar Kelimeler: Anatomik Varyasyon, Kıbt, Mandibular Foramen, Morfometrik Analiz, İskeletsel Maloklüzyon

Three-Dimensional Morphological Evaluation of the Mandibular Foramen According to Skeletal Classifications Using CBCT

Abstract

Aim: The objective of this study was to analyze the three-dimensional localization of the mandibular foramen in individuals with skeletal Class I, II, and III malocclusion using cone-beam computed tomography (CBCT), and to evaluate the anatomical differences that may have clinical implications. **Materials and Methods:** CBCT images of 90 individuals (30 in each skeletal class) aged between 18 and 38 were retrospectively analyzed. All subjects had no prior orthodontic treatment, syndromes, or craniofacial trauma. Mandibular skeletal classification was determined using ANB angles: Class I ($0^\circ < \text{ANB} < 4^\circ$), Class II ($\text{ANB} \geq 4^\circ$), and Class III ($\text{ANB} \leq 0^\circ$). Three-dimensional models were created using CBCT images. The vertical and horizontal positions of the mandibular foramen relative to the occlusal plane and ramus landmarks were measured. Statistical analysis was performed using ANOVA and post-

hoc Bonferroni tests. Results: The position of the mandibular foramen showed significant differences among skeletal classes. In Class III patients, the foramen was located significantly higher relative to the occlusal plane compared to Class I and II ($p < 0.05$). These anatomical differences suggest that skeletal classification should be considered in clinical procedures involving the posterior mandible. Conclusion: This morphometric study highlights the anatomical variations in the mandibular foramen across skeletal classifications. These differences are clinically relevant and should be taken into account in procedures such as inferior alveolar nerve block and mandibular surgery.

Keywords: Anatomical Variation, CBCT, Mandibular Foramen, Morphometric Analysis Skeletal Malocclusion

Presentation / Bildiri ID= 131

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0009-5141-9067

64

Maloklüzyonlu Erişkin Hastada Protetik Yaklaşımla Oklüzal Rehabilitasyon: Olgu Sunumu

Ra. Selda Gökçe Erdal¹ , Prof.Dr. Ayşegül Köroğlu¹

¹Zonguldak Bülent Ecevit Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi

Özet

Amaç: Çalışmanın amacı, kapanış bozukluğu ve diş eksikliği bulunan hastada protetik tedavi planlaması ile ideal oklüzal ilişkinin sağlanması ve fonksiyonel, estetik kazanımlar sunmaktır. **Vaka:** 43 yaşındaki erkek hasta, eksik dişlerinin tamamlanması talebiyle kliniğimize başvurmuştur. Değerlendirmeler sonucunda hastada sentrik ilişkide yalnızca üst ve alt santral dişler arasında anterior temasın mevcut olduğu, posterior segmentlerde fonksiyonel kapanışın tamamen kaybolduğu ve uzun dönem alışkanlık sonucu gelişen mandibular protrüzyonun oklüzal dengeyi belirgin biçimde bozduğu saptanmıştır. Hastaya, maloklüzyonun giderilmesi için ortodontik tedavi; eksik dişleri içinse implant destekli protetik tedavi önerilmiştir. Bu tedavileri kabul etmediğinde oklüzal ilişkide ideal bir düzenleme sağlanabilmesi için tüm dişlerin preparasyonu gerektiği bildirilmiş ancak hasta, maddi yetersizlikler ve zaman kısıtlılığı nedeniyle bu tedavi seçeneklerini reddetmiştir. Minimum sayıda diş preparasyonu ile tedavinin tamamlanmasını istemiştir. Bunun üzerine, sağ alt posterior bölge ve tüm maksiller arkın rehabilitasyonuna karar verilmiş, dişler prepare edilerek metal destekli porselen kronlarla restore edilmiş, prematür temaslar elimine edilerek dengeli bir kapanış ilişkisi oluşturulmuştur. Kronlar polikarboksilat simanla simante edilmiştir. **Sonuç:** Maloklüzyon, diş ve çene ilişkilerinin ideal dizilimden sapmasıyla karakterize bir durumdur ve büyüme-gelişim sürecinde parafonksiyonel alışkanlıkların da etkisiyle daha karmaşık bir görünüm kazanabilir. Ortodontik tedavi maloklüzyonun etkin ve kalıcı çözümlerinden biri olsa da tedavi süresinin uzunluğu; implant cerrahisi ise maliyetinin yüksekliği nedeniyle erişkin hastalar için sınırlayıcı olabilmektedir. Bu olgu, erişkin yaşta maloklüzyona sahip ve ortodonti-implant tedavilerini kabul etmeyen hastalarda, protetik yaklaşımla fonksiyonel ve estetik açıdan tatmin edici bir oklüzal rehabilitasyonun mümkün olabildiğini göstermektedir. Sınırlı preparasyonla gerçekleştirilen bölgesel restorasyonlar; kapanışın dengelenmesi, çiğneme fonksiyonunun iyileştirilmesi ve hasta memnuniyetinin artırılmasında etkili olmuştur. Günümüzde estetik, biyouyumlu materyaller geliştirilmişse de dayanıklılık, maliyet açısından metal destekli porselenler, kısıtlı bütçeye sahip hastalarda hala sık tercih edilen protetik seçenekler arasında yerini almaktadır.

Anahtar Kelimeler: Çapraz Kapanış, Maloklüzyon, Oklüzal Rehabilitasyon, Protetik Diş Tedavisi

Presentation / Bildiri ID= 86

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-4448-556X

65

Micro-Shear Bond Strength of a Flowable Bulk Fill Resin to Hybrid Cad/cam Materials Conditioned by Different Methods

Assod. Prof. Dr. İzgen Karakaya¹ , Ph.d. Cand. Maawia Essa¹

¹European University of Lefke, Department of Restorative Dentistry

*Corresponding author: MAAWIA ESSA

Abstract

Aim:The aim of the present study was to evaluate the μ SBS of a flowable bulk fill resin when used as the luting agent for two hybrid CAD/CAM materials. **Materials and Methods:**Twenty specimens(6*14*1mm) were obtained for each of Lava Ultimate(LU) and Vita Enamic(VE) and polished with silicon carbide papers. After 24h storage, they were randomly divided into 4 groups according to the surface conditioning method (GR1: non; GR2: 60s, 5% hydrofluoric acid(HF) etching; GR3: 20s, 2W, Er,Cr:YSGG laser etching; GR4:20s, 3W, Er,Cr:YSGG laser etching). Prime&Bond NT was applied to conditioned surfaces and prior to the polymerization, three tygon tubes(d=0.75mm, thickness=1mm) were placed on each specimen. After 20s of light curing, bulk fill composite (SDR® Plus) was applied inside the tubes and polymerized for 40s. After the 24h storage, the tygon tubes were removed with a sharp scalpel. The CAD/CAM specimens were attached to acrylic blocks suitable for the universal testing machine. A wire(d=0.2mm) was looped around each cylindrical composite specimens and a shear force(crosshead speed of 1.0 mm/min) was applied till the failure. The μ SBS values were displayed in Newton and converted to MPa. Two-way ANOVA test for multiple and post-hoc Tukey test for pairwise comparisons were performed (p<0,05). μ SBS values observed at LU were higher than VE while the only significant difference was observed for GR4 as 3W laser etching (p<0,05).

Keywords: Bulkfill Composite, CAD/CAM, Micro-Shear Bond Strength

Presentation / Bildiri ID= 11

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0003-3493-0137>

66

Mine Mikroçatlakları ile Çürük Lezyonlarının Arasındaki İlişki

Asst. Prof. Dr. Lena Bal¹

¹Ankara Medipol Üniversitesi

*Corresponding author: lena bal

Özet

Mine, yüksek oranda mineralize bir dokudur ve ağız ortamındaki mekanik, kimyasal ve termal etkilere karşı oldukça dirençlidir. Ancak günlük kas kuvvetleri, asidik ataklar ve sıcaklık değişimi zamanla mine yüzeyinde mikroskopik çatlakların oluşmasına neden olabilir. Bu çatlakların, erken çürük lezyonlarının gelişimiyle ilişkisi uzun süredir tartışma konusudur. Bu araştırma mine çatlaklarının çürük başlangıcındaki olası rolü, güncel mikroskopik ve mikromorfolojik bulgular ışığında ele alınmaktadır. Diş çürüğü multifaktöriyel bir hastalıktır; mikroorganizmalar, konak ve zaman arasındaki etkileşimin sonucunda gelişir. Mine bütünlüğünün bozulması genellikle demineralizasyon sürecinin bir göstergesi olarak kabul edilir. Mikroçatlaklar ise genellikle dişlerin fonksiyonel yüklenmesi, brüksizm, oklüzal stres, ani sıcaklık değişimleri veya travmatik fırçalama nedeniyle ortaya çıkar. Bu çatlaklar, mine prizma sınırlarında ilerleyerek ışığın kırılmasına neden olur ve klinik olarak beyaz opak çizgiler şeklinde gözlemlenebilir. Taramalı elektron mikroskop (SEM) çalışmalarında bu mikroçatlakların, bakteriyel biyofilm için uygun tutunma alanları oluşturduğu gösterilmiştir. Erken demineralizasyon genellikle yüzey altı poröz bölgelerde başlar. Ancak, çatlak bölgelerinde pH düşüşünün daha derinlere nüfuz etmesi nedeniyle lokal mineral kaybı hızlanabilir. Bu nedenle bazı araştırmacılar, mikroçatlakların çürüğe predispozan alanlar olduğunu ileri sürmüştür. Diğer taraftan, çürüğün asidik ortamı da mine yapısını zayıflatıp yeni çatlakların oluşumuna yol açabilir. Bu görüş, “önce çürük mü, önce çatlak mı?” sorusuna çift yönlü bir yanıt sunar: süreç birbirini tetikleyen bir döngü şeklindedir. Birçok yöntem ile çatlak ve başlangıç çürük lezyonları değerlendirilmiştir. Micro-CT analizleri, çatlakların başlangıç lezyonlarının kenarlarında yoğunlaştığını göstermektedir. AFM çalışmalarında çatlak bölgelerinde yüzey pürüzlülüğünün arttığı ve kalsiyum-fosfor oranının azaldığı rapor edilmiştir. İn situ çalışmalarda, çatlak içlerinde plak retansiyonu ve pH düşüşü daha uzun süre kalıcı bulunmuştur. Mine ve dentin çatlakları, etiolojisine ve derinliğine bağlı olarak farklı klinik sonuçlar doğurabilir. Bu nedenle tedavi planlamasında çatlakın konumu, derinliği, semptom varlığı ve pulpa vitalitesi dikkate alınmalıdır.

Anahtar Kelimeler: Mine Çatlakları, Beyaz Nokta Lezyonu, Minimal İnvaziv Restorasyonlar

Correlation Between Enamel Microcracks and Carious Lesions

Abstract

Enamel is a highly mineralized tissue that shows significant resistance to mechanical, chemical, and thermal challenges. However, functional stresses, acidic attacks, and temperature changes can create microscopic cracks in the enamel. The potential link between cracks and carious lesions has been discussed for a long time. This study investigates the possible role of enamel cracks in the initiation of caries, supported by microscopic and micromorphological evidence. Dental caries is a multifactorial

disease caused by interactions among microorganisms, the host, and time. The disruption of enamel integrity is generally considered an indicator of demineralization. Microcracks usually form from functional loading, occlusal stress, temperature changes, or traumatic toothbrushing. These cracks often extend along the boundaries of enamel prisms, changing how light reflects and appearing clinically as white opaque lines. Scanning electron microscopy studies have shown that such microcracks can provide favorable sites for bacterial adhesion. Demineralization usually begins in subsurface porous regions. However, pH reduction along crack lines can accelerate localized mineral loss. Some researchers state that microcracks act as predisposing factors for caries formation. Conversely, the acidic environment caused by carious processes can further weaken enamel and promote the formation of new cracks. This perspective explains that the caries and cracks process is a self-reinforcing cycle. Various methods have been used to evaluate enamel cracks and early carious lesions. Micro-CT analyses have shown that cracks tend to cluster around the margins of initial lesions. Atomic force microscopy studies have reported increased surface roughness and reduced calcium-to-phosphorus ratios in cracked regions. In situ experiments indicate that plaque retention and extended pH reduction are more persistent within crack regions. The clinical significance of enamel and dentin cracks depends on their cause and depth; therefore, treatment planning should consider the crack's location, size, symptoms, and pulp vitality.

Keywords: Enamel Cracks, White Spot Lesion, Minimally Invasive Restoration

Presentation / Bildiri ID= 159

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0001-4176-6091

68

Minivida Destekli Uprighter Mekanığı ile Şiddetli Çapraşıklıkla Ortodontik Tedavisi: Olgu Sunumu

Asst. Prof. Dr. Saniye Merve Cengiz¹ , Ra. Aşlıgül Çeliker¹

¹Mersin Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi Ortodonti Anabilim Dalı

Özet

AMAÇ: Bu olgu sunumunun amacı çapraz kapanışta bulunan 22 ve lingopozisyonunda 45 numaralı dişlere bağlı şiddetli çapraşıklık, orta hat deviasyonu ve dental Sınıf III maloklüzyona sahip hastanın, çekimli sabit ortodontik tedavisinin klinik sonuçlarını sunmaktır. **OLGU:** Kronolojik yaşı 14 yıl 6 ay olan erkek hasta şiddetli çapraşıklık, asimetrik gülümseme ve 22 numaralı dişe bağlı anterior çapraz kapanış şikayetleriyle kliniğimize başvurmuştur. Klinik ve radyografik muayenede 22 numaralı diş kaynaklı anterior crossbite, bilateral sınıf II kanin ve sınıf III molar ilişkisi, maxillada 8 mm, mandibulada 11 mm çapraşıklık, 3 mm overjet, 4 mm overbite ve iskeletsel Sınıf I ilişkisi (ANB: 0°) saptanmıştır. Hastaya çekimli sabit ortodontik tedavi planlanarak 24, 34 ve lingopozisyonunda olan 45 numaralı dişlerin ortodontik amaçlı çekimine karar verilmiştir. Tedavide 0.022 inç slotlu Mini Master braket sistemi kullanılmıştır. Mandibulada 43 ve 44 numaralı dişler arasında 1.6 x 8 mm boyutlarında interradiküler bir minivida yerleştirilmiştir. 46 numaralı dişe double-slot bant uygulanarak dikleştirme amacıyla paslanmaz çelik telden uprigher bükümü yapılmıştır. Kuvvetin dişin direnç merkezinden geçmesi sağlanacak şekilde minividadan ankraj alınarak elastik chain uygulanmış, büküm ve minivida desteği ile 46 numaralı diş dikleştirilerek mezialize edilmiştir. Pekiştirme aşamasında maksiller ve mandibular anterior dişlerin lingualine sabit retainer teline ek olarak 1 mm kalınlıkta pasif şeffaf plak uygulanmıştır. **BULGULAR:** 14 aylık tedavi sonucunda sağda Sınıf I kanin ve Sınıf III molar ilişkisi, solda sınıf I kanin ve molar ilişkisi, ideal overjet ve overbite ile birlikte ideal orta hat ilişkisi elde edilmiştir. Ortodontik amaçlı çekimler ve 46 numaralı dişin minivida ankrajı ve büküm ile dikleştirilmesi sonrası dişlerin seviyelenme ve hizalanmasıyla ile keser görünümü iyileştirilerek daha iyi bir dudak, diş estetiği ve gülümseme sağlanmıştır. **SONUÇ:** Şiddetli yer darlığı kaynaklı ortodontik maloklüzyonlarda yapılan uygun endikasyonlar altında uygulanan çekimli sabit ortodontik tedaviler ve minivida destekli mekanikler sayesinde estetik ve fonksiyonel oklüzyon uzun dönem korunabilir ve gülümseme estetiğine katkı sağlanabilmektedir.

Anahtar Kelimeler: Molar Dikleştirme, Mini Vida, Mezializasyon

Orthodontic Management of Severe Crowding Using Miniscrew-Assisted Uprighting Mechanics: A Case Report

Abstract

AIM: This case report aims to present the clinical outcomes of extraction-based fixed orthodontic treatment in a patient with dental severe crowding accompanied by an anterior crossbite of the maxillary left lateral incisor, a linguopositioned mandibular right second premolar, midline deviation, and dental Class III malocclusion. **SUBJECT AND METHOD:** A 14-year-and-6-month-old male patient presented with complaints of dental crowding, asymmetric smile, and an anterior crossbite involving tooth 22.

Clinical and radiographic evaluation revealed anterior crossbite of tooth 22, bilateral Class II canine and Class III molar relationships, 8 mm maxillary and 11 mm mandibular crowding, 3 mm overjet, 4 mm overbite, and a skeletal Class I pattern (ANB: 0°). An extraction-based fixed orthodontic treatment protocol was planned. Teeth 24, 34, and the linguopositioned tooth 45 were extracted. Treatment was performed using a 0.022-inch slot Mini Master bracket system. In the mandible, a 1.6 × 8 mm interradicular miniscrew was placed between teeth 43 and 44. A double-slot band was applied to tooth 46, and an uprighting bend was incorporated into a stainless steel archwire. Elastomeric chain was used with miniscrew anchorage, allowing the force vector to pass through the center of resistance of tooth 46. The combined use of uprighting mechanics and skeletal anchorage enabled uprighting and mesialization of the molar. For retention, fixed lingual retainers and a 1-mm clear retainer was provided. RESULTS: After 14 months of treatment, Class I canine relationships were achieved bilaterally, with a Class I molar relationship on the left and Class III molar relationship on the right. Ideal overjet, overbite, and dental midlines were obtained. Effective alignment resulted in improved incisor display, lip support, and smile esthetics. CONCLUSION: In cases of severe space deficiency, extraction-based fixed orthodontic treatment combined with miniscrew-assisted mechanics can provide stable functional occlusion and esthetic outcomes when applied under appropriate indications.

Keywords: Molar Uprighting, Mini Screw, Mesialization

Presentation / Bildiri ID= 130

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0009-5141-9067

70

Nanopartikül İlaveli PMMA Kaidelerine *Candida albicans* Adezyonunun Değerlendirilmesi: Anlatısal Derleme

Ra. Selda Gökçe Erdal¹ , Prof.Dr. Ayşegül Köroğlu¹

¹Zonguldak Bülent Ecevit Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi

*Corresponding author: Selda Gökçe Erdal

Özet

Amaç: Bu çalışmanın amacı, tam protez kaide materyali olarak yaygın kullanılan polimetilmetakrilata (PMMA) eklenen nanopartiküllerin *Candida albicans* adezyonu ve protez stomatitiyle ilişkili biyofilm oluşumu üzerindeki etkilerini güncel literatür doğrultusunda değerlendirmektir. **Gereç ve Yöntem:** PubMed ve Google Akademik veri tabanlarında “PMMA” “nanoparticle” “*Candida*” “antimicrobial effect” ve “denture base materials” anahtar sözcükleri kullanılarak 2020-2025 yılları arası literatür taraması yapıldı. Çalışmalar çoğunlukla in vitro araştırmalar olup, nanopartikül konsantrasyonları, biyofilm inhibisyonu ve mekanik dayanım testleri dikkate alındı. **Bulgular:** Polimetilmetakrilat (PMMA), düşük yoğunluğu, estetik görünümü, maliyet etkinliği ve ayarlanabilir mekanik özellikleri nedeniyle total protez kaideleri ve geçici kron yapımında en sık kullanılan materyallerden biridir; ancak sınırlı kırılma dayanımı, su emilimine bağlı mekanik zayıflama ve antimikrobiyal etkinliğinin bulunmaması, özellikle protez stomatiti açısından önemli dezavantajlar oluşturmaktadır. Bu nedenle, PMMA kaidelerin nanoteknolojik yaklaşımlarla güçlendirilmesi üzerine çok sayıda in vitro çalışma yapılmıştır. Çalışmalarda genel olarak nanopartikül ilavesinin PMMA’da *Candida albicans* adezyonu ve biyofilm oluşumunu anlamlı şekilde azalttığı saptanmıştır. Birçok çalışmada en etkili konsantrasyon aralığı ağırlıkça %0,5–2,5 olarak bildirilmiş; AgNP’lerin özellikle %0,5–1 oranlarında güçlü antifungal aktivite sağladığı, ZnO ve ZnO–Ag hibrit partiküllerinin ise %1–2,5 düzeylerinde belirgin inhibisyon oluşturduğu rapor edilmiştir. TiO₂ nanopartikülleri %0,5–1 oranlarında destekleyici antifungal etki göstermiş, nistatin kaplı AgNP’ler ise kontrollü salım mekanizmasıyla kısa dönemde yüksek düzeyde biyofilm baskılanması sağlamıştır. Yüksek AgNP konsantrasyonlarının mekanik dayanım ve translüsensi üzerinde olumsuz etki gösterdiği; ZrO₂ katkısının ise mekanik özellikleri artırdığı ve bazı çalışmalarda *Candida* adezyonunu azalttığı bildirildiği görülmüştür. **Sonuç:** Nanopartikül ilavesi, PMMA protez kaidelerinde *C. albicans* kolonizasyonunu ve biyofilm oluşumunu azaltarak protez stomatitini önlemede ve nistatin gibi uzun süreli antifungal ilaç kullanımını azaltmada umut verici görünmektedir. Ancak çalışmaların büyük kısmı in vitro olup, kullanılan nanopartikül türü, boyutu, konsantrasyonu, yüzey hazırlığı ve antifungal aktiviteyi değerlendirme yöntemlerindeki belirgin heterojenlik, sonuçların doğrudan klinik uygulamaya aktarılmasını kısıtlamaktadır. Uzun dönem etkinlik ve biyouyumluluğu değerlendiren standartlaştırılmış klinik çalışmalara ihtiyaç vardır.

Anahtar Kelimeler: *Candida albicans*, Nanopartikül, PMMA

Presentation / Bildiri ID= 129

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0003-1624-3963

71

Odontojenik Keratokistlerin Radyografik Değerlendirilmesi: Olgu Sunumu

Ra. Elif Çeçen Erol¹ , Assoc. Prof. Dr. Ceren Aktuna Belgin¹ , Asst. Prof. Dr. Nurşat Türker¹

¹Hatay Mustafa Kemal Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi Ağız Diş Ve Çene Radyolojisi Anabilim Dalı

Özet

Odontojenik keratokist (OKC), sıklıkla asemptomatik seyreden ancak lokal agresif davranış gösterebilen bir odontojenik kisttir. Radyografik olarak farklı odontojenik lezyonlarla karışabilmesi nedeniyle ayırıcı tanıda ayrıntılı görüntüleme yöntemleri önem taşır. Bu bildirinin amacı, farklı klinik şikayetlerle başvuran dört OKC olgusunun klinik ve radyolojik bulgularını sunmak ve Konik Işınlı Bilgisayarlı Tomografi'nin (KIBT) tanısal katkısını vurgulamaktır. Vaka 1: 55 yaşındaki erkek hasta dişlerde mobilite şikâyetiyle başvurdu. KIBT'de 43 numaralı diş çevresinde multiloküler, septalı, kortikal rezorbsiyon ve kök rezorpsiyonu oluşturan radyolüsent lezyon saptandı. Vaka 2: 41 yaşındaki erkek hasta 48 numaralı diş bölgesinde ağrı ve şişlik şikâyetiyle başvurdu. KIBT incelemesinde 45–48 numaralı dişler arasında uzanan, kortikal ekspansiyon ve lingual perforasyon gösteren, inferior alveolar kanal ile ilişkili multiloküler lezyon izlendi. Vaka 3: 44 yaşındaki kadın hastada 38 numaralı diş bölgesinde ağrı mevcuttu. KIBT'de ilgili diş distalinde kortikal incelleme ve inferior alveolar kanal ilişkisi gösteren multiloküler radyolüsent lezyon saptandı. Vaka 4: 63 yaşındaki erkek hastada sağ mandibula korpusunda lokalize şişlik mevcuttu. KIBT'de kortikal ekspansiyon ve lingual perforasyon oluşturan multiloküler lezyon izlendi. Tüm olgular histopatolojik olarak OKC tanısı aldı. Sonuç olarak; KIBT, OKC'lerin boyutlarını, kortikal kemik etkilenmesini ve nörovasküler yapılarla ilişkisini ayrıntılı biçimde ortaya koyarak tanısal süreçte önemli katkı sağlar. OKC'nin radyolojik özelliklerinin doğru değerlendirilmesi, uygun tedavi planlaması açısından büyük bir kritik öneme sahiptir.

Anahtar Kelimeler: Odontojenik Keratokist, Konik Işınlı Bilgisayarlı Tomografi, Mandibula, Radyolojik Değerlendirme

Radiographic Evaluation of Odontogenic Keratocysts: Case Presentation

Abstract

Odontoid keratocyst (OKC) is an odontogenic cyst that often presents asymptotically but can exhibit locally aggressive behavior. Detailed imaging methods are important in differential diagnosis because it can be confused with different odontogenic lesions radiographically. The aim of this report is to present the clinical and radiological findings of four OKC cases presenting with different clinical complaints and to emphasize the diagnostic contribution of Cone Beam Computed Tomography (CBCT). Case 1: A 55-year-old male patient presented with tooth mobility. CBCT revealed a multilocular, septated, radiolucent lesion causing cortical and root resorption around tooth number 43. Case 2: A 41-year-old male patient presented with pain and swelling in the region of tooth number 48. CBCT examination revealed a multilocular lesion extending between teeth numbers 45–48, showing cortical expansion and lingual perforation, associated with the inferior alveolar canal. Case 3: A 44-year-old female patient had pain in the region of tooth number 38. CBCT revealed a multilocular

radiolucent lesion distal to the affected tooth, showing cortical thinning and inferior alveolar canal involvement. Case 4: A 63-year-old male patient presented with localized swelling in the right mandibular body. A multilocular lesion causing cortical expansion and lingual perforation was observed on CBCT. All cases were histopathologically diagnosed as OKC. In conclusion, CBCT provides significant contributions to the diagnostic process by detailing the dimensions of OKCs, cortical bone involvement, and their relationship with neurovascular structures. Accurate assessment of the radiological features of OKCs is of critical importance for appropriate treatment planning.

Keywords: Odontogenic Keratocyst, Cone Beam Computed Tomography, Mandible, Radiological Evaluation

Presentation / Bildiri ID= 4

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: <https://orcid.org/0009-0009-4506-9996>

73

Oral Kavitede Görülen Primer Skuamöz Hücreli Karsinom ve Akciğer Kaynaklı Adenokarsinom Metastazının Klinik, Radyolojik ve Histopatolojik Karşılaştırması: İki Olgu Sunumu

Exp. İlgin Arı¹

¹Karadeniz Ereğli Ağız ve Diş Sağlığı Merkezi

Özet

Oral kavitede malign lezyonlar benzer klinik semptomlarla seyredebilir ve farklı primer kaynaklara bağlı gelişen tümörler ayırıcı tanıda zorluk yaratabilir. Bu olgu sunumunda, klinik olarak benzer bulgularla başvuran ancak histogenez açısından farklı iki malign lezyonun karşılaştırmalı değerlendirilmesi amaçlanmıştır. Birinci olgu, 65 yaşında erkek hastada sağ mandibular posterior bölgede üç aydır devam eden ağrı, ülserasyon ve çiğneme zorluğu şikayetleriyle başvurdu. Klinik muayenede vestibül ve lingual mukozayı tutan, eritemli, ülseratif ve infiltratif sınırlı kitle izlendi. Panoramik radyografide sağ angulus mandibula düzeyinde kortikal kontinuitenin bozulduğu, sınırları düzensiz diffüz radyolüsent alan saptandı. Histopatolojik inceleme keratin incileri içeren iyi diferansiye skuamöz hücreli karsinom (SCC) ile uyumlu bulundu. İkinci olgu, 54 yaşında bilinen akciğer adenokarsinomu öyküsü bulunan erkek hastada sol maksiller diş eti bölgesinde ağrı, kanama ve şişlik şikayetleriyle başvurdu. Klinik olarak mavi-mor renkte, yüzeyi düzensiz, nodüler kitle gözlemlendi. Radyografide maksiller posterior bölgede implant çevresinde sınırlı radyolüsent alan izlendi. Histopatolojik değerlendirmede glandüler formasyonlar, belirgin nükleer pleomorfizm ve stromal invazyon alanları içeren adenokarsinom metastazı saptandı. Karşılaştırmalı olarak değerlendirildiğinde, her iki olgu da ağrı, ülseratif mukozal yüzey ve kemik destrüksiyonu gibi ortak klinik ve radyolojik özellikler sergilemiştir. Bu benzerlikler, oral kavitedeki malign süreçlerin sıklıkla benzer semptomlarla ortaya çıkabileceğini göstermektedir. Bununla birlikte, lezyonların histogenez farklılığı, görünüm ve histopatolojik yapıda belirgin ayrışmalara neden olmuştur. Primer SCC olgusu diffüz infiltratif yayılım ve belirgin kortikal destrüksiyonla karakterize iken, metastatik adenokarsinom olgusu daha lokalize, vaskülaritesi yüksek nodüler bir yapı göstermiştir. Histopatolojik olarak SCC olgusunda keratin incileri ve epitel adaları belirgin iken, adenokarsinomda glandüler formasyonlar, nükleer pleomorfizm ve mukus sekresyonu dikkat çekicidir. Bu farklılıklar metastatik yayılımın değil, tümörün hücresel kökeninin (skuamöz vs glandüler epitel) bir yansımasıdır. Bu iki olgunun karşılaştırılması, oral kavitede görülen malign lezyonların doğru tanısında yalnızca klinik ve radyolojik değerlendirmelerin yeterli olmayabileceğini göstermektedir. Ayırıcı tanıda histopatolojik inceleme, tümörün kökenini belirleyerek tedavi planını doğrudan şekillendiren en kritik basamaktır.

Anahtar Kelimeler: Oral Kavite, Skuamöz Hücreli Karsinom, Adenokarsinom, Metastaz, Ayırıcı Tanı

Comparative Evaluation of Oral Squamous Cell Carcinoma and Pulmonary Adenocarcinoma Metastasis: A Clinical, Radiological, and Histopathological Analysis of Two Cases

Abstract

74

Malignant lesions of the oral cavity often present with overlapping clinical manifestations, complicating differentiation between primary and metastatic tumors. This report provides a comparative evaluation of two malignancies demonstrating similar clinical features but distinct histogenetic origins. The first case presented with pain, ulceration, and masticatory limitation in a 65-year-old male affecting the right posterior mandible. Intraoral examination revealed an erythematous, ulceroinfiltrative lesion extending across the vestibular and lingual mucosa. Panoramic imaging demonstrated an ill-defined radiolucent area with cortical discontinuity at the mandibular angle. Histopathological assessment confirmed a well-differentiated squamous cell carcinoma (SCC) characterized by epithelial nests and keratin pearls. The second case exhibited painful gingival swelling and bleeding in a 54-year-old male with a previous history of pulmonary adenocarcinoma. Clinically, a bluish-purple nodular lesion with an irregular surface was observed. Radiographically, a localized radiolucent zone adjacent to a dental implant was identified. Microscopic evaluation revealed glandular structures, mucin production, and nuclear pleomorphism, consistent with metastatic adenocarcinoma. Both lesions shared overlapping clinical and radiographic features—pain, ulceration, and osseous destruction—indicating that oral malignancies of different origins may mimic one another. However, their histopathological profiles differed markedly: SCC exhibited epithelial keratinization and diffuse infiltration, whereas adenocarcinoma showed glandular morphology with cytologic atypia. These variations reflected histogenetic divergence rather than metastatic behavior. Accurate identification of tumor origin requires comprehensive integration of clinical, radiological, and microscopic data. Histopathological evaluation remains the cornerstone for precise diagnosis and evidence-based therapeutic planning.

Keywords: Oral Cavity, Squamous Cell Carcinoma, Adenocarcinoma, Metastasis, Differential Diagnosis

Presentation / Bildiri ID= 151

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-5082-9031

75

Ortognatik Cerrahide Sefalometri Kullanımı

Ra. Duygu Eskin¹ , Asst. Prof. Dr. Elif Albayrak¹

¹Süleyman Demirel Üniversitesi

Özet

Amaç Çenelerin anormal büyümesinden kaynaklanan dento-maksillofasiyal deformiteleri olan hastalarda ortognatik cerrahi; yüzün fonksiyonel ve estetik standartlarını geri kazandırmayı amaçlamaktadır. Ortognatik cerrahinin işleyiş sürecine baktığımızda ; doğru tanı, uygun bir tedavi planı oluşturmayı ve ardından önerilen tedaviyi uygulamayı içerir. Sefalometrik analizler, iskeletsel, dental ve yumuşak doku ilişkilerinin objektif olarak değerlendirilmesine olanak sağlar. Bu derlemenin amacı , ortognatik cerrahi planlamasında sefalometri kullanımının rolüne dikkat çekmektir. Yöntem Bu çalışma, literatür taraması şeklinde planlanmıştır. Çalışma kapsamında, 2000–2025 yılları arasında hakemli dergilerde yayımlanan bilimsel makaleler incelenmiştir. Sefalometrik değerlendirmelere ilişkin temel bilgiler; Downs, Steiner ve Ricketts gibi klasik analizleri tanımlayan kaynaklar doğrultusunda ele alınmıştır. Ayrıca, ortognatik cerrahi planlamasında yüz estetiği ve yumuşak doku odaklı yaklaşımı tanımlayan Arnett ve McLaughlin tarafından yayımlanan “Facial and Dental Planning for Orthodontists and Oral Surgeons” adlı başvuru kitabından yararlanılmıştır. Bulgular Sefalometrik analiz, klinik ortodonti ve ortognatik cerrahide vazgeçilmez bir tanı aracıdır. Dentofasiyal oranların, maloklüzyonun anatomik temelini, büyüme paterninin ve tedavi sonrası değişikliklerin değerlendirilmesini sağlar. Özellikle oklüzal düzlem açısı, maksilla ve mandibulanın kranial kaideye göre yönelimini ifade eden temel bir sefalometrik parametre olarak öne çıkmaktadır. Bu açı, özellikle cerrahi rotasyon kararlarında en belirleyici unsurlardan biridir. Sonuç Ortodontik tedavilerin ilk hedefi ; sert doku ilişkilerinin düzeltilmesi olarak algılansa da estetik başarı ancak uyumlu yumuşak doku ilişkileri sağlanabildiğinde gerçekleşebilmektedir. Ortodontik tedaviyle yumuşak doku estetiğinin düzeltilmesi ise tedavi öncesinde doğru analizlerin yapılması ve buna bağlı olarak uygun tedavinin planlanmasıyla sağlanabilir. Doğru sefalometrik değerlendirme, öngörülebilir ve bireyselleştirilmiş tedavi planlamasına katkı sağlamaktadır.

Anahtar Kelimeler: Ortognatik Cerrahi, Sefalometrik Analiz, Oklüzal Düzlem Açısı

The Use of Cephalometry in Orthognathic Surgery

Abstract

Objective Orthognathic surgery aims to restore functional and aesthetic standards to the face in patients with dento-maxillofacial deformities caused by abnormal jaw growth. The process of orthognathic surgery involves accurate diagnosis, creating an appropriate treatment plan, and then implementing the recommended treatment. Cephalometric analyses allow for the objective evaluation of skeletal, dental, and soft tissue relationships. The aim of this review is to highlight the role of cephalometry in orthognathic surgery planning. Method This study was planned as a literature review. Within the scope of the study, scientific articles published in peer-reviewed journals between 2000 and 2025 were examined. Basic information on cephalometric assessments was addressed in line with

sources defining classical analyses such as Downs, Steiner, and Ricketts. In addition, the reference book "Facial and Dental Planning for Orthodontists and Oral Surgeons" by Arnett and McLaughlin, which defines the facial aesthetics and soft tissue-focused approach in orthognathic surgery planning, was utilised. Results Cephalometric analysis is an indispensable diagnostic tool in clinical orthodontics and orthognathic surgery. It enables the evaluation of dentofacial proportions, the anatomical basis of malocclusion, growth patterns, and post-treatment changes. In particular, the occlusal plane angle stands out as a fundamental cephalometric parameter that indicates the orientation of the maxilla and mandible relative to the cranial base. This angle is one of the most decisive factors, especially in surgical rotation decisions. Conclusion Although the primary goal of orthodontic treatment is perceived as the correction of hard tissue relationships, aesthetic success can only be achieved when harmonious soft tissue relationships are established. Correcting soft tissue aesthetics through orthodontic treatment can be achieved by performing accurate analyses prior to treatment and planning the appropriate treatment accordingly. Accurate cephalometric evaluation contributes to predictable and individualised treatment planning.

Keywords: Orthognathic Surgery, Safalometric Analysis, Occlusal Plane Angle

Presentation / Bildiri ID= 157

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0001-9477-6894>

77

Pediatric Hastada Bilateral Mandibular Kondil Kırıklarının Konservatif Tedavisi: Bir Olgu Sunumu

Asst. Prof. Dr. Ebru Yurdakurban¹ , Asst. Prof. Dr. Esma Bilge Şahin¹ , Asst. Prof. Dr. Özgül Çarlı Dörterler¹

¹Muğla Sıtkı Koçman Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi

*Corresponding author: Ebru Yurdakurban

Özet

Mandibular kondil kırıkları, mandibula kırıkları arasında sık görülen ve özellikle büyüme çağındaki bireylerde tedavi yaklaşımı açısından dikkat gerektiren travmatik durumlardır. Bu kırıklar, temporomandibular eklem fonksiyonu, oklüzyon ve mandibular gelişim üzerinde önemli etkilere sahip olabilir. Pediatrik hastalarda, kondilin yüksek remodelling kapasitesi nedeniyle minimal invaziv yaklaşımlar ön planda değerlendirilmektedir. Bu olgu sunumunda, bilateral kondil kırığı bulunan 8 yaşındaki bir erkek hastanın kapalı tedavi protokolü ile yönetimi ve kısa dönem klinik sonuçları sunulmaktadır. Hasta, yüksekten düşme sonrası gelişen ön açık kapanış nedeniyle kliniğimize yönlendirilmiştir. Klinik ve radyolojik değerlendirmede; sağ kondilde intrakapsüler kırık, sol kondilde subkondiler kırık tespit edilmiştir. 52 ve 61 numaralı dişlerin travma anında dış merkezde çekildiği öğrenilmiştir. Hastanın büyüme-gelişim döneminde olması ve kırıkların cerrahi dışı tedaviye uygun bulunması nedeniyle kapalı tedavi planlanmıştır. Genel anestezi altında oklüzyon sağlanmış, üst ve alt çenedeki süt dişleri üzerine yerleştirilen ortodontik braketler ve intermaksiller elastikler yardımıyla 10 gün süreyle intermaksiller fiksasyon uygulanmıştır. Birinci ay kontrolünde sağ lateral mandibular harekette hafif kısıtlılık izlenmiş ve pasif egzersizler önerilmiştir. Üçüncü ayda ağız açıklığı ve lateral mandibular hareketlerin tamamen normale döndüğü, oklüzyonun stabil olduğu gözlenmiştir. Altıncı ay sonunda hastanın fonksiyonel iyileşmesinin tama yakın olduğu saptanmıştır. Bu olgu, büyüme çağındaki bilateral kondil kırıklarının uygun hasta seçimiyle kapalı tedavi yaklaşımlarıyla başarılı bir şekilde yönetilebileceğini göstermektedir.

Anahtar Kelimeler: Mandibular Kondil Kırıkları, Pediatrik Hasta, Konservatif Tedavi

Conservative Treatment of Bilateral Mandibular Condylar Fractures in a Pediatric Patient: A Case Report

Abstract

Mandibular condylar fractures are among the most common mandibular fractures and represent traumatic conditions that require particular attention to treatment approaches, especially in individuals during the growth period. These fractures may have significant effects on temporomandibular joint function, occlusion, and mandibular development. In pediatric patients, minimally invasive approaches are often preferred due to the high remodeling capacity of the condyle. This case report presents the management and short-term clinical outcomes of an 8-year-old male patient with bilateral condylar fractures treated using a closed treatment protocol. The patient was referred to our clinic due to an

anterior open bite that developed following a fall from height. Clinical and radiological evaluation revealed an intracapsular fracture of the right condyle and a subcondylar fracture of the left condyle. It was learned that teeth numbered 52 and 61 had been extracted at an external center at the time of trauma. Considering the patient's growth and developmental stage and the suitability of the fractures for non-surgical management, a closed treatment approach was planned. Under general anesthesia, occlusion was re-established, and intermaxillary fixation was applied for 10 days using orthodontic brackets placed on the primary teeth of the maxilla and mandible, in combination with intermaxillary elastics. At the one-month follow-up, mild limitation was observed in right lateral mandibular movement, and passive exercises were recommended. By the third month, mouth opening and lateral mandibular movements had completely returned to normal, and stable occlusion was achieved. At the six-month follow-up, near-complete functional recovery was observed. This case demonstrates that bilateral condylar fractures in growing patients can be successfully managed with closed treatment approaches when appropriate patient selection is performed.

Keywords: Mandibular Condylar Fractures, Pediatric Patient, Conservative Treatment

Presentation / Bildiri ID= 139

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0003-3960-8518

79

Pedodontide Davranış Yönlendirme ve İletişim Teknikleri Üzerine Yapılan Çalışmaların Bibliyometrik Analizi

Asst. Prof. Dr. Mihriban Gökcek Taraç¹

¹Karabük Üniversitesi

Özet

Amaç: Bu çalışmanın amacı, pedodontide davranış yönlendirme ve iletişim teknikleri üzerine yayımlanan bilimsel çalışmaların bibliyometrik özelliklerini analiz ederek, bu alandaki araştırma eğilimlerini ortaya koymaktır. **Gereç ve Yöntem:** Bu çalışma bibliyometrik analiz niteliğindedir. Veriler, Web of Science Core Collection veri tabanında 2000–2024 yılları arasında yayımlanan ve pedodontide davranış yönlendirme ve iletişim tekniklerini ele alan İngilizce dilindeki makale ve derlemelerden elde edilmiştir. Literatür taraması sonucunda belirlenen 88 yayın analiz kapsamına alınmıştır. Bibliyometrik analizler; yayın yılları, ülkeler, dergiler, atıf sayıları ve anahtar kelime eş-oluşumları açısından değerlendirilmiş, görselleştirmeler VOSviewer yazılımı kullanılarak gerçekleştirilmiştir. **Bulgular:** Anahtar kelimeler ile tarama yapıldıktan sonra dâhil edilme kriterleri uygulanarak duplikasyonlar çıkarılmıştır ve toplam 88 makale çalışmaya dâhil edilmiştir. Bibliyometrik analiz sonuçları, pedodontide davranış yönlendirme ve iletişim tekniklerine yönelik yayınların büyük çoğunluğunun 2019 yılı ve sonrasında yayımlandığını ve bu alana olan akademik ilginin son yıllarda arttığını ortaya koymuştur. Bu makaleler içinde en çok atıf alan makalenin 2003 yılında yayınlanan ve 134 atıf alan bir orijinal araştırma makalesi olduğu gözlenmiştir. Dâhil olan ülkelerden en fazla katkıyı Amerika'nın yaptığı görülmüştür. Anahtar kelime analizinde ise “children”, “paediatric/pediatric dentistry”, “communication”, “behavior management” terimlerinin öne çıktığı görülmüştür. **Sonuç:** Bu bibliyometrik analiz, pedodontide davranış yönlendirme ve iletişim tekniklerinin güncel, etkili ve giderek gelişen bir araştırma alanı olduğunu ortaya koymaktadır. Elde edilen bulgular, gelecekte yapılacak çalışmalar için yol gösterici nitelik taşımakta ve alanın bilimsel gelişimine katkı sağlamaktadır.

Anahtar Kelimeler: Çocuk Diş Hekimliği, Davranış Yönlendirme, İletişim Teknikleri, Bibliyometrik Analiz.

Presentation / Bildiri ID= 120

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: <https://orcid.org/0009-0002-9566-002X>

80

Pedodontide Paradigma Değişimi: Gümüş Diamin Florür (SDF) ve Smart Tekniğinin Güncel Klinik Yaklaşımındaki Yeri

Ra. Yağız Şekercioğlu¹

¹Süleyman Demirel Üniversitesi

Özet

Geleneksel diş hekimliğinde benimsenen "mekanik kavite preparasyonu" ve cerrahi yaklaşım, özellikle uyum sorunu yaşayan çocuk hastalarda ve özel gereksinimli bireylerde tedavi sürecini zorlaştırmakta, sıklıkla sedasyon veya genel anestezi ihtiyacını doğurmaktadır. Bu derleme; pedodontide minimal invaziv bir devrim olarak kabul edilen Gümüş Diamin Florür (SDF) kullanımını, biyolojik etki mekanizmalarını ve estetik dezavantajları elimine eden güncel SMART (Silver Modified Atraumatic Restorative Treatment) tekniğini literatür ışığında değerlendirmektedir. Güncel literatür, %38'lik SDF' nin dentin tübüllerini tıkayarak hassasiyeti hızla giderdiğini ve güçlü antimikrobiyal etkisiyle çürüğü durdurduğunu göstermektedir. Özellikle SDF ile inaktive edilen bakterilerin, gümüş iyonlarını bir rezervuar gibi tutarak ortamdaki canlı bakterileri de yok etmesi, literatürde "Zombi Etkisi" olarak tanımlanmakta ve materyalin tek seansta bile sağladığı uzun süreli koruyuculuğu açıklamaktadır. SDF' nin lezyonu siyaha boyaması estetik bir kaygı yaratsa da, bu durum SMART tekniği ile başarılı bir şekilde yönetilmektedir. SMART protokolünde, çürük dokusu üzerine SDF uygulandıktan sonra cam iyonomer siman yerleştirilerek hem estetik maskeleme sağlanmakta hem de bakterilerin besin girişi kesilmektedir. Klinik çalışmalar, bu yaklaşımın geleneksel restoratif yöntemlerle benzer başarı oranlarına sahip olduğunu, ancak çocuklarda anksiyeteyi ve koltuk süresini anlamlı derecede azalttığını ortaya koymaktadır. Sonuç olarak; SDF ve SMART tekniği, güncel pedodontik yaklaşımlar içerisinde sadece geçici bir çözüm değil, biyolojik, ekonomik ve çocuk dostu kalıcı bir tedavi protokolü olarak yerini almıştır.

Anahtar Kelimeler: Gümüş Diamin Florür, Smart Tekniği, Minimal İnvaziv Diş Hekimliği, Çocuk Diş Hekimliği.

A Paradigm Shift in Pediatric Dentistry: the Role of Silver Diamine Fluoride (SDF) and the Smart Technique in Current Clinical Practice

Abstract

The "mechanical cavity preparation" and surgical approach adopted in traditional dentistry complicate the treatment process, especially in pre-cooperative children and individuals with special needs, often necessitating sedation or general anesthesia. This review evaluates the use of Silver Diamine Fluoride (SDF), accepted as a minimally invasive revolution in pediatric dentistry, its biological mechanisms, and the current SMART (Silver Modified Atraumatic Restorative Treatment) technique, which eliminates aesthetic disadvantages, in light of the current literature. Current literature demonstrates that 38% SDF rapidly relieves sensitivity by occluding dentinal tubules and arrests caries through its potent antimicrobial effect. Notably, the phenomenon where bacteria inactivated by SDF retain silver ions as a reservoir and subsequently destroy living bacteria in the surrounding environment is defined in the

literature as the "Zombie Effect." This mechanism explains the long-term protection provided by the material, even after a single application. Although the black staining of the carious lesion by SDF presents an aesthetic concern, this issue is successfully managed using the SMART technique. In the SMART protocol, Glass Ionomer Cement (GIC) is placed over the SDF-treated surface, providing both aesthetic masking and cutting off the nutrient supply to any remaining bacteria. Clinical studies reveal that this approach yields success rates comparable to traditional restorative methods while significantly reducing anxiety and chair time in children. In conclusion, SDF and the SMART technique have established their place in modern pediatric dentistry not merely as a temporary solution, but as a biological, economic, and child-friendly permanent treatment protocol.

Keywords: Silver Diamine Fluoride, Smart Technique, Minimally Invasive Dentistry, Pediatric Dentistry, Zombie Effect.

Presentation / Bildiri ID= 117

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-3276-0843

82

Periapikal Lezyonlu Kanal Tedavili Alt Kesici Dişlerin Multidisipliner Yaklaşım ile Yeniden Tedavisi: 7 Yıl Takip Süreli Olgu Raporu

Asst. Prof. Dr. Birgül Özaşır¹

¹Başkent Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi

Özet

Amaç: Bu olgu sunumunun amacı, kanal tedavisi ve post restorasyon uygulanmış periapikal lezyon bulunan alt kesici dişlerin multidisipliner yaklaşım ile tedavisini sunmaktır. **Olgu sunumu:** 14 yaşında kadın hastanın rutin radyolojik muayenesi sırasında alt ön dişlerin kök uçları ile ilişkili radyolusent lezyonlar izlenmiş, değerlendirme için endodonti kliniğine yönlendirilmiştir. Radyolojik muayene sonucunda dişlerde eksik yapılmış kök kanal dolgusu ve müdahale edilmemiş kanallar tespit edilmiş ve dişlere yeniden kök kanal tedavisi yapılmasına karar verilmiştir. İlgili üç alt kesici dişin (#41, 31, 32) kök kanal tedavileri, farklı tarihlerde planlanan seanslar halinde gerçekleştirilmiş ve her diş için tedavi süreci ayrı ayrı tamamlanmıştır. Birinci seansta post restorasyon ve eski kök kanal dolguları uzaklaştırılmış, müdahale edilmemiş kanallar tespit edilmiş ve kemomekanik preparasyonun ardından kalsiyum hidroksit ile medikasyon uygulanmıştır. Giriş kavimleri geçici dolgu ile restore edilmiştir. 1 hafta sonra, dişler asemptomatik olarak izlendi ve kök kanal dolgusu prosedürleri uygulandı. 3 sene sonra hasta #32 diş ile ilişkili fistül yolu şikâyeti ile tekrar kliniğe başvurdu ve ilgili dişe apikal rezeksiyon planlandı. Ağız ve çene cerrahisi kliniğinde flap kaldırılarak kök ucu rezeke edilen dişe retrograd mineral trioksit agregat uygulandı. **Bulgular:** Takip randevularında tüm dişler klinik olarak asemptomatikti ve radyolojik incelemede herhangi bir patolojiye rastlanmadı. **Sonuç:** Yatay ve dikey yönde farklı açılı radyografilerin detaylı bir analizi kök kanal sisteminin olası varyasyonları ile ilgili bilgi sahibi olmak, alt kesici dişlerin kök kanal tedavisinde başarılı bir sonuç elde etmek için gerekli hususlardır. İdeal olarak yapılan yeniden tedaviye cevap vermeyen olgularda, cerrahi yaklaşım ile başarılı sonuçlar alınabilir.

Anahtar Kelimeler: Apikal Rezeksiyon, Kök Kanal Morfolojisi, Yeniden Kök Kanal Tedavisi

Presentation / Bildiri ID= 49

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0005-0539-6694

83

Pre-Erüptif İntrakoronal Rezorpsiyonun Tedavi Yönetimi: Bir Olgu Sunumu

**Ra. Rümeysa Kök¹ , Ra. Zehra Gizem Aslanlı¹ , Assoc. Prof. Dr. Bilal Özmen¹ , Ra. Gizemnur
Konuklar¹**

¹Ondokuz Mayıs Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi

Özet

Amaç: Bu olgu raporunun amacı, kısmen sürmüş daimi alt 2. molar dişte nadir görülen intrakoronal rezorpsiyonun tedavi yönetimini sunmaktır. **Olgu:** 12 yaşında erkek hasta, sol alt bölgede çiğneme fonksiyonu sırasında ve yemek sonrası ortaya çıkan ağrı şikâyetiyle Ondokuz Mayıs Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi Pedodonti Anabilim Dalı'na başvurmuştur. Yapılan klinik ve radyolojik muayene sonucu yarı sürmüş sol alt daimi 2. molar dişte intrakoronal lezyon saptanmıştır. Tedavi süreci, mandibular ve bukkal infiltrasyon anestezisinin uygulanmasıyla başlatılmış; ardından fibrotik mukozanın uzaklaştırılmasıyla ilgili diş ağız ortamına açığa çıkarılmıştır. Çürük dokular temizlendikten sonra pulpa odasına giriş sağlanarak parsiyel pulpa amputasyonu gerçekleştirilmiştir. Beş dakika süreyle sodyum hipoklorit solüsyonu ile dezenfeksiyon ve kanama kontrolü sağlandıktan sonra pulpa üzerine MTA (BioMTA) uygulanmış, bunu takiben kaide materyali olarak geleneksel cam iyonomer siman (Nova Glass) yerleştirilmiştir. Restorasyon ise posterior kompozit rezin (Paldique Estelite Paste) ile tamamlanmıştır. Restoratif tedavinin tamamlanmasının ardından hastanın ağrı şikâyeti tamamen ortadan kalkmış ve takip seanslarında herhangi bir komplikasyon gözlenmemiştir. **Sonuç:** Pre-erüptif intrakoronal rezorpsiyon olgularında uygun tedavi yaklaşımının belirlenmesi ve zamanında müdahale büyük önem taşımaktadır. Bu vakada, radyografik değerlendirme ile lezyonun sürme öncesi dönemde saptanması, parsiyel amputasyon uygulanarak pulpa vitalitesinin biyouyumlu materyaller eşliğinde korunmasına olanak sağlamıştır. Elde edilen bu olumlu sonuçlar, düzenli radyografik izlemin ve doğru tedavi planlamasının pre-erüptif intrakoronal rezorpsiyonun başarılı bir şekilde yönetilmesinde kritik rol taşıdığını ortaya koymaktadır.

Anahtar Kelimeler: Pre-Erüptif İntrakoronal Rezorpsiyon, Parsiyel Pulpa Amputasyonu, Konservatif Tedavi.

Presentation / Bildiri ID= 50

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0005-0539-6694

84

Prospektif Çalışmalar: Tanım, Metodoloji, Avantajlar ve Sınırlılıklar

Ra. Zehra Gizem Aslanlı¹ , Assoc. Prof. Dr. Bilal Özmen¹ , Ra. Rümeysa Kök¹

¹Ondokuz Mayıs Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi

Özet

Amaç: Bu bildirinin amacı, klinik ve epidemiyolojik araştırmalarda yaygın olarak kullanılan prospektif çalışma tasarımının kavramsal yapısını, metodolojik bileşenlerini ve kanıt hiyerarşisindeki önemini akademik bir çerçevede ortaya koymaktır. **Yöntem:** Bu çalışma, bilimsel araştırma metodolojisi içerisindeki prospektif tasarımın konumunu açıklamak üzere hazırlanmıştır. Prospektif çalışmaların 3 temel sınıflandırması (kohort çalışmaları, randomize kontrollü çalışmalar ve klinik vaka serileri) maruziyet-sonuç ilişkisi temelinde ele alınmıştır. Zamana bağlı sonuçların değerlendirilmesi amacıyla Relative Risk (RR), Hazard Ratio (HR), Kaplan–Meier sağkalım analizleri ve Cox regresyonu gibi kullanılan temel istatistiksel yöntemlere yer verilmiştir. Ayrıca örneklem seçimi, maruziyet ölçümlerinin standardizasyonu, takip protokollerinin oluşturulması, kör değerlendirici kullanımı ve kayıp-izlem yönetimi gibi temel süreçler, olası yanlılık kaynaklarının azaltılması açısından ayrıntılı biçimde ele alınmıştır. Raporlama aşamasında STROBE ve CONSORT bildiregellerinin sağladığı şeffaflık ve standardizasyon ilkeleri gözden geçirilmiştir. **Sonuç:** Prospektif çalışma tasarımı, zaman sıralamasının açık biçimde belirlenmesine olanak tanınması, insidans hesaplamasını mümkün kılması ve hatırlama yanlılığını azaltması sayesinde güçlü bir metodolojik temel sunar. Risk ve koruyucu faktörlerin belirlenmesi, hastalıkların doğal seyrinin izlenmesi ve müdahalelerin etkinliğinin değerlendirilmesi açısından yüksek nitelikli kanıt üretir. Bununla birlikte uzun takip gereksinimi, yüksek maliyet, örneklem kaybı ve nadir olayların değerlendirilmesinde sınırlı örneklem büyüklüğü gibi dezavantajları mevcuttur. Prospektif çalışmaların bilimsel katkısının en üst düzeye çıkarılabilmesi, metodolojik bütünlük, uygun istatistiksel analizler ve uluslararası raporlama standartlarına uyum ile mümkündür.

Anahtar Kelimeler: Prospektif Çalışma, Metodoloji, Raporlama.

Presentation / Bildiri ID= 21

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0002-1303-079X>

85

Radyasyonun Ağız Sağlığına Etkileri ve Pedodontide Diagnostik Amaçlı Kullanımı

Asst. Prof. Dr. Fatma Dilara Baysan¹ , Researcher Özge Bektaş²

¹yoğat bozok üniversitesi diş hekimliği fakültesi

²hacettepe üniversitesi diş hekimliği fakültesi

Özet

Radyoterapi, iyonize radyasyonun genellikle malign tümörlerin tedavisinde kullanılmasıdır. Günümüzde kanser tedavisi gören hastaların yaşam sürelerinin artması ile tedaviye bağlı komplikasyonlar da artış göstermiştir. Radyoterapinin oral mukoz membrana direk etkisinin yanı sıra, hastalığa bağlı komplikasyonlar ve uygulanan tedavinin bağışıklık sistemini baskılayıcı etkisi ağız ve diş sağlığı açısından ciddi değişikliklere neden olur. Kanser tedavi sürecinde erken dönemde oral mukozit, kserostomi, ağrı, tat kaybı görülebilirken; geç dönemde osteoradyonekroz, trismus, diş demineralizasyonu sonucu çürükler, diş agenezisi, gelişimsel mine defektleri, diş anomalileri görülebilir. Bu oral ve dental yan etkilerin önlenmesinde tedavi öncesinde çocuğun enfeksiyondan korunması önemlidir. Diş tedavileri hastanın anamnezi, tedavi protokolü ve sağlık durumuna dikkat edilerek yapılmalıdır. Hastalara tedavi öncesi ve sonrası dönemde oral hijyen eğitimi verilmeli, diyet düzenlemesi ve flor uygulaması yapılmalıdır. İyonize radyasyon; oral ve dental dokularda olumsuz etkiler oluşturmalarına rağmen çürüklerin, periodontal hastalıkların, gelişimsel bozuklukların ve ağız patolojilerinin tanısında da kullanılabilir. Çocuk diş hekimliğinde tanı amaçlı alınan dental radyograflar, hastanın iyonize radyasyona maruziyetini azaltmak için sadece klinik tanıya yardımcı olmak amacıyla endike olduğu durumlarda alınmalıdır.

Anahtar Kelimeler: Radyasyon, Çocuk Diş Hekimliği, Oral Komplikasyonlar

Presentation / Bildiri ID= 106

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-8073-1222

86

Restoratif Diş Tedavisinde Yapay Zekâ Tarafından Üretilen Klinik Rehberliğin Güvenliğinin Değerlendirilmesi: Çürük Uzaklaştırma Kararlarının Olası Hasta Zararı Temelli Analizi

Asst. Prof. Dr. Esra Yıldırım Manav¹

¹lokman hekim üniversitesi

*Corresponding author: Esra YILDIRIM MANAV

Özet

Amaç: Bu çalışmanın amacı, restoratif diş tedavisinde çürük uzaklaştırma ve tedavi kararlarına ilişkin yapay zekâ (YZ) tarafından üretilen klinik rehberliği, yalnızca olgusal veya bibliyografik doğruluğa dayanmadan, olası hasta zararı temelli bir değerlendirme çerçevesi kullanarak incelemektir. **Gereç ve Yöntem:** Bu kesitsel gözlemsel çalışmada, çürük uzaklaştırma stratejileri ve pulpaya yaklaşan derin dentin lezyonlarının yönetimine odaklanan 12 standart restoratif diş tedavisi klinik senaryosu kullanılmıştır. Üç yaygın olarak kullanılan YZ sohbet botu (ChatGPT, Gemini ve Microsoft Copilot) varsayılan ayarlar altında değerlendirilmiştir. YZ tarafından üretilen yanıtlar, restoratif diş tedavisi alanında deneyimli bir uzman tarafından, beş düzeyli olası hasta zararı sınıflandırma sistemi (Düzy 0–4) kullanılarak değerlendirilmiştir. YZ sistemleri arasındaki zarar düzeyi dağılımları Kruskal–Wallis testi ile karşılaştırılmış, ikili karşılaştırmalar Bonferroni düzeltmeli Mann–Whitney U testi ile yapılmıştır. **Bulgular:** Tüm YZ yanıtları Düzy 0–2 aralığında sınıflandırılmıştır. Yüksek (Düzy 3) veya kritik (Düzy 4) olası hasta zararı içeren herhangi bir yanıt saptanmamıştır. ChatGPT, klinik olarak güvenli kabul edilen yanıtların (Düzy 0–1) en yüksek oranda gözlendiği sistem olmuştur. Gemini ve Microsoft Copilot ise özellikle karmaşık klinik senaryolarda, klinik gerekçelendirme ve belirsizlik vurgusunun sınırlı olması nedeniyle daha sık Düzy 2 olarak sınıflandırılan yanıtlar üretmiştir. Yapay zekâ sistemleri arasında zarar düzeyi dağılımları açısından istatistiksel olarak anlamlı farklılıklar saptanmıştır ($p < 0,05$). **Sonuç:** Değerlendirilen yapay zekâ sistemleri, restoratif diş tedavisinde açıkça tehlikeli klinik öneriler üretmemiştir. Bununla birlikte, özellikle derin çürük senaryolarında klinik muhakeme derinliği ve belirsizlik yönetimi açısından değişkenlik gözlenmiştir. Olası hasta zararı temelli değerlendirme yaklaşımı, yapay zekâ güvenliğinin klinik açıdan anlamlı biçimde analiz edilmesini sağlamakta ve restoratif diş tedavisinde YZ kullanımında eleştirel insan denetiminin gerekliliğini vurgulamaktadır.

Anahtar Kelimeler: Yapay Zekâ, Restoratif Diş Tedavisi, Çürük Uzaklaştırma, Hasta Güvenliği, Klinik Karar Verme

Evaluation of the Safety of Artificial Intelligence–generated Clinical Guidance in Restorative Dentistry: A Potential Patient Harm–based Analysis of Caries Removal Decisions

Abstract

Objectives: The aim of this study was to evaluate artificial intelligence (AI)–generated clinical guidance related to caries removal and treatment decision-making in restorative dentistry using a

potential patient harm–based assessment framework, rather than relying solely on factual or bibliographic accuracy. **Materials and Methods:** This cross-sectional observational study employed 12 standardized restorative dentistry clinical scenarios focusing on caries removal strategies and the management of deep dentin lesions approaching the pulp. Three widely used AI chatbots (ChatGPT, Gemini, and Microsoft Copilot) were evaluated under default settings. AI-generated responses were assessed by an experienced restorative dentistry specialist using a five-level potential patient harm classification system (Levels 0–4). Differences in harm-level distributions among AI systems were analyzed using the Kruskal–Wallis test, with pairwise comparisons performed using the Bonferroni-corrected Mann–Whitney U test. **Results:** All AI-generated responses were classified within Levels 0–2. No responses associated with high (Level 3) or critical (Level 4) potential patient harm were identified. ChatGPT demonstrated the highest proportion of clinically safe responses (Levels 0–1). Gemini and Microsoft Copilot more frequently produced responses classified as Level 2, particularly in complex clinical scenarios, mainly due to limited clinical justification and insufficient emphasis on uncertainty. Statistically significant differences in harm-level distributions were observed among the AI systems ($p < 0.05$). **Conclusions:** The evaluated AI systems did not generate overtly dangerous clinical recommendations in restorative dentistry. However, variability was observed in clinical reasoning depth and uncertainty management, particularly in deep caries scenarios. A potential patient harm–based evaluation approach enables clinically meaningful assessment of AI safety and underscores the necessity of critical human oversight in the use of AI within restorative dental practice.

Keywords: Artificial Intelligence, Restorative Dentistry, Caries Removal, Patient Safety, Clinical Decision-Making

Presentation / Bildiri ID= 34

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-4083-7556

88

SDHG'de Uzun Süreli Takibin Önemi: Vaka Sunumu

Uzm. Dt. Dilber Çelik¹ , Prof. Dr. Metin Şençimen¹ , Asst.Prof. Dr. Egemen AKINCIOĞLU²

¹Sağlık Bilimleri Üniversitesi Gülhane Diş Hekimliği Fakültesi Ağız Diş ve Çene Cerrahisi AD

²Sağlık Bilimleri Üniversitesi Gülhane Sağlık Uygulama ve Araştırma Merkezi Tıbbi Patoloji AD

Özet

Santral dev hücreli granülom (SDHG), kraniyofasiyal bölgede, genellikle mandibula ve maksillayı etkileyen, kemik içi, odontojenik olmayan patolojik bir lezyondur. Bu vaka raporu, SDHG'nin intralezyonel kortikosteroid enjeksiyonu ile tedavisini ve uzun dönemli takibini içermektedir. Posterior mandibular bölgede ağrı, şişlik ve asimetri şikayetleri ile başvuran hasta, klinik ve radyografik incelemelere alınmıştır. Sol posterior mandibulada, ikinci molar dişin kökünde rezorpsiyon ve kortikal kemikte yıkımın eşlik ettiği multiloküler radyolüsent bir lezyon tespit edilmiştir. Radyografik bulguların ardından insizyonel biyopsi alınmış ve histopatolojik değerlendirmeye dayanarak SDHG tanısı konulmuştur. Hastanın yaşı ve lezyonun boyutu göz önüne alınarak, lezyonun intralezyonel kortikosteroid enjeksiyonu ile tedavi edilmesine karar verilmiştir. On yıllık takip, lezyon bölgesinde normal kemik yapısının yeniden oluşmasıyla birlikte, intralezyonel steroid enjeksiyonlarına klinik ve radyografik olarak iyi bir yanıt alındığını göstermiştir. Tedavide, lezyonun boyutu ve yeri ile hastanın genel sağlık durumu dikkate alınmalı ve tedavi planlaması bireyselleştirilmelidir. Çenelerdeki SDHG'lerin, düşük malignite insidansına ancak yüksek nüks oranına sahip lezyonlar olduğu unutulmamalıdır.

Anahtar Kelimeler: Santral Dev Hücreli Granülom, Kortikosteroid Enjeksiyon, Uzun Süreli Takip, Nüks, Tedavi Seçenekleri

The Importance of Long-Term Follow-Up in Central Giant Cell Granuloma: A Case Report

Abstract

Central giant cell granuloma (CGCG) is an intra-osseous, non-odontogenic pathological lesion in the craniofacial region, usually affecting the mandible and maxilla. In this case report included the treatment of CGCG with intra-lesional corticosteroid injection and its long-term follow-up. The patient, presenting with complaints of pain, swelling, and asymmetry in the posterior mandibular region, was admitted for clinical and radiographic examinations. A multilocular radiolucent lesion was detected in the left posterior mandible, accompanied by resorption of the second molar root and destruction of the cortical bone. Following the radiographic findings, an incisional biopsy was obtained, and the diagnosis of CGCG was established based on the histopathological evaluation. Considering the age of the patient and the size of the lesion, it was decided to treat the lesion with intralesional corticosteroid injection. Our ten-year follow-up showed a good response to intralesional steroid injections clinically and radiographically, with restoration of normal bone structure at the lesion region. In treatment, the size and location of the lesion and the general health status of the patient should be taken into account and

treatment planning should be individualized. It is important to remember that CGCGs of the jaws are lesions with a low incidence of malignancy but a high recurrence rate.

Keywords: Central Giant Cell Granuloma, Corticosteroid Injection, Long-Term Follow Up, Recurrence, Treatment Options

Presentation / Bildiri ID= 107

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0003-1312-8794 - 0000-0001-8894-0467

90

Trehaloz Yüklü Kendiliğinden Polimerize PMMA Protez Kaide Rezini: Hidrofilisite, Mekanik Performans ve In Vitro Sitouyumluluk

Assoc. Prof. Dr. Mahmut Sertaç ÖZDOĞAN¹, Assoc. Prof. Dr. Mustafa GÜNGÖRMÜŞ¹

¹Ankara Yıldırım Beyazıt Üniversitesi, Diş Hekimliği Fakültesi, Protetik Diş Tedavisi

²Ankara Yıldırım Beyazıt Üniversitesi, Diş Hekimliği Fakültesi, Temel Bilimler Bölümü

Özet

Bu in vitro çalışmada, kendiliğinden polimerize bir polimetil metakrilat (PMMA) protez kaide rezinine sıvı fazdan %2 (w/v) trehaloz eklenmesinin; trehaloz salınımı, yüzey hidrofilisitesi, eğilme dayanımı ve insan gingival fibroblastlarına (hGF) yönelik sitouyumluluk üzerine etkileri değerlendirildi ^{1,2,6,7} Gereç Ve Yöntem: Kontrol ve trehalozlu PMMA örnekleri üretici talimatına uygun olarak hazırlandı. Trehaloz salınımı 30 dk, 24, 48 ve 72 saat zaman noktalarında HPLC ile ölçüldü. Hidrofilisite, su temas açısı ölçümü ile değerlendirildi. Eğilme dayanımı, üç nokta eğme testi ile belirlendi. ISO 10993-12'ye uygun şekilde materyal ekstraktları hazırlanarak hGF'lerde XTT doğrudan temas testi ve xCELLigence RTCA ile gerçek zamanlı hücre yanıtı incelendi ^{8,9,10,12} Bulgular: Trehaloz, zamana bağlı şekilde salındı ve 72 saatte 0,87 % (w/v) düzeyine ulaştı. Trehaloz eklenmesi su temas açısını anlamlı olarak azalttı ($66,82^{\circ} \pm 6,53^{\circ}$ 'ten $44,35^{\circ} \pm 6,69^{\circ}$ 'a, $p < 0,001$). Ortalama eğilme dayanımı kontrol ve trehalozlu grupta sırasıyla $105,10 \pm 15,79$ MPa ve $105,31 \pm 18,62$ MPa bulundu, fark istatistiksel olarak anlamlı değildi ($p = 0,115$) ve her iki grup standart gereksiniminin üzerinde kaldı. XTT ve RTCA verileri, trehalozlu PMMA ekstraktlarının hGF'lerde belirgin sitotoksiste oluşturmadığını ve hücre proliferasyon paterninin büyük ölçüde korunduğunu gösterdi Sonuç: Trehaloz yüklemesi, kendiliğinden polimerize PMMA'nın hidrofilisitesini artırdı ve mekanik performansı kabul edilebilir sınırlar içinde korudu. Bulgular, protez-mukoza ara yüzünde ıslanabilirliği iyileştirebilecek ve erken dönemde lokal trehaloz sağlayabilecek bir kaide materyali yaklaşımını desteklemektedir

Anahtar Kelimeler: Trehaloz, PMMA, protez kaide rezini, hidrofilisite, eğilme dayanımı, sitouyumluluk, XTT, xCELLigence

Trehalose-Loaded Self-Polymerizing PMMA Prosthetic Base Resin: Hydrophilicity, Mechanical Performance, and In Vitro Cytocompatibility

Abstract

In this in vitro study, the effects of adding 2% (w/v) trehalose from the liquid phase to a self-polymerizing polymethyl methacrylate (PMMA) prosthetic base resin on trehalose release, surface hydrophilicity, flexural strength, and cytocompatibility with human gingival fibroblasts (hGF) were evaluated ^{1,2,6,7}. Materials and Methods: Control and trehalose-containing PMMA samples were prepared according to the manufacturer's instructions. Trehalose release was measured by HPLC at 30 min, 24, 48, and 72 hours. Hydrophilicity was assessed by measuring the water contact angle. Flexural strength was determined by the three-point bending test. Material extracts were prepared in accordance

with ISO 10993-12, and real-time cell response was investigated in hGFs using the XTT direct contact test and xCELLigence RTCA 8,9,10,12. Results: Trehalose was released in a time-dependent manner and reached 0.87% (w/v) at 72 hours. The addition of trehalose significantly reduced the water contact angle (from $66.82^\circ \pm 6.53$ to $44.35^\circ \pm 6.69$, $p < 0.001$). The mean flexural strength was found to be 105.10 ± 15.79 MPa and 105.31 ± 18.62 MPa in the control and trehalose groups, respectively; the difference was not statistically significant ($p = 0.115$), and both groups remained above the standard requirement. XTT and RTCA data showed that trehalose-containing PMMA extracts did not produce significant cytotoxicity in hGFs, and the cell proliferation pattern was largely preserved. Conclusion: Trehalose loading increased the hydrophilicity of self-polymerized PMMA and maintained mechanical performance within acceptable limits. The findings support a base material approach that could improve wettability at the prosthesis-mucosa interface and provide local trehalose early on.

Keywords: Trehalose, PMMA, prosthetic base resin, hydrophilicity, flexural strength, cytocompatibility, XTT, xCELLigence

Presentation / Bildiri ID= 146

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0009-1302-8030

92

Yapay Zeka Botu Kullanımının Diş Hekimine Güven Üzerine Etkisi: Senaryo Temelli Anket Çalışması

Ra. Rahmetullah Can¹ , Ra. Safiye Pelin Şahiner¹ , Assoc. Prof. Dr. Güzde Serindere¹

¹Ordu Üniversitesi

Özet

Amaç Bu çalışmanın amacı, yapay zekâ temelli sohbet botlarının kullanımının hastaların diş hekimine duyduğu güven üzerindeki etkisini değerlendirmek ve hekim ile yapay zekâdan alınan bilgilerin çeliştiği durumlarda hastaların hangi kaynağa daha fazla güvendiğini incelemektir. Gereç ve Yöntem Çalışmaya Ordu Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesine başvuran 124 gönüllü hasta dahil edilmiştir. Veriler, demografik özellikler ve senaryo temelli sorulardan oluşan, araştırmacı tarafından geliştirilen kapalı uçlu bir anket aracılığıyla yüz yüze toplanmıştır. Tüm maddeler 5'li Likert ölçeği ile değerlendirilmiştir. İstatistiksel analiz için SPSS programı kullanılmış olup p değeri anlamlılık düzeyi 0,05 olarak kabul edilmiştir. Ölçeğin iç tutarlılığı Cronbach alfa katsayısı ile analiz edilmiştir. Bulgular Katılımcıların yaş ortalaması $27,9 \pm 10,5$ yıl olup, %62,9'u erkek ve %37,1'i kadındır. Kadın katılımcılar, diş hekiminin teşhis ve tedavi önerilerine erkeklere kıyasla anlamlı düzeyde daha yüksek güven bildirmiştir ($p < 0,05$). Yapay zekâya yönelik güven düzeyi senaryoya bağlı olarak değişmiş; yaş arttıkça azalmış ve cinsiyete göre anlamlı farklılıklar göstermiştir ($p < 0,05$). Yapay zekâya duyulan güven ile diş hekimine duyulan güven arasında anlamlı bir ilişki saptanmamıştır ($p = 0,469$). Sonuç Hastalar diş hekimine duydukları güveni büyük ölçüde korurken, yapay zekâ temelli sohbet botlarına yönelik güven demografik ve bağlamsal faktörlere göre değişkenlik göstermektedir. Bu bulgular, yapay zekâ uygulamalarının diş hekimlerinin yerine geçmekten ziyade, hasta-hekim iletişimini destekleyici ve tamamlayıcı bir araç olarak değerlendirilmesi gerektiğini göstermektedir.

Anahtar Kelimeler: Yapay Zekâ; Hasta-hekim Güveni; Diş Hekimliği; Dijital Sağlık

Presentation / Bildiri ID= 138

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-8481-8907

93

Çocuklar İçin Sürdürülebilir Sağlık: Okul Sağlığı Uygulamalarında Çevre, Oyun ve Yaratıcılık

Researcher Öznur Elçelik¹ , Asst. Prof. Dr. Nesrin Arslan¹

¹Karabük Üniversitesi

*Corresponding author: Nesrin Arslan

Özet

Çocukluk dönemi, sağlıklı yaşam alışkanlıklarının ve çevreye duyarlı davranışların temellerinin atıldığı kritik bir gelişim evresidir. Bu dönemde kazanılan davranışlar yalnızca bireysel sağlık düzeyini değil, aynı zamanda toplumun ve çevrenin sürdürülebilirliğini de doğrudan etkilemektedir. Okullar, çocukların yaşamlarının önemli bir bölümünü geçirdikleri ve sağlık davranışlarının şekillendiği temel sosyal ortamlardan biri olup, sürdürülebilir sağlık yaklaşımlarının uygulanması açısından stratejik bir role sahiptir. Bu derlemenin amacı, çocuklar için sürdürülebilir sağlık kavramını okul sağlığı uygulamaları çerçevesinde ele almak ve çevre, oyun ve yaratıcılık temelli yaklaşımların çocuk sağlığının geliştirilmesindeki rolünü incelemektir. Derlemede; sürdürülebilir sağlık ve çocuk sağlığı ilişkisi, çevre odaklı okul sağlığı uygulamaları, oyun temelli sağlık eğitimi ve ekosanat yaklaşımları bütüncül bir bakış açısıyla değerlendirilmiştir. Literatür bulguları, çevre odaklı okul sağlığı uygulamalarının çocukların çevresel farkındalıklarını ve sağlıklı yaşam davranışlarını desteklediğini; oyun temelli sağlık eğitimi ve ekosanat etkinliklerinin ise fiziksel aktiviteyi artırarak, yaratıcılığı ve sürdürülebilirlik bilincini güçlendirdiğini göstermektedir. Bu bağlamda okul hemşiresinin rehberlik edici ve destekleyici rolü, disiplinlerarası iş birliği içinde sürdürülebilir okul sağlığı uygulamalarının etkililiğini artırmaktadır. Sonuç olarak, çevre, oyun ve yaratıcılığı bir araya getiren yenilikçi okul sağlığı uygulamalarının çocuklar için sürdürülebilir sağlığın geliştirilmesinde önemli bir yaklaşım olduğu düşünülmektedir.

Anahtar Kelimeler: Sürdürülebilir Sağlık; Çocuk Sağlığı; Okul Sağlığı; Oyun Temelli Eğitim; Ekosanat

Sustainable Health for Children: Environment, Play and Creativity in School Health Practices

Abstract

Childhood is a critical developmental period in which healthy lifestyle habits and environmentally responsible behaviors are established. Behaviors acquired during this period affect not only individual health but also the sustainability of society and the environment. Schools are key social settings where children spend a significant part of their lives and where health behaviors are shaped, making them strategic environments for implementing sustainable health approaches. The aim of this narrative review is to examine the concept of sustainable health for children within the framework of school health practices and to explore the role of environment-, play-, and creativity-based approaches in promoting child health. The review addresses the relationship between sustainable health and child health, environment-oriented school health practices, play-based health education, and eco-art approaches from a holistic perspective. Findings from the literature indicate that environment-focused school health

practices enhance children's environmental awareness and healthy lifestyle behaviors, while play-based health education and eco-art activities promote physical activity, creativity, and sustainability awareness. In this process, the guiding and supportive role of school nurses, together with interdisciplinary collaboration, contributes to the effectiveness of sustainable school health programs. In conclusion, innovative school health practices integrating environment, play, and creativity appear to be a promising approach for promoting sustainable health among children.

Keywords: Sustainable Health, Child Health, School Health, Play-Based Education, Eco-Art

Presentation / Bildiri ID= 61

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0001-2648-845X

95

Yetişkin Bireylerin İklim Değişikliğine Yönelik Risk Algısı: Bir Ölçek Geliştirme Çalışması

Researcher Melahat Tanboğa¹, Asst. Prof. Dr. Nurcan Kolaç²

¹İstanbul Kent Üniversitesi Sağlık Bilimler Fakültesi

²Marmara Üniversitesi Sağlık Bilimler Fakültesi

Özet

Amaç: İklim değişikliği, insan sağlığını etkileyen küresel bir sorundur. Yetişkinlerin sağlığı ve refahı üzerinde olumsuz bir etkiye sahiptir. İklim değişikliğine yönelik mücadeleler ise genellikle azaltım, uyum ve dirençlilik gibi olmak üzere üç temel stratejiyi içermektedir. Azaltım ve uyum davranışları, bireylerin iklim değişikliği risk algılarına göre şekillenmektedir. İklim risk algısı, iklim değişikliğinin potansiyel etkilerinden ve bireylerin iklim değişikliğine verdikleri tepkileri içermektedir. Bu nedenle, yetişkinlerin iklim değişikliğiyle başa çıkma konusunda risk algılarının ölçülmesi önemlidir. Bu araştırmada Yetişkin Bireylerin İklim Değişikliğine Yönelik Risk Algısı Ölçeği'nin geliştirilmesi, geçerlik ve güvenirliğinin belirlenmesi amaçlanmıştır. Gereç ve Yöntemler: Araştırma İstanbul ilinde Haziran-Kasım 2025 tarihlerinde 18 yaş ve üzeri 570 yetişkin bireylerle gerçekleştirildi. Araştırmanın verileri, araştırmacı tarafından literatür doğrultusunda hazırlanan Google form aracılığıyla toplandı. Araştırmaya başlanmadan önce bir üniversitenin etik kuruldan ve araştırmaya katılan bireylerden izin alındı. Araştırmaya katılma tamamen gönüllülük ilkesine bağlı olarak yürütüldü. Ölçek geliştirme aşamasında literatür incelenerek hazırlanan madde havuzu kapsam geçerliliği için uzman görüşüne sunulurken sonuçları Davis tekniği ile değerlendirildi. Araştırmanın istatistiksel analizinde Statistical Package for Social Sciences (SPSS) v27 ve LISREL 8.80 istatistiksel analiz programları kullanılmıştır. Araştırmanın verileri İklim Değişikliğine Yönelik Risk Algısı Ölçeği'nin güvenirliği madde-toplam korelasyonu, Cronbach Alfa katsayısı ve test-tekrar test analizi üzerinden test edilmiştir. Test-tekrar test sonuçları Sınıf İçi Korelasyon katsayısı ve Pearson Korelasyon analizi üzerinden test edilerek değerlendirildi. Bulgular: Araştırmada 10 uzmanın değerlendirmeleri sonucunda bütün maddelerin 0,80 'in üzerinde bir Kapsam Geçerliliği İndeksine sahip olduğu, dolayısıyla bütün maddelerin kapsam geçerliği şartını sağladığı ortaya konmuştur. Maddelerin faktör yüklerinin 0,52 ile 0,82 arasında değerler aldığı, binişik madde bulunmadığı, ortak varyansların 0,37 ile 0,70 arasında değerler aldığı bulunmuştur. Açıklayıcı Faktör Analizi sonucu öz değeri 1 ve üzerinde olan, toplam varyansın %57,68 sının dört faktör ve her faktörün en az üç maddeden oluştuğu belirlenmiştir. Ölçek geneli için madde toplam korelasyonlarının tamamının pozitif olduğu ve 0,31-0,55 arasında değerler aldığı tespit edilmiştir. Ölçek geneli ile alt boyutlar arasında pozitif yönde, orta-yüksek düzeyde, anlamlı, doğrusal bir ilişki bulunduğu saptanmıştır. Ölçeğin Cronbach'ın Alfa değeri 0,84 olarak belirlendi. Yarıya bölme yöntemi sonucu ilk yarının Cronbach's Alfa'sı 0,72; ikinci yarısının Cronbach's Alfa'sının ise 0,74 olduğu belirlendi. Sonuç: Tüm analizlerin sonucunda 20 maddeden oluşan beşli likert tipi bir ölçek geliştirildi. 14. madde ters kodlanmaktadır Ölçeğin değerlendirmesi ortalama puan hesaplanarak belirlenmekte olup, ölçekten alınacak en düşük puan 20 ve en yüksek puan 100'dür. Yetişkinlerde İklim Değişikliğine Yönelik Risk Algısı Ölçeği'nden alınan puan yükseldikçe bireysel risk algısı da yükselmektedir. Yetişkin Bireylerin İklim Değişikliğine Yönelik Risk Algısını belirlemek amacıyla geliştirilen ölçek güvenilir ve geçerlidir. Ölçeğin yetişkinlerde iklim değişikliğine yönelik risk algısını değerlendirmek için kullanılması önerilir.

Yetişkinlerde İklim Değişikliğine Yönelik Risk Algısı Ölçeği'nden alınan puan yükseldikçe bireysel risk algısı da yükselmektedir. Ölçeğin yetişkinlerde iklim iklimine yönelik risk algısını belirlemek için kullanılması önerilir.

Anahtar Kelimeler: İklim Değişimi, Risk Algısı, Yetişkinler, Ölçek.

Adult Individuals' Risk Perception Towards Climate Change: A Scale Development Study

Abstract

Objective: Climate change is a global issue that affects human health and has negative impacts on adults' health and well-being. Efforts to address climate change generally involve three main strategies: mitigation, adaptation, and resilience. Mitigation and adaptation behaviors are shaped by individuals' perceptions of climate change risks. Climate risk perception encompasses both the potential impacts of climate change and individuals' responses to these impacts. Therefore, it is important to measure adults' risk perceptions regarding coping with climate change. This study aimed to develop the Risk Perception of Climate Change Scale for Adults and to determine its validity and reliability. **Materials and Methods:** This study was conducted with 570 adults aged 18 years and older in Istanbul between June and November 2025. The study data were collected using a Google Form developed by the researchers in accordance with the relevant literature. Prior to data collection, approval was obtained from a university ethics committee, and informed consent was obtained from all participants. Participation was entirely voluntary. During the scale development process, an item pool was created based on the literature and submitted to expert evaluation to assess content validity, with the results analyzed using the Davis technique. Statistical analyses were performed using the Statistical Package for the Social Sciences (SPSS) version 27 and LISREL 8.80. The reliability of the Risk Perception of Climate Change Scale was assessed using item-total correlations, Cronbach's alpha coefficient, and test-retest analysis. Test-retest reliability was evaluated using the Intraclass Correlation Coefficient and Pearson correlation analysis. **Results:** Based on the evaluations of 10 experts, all items were found to have a Content Validity Index above 0.80, indicating that all items met the criteria for content validity. Factor loadings ranged from 0.52 to 0.82, with no cross-loading items identified. Communalities ranged between 0.37 and 0.70. Exploratory Factor Analysis revealed four factors with eigenvalues of 1 or greater, explaining 57.68% of the total variance, with each factor consisting of at least three items. All item-total correlations for the overall scale were positive and ranged from 0.31 to 0.55. A significant, positive, moderate-to-high, and linear relationship was found between the total scale score and its subdimensions. The overall Cronbach's alpha coefficient of the scale was 0.84. Split-half reliability analysis indicated Cronbach's alpha values of 0.72 for the first half and 0.74 for the second half. **Conclusion:** As a result of all analyses, a five-point Likert-type scale consisting of 20 items was developed, with Item 14 being reverse-coded. The scale is evaluated by calculating the mean score, with total scores ranging from 20 to 100. Higher scores on the Risk Perception of Climate Change Scale for Adults indicate higher levels of individual risk perception. The scale developed to assess adults' risk perception of climate change is both valid and reliable. Its use is recommended for evaluating climate change risk perception among adult populations.

Keywords: Climate Change, Risk Perception, Adults, Scale.

Presentation / Bildiri ID= 100

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0000-6007-451X

97

60 Yaş ve Üzeri Bireylerdeki Sağlık Okuryazarlığı Seviyesinin Sağlıklı Yaşlanma ve Fiziksel Aktivite Düzeyi İle İlişkisi

Ma. St. Zeyneb Balcı¹, Assoc. Prof.Dr. Kadirhan Özdemir¹

¹İzmir Bakırçay Üniversitesi

*Corresponding author: Zeyneb BALCI

Özet

Sağlık okuryazarlığı, bireyin sağlıkla ilgili bilgilere erişme, bu bilgileri anlama ve değerlendirme ile günlük yaşamda uygun sağlık kararlarına dönüştürme becerisidir. Fiziksel aktivite ve sağlıklı yaşlanma süreçlerinde sağlık okuryazarlığının rolü giderek daha fazla tartışılmaktadır. Bu çalışma 60 yaş ve üzeri bireylerdeki sağlık okuryazarlığının sağlıklı yaşlanma ve fiziksel aktivite ile olan ilişkisini araştırmak amacıyla yapılmıştır. Çalışmaya 60 yaş ve üzeri 67 birey katıldı. Veriler sosyodemografik bilgi formu, Avrupa Sağlık Okuryazarlığı Ölçeği Türkçe Versiyonu (ASOY-TR), Sağlıklı Yaşlanma Ölçeği (SYÖ) ve Yaşlılar İçin Fiziksel Aktivite Ölçeği (PASE) kullanılarak toplandı. Araştırmaya katılan bireylerin yaş ortalaması 67,87±4,91 yıl idi. Katılımcıların ASOY-TR puan ortalaması 31,67±9,18 olup, %26,9'unun yetersiz, %31,3'ünün sınırlı, %26,9'unun yeterli ve %14,9'unun mükemmel sağlık okuryazarlığı düzeyine sahip olduğu belirlendi. Çalışmaya katılan bireylerin Sağlıklı Yaşlanma Ölçeği puan ortalaması 121,43±15,84, PASE puan ortalaması ise 136,64±68,15 olarak saptandı. Bireylerin sağlık okuryazarlığı ile sağlıklı yaşlanma arasında anlamlı bir ilişki bulundu ($p<0,001$). Buna karşın sağlık okuryazarlığı ile fiziksel aktivite arasında anlamlı bir ilişki saptanmadı ($p=0,170$). Sağlık okuryazarlığı düzeyi yeterli ve mükemmel olan bireylerin, yetersiz ve sınırlı sağlık okuryazarlığına sahip olanlara göre sağlıklı yaşlanma puanlarının istatistiksel olarak anlamlı düzeyde daha yüksek olduğu görüldü ($p<0,001$). Ancak gruplar arasında fiziksel aktivite puanları açısından istatistiksel olarak anlamlı bir fark bulunmadı ($p=0,149$). Çalışma sonuçlarımıza göre, 60 yaş ve üzeri bireylerde sağlık okuryazarlığı sağlıklı yaşlanma ile ilişkiliyken, fiziksel aktivite düzeyi ile anlamlı bir ilişki göstermemiştir.

Anahtar Kelimeler: Sağlık Okuryazarlığı; Sağlıklı Yaşlanma; Fiziksel Aktivite.

The Relationship Between Health Literacy Levels and Healthy Aging and Physical Activity Among Individuals Aged 60 and Over

Abstract

Health literacy refers to an individual's ability to access health-related information, understand and evaluate it, and translate it into appropriate health decisions in daily life. The role of health literacy in physical activity and healthy aging processes has been increasingly discussed. This study was conducted to investigate the relationship between health literacy and healthy aging as well as physical activity among individuals aged 60 years and older. A total of 67 individuals aged 60 years and above participated in the study. Data were collected using a sociodemographic information form, the Turkish version of the European Health Literacy Survey Questionnaire (ASOY-TR), the Healthy Aging Scale

(HAS), and the Physical Activity Scale for the Elderly (PASE). The mean age of the participants was 67.87 ± 4.91 years. The mean ASOY-TR score was 31.67 ± 9.18 ; 26.9% of participants had inadequate, 31.3% limited, 26.9% sufficient, and 14.9% excellent health literacy. The mean Healthy Aging Scale score was 121.43 ± 15.84 , and the mean PASE score was 136.64 ± 68.15 . A statistically significant association was found between health literacy and healthy aging ($p < 0.001$). However, no significant association was observed between health literacy and physical activity ($p = 0.170$). Participants with sufficient and excellent health literacy had significantly higher healthy aging scores than those with inadequate and limited health literacy ($p < 0.001$). In contrast, no statistically significant difference was found in physical activity scores between the groups ($p = 0.149$). In conclusion, the findings of this study indicate that among individuals aged 60 years and older, health literacy is associated with healthy aging, whereas it does not show a significant relationship with physical activity level.

Keywords: Health Literacy; Healthy Aging; Physical Activity.

Presentation / Bildiri ID= 37
Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: ORCID No: 0000-0002-9637-1265

99

Polenin Kadmiyum Kaynaklı Böbrek Hasarına Karşı Antioksidan Etkileri

Assoc. Prof. Dr. Halil Şimşek¹ , Asst. Prof. Dr. Fatih Çakar¹

¹BİNGÖL ÜNİVERSİTESİ

*Corresponding author: Halil ŞİMŞEK

Özet

Amaç: Bu çalışma, polenin doğal antioksidan kapasitesinin kadmiyum (Cd) ile indüklenen böbrek oksidatif stresine karşı koruyucu etkilerini değerlendirmeyi amaçlamaktadır. Kadmiyumun renal dokuda lipit peroksidasyonunu artırdığı ve antioksidan savunma sistemini baskıladığı bilinmektedir. Polen ise içerdiği biyoaktif bileşenler sayesinde oksidatif hasarı azaltma potansiyeline sahiptir. **Yöntem:** Araştırmada toplam 30 Wistar Albino erkek rat üç gruba ayrılmıştır: kontrol, Cd (100 ppm CdCl₂) ve Cd+polen (%10 polen ilaveli yem+100 ppm CdCl₂). Uygulama 6 hafta sürmüştür ve böbrek dokularında GSH-Px, GSH, katalaz ve MDA seviyeleri analiz edilmiştir. Bulgular grup ortalamaları (Ort.±SEM) üzerinden değerlendirilmiştir. Bulgular: Kadmiyum uygulaması, kontrol grubuna kıyasla antioksidan parametrelerde belirgin düşüşe neden olmuştur. Cd grubunda GSH-Px, GSH ve katalaz düzeyleri kontrol grubuna göre anlamlı şekilde azalmıştır. Polen takviyesi, Cd grubuna kıyasla GSH-Px, GSH ve katalaz düzeylerinde yükselme sağlamış ve antioksidan sistemin kısmen toparlanmasına katkıda bulunmuştur. Lipit peroksidasyon göstergesi olan MDA, Cd grubunda en yüksek düzeyde seyretmiş; polen uygulaması MDA düzeyini düşürerek oksidatif hasarı azaltmıştır. Tüm veriler, polenin oksidatif stres belirteçlerini düzenleyici yönde etkili olduğunu göstermektedir. **Sonuç:** Çalışma bulguları, polenin kadmiyum kaynaklı böbrek oksidatif hasarına karşı koruyucu biyolojik etki gösterdiğini ortaya koymaktadır. Polen takviyesi, antioksidan enzim aktivitelerini iyileştirmekte ve lipit peroksidasyonunu azaltmaktadır. Bu sonuçlar, polenin ağır metal toksisitesine bağlı renal oksidatif hasarın azaltılmasında potansiyel bir doğal antioksidan ajan olabileceğini desteklemektedir.

Anahtar Kelimeler: Polen, Kadmiyum Toksisitesi, Oksidatif Stres, Böbrek Dokusu, Antioksidan Enzimler

Antioxidant Effects of Pollen Against Cadmium-Induced Kidney Injury

Abstract

Objective: This study aims to evaluate the protective effects of the natural antioxidant capacity of pollen against cadmium (Cd)-induced oxidative stress in kidney tissue. Cadmium is known to increase lipid peroxidation and suppress the antioxidant defense system in renal tissue. Pollen, however, contains bioactive compounds with the potential to reduce oxidative damage. **Methods:** A total of 30 male Wistar Albino rats were divided into three groups: control, Cd (100 ppm CdCl₂), and Cd + pollen (diet supplemented with 10% pollen + 100 ppm CdCl₂). The experiment lasted six weeks, and renal levels of GSH-Px, GSH, catalase, and MDA were analyzed. The findings were evaluated based on group means (Mean ± SEM). **Results:** Cadmium administration caused a marked reduction in antioxidant parameters compared to the control group. Levels of GSH-Px, GSH, and catalase were significantly decreased in the Cd group relative to the control group. Pollen supplementation increased GSH-Px, GSH, and catalase

levels compared to the Cd group, contributing to a partial restoration of the antioxidant system. MDA, the marker of lipid peroxidation, was highest in the Cd group; pollen treatment reduced MDA levels, indicating decreased oxidative damage. Overall, the data demonstrate that pollen effectively modulates oxidative stress markers. Conclusion: The findings indicate that pollen exhibits protective biological effects against cadmium-induced renal oxidative damage. Pollen supplementation enhances antioxidant enzyme activities and reduces lipid peroxidation. These results support the potential use of pollen as a natural antioxidant agent in mitigating renal oxidative injury associated with heavy metal toxicity.

100

Keywords: Pollen, Cadmium Toxicity, Oxidative Stress, Renal Tissue, Antioxidant Enzymes

Presentation / Bildiri ID= 35

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0009-5843-1050

101

Reklamların Çocukların Besin Tercihleri Üzerindeki Etkisi: Sistemik Derleme ve Meta-Analiz Sentezi

Ma. St. Barış Akasoy¹

¹T.C. Nişantaşı Üniversitesi

*Corresponding author: Barış Akasoy

Özet

Çocukluk çağı obezitesinin küresel yaygınlığı bağlamında, bu çalışmanın amacı, uluslararası literatürdeki sistemik derleme ve meta-analiz çalışmalarını sentezleyerek, reklamların çocukların sağlıksız besin tercihleri, tutumları ve akut tüketimi üzerindeki nedensel etkisini kanıta dayalı olarak değerlendirmektir. Sistemik derleme, reklamlara maruziyetin etkilerini inceleyen sistemik derlemeler, meta-analizler ve randomize çalışmalar üzerinden gerçekleştirilmiştir. Çalışma PRISMA (Moher ve ark., 2009) ilkeleri temelinde yapılandırılmıştır. Sentez, ekran reklamcılığı (Russell ve ark., 2019), akut reklam maruziyeti (Boyland ve ark., 2016) ve sosyal medya/YouTube etkileri (Coates ve ark., 2019; Vandenbroeck ve ark., 2022) üzerine odaklanmıştır. Politika bağlamı için DSÖ Avrupa Bölge Ofisi protokolleri ve WHO çerçevesi (2010) referans alınmıştır. Analiz, tutum/tercihler ve akut tüketim sonuçları üzerinden yapılmıştır. Boyland ve ark. (2016) meta-analizinde, sağlıksız gıda reklamlarına kısa süreli maruziyet çocuklarda enerji alımını anlamlı biçimde artırmıştır (SMD=0,37; %95 GA: 0,22–0,52; p<0,001), ortalama ~60 kcal artışa karşılık gelmektedir. Russell ve ark. (2019) ise ekran reklamcılığına maruz kalan çocukların özellikle yüksek yağ, tuz ve şeker içeren gıdalara yöneldiğini göstermiştir (SMD=0,37; %95 GA: 0,21–0,53; p<0,001). Coates ve ark. (2019) çalışması, sosyal medya influencer'larının sağlıksız atıştırmalıkları tanıtmalarının çocukların bu ürünleri anlamlı biçimde daha fazla tüketmesine yol açtığını ortaya koymuştur (p<0,05), ancak sağlıklı ürünlerde anlamlı artış bulunmamıştır. Mevcut kanıtlar, gıda reklamlarının çocukların sağlıksız besin seçimleri üzerindeki zararlı ve nedensel etkisini tutarlı bir şekilde desteklemektedir. Bu bulgular, Dünya Sağlık Örgütü'nün (WHO, 2010) çocuklara yönelik gıda pazarlaması konusundaki tavsiyelerinin zorunlu ve kapsamlı bir şekilde uygulanması gerektiğini işaret etmektedir. Endüstrinin gönüllü düzenlemelerinin yetersiz kaldığı göz önüne alındığında, çocuk sağlığını korumak için, özellikle dijital platformları kapsayacak şekilde, yasal düzenlemeler gereklidir.

Anahtar Kelimeler: Beslenme Tercihi, Çocuk Beslenmesi, Gıda Pazarlaması, Obezite, Sistemik Derleme

The Effect of Advertising On Children's Food Choices: A Systematic Review and Meta-Analysis Synthesis

Abstract

In the context of the global rise in childhood obesity, this study aims to synthesize international systematic reviews and meta-analyses to provide an evidence-based assessment of the causal impact of food marketing on children's unhealthy food preferences, attitudes, and acute consumption. The review

integrates findings from systematic reviews, meta-analyses, and randomized controlled trials examining the effects of exposure to food advertising. The study was structured in accordance with PRISMA guidelines (Moher et al., 2009). The synthesis focuses on screen-based advertising (Russell et al., 2019), acute advertising exposure (Boyland et al., 2016), and the influence of social media and YouTube platforms (Coates et al., 2019; Vandenbroeck et al., 2022). WHO Regional Office for Europe protocols and the WHO framework (2010) were used to contextualize policy implications. Across the included evidence base, food marketing consistently demonstrated detrimental effects on children's attitudes, preferences, and immediate eating behavior. Boyland et al. (2016) reported that short-term exposure to unhealthy food advertising significantly increased children's energy intake (SMD = 0.37; 95% CI: 0.22–0.52; $p < 0.001$), corresponding to an average rise of approximately 60 kcal. Russell et al. (2019) similarly found that exposure to screen advertising increased the likelihood of choosing foods high in fat, salt, and sugar. Evidence from digital platforms showed comparable risks: Coates et al. (2019) demonstrated that influencer promotion of unhealthy snacks significantly heightened consumption ($p < 0.05$), while no meaningful effect was observed for healthy foods. Overall, existing evidence consistently supports the harmful and causal influence of food marketing on children's unhealthy food choices. These findings underscore the need for comprehensive and mandatory implementation of WHO recommendations. Given the limitations of voluntary industry regulation, legally enforceable measures—particularly those covering digital media—are essential to safeguard child health.

Keywords: Child Nutrition, Dietary Preference, Food Marketing, Obesity, Systematic Review

Presentation / Bildiri ID= 89

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0002-0442-2484>

103

Sağlık Çalışanlarında Özgecilik ve Kriz Yönetimi Becerileri İlişkisi

Ph.d. Cand. Seyfullah Orhan¹

¹Marmara Üniversitesi Sağlık Bilimleri Enstitüsü

*Corresponding author: Seyfullah Orhan

Özet

Bu çalışma, sağlık çalışanlarının özgecilik düzeyleri ile kriz yönetimi becerileri arasındaki ilişkiyi incelemektedir. Kesitsel nicel araştırma tasarımına dayanan bu çalışmada, anketler yoluyla kolay örnekleme teknikleri kullanılarak seçilen sağlık çalışanlarından veri toplanmıştır. Tanımlayıcı analizler, ortalama olarak özgecilik puanının $\bar{X} = 3,52$ ve kriz yönetimi becerileri puanının $\bar{X} = 3,94$ olduğunu ortaya koymuştur. Demografik analizler, erkek çalışanların hem özgecilik ($p = ,028$) hem de kriz yönetimi becerilerinde ($p = ,033$) kadın çalışanlardan daha yüksek puan aldığını ve 35 yaş ve üzeri grubun anlamlı derecede daha yüksek kriz yönetimi becerilerine sahip olduğunu ($p = ,021$) göstermiştir. Korelasyon analizi, özgecilik ve kriz yönetimi becerileri arasında orta derecede pozitif bir ilişki olduğunu ortaya koymuştur ($r = ,404$; $p < ,01$). Regresyon analizi, özgeciliğin kriz yönetimi becerilerini anlamlı bir şekilde yordadığı ($\beta = ,337$; $p < ,001$) ve model varyansının %20,3'ünü açıkladığını göstermiştir. Ters modelde, kriz yönetimi becerileri de özgeciliği anlamlı ve olumlu bir şekilde etkilemektedir ($\beta = ,278$; $p < ,001$). Sonuçlar, sağlık çalışanlarının özgeci eğilimlerinin kriz yönetimiyle ilgili bilgi, farkındalık ve işlevselliklerini güçlendirdiğini göstermektedir. Benzer şekilde, kriz yönetiminde yetkin olduklarına inanan çalışanların daha özgeci davranış sergilediği sonucu önceki çalışmalarla tutarlıdır. Araştırmanın bulgularına paralel olarak, personel alımı, geliştirme ve görev ve yetkilerin atanmasında bu kişisel özelliklerin ve becerilerin dikkate alınmasının olumlu sonuçlar doğuracağı düşünülmektedir. Bu konu alanını daha iyi anlamak için, karma yöntem tasarımları, kültürlerarası karşılaştırmalı çalışmalar ve boylamsal çalışmalar yapılması önerilmektedir.

Anahtar Kelimeler: Sağlık Çalışanı, Özgecilik, Kriz Yönetimi Becerileri

The Relationship Between Altruism and Crisis Management Skills in Healthcare Workers

Abstract

This study examines the relationship between altruism levels and crisis management skills of healthcare professionals. In this study, which is based on a cross-sectional quantitative research design, data were collected from healthcare professionals selected using convenience sampling techniques via surveys. Descriptive analyses revealed a mean altruism score of $\bar{X} = 3.52$ and a mean crisis management skills score of $\bar{X} = 3.94$. Demographic analyses showed that male employees scored higher than female employees in both altruism ($p = .028$) and crisis management skills ($p = .033$), and that the group aged 35 and over had significantly higher crisis management skills ($p = .021$). Correlation analysis revealed a moderately positive relationship between altruism and crisis management skills ($r = .404$; $p < .01$). Regression analysis showed that altruism significantly predicted crisis management skills ($\beta = .337$; $p < .001$) and explained 20.3% of the model variance. In the reverse model, crisis management skills also significantly and positively influence altruism ($\beta = .278$; $p < .001$). The results show that the altruistic tendencies of healthcare workers strengthen their knowledge, awareness, and functionality regarding

crisis management. Similarly, this is consistent with previous studies that employees who believe they are competent in crisis management exhibit more altruistic behavior. In line with the findings of the research, it is thought that considering these personal characteristics and skills in personnel recruitment, development, and assignment of duties and powers will have positive results. To better understand this subject area, it is recommended that mixed methods designs, cross-cultural comparative studies, and longitudinal studies be conducted.

Keywords: Healthcare Worker, Altruism, Crisis Management Skills

Presentation / Bildiri ID= 59

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0003-0616-0016

105

Yaşlı Bireylerde Kırılgnalık ve Düşmeye Karşı Fonksiyonel Egzersizle Koruma

Dr. Handan Çağlar Bilgi¹

¹Süleyman Demirel Üniversitesi

Özet

Yaşlı bireylerde düşme, fonksiyonel kapasite kaybı ve kırılgnalık, hem bireysel hem toplumsal düzeyde önemli sağlık sorunları arasında yer almaktadır. Kas gücünde azalma, postüral kontrol kaybı, osteoporoz ve bilişsel gerileme gibi yaşa bağlı fizyolojik değişiklikler, düşme riskini artırmakta ve bireyin bağımsız yaşamını tehdit etmektedir. Düşme sonrası oluşan osteoporotik kırıklar, özellikle kalça kırıkları, mortalite ve morbidite oranlarını ciddi şekilde artırmakta; yaşam kalitesinde ve psikososyal işlevsellikte belirgin düşüşlere neden olmaktadır. Bu derlemede, yaşlı bireylerde düşme ve kırılgnalığın nedenleri ile sonuçları ele alınmış; egzersizin denge, kas gücü ve fonksiyonel kapasite üzerindeki olumlu etkileri güncel literatür eşliğinde değerlendirilmiştir. Ayrıca, bireyselleştirilmiş egzersiz programlarının etkinliği, uygulanabilirliği, egzersize yönelik bariyerler ve çözüm stratejileri tartışılmıştır. Sonuç olarak, düşme riskinin azaltılması ve yaşlı bireylerin yaşam kalitesinin korunmasında fonksiyonel egzersiz temel bir müdahale olarak öne çıkmaktadır. Multidisipliner yaklaşım ve egzersiz temelli koruyucu sağlık stratejileri, yaşlı bireylerin bağımsız ve sağlıklı yaşlanmasını desteklemektedir.

Anahtar Kelimeler: Düşme, Denge, Kırılgnalık, Yaşlı Bireyler, Fonksiyonel Egzersiz, Osteoporoz

Functional Exercise As a Preventive Approach Against Frailty and Falls in Older Adults

Abstract

Falls, functional decline, and frailty in older adults are significant public health concerns with both individual and societal implications. Age-related physiological changes such as muscle weakness, impaired postural control, osteoporosis, and cognitive decline increase the risk of falling and threaten independent living. Osteoporotic fractures—especially hip fractures—substantially raise morbidity and mortality rates, leading to a marked decline in quality of life and psychosocial well-being. This review addresses the causes and consequences of falls and frailty in the elderly, and evaluates the beneficial effects of exercise on balance, muscle strength, and functional capacity in light of recent literature. Furthermore, the effectiveness and feasibility of individualized exercise programs, common barriers to participation, and proposed solutions are discussed. In conclusion, functional exercise stands out as a primary intervention to reduce fall risk and preserve quality of life in older adults. Multidisciplinary approaches and exercise-based preventive health strategies play a vital role in promoting healthy and independent aging.

Keywords: Falls, Balance, Frailty, Older Adults, Functional Exercise, Osteoporosis

Presentation / Bildiri ID= 64

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0009-1201-3830

106

Kallistatin Proteinin Tip 1 Diyabetes Mellitus Hastalarındaki Mikrovasküler Komplikasyonlarla Arasındaki İlişki

Exp. Dr. Aydın Caner Aksoy¹

¹TRAKYA ÜNİVERSİTESİ

Özet

AMAÇ: Diyabetes mellitus, insülinin mutlak veya relatif yetersizliği ya da hedef dokularda insülin direncinin gelişmesi sonucunda ortaya çıkan, çoklu organ sistemlerini etkileyen ve geniş bir klinik spektrum gösteren kompleks bir metabolik bozukluktur. Çalışmamızın amacı Tip 1 diyabetes mellitus hastalarındaki mikrovasküler komplikasyonları olan hasta grubu ve mikrovasküler komplikasyonları olmayan kontrol grubu arasındaki kallistatin proteinin araştırılması ve bu proteinin mikrovasküler komplikasyonlarla olan ilişkiyi açığa çıkartmaktır. **GEREKÇE-YÖNTEM:** Bu çalışmamızda 01/08/2024- 31/06/2025 tarihleri arasında Trakya Üniversitesi Endokrinoloji ve İç hastalıkları kliniklerinde; 59' u hasta grubunda, 59'u kontrol grubunda yer alan toplam 118 olgu ile gerçekleştirilmiştir. Bu hastalarda rutin tetkikler sırasında bakılan 24 saatlik idrarda proteinüri, ve 24 saatlik mikroalbuminüri, göz dibi incelemesi, klinik nöropati ve biyokimyasal olarak bakılan kallistatin proteini, yaş, cinsiyet, boy, kilo, vücut kitle indeksi, diyabet süresi prospektif olarak inceleyerek Tip 1 diyabetes mellitus hastalarındaki mikrovasküler komplikasyonları olan hasta grubu ve mikrovasküler komplikasyonları olmayan kontrol grubu arasında karşılaştırma yapıldı. $P < 0.05$ istatistiksel açıdan anlamlı kabul edilmiştir. **BULGULAR:** Yapılan analizlerde, vaka grubundaki bireylerin yaş ortalaması ve diyabet süresinin kontrol grubuna göre anlamlı şekilde yüksek olduğu belirlenmiştir. Ancak gruplar arasında cinsiyet, boy, kilo, vki ve kallistatin düzeyleri açısından arasında istatistiksel olarak anlamlı bir ilişki bulunmamıştır. Mikrovasküler komplikasyonların (retinopati, nefropati, nöropati) varlığına göre kallistatin düzeyleri açısından anlamlı bir farklılık saptanmamıştır. İki veya daha fazla komplikasyonu bulunan olgularda yaş ve diyabet süresi, daha az komplikasyonu bulunan olgularda kıyasla anlamlı olarak yüksek bulunmuştur. **SONUÇ:** Kallistatin proteini ile Tip 1 diyabetes mellituslu hastalarda mikrovasküler komplikasyonlar arasındaki ilişki araştırılmıştır. Elde edilen bulgular doğrultusunda, yaş, cinsiyet, boy, kilo, VKİ ve mikrovasküler komplikasyonlar ile kallistatin düzeyleri arasında istatistiksel olarak anlamlı bir ilişki saptanmamıştır.

Anahtar Kelimeler: Kallistatin, Diyabetes Mellitus, Retinopati, Nefropati, Nöropati

The Relationship Between Kallistatin Protein in microvascular Complications in Type 1 Diabetes Patients

Abstract

Objective: Diabetes mellitus is a complex metabolic disorder characterized by a wide clinical spectrum, resulting from either an absolute or relative deficiency of insulin, or the development of insulin resistance in target tissues, leading to the involvement of multiple organ systems. The aim of our

study is to investigate the kallistatin protein in patients within type 1 diabetes mellitus, comparing those with microvascular complications to a control group without such complications, and to elucidate the potential relationship of this protein with microvascular complications. MATERIALS AND METHODS: Between 01/08/2024- 31/06/2025 at Trakya University Endocrinology and Internal Medicine clinics; It was performed with a total of 118 cases, 59 in the patient group and 59 in the control group. In these patients, 24-hour urine proteinuria and 24-hour microalbuminuria, fundus examination, clinical neuropathy, and biochemical kallistatin protein measured during routine examinations, age, gender, height, weight, body mass index, duration of diabetes, prospective comparison was made between the patient group with microvascular complications in Type 1 diabetes mellitus patients and the control group without microvascular complications.

Keywords: Kallistatin, Diabetes Mellitus, Retinopathy, Nephropathy, Neuropathy

Presentation / Bildiri ID= 24

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-9532-8241

108

65 Yaş Üstü Hastalarda D Vitamin Tedavisinin İnsülin Sekresyonu, Adiponektin ve Leptin Düzeylerine Etkisi

Exp. Dr. Fatma Harmankaya¹ , Assoc. Prof. Dr. Müjgan Gürler² , Prof.Dr. M. Numan Tamer³

¹Bolu Abant İzzet Baysal University Faculty of Medicine Department of Anesthesiology and Reanimation

²Bolu Abant İzzet Baysal University Faculty of Medicine Department of Internal Medicine

³Serbest Hekim

Özet

D vitamini ile ilgili yapılan çalışmalar son zamanlarda artmıştır. Diyabet prevalansının artması önleyici çalışmaları da beraberinde getirmiştir. D vitaminin vücutta bir çok organ ve fonksiyonlarıyla etkileşimi gösterilmiştir. Bu çalışmaya diyabet tanısı almamış olan ve OGTT ile doğrulanan 65 yaş üstü gönüllüler alındı. Dışlama kriteri olan hastalar çalışmaya alınmadı. 25(OH) vitamin D 20 ng/ml'nin altında olan 48 kişilik gruba (Grup 1) onayları alınarak 2 ay süreyle D vitamini 50.000 İÜ/hafta damla olarak verildi. 25(OH)vitamin D 20 ng/ml üstünde olan 12 kişilik grup (Grup 2) kontrol grubu olarak alındı. Gruplar arasında yaş bakımından anlamlı farklılık vardı. 25(OH) vitamin D artışıyla insülin sekresyonu, adiponektin ve leptin değerlerinde anlamlı korelasyon bulunmazken, hastaların başlangıç ve kontrolleri arasında bakılan değerlerde anlamlı değişiklikler saptandı. Korelasyon sonuçlarında anlamlı sonuç bulamamamızın nedeni belki çalışmaya az hasta alınmasından kaynaklanıyor olabileceği düşünüldü.

Anahtar Kelimeler: Adiponektin, İnsülin Sekresyonu, Leptin, Vitamin D

Effects of Vitamin D Treatment On Insulin Secretion, Adiponectin and Leptin Levels in Patients Over 65 Years of Age

Abstract

Studies on vitamin D have increased recently. The rising prevalence of diabetes mellitus has led to preventive studies. Vitamin D has been shown to interact with many organs and functions in the body. Volunteers over the age of 65 who had not been diagnosed with diabetes and confirmed by OGTT were included in our study. Patients who met the exclusion criteria were not included in the study. A group of 48 people (Group 1) with 25(OH) vitamin D levels below 20 ng/ml were given vitamin D3 drops at a dose of 50,000 IU/week for 2 months with their consent. The group of 12 people with 25(OH) vitamin D above 20 ng/ml (Group 2) was taken as the control group. There was a significant difference in age between the groups. While no significant correlation was found between the increase in 25(OH) vitamin D and insulin secretion, adiponectin and leptin values, significant changes were detected in between the baseline and control values of patients. It was thought that the reason we could not find meaningful results in the correlation results might be due to the small number of patients included in the study.

Keywords: Adiponectin, Insulin Secretion, Leptin, Vitamin D

Presentation / Bildiri ID= 84

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-7699-4580

109

Bilateral Adrenal Kitlelerde Tanısal Zorluk: Adrenal Biyopsi ile Saptanan Renal Hücreli Karsinom Metastazı

Exp. Dr. Hatice Çalışkan Burgucu¹

¹Konya Şehir Hastanesi, Endokrinoloji ve Metabolizma Hastalıkları Kliniği

Özet

Amaç Adrenal insidentalomalarda adrenal ince iğne aspirasyon biyopsisinin (İİAB) rutin olarak önerilmeyen bir yöntem olmasına rağmen klinik koşullar gereği gerekli görüldüğü bir olguyu sunmak; seçilmiş vakalarda adrenal biyopsinin tanısal değerini, karar sürecini ve multidisipliner yaklaşım ile elde edilen klinik kazanımları tartışmaktır. Olgu Sunumu 64 yaşında kadın hasta halsizlik, yorgunluk ve kilo kaybı şikayetleri ile başvurdu. İlk tetkiklerinde Hb 10 g/dL, sedimantasyon 98 mm/saat olup hematüri saptandı. Abdomen MR incelemesinde her iki sürrenal lojda; sağda 9 cm, solda 7 cm boyutlarında kitle izlendi ve sağdaki kitle renal invazyon lehine değerlendirildi. Devamında yapılan 18F-FDG PET-BT’de sağ sürrenal bezde 94×83 mm boyutlarında, sağ böbrek alt polü ve karaciğere invazyon gösteren, ortası nekrotik ve belirgin FDG tutulumu bulunan kitle; sol sürrenal bezde ise 88×59 mm boyutlarında, heterojen FDG tutulumu gösteren ikinci bir kitle saptandı. Bu bulgular bilateral adrenokortikal karsinom olasılığını düşündürdü. Hormonal değerlendirmede lezyonlar nonfonksiyone olarak değerlendirildi. Görüntüleme yöntemleri ile kesin ayırım yapılamaması üzerine görüntüleme eşliğinde biyopsi uygulanmasına karar verildi. Biyopsi sonucunda adrenal dokuda renal hücreli karsinom infiltrasyonu saptandı. Hastaya bilateral adrenalectomi ve sağ nefrektomi yapıldı ve berrak hücreli renal hücreli karsinom tanısı aldı. Tartışma: Adrenal kitlelerin ayırıcı tanısında primer adrenokortikal karsinom ile metastatik tutulumun ayırımı çoğu zaman güçtür. Literatüre göre adrenal metastazların en sık kaynağı akciğer ve renal hücreli karsinomdur ve özellikle bilateral adrenal kitle varlığında metastaz olasılığı belirgin şekilde artmaktadır. Görüntüleme yöntemleri primer ve metastatik adrenal tümörleri ayırt etmede sınırlı özgüllüğe sahip olup, yüksek FDG tutulumu her iki durumda da görülebilmektedir. Adrenal biyopsi rutin önerilmese de, feokromositoma dışlandıktan sonra seçilmiş hastalarda metastazı doğrulamak ve gereksiz cerrahiyi önlemek açısından önemli bir tanısal araçtır. Sonuç: Bu olguda da literatürle uyumlu şekilde, biyopsi renal hücreli karsinom metastazını doğrulamış ve uygun cerrahi planlamaya olanak sağlamıştır. Vaka, bilateral adrenal kitlelerde metastaz olasılığının mutlaka göz önünde bulundurulması gerektiğini göstermektedir.

Anahtar Kelimeler: Adrenal İnsidentaloma, İiab, Renal Hücreli Karsinom, Adrenal Metastaz

Presentation / Bildiri ID= 13

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0003-3636-4810

110

Bilgisayarlı Tomografi Görüntülerinde Parsiyel Pulmoner Venöz Dönüş Anomalilerinin ve Eşlik Eden Kardiyak ve Pulmoner Anomalilerin Değerlendirilmesi

Assoc. Prof. Dr. Yeşim Eroğlu¹

¹Fırat Üniversitesi Tıp Fakültesi, Radyoloji AD.

Özet

Parsiyel pulmoner venöz dönüş anomalisi (PPVDA) pulmoner venlerin birinin ya da bir kaçının sol atriyum yerine anormal bir şekilde sağ kalp veya sistemik venlere drene olduğu bir konjenital kalp hastalığıdır. Sinüs venosus tipi atriyal septal defekt (ASD) sıklıkla eşlik etmektedir. Sekonder pulmoner arteriyel hipertansiyona neden olabilir. Bu çalışmanın amacı bilgisayarlı tomografi (BT) görüntülerinde PPVDA saptanan hastaların bulgularının ve eşlik eden kardiyak ve pulmoner anomalilerin değerlendirilmesidir. Çalışma Ocak 2020 ile Ekim 2025 tarihleri arasında kardiyotorasik BT’inde PPVDA tespit edilen hastalardan oluşturulan retrospektif bir çalışmadır. Kardiyotorasik BT görüntülemesi yapılmış toplam 7 tane PPVDA hastası tespit edildi. Hastalarda PPVDA sayı ve lokalizasyonu ve drene olduğu anormal lokalizasyon değerlendirildi. Eşlik eden kardiyak ve pulmoner patolojiler kaydedildi. Hastaların yaş ortalaması 47,3 (31-60) idi. Beşi (%71) kadın, 2 (%29)’si erkek idi. Altı (%86) hastada PPVDA sağ tarafta, 1 (%14) hastada sol taraftaydı. Sağ tarafta PPVDA bulunan hastaların 5 (%83)’inde süperior pulmoner ven anormal olarak vena kava süperiora açılmaktaydı. Sağ taraflı PPVDA hastalarının 1 (%17)’inde sağ süperior ve inferior pulmoner venlerin tamamı anormal olarak vena kava süperiora açılmaktaydı. Sol tarafta PPVDA saptanan hastanın sol süperior pulmoner veni anormal olarak sol brakiosefalik vene açılmaktaydı. Tüm hastaların 4 (%57)’ünde kalbin sağ atriyum ve ventrikülü dilate idi. Hiçbir hastada eşlik eden ASD izlenmedi. Hastalarda akciğer parankiminde herhangi bir patoloji izlenmedi. Toplam 7 PPVDA bulunan hasta değerlendirilmiştir. En sık sağ tarafta ve süperior pulmoner vende anomali görülmüştür. En çok vena kava süperiora anormal drenaj tespit edilmiştir. Parsiyel pulmoner venöz dönüş anomalisi nadir görülen bir konjenital kalp hastalığı olup soldan sağa şanta neden olduğu için sağ kalp dilatasyonu ve pulmoner hipertansiyona neden olabilir. Ekokardiyografi ile gözden kaçabilmekte ve eşlik eden anomaliler yeterince değerlendirilememektedir. Bu hastaların tanı ve tedavilerinin gecikmemesi için bu anomalinin bilinmesi ve eşlik eden bulguların değerlendirmesi son derece önemlidir.

Anahtar Kelimeler: Pulmoner Venöz Dönüş Anomalisi, Parsiyel, Kalp, Bilgisayarlı Tomografi

Evaluation of Partial Pulmonary Venous Return Anomalies and Associated Cardiac and Pulmonary Anomalies On Computed Tomography Images

Abstract

Partial anomalous pulmonary venous return (PPVDA) is a congenital heart disease in which one or more pulmonary veins drain abnormally into the right heart or systemic veins instead of the left atrium. A sinus venosus-type atrial septal defect (ASD) is frequently present. It can cause secondary pulmonary arterial hypertension. The aim of this study is to evaluate the findings and associated cardiac and

pulmonary anomalies in patients with PPVDA detected on computed tomography (CT) images. This is a retrospective study consisting of patients with PPVDA detected on cardiothoracic CT scans between January 2020 and October 2025. A total of 7 patients with PPVDA who underwent cardiothoracic CT imaging were identified. The number and location of PPVDA, and the abnormal location of their drainage, were evaluated. Concomitant cardiac and pulmonary pathologies were recorded. The mean age of the patients was 47.3 (range, 31-60). Five (71%) were female and 2 (29%) were male. PPVDA was on the right side in 6 (86%) patients and on the left side in 1 (14%) patient. In 5 (83%) patients with right-sided PPVDA, the superior pulmonary vein drained abnormally into the superior vena cava. In 1 (17%) patient with right-sided PPVDA, all right superior and inferior pulmonary veins drained abnormally into the superior vena cava. In the patient with left-sided PPVDA, the left superior pulmonary vein abnormally drained into the left brachiocephalic vein. The right atrium and ventricle of the heart were dilated in 4 (57%) of all patients. No accompanying ASD was observed in any patient. No pathology was observed in the lung parenchyma. Partial anomalous pulmonary venous return is a rare congenital heart disease that can cause a left-to-right shunt, leading to right heart dilatation and pulmonary hypertension. It can be overlooked on echocardiography, and accompanying anomalies cannot be adequately assessed. Recognizing this anomaly and assessing the associated findings is crucial to avoid delays in diagnosis and treatment of these patients.

Keywords: Anomalous Pulmonary Venous Return, Partial, Heart, Computed Tomography

Presentation / Bildiri ID= 132

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-8736-9916

112

Böbrek Nakli Alıcısında Parvovirüs B19’a Bağlı Saf Eritrosit Aplazisinin İntravenöz İmmünoglobulin ile Başarılı Tedavisi: Olgu Sunumu

Dr. Banu Yılmaz¹

¹İzmir Şehir Hastanesi

Özet

Arka Plan: Parvovirüs B19 enfeksiyonu, eritroid öncül hücrelere olan tropizmi nedeniyle solid organ nakli alıcılarında nadir ancak klinik olarak önemli bir ağır anemi nedenidir. Virüs, eritroid prekürsörlerin enfeksiyona bağlı apoptozu yoluyla eritropoezi baskılar ve duyarlı konaklarda saf eritrosit aplazisi (SEA) gelişimine yol açar. Olgu Sunumu: Böbrek nakli yapılmış 33 yaşında erkek bir hastada, transplantasyondan sekiz ay sonra gelişen ağır anemi olgusu sunulmaktadır. Laboratuvar incelemelerinde hemoliz bulgusu olmaksızın belirgin retikülositopeni saptandı. Kemik iliği biyopsisinde, saf eritrosit aplazisi ile uyumlu eritroid hipoplazi izlendi ve kantitatif PCR yöntemiyle Parvovirüs B19 viremisinin varlığı doğrulandı ($2,1 \times 10^9$ IU/mL). Hastaya beş gün süreyle toplam 2 g/kg dozunda intravenöz immünoglobulin (IVIG) tedavisi uygulandı. Tedavi sonrasında hemoglobin düzeyi birkaç hafta içinde 6,4 g/dL’den 15,2 g/dL’ye yükseldi ve buna viral yükte hızlı bir düşüş eşlik etti. Kalsinörin inhibitörü temelli immünsüpresyon sürdürülmesine rağmen altı aylık izlem süresince nüks izlenmedi. Tartışma: Bu olgu, immünsüprese hastalarda Parvovirüs B19’a bağlı saf eritrosit aplazisinin tanı ve tedavisindeki güçlükleri ortaya koymaktadır. B-hücresi baskılayıcı tedaviler sonrasında serolojik testler güvenilir olmayabileceğinden, tanıda PCR yöntemi kritik öneme sahiptir. IVIG, virüsü nötralize eden antikorlar sağlayarak ilk basamak tedavi olarak kabul edilmekte ve genellikle hızlı hematolojik düzelme sağlamaktadır. Erken tanı ve zamanında IVIG tedavisi, kronik enfeksiyon ve transfüzyon bağımlılığını önleyebilir. Sonuç: Açıklanamayan anemi ve retikülositopeni ile başvuran böbrek nakli alıcılarında Parvovirüs B19 enfeksiyonu mutlaka ayırıcı tanıda düşünülmelidir. Hızlı moleküler tanı ve uygun dozda IVIG tedavisi, greft fonksiyonu korunarak kalıcı remisyona sağlanmasına olanak tanır.

Anahtar Kelimeler: Böbrek Nakli; Parvovirüs B19; Saf Eritrosit Aplazisi; İntravenöz İmmünoglobulin; Olgu Sunumu

Successful Treatment of Parvovirus B19–related Pure Red Cell Aplasia With Intravenous Immunoglobulin in a Kidney Transplant Recipient: A Case Report

Abstract

Background: Parvovirus B19 infection is an uncommon but clinically significant cause of severe anemia in solid organ transplant recipients due to its tropism for erythroid progenitor cells. The virus suppresses erythropoiesis through infection-induced apoptosis of erythroid precursors, resulting in pure red cell aplasia (PRCA) in susceptible hosts. Case Presentation: We report a 33-year-old male kidney transplant recipient who developed profound anemia eight months after transplantation. Laboratory evaluation revealed severe reticulocytopenia without hemolysis. Bone marrow biopsy demonstrated erythroid hypoplasia, consistent with PRCA, and quantitative PCR confirmed parvovirus B19 viremia

(2.1×10^9 IU/mL). The patient received intravenous immunoglobulin (IVIG) at a total dose of 2 g/kg over five days. Following therapy, hemoglobin rose from 6.4 g/dL to 15.2 g/dL within several weeks, accompanied by a rapid decline in viral load. No relapse occurred during six months of follow-up, despite ongoing calcineurin inhibitor-based immunosuppression. Discussion: This case illustrates the diagnostic and therapeutic challenges of B19V-related PRCA in immunocompromised hosts. Serologic testing may be unreliable after B-cell-depleting therapy, making PCR essential for diagnosis. IVIG provides virus-neutralizing antibodies and remains the first-line treatment, usually resulting in rapid hematologic recovery. Early recognition and timely IVIG administration can prevent chronic infection and transfusion dependence. Conclusion: Parvovirus B19 infection should be considered in kidney transplant recipients presenting with unexplained anemia and reticulocytopenia. Prompt molecular diagnosis and appropriately dosed IVIG therapy can achieve durable remission while maintaining graft function.

Keywords: Kidney Transplantation; Parvovirus B19; Pure Red Cell Aplasia; Intravenous Immunoglobulin; Case Report

Presentation / Bildiri ID= 33

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0002-7519-5546

114

Can a Blood Test Beat Triage Scores in Coronavirus Disease-19?

Dr. Kürşat Kaan Kerimoğlu¹, Assoc. Prof. Dr. Ahmet Cagdas Acara², Assoc. Prof. Dr. Mustafa Bolatkale¹, Dr. Berkay Süzer¹, Dr. Firat Dolaz¹

¹Alsancak Nevvar-Salih Isgoren State Hospital

²Clinics of Emergency Medicine, Health Science University, Izmir Bozyaka Training and Research Hospital

Abstract

Background: Early risk stratification of hospitalized COVID-19 patients often relies on simple triage scores such as the quick Sequential Organ Failure Assessment (qSOFA) and the Modified Early Warning Score (MEWS). However, it remains uncertain whether an accessible laboratory marker, such as the neutrophil-to-lymphocyte ratio (NLR), can rival or surpass these clinical assessment tools. **Methods:** This retrospective study encompassed 535 adult patients diagnosed with COVID-19. NLR, qSOFA, and MEWS were determined at emergency department (ED) triage. Mortality prediction was evaluated through Receiver Operating Characteristic (ROC) analysis, Kaplan–Meier survival curves, Chi-square tests comparing established cutoff values (NLR ≥ 7.45 , qSOFA ≥ 2 , MEWS ≥ 5), and multivariable Cox regression analysis adjusted for age and lactate dehydrogenase (LDH). **Results:** MEWS demonstrated the highest prognostic discrimination, with an Area Under the Curve (AUC) of 0.888. It was followed by qSOFA, which had an AUC of 0.803, and NLR, with an AUC of 0.795. Mortality rates were significantly elevated across all groups with higher scores: NLR ≥ 7.45 at 28.5% compared to 4.8%; qSOFA ≥ 2 at 58.3% compared to 10.6%; and MEWS ≥ 5 at 79.3% compared to 8.9% (all $p < 0.001$). Kaplan–Meier survival curves displayed a distinct early separation for all three metrics (log-rank $p < 0.001$). In the adjusted Cox proportional hazards model, a MEWS score of ≥ 5 (hazard ratio approximately 3.5) and an NLR of ≥ 7.45 (hazard ratio approximately 3.4) remained statistically significant independent predictors of in-hospital mortality. Conversely, a qSOFA score of ≥ 2 was not independently associated with mortality ($p = 0.347$). **Conclusion:** Both NLR and MEWS are reliable predictors of mortality in COVID-19 when evaluated during emergency department triage. Although MEWS demonstrated the highest overall discriminative ability, NLR remained an independent and readily accessible laboratory marker with prognostic value comparable to clinical scoring systems. These findings indicate that a straightforward blood test can significantly augment traditional triage scores for early mortality risk assessment in COVID-19.

Keywords: Coronavirus Disease-19, Quick Sequential Organ Failure Assessment, Modified Early Warning Score, Neutrophil-To-Lymphocyte Ratio, Emergency Department.

Presentation / Bildiri ID= 63

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0001-8213-6064>

115

***Candida auris* İzolatlarında Antifungal Direnç Paternleri ve İlişkili Risk Faktörleri: Retrospektif Tek Merkezli Bir Değerlendirme**

Asst. Prof. Dr. Rıdvan Dumlu¹

¹İstanbul Medipol Üniversitesi Tıp Fakültesi, Enfeksiyon Hastalıkları ve Klinik Mikrobiyoloji
Anabilim Dalı, İstanbul, Türkiye

*Corresponding author: Rıdvan Dumlu

Özet

Candida auris, antifungal direnç profili, çevresel persistansı ve salgınlara yol açabilme potansiyeli nedeniyle küresel ölçekte önemli bir nozokomiyal tehdit olarak değerlendirilmektedir. Bu çalışmada, 1 Ocak 2023–31 Temmuz 2025 tarihleri arasında merkezimizde *C. auris* kolonizasyonu veya enfeksiyonu gelişen hastalarda antifungal direnç paternleri ve dirençle ilişkili risk faktörleri retrospektif olarak değerlendirildi. Çalışmaya 54 hasta dâhil edildi. Hastaların medyan yaşı 64.5 (IQR 52–74) olup %61.1'i (n=33) erkekti. Olguların %40.7'si (n=22) yoğun bakımda izlenmişti. İzolatların %59.3'ü (n=32) kolonizasyon, %40.7'si (n=22) enfeksiyon etkeni olarak tanımlandı; en sık enfeksiyon odağı kandidemi (%20.4; n=11) idi. Antifungal duyarlılık, sıvı mikrodilüsyon yöntemi ile elde edilen minimal inhibitör konsantrasyon (MİK) değerleri kullanılarak ve Birleşik Devletler Hastalık Kontrol ve Önleme Merkezi (CDC) tarafınca önerilen epidemiyolojik sınır değerler (ECVs) temel alınarak değerlendirildi. Toplam azol direnci %90.7 (n=49), amfoterisin-B direnci %27.8 (n=15) olarak saptandı. Ekinokandin direnci %5.6 (n=3) olup, iki suş anidulafungin'e ve bir suş kaspofungin'e dirençliydi; mikafungin direnci izlenmedi. MİK₅₀/MİK₉₀ değerleri flukonazol için 64/128 µg/mL, amfoterisin-B için 1/2 µg/mL ve anidulafungin için 0.25/0.5 µg/mL olarak belirlendi. En az iki antifungal sınıfa karşı direnç varlığı ile tanımlanan çok ilaca dirençlilik (MDR) izolatların %38.9'unda (n=21) saptandı. McNemar analizi, azol direncinin hem amfoterisin-B'ye hem de ekinokandinlere göre (p<0.001) ve ayrıca amfoterisin-B direncinin ekinokandinlere göre (p=0.04) anlamlı derecede yüksek olduğunu gösterdi. Azol-dirençli *C. auris* izolatları olan hastalarda, son 90 günde antibiyotik kullanımı (p=0.008), antifungal maruziyet (p=0.02), son 12 ayda ≥2 hastane yatışı (p=0.01) ve >21 gün uzamış hospitalizasyon (p=0.01) anlamlı olarak daha sıktı. Sonuç olarak, azoller için belirgin bir direnç yükü izlenirken, ekinokandin direncinin nadir olması bu ajanları güvenilir tedavi seçenekleri arasında öne çıkarmaktadır. *C. auris* için gelişebilecek direnç eğilimlerinin düzenli sürveyans ile izlenmesi, etkili tedavi stratejilerinin sürdürülebilmesi açısından kritik öneme sahiptir.

Anahtar Kelimeler: *Candida auris*, Antifungal Direnç, MDR, Risk Faktörleri.

Antifungal Resistance Patterns and Associated Risk Factors in *Candida auris* Isolates: A Retrospective Single-Center Evaluation

Abstract

116

Candida auris is a major global nosocomial threat due to its antifungal resistance profile, environmental persistence, and outbreak potential. This retrospective study evaluated antifungal resistance patterns and associated risk factors among patients with *C. auris* colonization or infection at our center between January 1, 2023, and July 31, 2025. A total of 54 patients were included; the median age was 64.5 years (IQR 52–74), and 61.1% (n=33) were male. Overall, 40.7% (n=22) of patients were managed in intensive care units. Isolates were classified as colonization in 59.3% (n=32) and infection in 40.7% (n=22), with candidemia being the most common infection (20.4%; n=11). Antifungal susceptibility testing was performed using broth microdilution, and minimal inhibitory concentration (MIC) values were interpreted according to epidemiological cutoff values recommended by the United States Centers for Disease Control and Prevention (CDC). Resistance rates were 90.7% (n=49) for azoles, 27.8% (n=15) for amphotericin B, and 5.6% (n=3) for echinocandins. Two isolates were resistant to anidulafungin and one to caspofungin; no micafungin resistance was detected. MIC₅₀/MIC₉₀ values were 64/128 µg/mL for fluconazole, 1/2 µg/mL for amphotericin B, and 0.25/0.5 µg/mL for anidulafungin. Multidrug resistance (MDR), defined as resistance to at least two antifungal classes, was identified in 38.9% (n=21) of isolates. McNemar analysis showed that azole resistance was significantly higher than resistance to amphotericin B and echinocandins ($p<0.001$), and that amphotericin B resistance exceeded echinocandin resistance ($p=0.04$). Among patients with azole-resistant *C. auris* isolates, antibiotic use within 90 days ($p=0.008$), prior antifungal exposure ($p=0.02$), ≥ 2 hospitalizations in the previous year ($p=0.01$), and prolonged hospitalization (>21 days; $p=0.01$) were significantly more frequent. In conclusion, the substantial azole resistance burden contrasts with the low prevalence of echinocandin resistance, supporting echinocandins as reliable treatment options. Continuous surveillance of *C. auris* resistance patterns is essential to maintain effective antifungal therapy.

Keywords: *Candida auris*, Antifungal Resistance, MDR, Risk Factors.

Presentation / Bildiri ID= 79

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0003-1391-6598

117

Çocuklarda Artan Obezite Vakalarının Değerlendirilmesi

Dr. Yunus Emre Avcı¹

¹ANKARA ETLİK ŞEHİR HASTANESİ

Özet

Çocukluk çağı obezitesi, genetik, epigenetik, çevresel ve davranışsal etmenlerin etkileşimiyle ortaya çıkan karmaşık bir halk sağlığı sorunudur. Bu durumun temelinde, enerji alımı ile enerji harcaması arasındaki dengenin uzun süreli olarak bozulması ve bunun nöroendokrin ile metabolik süreçler tarafından desteklenmesi bulunmaktadır. FTO, MC4R, LEP/LEPR, POMC ve BDNF gibi genlerdeki varyasyonlar iştah düzenlenmesini, tokluk yanıtlarını ve enerji metabolizmasını etkileyerek çocuklarda obeziteye yatkınlığı artırmaktadır. Ayrıca Prader-Willi ve Bardet-Biedl gibi sendromlar, hipotalamik işlev bozukluğu ve belirgin hiperfaji aracılığıyla erken dönemde ciddi kilo artışına neden olabilmektedir. Prenatal dönemde maternal obezite, gestasyonel diyabet ve yüksek enerjili beslenme epigenetik düzenlemeleri değiştirerek çocukluk döneminde metabolik programlamayı etkilemektedir. Çevresel faktörler arasında kalorili besin tüketimi, şekerli içecekler, düzensiz beslenme, düşük fiziksel aktivite ve artmış ekran süresi önemli rol oynamaktadır. Aile içi beslenme alışkanlıkları, ebeveyn tutumları ve sosyoekonomik koşullar çocukların yaşam tarzı davranışlarını şekillendirmektedir. Tanıda yaş ve cinsiyete göre düzenlenen VKİ persentilleri kullanılmakta olup obez çocuklarda insülin direnci, dislipidemi, karaciğer yağlanması, hipertansiyon, erken puberte ve psikososyal sorunlar sık görülmektedir. Tedavide sağlıklı beslenme, düzenli öğünler, şekerli içeceklerin azaltılması, artırılmış fiziksel aktivite ve aile temelli davranışsal müdahaleler temel yaklaşımı oluşturmaktadır. Farmakolojik tedaviler yalnızca seçilmiş olgularda düşünülmeli, bariatrik cerrahi ise ağır ve dirençli adolesanlarda son seçenek olarak uygulanmalıdır. Sonuç olarak çocukluk çağı obezitesinin kontrol altına alınabilmesi, çok boyutlu ve uzun vadeli bir stratejik planlama gerektirmekte, klinik, ailevi ve toplumsal düzeyde bütüncül müdahalelerin eşzamanlı biçimde yürütülmesini zorunlu kılmaktadır. Erken tanı, risk düzeyine uygun takip programları, sağlıklı yaşam davranışlarının desteklenmesi ve okul temelli önleme girişimleri obezite yükünün azaltılmasında kritik önem taşımaktadır. Toplum sağlığının korunması için medya temelli eğitim kampanyaları, sağlıklı gıda ortamlarının geliştirilmesi, çocuklara yönelik pazarlama sınırlamaları, aktif ulaşımın teşvik edilmesi ve sosyal eşitsizliklerin azaltılmasına yönelik politikalar birlikte uygulanmalıdır. Bu kapsamlı yaklaşım hem mevcut neslin sağlığını koruyacak hem de gelecekteki metabolik hastalıkların görülme sıklığını anlamlı düzeyde azaltacaktır. Uzun vadede toplum yararınadır.

Anahtar Kelimeler: Çocukluk Çağı Obezitesi

Evaluation of the Increasing Prevalence of Childhood Obesity

Abstract

Childhood obesity is a multifactorial public health issue driven by the interaction of genetic, epigenetic, environmental, and behavioral determinants. Its primary mechanism reflects a sustained imbalance between energy intake and expenditure, reinforced by neuroendocrine and metabolic

alterations. Genetic variants in FTO, MC4R, LEP/LEPR, POMC, and BDNF influence appetite regulation, satiety mechanisms, and energy metabolism, thereby increasing susceptibility to excessive weight gain. Syndromic disorders such as Prader–Willi and Bardet–Biedl further contribute to early-onset obesity through hypothalamic dysfunction and pronounced hyperphagia. Additionally, maternal obesity, gestational diabetes, and high-energy prenatal diets induce epigenetic modifications that shape metabolic programming in childhood. Environmental and behavioral factors intensify this risk. High-calorie diets, sugar-sweetened beverages, irregular meals, sedentary lifestyles, and prolonged screen exposure contribute to weight gain. Family dietary practices, parental feeding behaviors, and socioeconomic constraints strongly influence children’s health behaviors. Diagnosis is based on age- and sex-adjusted BMI percentiles, and common comorbidities include insulin resistance, dyslipidemia, nonalcoholic fatty liver disease, hypertension, early puberty, and psychosocial difficulties. Management emphasizes lifestyle modification as the first-line approach. Key strategies include structured eating routines, reduced intake of sugar-sweetened beverages, healthier household food environments, and regular physical activity. Family-based behavioral interventions enhance adherence and support sustainable habit formation. Pharmacological treatment is reserved for selected cases, whereas bariatric surgery is considered only for adolescents with severe, treatment-resistant obesity. Effective control of childhood obesity requires coordinated clinical, familial, and population-level strategies. Early diagnosis, risk-appropriate monitoring, and school-based preventive initiatives are essential components. Public health policies—such as educational campaigns, regulations promoting healthy food environments, restrictions on marketing directed at children, and efforts to reduce socioeconomic disparities—are central for long-term progress. Collectively, these measures help protect future generations and reduce the burden of metabolic disease.

Keywords: Childhood Obesity

Presentation / Bildiri ID= 67

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0002-9095-235X>

119

Çocuklarda Endokrin Bozucuların Genel Etkileri: Gelişimsel Perspektiften Güncel Bulgular

Dr. Nahid Ahmadian¹ , Dr. Seniha Kiremitçi Yılmaz¹

¹HASEKİ EAH

Özet

Çocuklarda Endokrin Bozucuların Genel Etkileri: Gelişimsel Perspektiften Güncel Bulgular Özet Endokrin bozucular (EB'ler), hormonal sistemin fizyolojik işleyişine müdahale eden, çevrede yaygın olarak bulunan kimyasal maddelerdir. Bu bileşikler, hormonların sentezini, taşınmasını, reseptörlerine bağlanmasını veya metabolizmasını etkileyerek endokrin dengeyi bozar. Çocukluk, özellikle de prenatal ve erken postnatal dönemler, endokrin sistemin en duyarlı olduğu gelişimsel evrelerdir. Bu nedenle, düşük dozlarda bile maruziyet uzun dönemli nörolojik, metabolik ve üreme sistemi bozukluklarına yol açabilir. Bu derlemede, çocuklarda endokrin bozucuların temel etki mekanizmaları, klinik yansımaları ve önleyici stratejiler ayrıntılı biçimde tartışılmıştır.

Anahtar Kelimeler: Endokrin Bozucular, Çocuk Sağlığı, Bisfenol A, Ftalatlar, Pfas, Erken Puberte, Obezite, Nörogelişim, Tiroid Disfonksiyonu

Presentation / Bildiri ID= 20

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-7118-7958

120

Duchenne Musküler Distrofi’de MLPA ile Delesyon Profilinin Belirlenmesi

Exp. Dr. Metin Eser¹

¹Sağlık Bilimleri Üniversitesi Ümraniye Eğitim ve Araştırma Hastanesi

Özet

Amaç Bu çalışmada, Duchenne Musküler Distrofi (DMD) ön tanısı ile yönlendirilen çocuk hastalarda çoklu delesyon/duplikasyon analizi yapılarak genetik varyasyonların saptanması amaçlanmıştır. Gereç ve yöntem Çalışmaya, CK ve karaciğer enzim (AST, ALT) düzeyleri referans aralığın üzerinde olan, yaşları 3–7 arasında değişen toplam 50 hasta dahil edilmiştir. Hastalardan yazılı onam alınmasını takiben EDTA’lı tüplerde periferik kan örnekleri toplanmıştır. DNA izolasyonu Zeeman Lab-Aid 824s cihazı ve Lab-Aid DNA Extraction kiti kullanılarak gerçekleştirilmiştir. Elde edilen DNA örneklerinin kalitesi Qubit v3.0 florometresi ve UV spektrofotometre ile değerlendirilmiştir. DMD geninde delesyon/duplikasyon analizi, MRC Holland MLPA kiti ile yapılmış ve sonuçlar Coffalyser.Net yazılımı ile analiz edilmiştir. Bulgular Toplam 5 hastada hemizigot delesyon saptanmıştır. Delesyonlar sırasıyla exon 1, exon 3–15, exon 44, exon 45–48 ve exon 45–55 bölgelerinde belirlenmiştir. Delesyon saptanan olgularda CK değerleri 4 124–23 784 U/L arasında değişirken, AST ve ALT düzeyleri de referans sınırlarının üzerinde bulunmuştur. Ayrıca delesyon saptanan olguların annelerinde yapılan analizlerde aynı bölgelerde heterozigot delesyonlar belirlenmiştir. Sonuç Çalışmamız, Duchenne Musküler Distrofi ön tanılı olgularda MLPA yönteminin delesyon tespitinde güvenilir ve etkin bir genetik analiz yöntemi olduğunu göstermektedir. Özellikle exon 1 delesyonu, genin translasyon başlangıç bölgesini etkilemesi nedeniyle hastalığın ağır fenotipi ile ilişkilendirilebilir. Annelerde heterozigot delesyon saptanması ise kalıtsal geçişin doğrulanması açısından önemli bir bulgudur. Bu sonuçlar, erken tanı, taşıyıcılık analizi ve genetik danışmanlık süreçlerine katkı sağlamaktadır.

Anahtar Kelimeler: Duchenne Musküler Distrofi, MLPA, Delesyon, Dmd Geni, Ck, Heterozigot Taşıyıcılık

Presentation / Bildiri ID= 16

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-1506-9110

121

Edinburgh Doğum Sonrası Depresyon Ölçeği ile Yenidoğanlarda Erken Dönem Kilo Kaybı ve Sarılık: Tersiyer Merkezde Prospektif, Kesitsel Analiz

Exp. Dr. Zeynep Üze Okay¹ , Exp. Dr. Berker Okay¹

¹Sağlık Bilimleri Üniversitesi Haseki Eğitim ve Araştırma Hastanesi

Özet

Amaç: Bu çalışmada, doğum sonrası 7. günde Edinburgh Doğum Sonrası Depresyon Ölçeği (EPDS) ile saptanan depresif belirti düzeyleri ile yenidoğanda ilk hafta tartı kaybı, hiperbilirubinemi ve hastaneye yatış gereksinimi arasındaki ilişkinin değerlendirilmesi amaçlandı. **Yöntem:** Tek merkezli, prospektif ve gözlemsel bu çalışmaya term ve geç preterm yenidoğanlar ile anneleri dahil edildi. Yedinci günde annelere EPDS uygulandı; EPDS ≥ 13 olanlar yüksek risk, <13 olanlar düşük risk grubu olarak tanımlandı. Yenidoğanlarda 48–72. ve 96–120. saatlerde tartı kaybı yüzdesi, ≥ 10 tartı kaybı sıklığı, total serum bilirubin düzeyi, fototerapi eşiklerine göre risk kategorisi ve dehidratasyon/hiperbilirubinemi nedeniyle yeniden başvuru veya yatış oranları karşılaştırıldı. **Bulgular:** EPDS değeri ≥ 13 olan grup 27 hasta, <13 olan grup 33 hasta olmak üzere toplam 60 olgu analiz edildi. EPDS değeri ≥ 13 olan grupta 96-120.saat bilirubin değeri, >10 tartı kaybı sıklığı ve dehidratasyon sebebiyle yatış oranı diğer gruba göre istatistiksel olarak anlamlı yüksekti (sırasıyla $p=0,021$, $p=0,039$ ve $p=0,042$). EPDS'nin her 1 puan artışı Spearman korelasyonunda EPDS; 48–72 saatte bilirubin ($\rho=0,351$, $p=0,012$) ve 96–120 saatte bilirubin ile ($\rho=0,430$, $p=0,003$) pozitif yönde ve 48–72. Saat FTS-bilirubin farkı ile ($\rho=-0,387$, $p=0,014$) ve 96–120. Saat FTS-bilirubin farkı ($\rho=-0,481$, $p=0,001$) arasında negatif yönde ilişkili bulundu. Ağırlık kaybı yüzdesi için EPDS ile 48–72. saat ($\rho=0,262$, $p=0,044$), 96–120. saat ($\rho=0,377$, $p=0,022$) ve total kayıp yüzdesi ($\rho=0,382$, $p=0,014$) arasında pozitif korelasyon saptandı. EPDS artışı, dehidratasyon nedeniyle yatışı artırdı (OR=1,02, %95 GA 0,82–1,87; $p=0,016$) ve ≥ 10 maksimum kilo kaybı olasılığını yükseltti (OR=1,42, 1,08–2,13; $p<0,001$). Fototerapi için eğilim olmakla birlikte anlamlılık sınırını geçmedi (OR=1,05, 0,87–1,15; $p=0,515$). **Sonuç:** Doğum sonrası erken dönemde yüksek EPDS skoru, yenidoğanda klinik olarak anlamlı tartı kaybı ve hiperbilirubinemi ile ilişkilidir. Rutin izlemde 7. gün EPDS taramasının kullanılması ve yüksek riskli annelere hedefli emzirme desteği ile yakın takip planlanması, önlenabilir tartı kaybı ve sarılık olgularının azaltılmasına katkı sağlayabilir.

Anahtar Kelimeler: Doğum Sonrası Depresyon, Edinburgh Doğum Sonrası Depresyon Ölçeği, Yenidoğan, Tartı Kaybı, Hiperbilirubinemi

Edinburgh Postnatal Depression Scale and Early Neonatal Weight Loss and Jaundice: A Prospective Cross-Sectional Analysis in a Tertiary Center

Abstract

Objective: To evaluate the association between depressive symptom levels assessed by the Edinburgh Postnatal Depression Scale (EPDS) on day 7 postpartum and early neonatal weight loss, hyperbilirubinemia, and hospitalization in the first week of life. **Methods:** This single-center, prospective observational study included term and late preterm newborns and their mothers. On day 7, mothers

completed the EPDS; scores ≥ 13 were classified as high risk and < 13 as low risk. Neonatal outcomes at 48–72 and 96–120 hours, including percentage and frequency of $\geq 10\%$ weight loss, total serum bilirubin, hour-specific phototherapy threshold–bilirubin differences, and readmission/hospitalization for dehydration or hyperbilirubinemia, were compared between groups. Results: Sixty mother–infant pairs were analyzed (27 EPDS ≥ 13 , 33 EPDS < 13). In the high-risk group, 96–120-hour bilirubin, $\geq 10\%$ weight loss, and dehydration-related hospitalization were significantly higher ($p=0.021$, $p=0.039$, $p=0.042$). Each 1-point EPDS increase correlated positively with bilirubin at 48–72 hours ($p=0.351$, $p=0.012$) and 96–120 hours ($p=0.430$, $p=0.003$), and negatively with phototherapy threshold–bilirubin differences at both time points (up to $p=-0.481$, $p=0.001$). EPDS scores correlated with weight loss at 48–72 hours, 96–120 hours, and maximum loss (up to $p=0.382$, $p=0.014$). Higher EPDS scores increased the odds of hospitalization due to dehydration (OR=1.02, 95% CI 0.82–1.87; $p=0.016$) and $\geq 10\%$ weight loss (OR=1.42, 95% CI 1.08–2.13; $p<0.001$), while the association with phototherapy requirement was not significant (OR=1.05, 95% CI 0.87–1.15; $p=0.515$). Conclusion: Higher EPDS scores in the early postpartum period are associated with neonatal weight loss and hyperbilirubinemia. Incorporating day-7 EPDS screening into routine follow-up, with targeted breastfeeding support and closer monitoring for high-risk mothers, may help reduce preventable cases of excessive weight loss and jaundice.

Keywords: Postpartum Depression, Edinburgh Postnatal Depression Scale, Newborn, Weight Loss, Hyperbilirubinemia

Presentation / Bildiri ID= 85

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-7699-4580

123

Gestasyonel Diabetes Mellituslu Gebelerde Vasküler ve Metabolik Risklerin Değerlendirilmesi

Exp. Dr. Hatice Çalışkan Burgucu¹

¹Konya Şehir Hastanesi, Endokrinoloji ve Metabolizma Hastalıkları Kliniği

Özet

Amaç: Gestasyonel diabetes mellitus (GDM), gebelikte görülen en yaygın metabolik bozukluklardan biridir ve hem maternal hem de fetal olumsuz sonuç riskini artırmaktadır. Ayrıca GDM, doğum sonrasında tip 2 diabetes mellitus gelişimi için önemli bir risk faktörüdür. Bu çalışmanın amacı, GDM tanılı gebeler ile sağlıklı gebeleri demografik, antropometrik ve kardiyometabolik parametreler açısından karşılaştırmak ve metabolik risk indekslerinin iki grup arasındaki ayırt edici değerini değerlendirmektir. Yöntem: Çalışmada toplam 85 gebe değerlendirildi (44 GDM tanılı, 41 sağlıklı kontrol). Demografik, antropometrik ve metabolik parametreler kaydedildi. Trigliserid-glukoz indeksi (TyG), visseral adipozite indeksi (VAI) ve lipid akümülyasyon ürün skoru (LAP) hesaplandı. Karotis intima-media kalınlığı (CIMT) ultrasonografik yöntemle ölçüldü. Bulgular: GDM ve kontrol grupları yaş ve kilo açısından benzerdi ($p>0.05$). GDM grubunda BKİ, bel çevresi ve kalça çevresi anlamlı olarak daha yüksekti (sırasıyla $p=0.009$, $p=0.041$, $p=0.05$). CIMT ölçümü GDM grubunda belirgin şekilde artmıştı ($p=0.005$). Metabolik değerlendirmede açlık glukozu, insülin, HOMA-IR ve HbA1c değerleri GDM grubunda anlamlı olarak daha yüksek bulundu (tümü $p<0.05$). Metabolik risk indeksleri incelendiğinde TyG ($p=0.006$), VAI ($p=0.041$) ve LAP ($p=0.02$) değerleri GDM grubunda daha yüksekti. ROC analizinde TyG indeksi en yüksek ayırt edici güce sahipti (AUC=0.673). CIMT (AUC=0.660) ve LAP (AUC=0.641) orta düzey tanısal performans gösterirken, VAI'nin ayırt ediciliği sınırlı bulundu. Sonuç: Bu çalışma, GDM'li gebelerde antropometrik ölçümlerin, glisemik parametrelerin ve metabolik risk indekslerinin kontrol grubuna göre belirgin şekilde bozulduğunu göstermektedir. GDM grubunda artmış BKİ, bel çevresi, CIMT ve metabolik parametreler, bu hastalarda kardiyometabolik riskin yükseldiğini desteklemektedir. ROC analizinde TyG indeksinin GDM'yi ayırt etmede en iyi performansa sahip olduğu, CIMT ve LAP'ın orta düzeyde, VAI'nin ise sınırlı tanısal değer sunduğu belirlenmiştir. Bulgular, TyG indeksinin GDM taramasında potansiyel bir yardımcı belirteç olabileceğini düşündürmektedir.

Anahtar Kelimeler: GDM, CIMT, Kardiyometabolik Parametreler

Presentation / Bildiri ID= 12

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0001-1448-2739

124

Hemizigot *NDP* Gen Varyantına Bağlı Norrie Hastalığı: 20 Yaşında Bir Erkek Hastada Görülen Bir Vaka Sunumu

Researcher Cigdem Aktas¹, Assoc. Prof. Dr. Ilknur Suer², Assoc. Prof. Dr. Murat Kaya³, Asst. Prof. Dr. Tugba Kalayci³, Prof.Dr. Kivanc Cefle³, Prof.Dr. Sukru Ozturk³

¹Department of Genetics, Aziz Sancar Institute of Experimental Medicine, Istanbul University, Istanbul, Turkey.

²Department of Medical Genetics, Istanbul Faculty of Medicine, Istanbul University, Istanbul, Turkey.

³Division of Medical Genetics, Department of Internal Medicine, Istanbul Faculty of Medicine, Istanbul University, Istanbul, Turkey.

*Corresponding author: Çiğdem Aktaş

Özet

Norrie hastalığı (ND), nöroretinanın degradasyonu ile ilişkili X'e bağlı resesif bir hastalıktır. Erken çocukluk döneminde körlük ve zihinsel gerilik ile karakterizedir. Norrin proteinini kodlayan *NDP* genindeki mutasyonların neden olduğu bilinmektedir. 20 yaşında bir erkek hastanın görme bozukluğu ve zihinsel yetersizlik gibi klinik bulgularının moleküler nedenini belirlemek için tüm ekzom dizileme analizi (WES) (Illumina NextSeq2000, Twist Human Core Exome V2) yapıldı. Vakada bulunan varyasyonun segregasyon analizini yapmak için Sanger dizileme (ABI3500) gerçekleştirildi. Analiz için SOPHIA DDM ve Chromas platformları kullanıldı. Vakamızda, *NDP* geninin yeni bir hemizigot c.159C>G (p.(Tyr53*)) varyantı tespit edildi. ACMG kriterlerine göre "patojenik" (PVS1, PM2, PP4) olarak sınıflandırılan bu varyant, literatürde daha önce bildirilmemiştir. Segregasyon analizi, olgumuzda tespit edilen varyantın *de novo* bir mutasyondan değil, hastanın annesindeki heterozigot taşıyıcılık durumundan kaynaklandığını ortaya koymuştur. *NDP* geninde X'e bağlı resesif bir varyantı annesinden miras alan bir erkek hastada, annenin taşıyıcılık durumunun belirlenmesi klinik ve genetik danışmanlık açısından çok önemlidir. Bu olgu sunumuyla, vakamızdaki yeni *NDP* varyantını sunmak ve taşıyıcı bir annenin sonraki gebeliğinde preimplantasyon genetik tanı (PGD) uygulanmasının ilgili hastalığa karşı koruyucu önlemler sunabileceğini vurgulamak istiyoruz.

Anahtar Kelimeler: Norrie Hastalığı, *NDP*, Wes, Hemizigot Varyant

Norrie Disease Due to a Hemizygous *NDP* Gene Variant: A Case Report of a 20-Year-Old Male

Abstract

Norrie disease (ND) is an X-linked recessive disorder that is associated with the degradation of the neuroretina. It is characterized by early childhood blindness and mental retardation. Mutations in the *NDP* gene, which encodes the protein Norrin, are known to be the cause. We used whole-exome sequencing analysis (WES) (Illumina NextSeq2000, Twist Human Core Exome V2) to determine the molecular cause of a 20-year-old male patient's clinical findings, which included visual impairment and intellectual disabilities. Sanger sequencing (ABI3500) was used to conduct a segregation analysis of the variation found in the case. The SOPHIA DDM and Chromas platforms were utilized for analysis. In

our case, a novel hemizygous c.159C>G (p.(Tyr53*)) variant of the *NDP* gene was found. This variant, classified as "pathogenic" (PVS1, PM2, PP4) by ACMG criteria, has not been reported before in the literature. Segregation analysis revealed that the variant detected in our case was not caused by a *de novo* mutation but rather by heterozygous carrier status in the patient's mother. In a male patient who inherits an X-linked recessive variant in the *NDP* gene from his mother, determining the mother's carrier status is crucial for clinical and genetic counseling. With this case report, we want to present this novel *NDP* variant and highlight that preimplantation genetic diagnosis (PGD) in a carrier mother's subsequent pregnancy can offer preventative measures against the related disease.

Keywords: Norrie Disease, *NDP*, Wes, Hemizygous Variant

Presentation / Bildiri ID= 8

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-9527-0537

126

İnmeli Hastalarda Vizüel Destekli Beyin Bilgisayar Arayüzü(BCI) İle Kombine Fonksiyonel Elektrik Stimülasyonu Uygulaması Vaka Sunumu

Exp. Dr. Yunus Emre Doğan¹

¹Fatih Sultan Mehmet Eğitim ve Araştırma Hastanesi

Özet

Amaç: İnme, dünya genelinde ölüm ve sakatlık nedenleri arasında ilk sıralarda yer almakta olup, üst ekstremitelerde motor defisitleri sıklıkla kalıcı hale gelmekte ve günlük yaşam aktivitelerinde bağımlılığa yol açmaktadır. Son yıllarda beyin-bilgisayar arayüzü (BBA) teknolojileri, fonksiyonel elektrik stimülasyonu (FES) ile birlikte motor iyileşmeyi destekleyen yenilikçi rehabilitasyon yaklaşımları arasında yer almaktadır. **Olgu Sunumu:** Bu çalışmada, konvansiyonel rehabilitasyona ek olarak görsel rehberli BBA ve FES programı uygulanan üç hemiplejik hasta sunulmuştur. Her seans 30 dakikalık hazırlık ve 30 dakikalık tedavi aşamasından oluşmuş, haftada beş gün olmak üzere toplam 24 seans uygulanmıştır. Tedavi aşamasında, motor imgeleme ile ilişkili EEG paternleri tespit edildiğinde FES tetiklenmiş ve gerçek zamanlı hasta katılımı sağlanmıştır. Brunnstrom evreleri, Fugl-Meyer Değerlendirmesi (FMA) ve Barthel İndeksi skorları tedavi öncesi ve sonrası değerlendirilmiştir. Tüm olgularda, özellikle el ve el bileği motor kontrolü olmak üzere üst ekstremitelerde fonksiyonlarında ve günlük yaşam aktivitelerinde belirgin iyileşme gözlenmiştir. **Sonuç:** Görsel rehberli BBA ve FES kombinasyonu, ciddi motor kaybı olan inme hastalarında konvansiyonel rehabilitasyon yöntemlerine yardımcı olabilecek umut verici bir tedavi seçeneğidir. Bu sonuçların doğrulanabilmesi için daha geniş örneklemli randomize kontrollü çalışmalara ihtiyaç vardır.

Anahtar Kelimeler: İnme, Beyin-Bilgisayar Arayüzü, Fonksiyonel Elektrik Stimülasyonu, Motor İyileşme, Rehabilitasyon

Case Report of Functional Electrical Stimulation Application Combined With Visually Assisted Brain Computer Interface (BCI) in Stroke Patients

Abstract

Background: Stroke is one of the leading causes of death and disability worldwide. Upper extremity motor deficits frequently persist after stroke, leading to significant functional limitations and dependence in daily activities. In recent years, brain-computer interface (BCI) technologies combined with functional electrical stimulation (FES) have been explored as innovative rehabilitation tools for enhancing motor recovery. **Case Presentation:** We report three hemiplegic patients who underwent a visual-guided BCI combined with FES program, in addition to conventional rehabilitation. Each session consisted of a 30-minute preparation and a 30-minute treatment phase, five times a week for a total of 24 sessions. During the treatment phase, FES was triggered only when motor imagery-related EEG patterns were detected, enabling real-time patient engagement. Clinical outcomes, including Brunnstrom stages, Fugl-Meyer Assessment (FMA), and Barthel Index scores, were evaluated before and after the intervention. Improvements in upper extremity motor function and daily living activities were observed in all three cases, particularly in wrist and hand motor control. **Conclusion:** The combination of visual-

guided BCI and FES appears to be a promising adjunctive therapy for stroke patients with severe motor impairment, especially for those who cannot actively participate in conventional rehabilitation methods. Further randomized controlled trials with larger sample sizes are needed to validate these findings.

127

Keywords: Stroke, Brain-Computer Interface, Functional Electrical Stimulation, Motor Recovery, Rehabilitation

Presentation / Bildiri ID= 65
Oral Presentation / Sözlü Sunum
ORCID ID: 0009-0008-3474-2607

128

Kallistatin Proteinin Tip 2 Diyabetes Mellitus Hastalarındaki Mikrovasküler Komplikasyonlar Arasındaki İlişki

Exp. Dr. Oğuzhan Çalışkan¹

¹TRAKYA ÜNİVERSİTESİ

Özet

AMAÇ: Diyabet, pankreas beta hücrelerinin işlev bozukluğu, insülin salınması, insülin aktivitesindeki veya etkisindeki herhangi bir bozukluk sonucu olarak ortaya çıkan kronik hiperglisemi ile seyreden lipid karbonhidrat ve protein metabolizmasında bozulma ile karakterize heterojen bir grup metabolik hastalıktır.(1) Çalışmanın amacı; tip 2 diyabetes mellitus hastalarındaki mikrovasküler komplikasyonları olan ve olmayan kontrol grubu arasında kallistatin proteinin mikrovasküler komplikasyonlarla olan ilişkisini aydınlatmaktır. **GEREKÇE- YÖNTEM:** Bu çalışma 01/08/2024-31/06/2025 tarihleri arasında Trakya Üniversitesi Endokrinoloji ve İç hastalıkları kliniklerinde takip edilen; 86'sı hasta grubunda, 86'sı kontrol grubunda yer alan toplam 172 olgu ile gerçekleştirilmiştir. Bu hastalarda rutin tetkikler sırasında bakılan 24 saatlik idrarda proteinüri, ve 24 saatlik mikroalbuminüri, göz dibi incelemesi, klinik nöropati ve biyokimyasal olarak bakılan kallistatin proteinini, yaş, cinsiyet, boy, kilo, vücut kitle indeksi, diyabet süresi prospektif olarak inceleyerek Tip 2 diyabetes mellitus hastalarındaki mikrovasküler komplikasyonları olan hasta grubu ve mikrovasküler komplikasyonları olmayan kontrol grubu arasında karşılaştırma yapıldı. Veri değerlendirmeleri Statistical Pachage fort he Social Science(SPSS) kullanılarak yapılmıştır. P<0.05 istatistiksel açıdan anlamlı kabul edilmiştir. **BULGULAR:** Hasta ve kontrol grupları arasında cinsiyet, yaş, vücut kitle indeksi, mikrovasküler komplikasyon ile kallistatin düzeyleri ile ilgili anlamlı bir korelasyon var mı diye araştırdık. Bulgularımızda mikrovasküler komplikasyonların varlığına göre ister tek başına ister birden fazla olsun kontrol grubu ile karşılaştırıldığında anlamlı bir korelasyon görülmediği görüldü. Gruplar arasında cinsiyet, boy, kilo, yaş, vücut kitle indeksi ve kallistatin düzeyleri arasında anlamlı bir korelasyon görülmedi. **SONUÇ:** Tip 2 diyabetes mellitus tanılı hastalarda mikrovasküler komplikasyonlar ile kallistatin düzeyleri arasından anlamlı bir korelasyon görülmemiştir.

Anahtar Kelimeler: : Kallistatin, Diyabetes Mellitus, Retinopati, Nöropati, Nefropati

Relationship Between Callistatin Protein and Microvascular Complications in Patients With Type 2 Diabetes Mellitus

Abstract

OBJEKTİVE: Diabetes is a heterogeneous group of metabolic diseases characterized by chronic hyperglycemia resulting from dysfunction of pancreatic beta cells, insulin secretion, or any disorder in insulin activity or effect, and is characterized by impaired lipid, carbohydrate and protein metabolism. The aim of the study was to elucidate the relationship between kallistatin protein and microvascular complications in type 2 diabetes mellitus patients with and without microvascular complications in the control group. **MATERIAL AND METHODS:** This study was conducted between August 1, 2024, and June 31, 2025, with 172 patients (86 in the patient group and 86 in the control group) followed at the Endocrinology and Internal Medicine Clinics of Trakya University. These patients were prospectively compared in terms of routine 24-hour urine proteinuria, 24-hour microalbuminuria, fundus examination,

clinical neuropathy, biochemical kallistatin protein levels, age, gender, height, weight, body mass index, and diabetes duration. Data were analyzed using Statistical Package for the Social Sciences (SPSS). $P < 0.05$ was considered statistically significant.

Keywords: Kallistatin, Diabetes Mellitus, Neuropathy, Retinopathy, Nephropathy

Presentation / Bildiri ID= 103

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0003-0492-8765>

130

Kronik Karın Ağrısı İle Presente Olan Henoch-Schonlein Purpurası

Dr. Arzu Aras¹

¹Antalya City Hospital

Özet

Giriş Henoch-Schönlein purpurası (HSP), deri, gastrointestinal sistem(GİS), eklemler ve böbrekleri etkileyen, IgA aracılı küçük damar vaskülitidir. Dünyada insidansı yılda %0.1-0.2 olup, çocuklarda en sık görülen vaskülitir. Yaklaşık %90'ı 2 ila 10 yaş arasındaki çocuklar olup, en yüksek insidans 4 ila 7 yaş arasındadır(1). Olgu 8 yaşında, kız hasta 3 haftadır devam etmekte olan karın ağrısı yakınması ile başvurdu. Ağrı yaygın, uykudan uyandıran ve sosyal aktivitesini kısıtlar vasıftaydı. Ek yakınması olmayan hastanın dış merkezde yapılmış olan tam kan sayımı(HMG), biyokimya ve tam idrar incelemelerinde(TİT) patolojik bulgu izlenmemişti. Çeşitli merkez başvurularında yapılan ayakta direk batın(ADBG), batın ultrasonografi(USG) ve batın tomografisi incelemelerinde özellik saptanmayan hasta gözlem ve ileri tetkik amacıyla interne edildi. Yapılan HMG'da lökositoz (WBC:51 bin)dışında ek bulgu izlenmedi. Yatışının 1.saatinde ayak bilekleri, bacak ön yüzü ve gluteal bölgede yoğun purpurik döküntülerinin oluşması üzerine HSP tanısı aldı. Proteinüri açısından TİT tekrarlandı, proteinüri saptanmadı. 1 mg/kg/gün den metilprednisolon tedavisine başlanan hastanın tedavinin ikinci gününde döküntülerinin artması ve karın ağrısının yoğun olarak devam etmesi nedeniyle metilprednisolon tedavisi 2 mg/kg/gün'e çıkıldı. İnvajinasyon açısından batın USG tekrarlandı, patolojik bulgu izlenmedi. Purpurik döküntülerin yoğunlaşması üzerine pulse steroid tedavisine geçildi. 3 gün pulse steroid tedavisi sonrası yakınmaları ve döküntüsü gerileyen hasta tedavisine ayaktan devam edilmek üzere çocuk romatoloji ve çocuk gastroenteroloji önerileri ile taburcu edildi. Tartışma HSP, çoklu organ tutulumu olan sistemik bir vaskülitir. Klasik dört belirti ve bulgu; palpabl purpura, artrit veya artralji, karın ağrısı ve proteinüridir(2). Hastaların yaklaşık üçte ikisinde karın ağrısı gelişir; genellikle yaygın olup, yemeklerden sonra artar. Klinik belirtilerin, etkilenen organlardaki kan damarı duvarlarında immunglobulin A birikiminden kaynaklandığı düşünülmektedir. Böbrek ve GİS tutulumunda tedavi; kortikosteroidler olup, böbrek belirtilerinin hızlı bir şekilde düzelmesinde ve eklem ve karın ağrısının tedavisinde etkilidir(3). Çocukların çoğunda semptom ve belirtiler kendiliğinden düzelir. Genellikle 4 ay içinde tekrarlayabilir; ancak her sonraki atak daha hafif ve daha kısadır. Morbiditesi, nefritinin derecesiyle ilişkilidir(4).

Anahtar Kelimeler: Karın Ağrısı, Vaskülit, Purpura

Presentation / Bildiri ID= 102

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0003-0492-8765>

131

Nadir Bir Kusma Etiyolojisi Konjenital Özefagus Darlığına Endoskopik Dilatasyon

Dr. Arzu Aras¹

¹Antalya City Hospital

*Corresponding author: Arzu Aras

Özet

Giriş Konjenital özefagus darlığı (KÖD), özefagus lümeninin doğumsal daralması ile karakterize nadir bir anomalidir ve genellikle infantil dönemde kusma ve beslenme güçlüğü ile ortaya çıkar. Tanı, endoskopi ve özefagus mide duodenum (ÖMD) grafisinin birlikte değerlendirilmesini gerektirir; çünkü endoskopik bulgular her zaman belirgin olmayabilir (1-3). Son yıllarda, uygun olgularda endoskopik balon dilatasyon cerrahiye alternatif, etkili ve güvenli bir tedavi yöntemi olarak kabul edilmektedir (4-6). Olgu Sunumu İki aylık kız hasta, doğumdan itibaren devam eden kusma şikâyeti ile değerlendirildi. Tanısal üst gastrointestinal endoskopide özefagusta belirgin bir darlık izlenmedi; ancak distal özefagusta neonatal endoskopun geçişinin zor olduğu dikkati çekti. Mide ve duodenum normal olarak değerlendirildi. Ardından çekilen ÖMD grafisinde distal özefagustan mideye geçiş süresinin uzadığı saptandı ve KÖD tanısı konuldu. Floroskopi eşliğinde endoskopik balon dilatasyon planlandı. İki hafta arayla olmak üzere iki seans dilatasyon uygulandı. Her seansta 6 French balon kullanılarak 3 bar basınçta, 3 dakika süreyle dilatasyon gerçekleştirildi. Her işlem sonrası dilatasyon alanı endoskopik olarak değerlendirildi ve komplikasyon izlenmedi. İşlemler sonrasında anne sütü ve mama ile oral beslenme başladı. Kusma şikâyetinde belirgin gerileme gözlenen hasta taburcu edildi. Takiplerinde kusmanın tamamen geçtiği saptandı. Tartışma KÖD, histopatolojik olarak membranöz, fibromusküler ve trakeobronşiyal kalıntı içeren tipler şeklinde sınıflandırılmaktadır. Endoskopik bulguların hafif olduğu olgularda tanı gecikebilir; bu nedenle radyolojik değerlendirme tanıda kritik öneme sahiptir (1,2,7). Endoskopik balon dilatasyon, özellikle membranöz ve fibromusküler tiplerde ilk basamak tedavi olarak önerilmektedir. Floroskopi eşliğinde, düşük basınç ve tekrarlayan seanslarla yapılan dilatasyonların güvenli ve etkili olduğu bildirilmektedir (8,9). Sunulan olgu, minimal endoskopik bulgulara rağmen radyolojik tanı konulan KÖD’de balon dilatasyonun başarılı bir tedavi seçeneği olduğunu göstermektedir.

Anahtar Kelimeler: Özefagus Darlığı, Dilatasyon, Gastroenteroloji

A Rare Cause of Vomiting: Endoscopic Dilation for Congenital Esophageal Stenosis

Abstract

Introduction Congenital esophageal stricture (CES) is a rare anomaly characterized by congenital narrowing of the esophageal lumen and usually presents in infancy with vomiting and feeding difficulties. Diagnosis requires the combined evaluation of endoscopy and esophagogastroduodenal (EGD), as endoscopic findings may not always be obvious (1-3). In recent years, endoscopic balloon dilation has been accepted as an effective and safe alternative to surgery in appropriate cases (4-6). Case

Presentation A two-month-old female patient was evaluated for vomiting that had persisted since birth. Diagnostic upper gastrointestinal endoscopy did not reveal any significant stricture in the esophagus; however, it was noted that passage of the neonatal endoscope through the distal esophagus was difficult. The stomach and duodenum were assessed as normal. Subsequently, an upper gastrointestinal series revealed prolonged transit time from the distal esophagus to the stomach, leading to a diagnosis of GERD. Endoscopic balloon dilation was planned under fluoroscopy guidance. Two sessions of dilation were performed at two-week intervals. Each session involved dilation using a 6 French balloon at 3 bar pressure for 3 minutes. The dilation area was endoscopically evaluated after each procedure, and no complications were observed. After the procedures, oral feeding with breast milk and formula was initiated. The patient was discharged with a marked improvement in vomiting complaints. Follow-up revealed that vomiting had completely resolved. Discussion CES is classified histopathologically into types containing membranous, fibromuscular, and tracheobronchial remnants. Diagnosis may be delayed in cases with mild endoscopic findings; therefore, radiological evaluation is critical for diagnosis (1,2,7). Endoscopic balloon dilation is recommended as first-line treatment, especially in membranous and fibromuscular types. Dilatations performed under fluoroscopy, with low pressure and repeated sessions, have been reported to be safe and effective (8,9). The presented case demonstrates that balloon dilatation is a successful treatment option in CES diagnosed radiologically, despite minimal endoscopic findings.

Keywords: Esophageal Stricture, Dilatation, Gastroenterology

Presentation / Bildiri ID= 23

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-4877-5871

133

Nöropatik Ağrının Eşlik Ettiği Bel Ağrılı Hastalarda Elektromyografi ve Laboratuvar Parametrelerinin Retrospektif Analizi

Assoc. Prof. Dr. Elif Umay Altaş¹

¹İzmir Bakırçay Üniversitesi Tıp Fakültesi. Fiziksel Tıp ve Rehabilitasyon Anabilim Dalı

Özet

Giriş: Bel ağrılarının %90 gibi büyük bölümü 3 aylık süreçte iyileşirken, %10 hastanın ağrısı devam ederek kronikleşir. Kronik bel ağrısı (KBA) iş hayatı ve günlük yaşamı negatif yönde etkileyerek özürlülük oluşmasına katkıda bulunur. KBA'da ağrının sebebi ortadan kalksa bile somatosensöriyel sistem üzerindeki lezyon devam ettiği için kronikleşen ağrı nöropatik bir karakter kazanır. Nöropatik ağrının en yaygın nedeni de KBA'dır. Kronik bel ağrısında nöropatik ağrının yeri sıklıkla göz ardı edilmektedir oysa nöropatik komponentin erken tanı ve tedavisi çok önemlidir. Klinik pratikte hastada nöropatik ağrı semptomları olmasına rağmen elektromyografi (EMG) ile bu durum desteklenemeyebilir. Öte yandan çalışmalarda nöropatik ağrıya neden olduğu bilinen vitamin B12 ve D vitamini eksiklikleri ile diyabetes mellitus (DM) da KBA na eşlik ederek semptomları artırabilir. Bu çalışmada nöropatik ağrının eşlik ettiği KBA'lı hastalarda, EMG bulguları ve nöropatik ağrıya neden olabilecek laboratuvar parametrelerini ve aralarındaki incelemeyi amaçladık. Materyal method: Retrospektif planlanan çalışmaya KBA ve nöropatik ağrı tanılı 76 hasta dosyası dahil edildi. Yaş, cinsiyet, kullandığı ilaçlar, diyabet varlığı, operasyon öyküsü, kompresyon fraktürü, elektromyografi bulguları, lomber mrg bulguları, vitamin B12, vitamin D verileri kayıt altına alındı. Bulgular: Tanımlayıcı bilgiler tablo 1 de verilmiştir. Ortalama yaş $64,85 \pm 8,21$ iken, %98,68 i kadındı. Hastalık süresi ile kombine ilaç kullanımı arasında pozitif yönde korelasyon saptandı ($p < 0.001$). Kompresyonu varlığı ile D vitamin arasında korelasyon vardı ($p: 0.038$). DM olan hastalarda kombine ilaç kullanım oranı yüksekti fakat bu istatistiksel olarak anlamlı değildi. EMG ve görüntüleme yöntemleriyle diğer klinik parametreler arasında korelasyon saptanmadı. Sonuç: KBA lı hastalara genellikle nöropatik ağrı eşlik eder. Özellikle kadın, ileri yaş ve DM un eşlik ettiği olgularda görüntüleme ve EMG bulguları tek başına anlamlı olmasa da klinik değerlendirmenin iyi yapılması önemlidir.

Anahtar Kelimeler: Kronik Bel Ağrısı, Nöropatik Ağrı, Yaş, Diyabetes Mellitus

Presentation / Bildiri ID= 66

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-4985-5689

134

Obez Bireylerde Oksitosin Reseptör (OXTR) rs2254298 Gen Polimorfizminin Agresyon ve Yeme Tutumları İle İlişkisi

Asst. Prof. Dr. Merve Şahin Can ¹, Dr. Tuba Tuğ Altunöz², Assoc. Prof. Dr. Ayla Solmaz Avcıkurt³

¹Balıkesir Üniversitesi Tıp Fakültesi Ruh Sağlığı ve Hastalıkları Anabilim Dalı

²Balıkesir Atatürk Devlet Hastanesi

³Balıkesir Üniversitesi Tıp Fakültesi Tıbbi Biyoloji Anabilim Dalı

*Corresponding author: Merve ŞAHİN CAN

Özet

Amaç: Bu çalışmanın amacı, obez bireylerde Oksitosin Reseptör (OXTR) rs2254298 polimorfizminin yeme tutumları ve agresyon düzeyi ile olan ilişkisini araştırmaktır. **Yöntem:** Çalışmaya, Balıkesir Üniversitesi Sağlık Uygulama ve Araştırma Hastanesi'nde başvuran toplam 164 birey (86 obez, 78 sağlıklı kontrol) dâhil edilmiştir. Katılımcılar, uzman bir psikiyatrist tarafından değerlendirildikten sonra Yeme Tutumları Testi (YTT-40) ve Buss-Perry Agresyon Ölçeği uygulanmıştır. Genetik analiz için venöz kan örneklerinden DNA izolasyonu yapılarak OXTR rs2254298 polimorfizmi Real-Time PCR yöntemiyle belirlenmiştir. **Bulgular:** Yaş ve cinsiyet dağılımı açısından iki grup arasında istatistiksel olarak anlamlı fark saptanmamıştır ($P=0.77$; $P=0.66$). Çalışmada obez katılımcılar ve kontrol grubu arasında YTT-40 skorları açısından istatistiksel olarak anlamlı fark saptanmıştır ($P<0.001$). Benzer şekilde Buss-Perry sözel saldırganlık, öfke ve toplam agresyon puanları arasında sırasıyla istatistiksel olarak anlamlı korelasyon saptanmıştır ($P=0.001$; $P=0.002$; $P=0.003$). Spearman korelasyon analizi ile değerlendirildiğinde vücut kitle indeksi ile YTT-40 ($rs=0.58$, $P<0.001$) ve Buss-Perry sözel saldırganlık ($rs=0.23$, $P=0.003$), öfke ($rs=0.22$, $P=0.004$) ve toplam agresyon puanları ($rs=0.20$, $P=0.009$) arasında anlamlı olarak pozitif yönde korelasyon saptanmıştır. Obez katılımcılar ve kontrol grupları arasında genotip veya alel düzeyinde anlamlı fark izlenmemiştir ($P=0.74$; $P=0.59$). Yeme Tutumları Testi (YTT-40) puanları AA, AG ve GG genotip gruplarına göre karşılaştırıldığında aralarında anlamlı farklılık saptanmamıştır. ($P=0.868$). İkili karşılaştırmalarda AA genotipine sahip bireylerde, GG genotipine sahip olanlara kıyasla düşmanlık, öfke ve toplam agresyon puanlarının anlamlı düzeyde daha yüksek olduğu görülmüştür. ($P=0.04$, $P=0.02$, $P=0.03$) **Sonuç:** Sonuçlar; OXTR rs2254298 polimorfizminin saldırganlık eğilimi üzerinde etkili olabileceğini, fakat obezite riskinde belirleyici olmadığını göstermekte ve bu ilişkinin doğrulanması için daha geniş örneklemle genetik, nörobiyolojik ve çevresel etkileşimleri içeren geniş ölçekli çalışmalar ihtiyaç duyulduğunu belirtmektedir.

Anahtar Kelimeler: Obezite, OXTR Polimorfizm, Yeme Tutumu, Agresyon

Presentation / Bildiri ID= 17

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-6634-0671

135

Palpe Edilebilir Meme Kitlesinde Görüntüleme Kararına Yapay Zekâ Desteği: Nitel Analiz

Dr. Emre Vuraloğlu¹ , Dr. Aybuke Uçgun²

¹Kırşehir Eğitim ve Araştırma Hastanesi

²Ankara Etlik Şehir Hastanesi

*Corresponding author: Emre Vuraloğlu

Özet

Amaç: Kadınlarda palpe edilebilir meme kitlelerinin değerlendirilmesinde uygun görüntüleme yönteminin seçimi, erken tanı sağlamak ve gereksiz tetkiklerden kaçınmak açısından kritik öneme sahiptir. Bu çalışmanın amacı, palpe edilebilir bir meme kitlelerine yönelik ilk basamak görüntüleme seçimine dair klinik bir senaryoya ChatGPT-5'in verdiği yanıtın nitel analizini yapmaktır. **Yöntem:** Nitel analiz deseni benimsenmiştir. ChatGPT'ye şu senaryo sunulmuştur: “Ben bir aile hekimiyim. 42 yaşında, premenopozal bir kadın hastam var. Sağ memede yaklaşık 2 × 1.5 cm boyutlarında, mobil, düzgün sınırlı, lastiksi kıvamda bir kitle palpe ediyorum. Ciltte retraksiyon, eritem veya patolojik akıntı yok. Aksiller lenf nodları palpe edilmiyor. On bir ay önce aynı bölgede yapılan meme ultrasonunda 9 × 7 mm boyutlarında, iyi sınırlı, oval, hipoekoik bir lezyon görülmüş ve 'fibroadenomu düşündürür, BIRADS 3, altı ay sonra kontrol önerilir' şeklinde rapor edilmiş; ancak kontrol yapılmamış. Bu durumda yeniden ultrason, tanısal mamografi veya meme MRG'si mi istemeliyim?” Modelin çıktısı, Braun ve Clarke çerçevesine göre tematik analiz yöntemiyle incelenmiştir. **Bulgular:** ChatGPT'nin yanıtlarında iki ana tema belirlenmiştir. Birinci tema uygun tetkik seçimi olmuştur. ChatGPT, ilk görüntülemenin tanısal mamografi ve hedefe yönelik meme ultrasonunun birlikte yapılması şeklinde olması gerektiğini vurgulamış; MRG'nin ilk basamakta rutin olarak uygun olmadığını belirtmiştir. İkinci tema ise klinik gerekçe olarak tanımlanmıştır. ChatGPT, mamografi ve ultrasonun birlikte yapılmasına ilişkin kılavuz temelli gerekçeleri açıklamış; mamografi ve ultrason bulguları arasında uyumsuzluk olması durumunda ya da özel klinik endikasyonlarda MRG'nin problem çözme amacıyla düşünülebileceğini, ancak başlangıçta rutin bir test olarak kullanılmaması gerektiğini ifade etmiştir. **Sonuç:** ChatGPT, palpe edilebilir meme kitlelerinde görüntüleme seçimi konusunda birinci basamak hekime kılavuzlarla uyumlu, pratik ve destekleyici bir karar çerçevesi sunabilir; ancak klinik yargının yerini hiçbir zaman alamaz.

Anahtar Kelimeler: Chatgpt, Tanı, Nitel Araştırma

Artificial Intelligence Support in Imaging Decision for a Palpable Breast Mass: A Qualitative Analysis

Abstract

Objective: Selecting the appropriate imaging modality for evaluating palpable breast masses in women is critical for achieving early diagnosis and avoiding unnecessary tests. The aim of this study was to qualitatively analyze the response of ChatGPT-5 to a clinical scenario regarding the choice of

first-line imaging for a palpable breast mass. Method: Qualitative analysis design was adopted. The following scenario was submitted “I am a family physician. I have a 42-year-old premenopausal female patient with a palpable, mobile, well-circumscribed, rubbery mass measuring approximately 2×1.5 cm in the right breast. There is no skin retraction, erythema, or pathological discharge. Axillary lymph nodes are not palpable. Eleven months ago, breast ultrasound in the same region revealed a well-defined oval hypoechoic lesion measuring 9×7 mm, reported as ‘suggestive of fibroadenoma, BIRADS 3, follow-up recommended in six months,’ but no follow-up was performed. Should I request a repeat ultrasound, a diagnostic mammography, or a breast MRI?” The model output was examined using thematic analysis according to the Braun and Clarke framework. Results: Two main themes were identified in ChatGPT’s responses. The first theme was appropriate test selection. ChatGPT emphasized that the initial imaging should consist of diagnostic mammography and targeted breast ultrasonography performed together, noting that MRI is not routinely appropriate as a first-line modality. The second theme was clinical rationale. ChatGPT explained the guideline-based reasoning for performing mammography and ultrasound together. It also stated that when mammography and ultrasound findings are discordant, MRI may be considered for problem solving or in special clinical indications, but it should not be used routinely as an initial test. Conclusion: ChatGPT may provide a guideline concordant and practical decision framework that supports, but never replaces, the clinical judgment of the primary care physician in selecting imaging for palpable breast masses.

Keywords: Chatgpt, Diagnosis, Qualitative Research

Presentation / Bildiri ID= 108

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-6473-4164

137

Papiller Tiroid Mikrokarsinomu Tanılı Hastalarda Lenf Nodu Metastaz Sıklığı ve Lenf Nodu Metastazı İçin Öngördürücü Faktörler

Asst. Prof. Dr. Muhammet Kocabaş¹

¹Necmettin Erbakan Üniversitesi Tıp Fakültesi

*Corresponding author: MUHAMMET KOCABAŞ

Özet

Giriş ve Amaç: Tiroid kanseri olgularının yaklaşık %85'ini papiller tiroid karsinomu (PTK) oluşturmaktadır. Papiller tiroid mikrokarsinomu (PTMK), 1cm ve daha küçük PTK'yi tanımlayan, genellikle yavaş seyirli ve iyi prognozlu bir tümör grubudur. Ancak bazı olgularda lenf nodu metastazı gibi klinik açıdan önemli durumlar gelişebilmekte ve bu durum tedavi yaklaşımını etkileyebilmektedir. Bu çalışmada, PTMK tanılı hastalarda lenf nodu metastaz sıklığını ve öngördürücü faktörleri değerlendirmeyi amaçladık. **Yöntem:** Çalışma, 2018-2023 yılları arasında PTMK tanısı almış 136 hastanın tıbbi kayıtlarının retrospektif olarak incelenmesiyle gerçekleştirilmiştir. Hastaların demografik, klinik, laboratuvar ve ultrasonografik özellikleri ile postoperatif histopatolojik özellikleri değerlendirilmiştir. Lenf nodu metastazı ile ilişkili faktörleri belirlemek amacıyla çok değişkenli lojistik regresyon analizi yapılmış, modelin öngörü performansı ROC analizi ile test edilmiştir. **Bulgular:** Çalışmaya dahil edilen 136 hastanın 23(%16.9)'unda lenf nodu metastazı saptanmıştır. Lenf nodu metastazı olan ve olmayan gruplar arasında yaş ve cinsiyet ($p=0,889$ $p=0.401$) dağılımı benzerdi. Lenfatik invazyon oranı lenf nodu metastazı olanlarda olmayanlara göre anlamlı olarak yüksek saptandı (%30.4 ve %2.7; $p<0.05$). Ekstratiroidal yayılım lenf nodu metastazı olanlarda olmayanlara göre anlamlı olarak yüksek bulundu (%13.0 ve %0.9; $p=0.015$). Lojistik regresyon analizine göre çıkarılan lenf nodu sayısı ve lenfatik invazyon varlığı, lenf nodu metastazı öngörüsünde en belirleyici değişkenler olarak öne çıkmıştır. ROC analizi sonucunda 6.5 çıkarılan lenf nodu eşiği metastazı öngörmede anlamlı bir sınır olarak belirlenmiştir. **Tartışma ve Sonuç:** Bu çalışma, PTMK tanılı hastalarda lenf nodu metastazı ile ilişkili klinik ve patolojik belirleyicileri ortaya koymuştur. Elde edilen bulgular, özellikle lenfatik invazyon, ekstratiroidal yayılım ve çıkarılan lenf nodu sayısının lenf nodu metastazı ile anlamlı düzeyde ilişkili olduğunu göstermektedir. Lojistik regresyon ve ROC analizleri sonucunda, 6.5'in üzerinde lenf nodu çıkarılması, metastaz varlığı için önemli bir eşik değeri olarak belirlenmiştir. Bu sonuçlar, PTMK hastalarının risk sınıflamasında bu değişkenlerin dikkate alınmasının, daha doğru tanı, evreleme ve bireyselleştirilmiş izlem stratejileri açısından klinik karar süreçlerine değerli katkılar sağlayabileceğini göstermektedir.

Anahtar Kelimeler: Papiller Tiroid Karsinomu, Mikrokarsinom, Lenf Nodu, Metastaz, Lenfatik İnvazyon

Presentation / Bildiri ID= 77

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-3790-4965

138

Pediatric Akut Batın Değerlendirmesinde Ultrasonografi-Öncelikli Yaklaşım: Selektif Bilgisayarlı Tomografi Kullanımının Etkinliği ve Radyasyon Azaltımı

Exp. Dr. Suat Kamil Süt¹

¹Sincan Eğitim ve Araştırma Hastanesi

Özet

Amaç: Pediatric akut batın şikayetiyle başvuran hastalarda ultrasonografi (USG) bulgularını değerlendirmek, görülemeyen appendiks olgularında selektif bilgisayarlı tomografi (BT) yaklaşımının tanısal etkinliğini araştırmak ve radyasyon maruziyetini azaltmada USG öncelikli yaklaşımın katkısını göstermektir. **Gereç ve Yöntem:** Eylül-Kasım 2025 tarihleri arasında acil servisten akut batın şikayetiyle radyoloji bölümüne yönlendirilen 18 yaş altı 1500 pediatric hastanın batına yönelik yüzeysel USG incelemeleri retrospektif olarak tarandı. Appendiksin USG ile net görülemediği olgularda, klinik bulgular ve sekonder USG bulguları (periappendisial sıvı, prob hassasiyeti, mezenter inflamasyon) değerlendirilerek selektif olarak BT önerildi. **Bulgular:** 1500 hastanın USG değerlendirmesinde 527'sinde (%35.1) normal appendiks görüntülendi, 830'unda (%55.3) appendiks net vizualize edilemedi, 33'ünde (%2.2) USG'de akut appendisit tanısı kondu ve 110'unda (%7.3) diğer patolojiler saptandı. Appendiksin görülemediği 830 hastanın sadece 72'sine (%8.7) BT incelemesi önerildi. BT yapılan 72 hastanın 14'ünde (%19.4) akut appendisit saptandı. Sonuç olarak, 1500 hastanın 1428'inde (%95.2) BT yapılmadan tanısal değerlendirme tamamlandı. **Sonuç:** Selektif BT yaklaşımı, pediatric akut batın değerlendirmesinde etkili ve radyasyondan koruyucudur. Klinik bulgular ve sekonder USG bulgularıyla yönlendirilen selektif BT kullanımı, yüksek diagnostik verim sağlarken, hastaların büyük çoğunluğunu gereksiz radyasyon maruziyetinden korumaktadır.

Anahtar Kelimeler: Pediatric Appendisit, Ultrasonografi, Bilgisayarlı Tomografi, Radyasyon Güvenliği, Selektif Görüntüleme

Presentation / Bildiri ID= 111

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-3790-4965

139

Sağ İnguinal Herni İçinde Akut Appendisit: Ultrasonografi ile Tanısı Konulan Bir Amyand Herni Olgusu

Exp. Dr. Suat Kamil Süt¹

¹Sincan Eğitim ve Araştırma Hastanesi

*Corresponding author: Suat Kamil Süt

Özet

Amaç: Amyand hernisi, appendiks vermiformisin inguinal herni kesesi içinde yer almasıyla karakterize son derece nadir bir tablodur. Herni içerisinde akut apandisit gelişmesi ise daha da nadir görülür ve klinik olarak sıklıkla ayırt edilemez. Bu çalışmada, acil servise karın ağrısı ile başvuran ve sağ inguinal herni içerisinde akut apandisit saptanan bir olguda ultrasonografinin (USG) tanısal rolünün vurgulanması amaçlanmıştır. **Olgu Sunumu:** Acil servise sağ alt kadranda ve sağ inguinal bölgede ağrı yakınması ile başvuran, fizik muayenede sağ inguinal bölgede hassas ve redükte edilemeyen hernisi bulunan 66 yaşında erkek hasta değerlendirildi. Yapılan gri skala USG incelemesinde sağ inguinal herni kesesi içerisinde, kör sonlanan, kompresyonla kollabe olmayan, duvarı kalınlaşmış ve çapı artmış tubuler yapı izlendi. Yapının lümeni içinde ekojen debris, çevresinde heterojen ekojenitede yağlı planlar ve minimal serbest sıvı mevcuttu. Bulgular, inguinal herni içerisinde lokalize akut appendisit (Amyand hernisi) ile uyumlu olarak değerlendirildi ve hasta acil cerrahi ekibe yönlendirildi. **Sonuç:** Acil serviste karın ağrısı ve/veya inguinal şişlik ile başvuran hastalarda, inguinal herni kesesi içerisinde akut appendisit varlığı nadir de olsa ayırıcı tanıda mutlaka göz önünde bulundurulmalıdır. Yatak başı uygulanabilen, hızlı ve non-invaziv bir yöntem olan USG, Amyand hernisinin preoperatif tanınmasında kritik öneme sahiptir ve uygun cerrahi yaklaşımın planlanmasına anlamlı katkı sağlar.

Anahtar Kelimeler: Akut Appendisit, Amyand Hernisi, Ultrasonografi

Presentation / Bildiri ID= 134

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-7985-9931

140

Sekonder Hipertansiyonun Nadir Bir Nedeni Adrenokortikal Kanser :Olgu Sunumu

Dr. Zeliha Yazar¹

¹Tokat Devlet Hastanesi, Endokrinoloji ve Metabolizma Hastalıkları Kliniği, Tokat

*Corresponding author: zeliha yazar

Özet

Giriş: Adrenokortikal karsinomlar adrenal bezin korteks tabakasından köken alan, agresif davranışa sahip nadir görülen endokrin tümörlerdendir. Vakaların birçoğu tamamen asemptomatiktir ve yapılan görüntülemelerde insidental olarak saptanır. Biz de bu vakada hipertansiyon etyoloji araştırmaları sırasında adrenokortikal kanser saptanan bir hastayı sunmayı amaçladık. Vaka: 34 yaşında kadın hasta genç yaş ve hipertansiyonu olması üzerine sekonder hipertansiyon araştırılmak üzere kliniğimize konsulte edildi. Özgeçmişinde özellik yoktu.Hasta kalsiyum kanal blokeri ve anjiotensin converting enzim inhibitörü kullanmaktaydı. Soygeçmişinde babasında hipertansiyon , annesinde akciğer kanseri , teyzesinde endometrium kanseri mevcuttu. Ailede hiperkalsemi, erken yaş kalp krizi, serebrovasküler hastalık nedeni ölüm öyküsü yoktu. Hasta son 4 aydır adet düzensizliği olduğunu, son 3 aydır özellikle yüzde tüylenmesinin başladığını ve aknelerin arttığının belirtmekteydi. Fizik muayenesinde TA 130-80 mm hg idi. Yüzde daha belirgin olmak üzere tüylenmesi ve akneleri mevcuttu.Stria yoktu. Yapılan laboratuvar tetkiklerinde TSH:0.76 mIU/mL (0.35-4.94) saptandı. Plazma metanefrin 1.7 pg/ml (<97), plazma normetanefrin 28.8 pg/ml (<163) ,aldosterone 85 pg/ml (14-174), renin<0.1, total testosterone 293 ng/dl (13.8-53.3) , DHEA-S 743 mg/dl (95-511), 17-oh-progesteron 3.7 ng /ml, (5.1-26) olarak saptandı.1 miligram deksametazon baskılama test sonucu kortizol:15 µg/dL, 24 saatlik idrar kortizol mcg /24 h 73 (3.5-45), ACTH :2.1 pg/ml olarak saptandı. Hastada surrenal Cushing düşünülerek adrenal MR çekildi. Adrenal MR Sağ sürrenal glandda yaklaşık 48x40mm boyutlarında kontrastlı serilerde hipodens, kontrastsız serilerde yoğun heterojen kontrast tutulumu gösteren, orta kesimde kontrast tutmayan kistik nekrotik alanlar ile uyumlu dansitelerin bulunduğu kitlesel lezyon izlenmiştir şeklinde raporlandı. Hastaya surrenal cushing nedeni adrenalektomi uygulandı. Patoloji 5.5 cm adrenokortikal karsinom ile uyumlu geldi. Hastaya operasyon sonrası mitotane tedavisi başlandı. Hastanın mitotane tedavisi altında takibi devam etmektedir. Sonuç: Adrenokortikal karsinom sıklıkla görüntülemelerde insidental olarak saptanmasına rağmen, genç yaş hipertansiyon vakalarında da sekonder hipertansiyonun nadir bir nedeni olarak akılda tutulmalıdır.

Anahtar Kelimeler: Adrenokortikal Kanser, Hipertansiyon

Presentation / Bildiri ID= 92

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-8101-9058

141

Şırnak Bölgesinde Datura İnoxia (Abuzambak) Bitkisi Yiyen 2 Vakada Ortaya Çıkan Alerjik ve Alerjik Olmayan Reaksiyonlar

Dr. Mehmet Özkaya¹

¹ŞIRNAK DEVLET HASTANESİ

Özet

Şırnak bölgesinde datura innoxia (abuzambak) bitkisi yiyen 2 vakada ortaya çıkan alerjik ve alerjik olmayan reaksiyonlar GİRİŞ Datura innoxia (Abuzambak) halk arasında abuzambak, şeytan elması, cehennem çiçeği, kalkık boru gibi isimlerle bilinir. Solanaceae (Patlıcangiller) familyasına aittir. Büyük beyaz boru şeklindeki çiçekleri ve dikenli “kapsül” meyveleri ile tanınır. Genellikle yol kenarları, boş araziler, sıcak ve kurak bölgelerde yetişir. Datura innoxia’nın tüm kısımları güçlü tropan alkaloidleri (Atropin, skopolamin, hiyosiyamin) içerir. Bu bitkinin yenmesi ile alerjik ve alerjik olmayan ciddi durumlar ortaya çıkabilir. MATERYAL ve METOD Bu çalışmada, Şırnak Devlet Hastanesi aciline başvuran datura innoxia adlı bitki yiyen 2 çocuğun yaşadığı alerjik ve alerjik olmayan bulguları ve meydana gelen reaksiyonları retrospektif olarak değerlendirilmiştir. Elde edilen veriler hastane kayıtlarından ve hasta dosyalarından toplanmış, veriler gizlilik ilkeleri gözetilerek analiz edilmiştir. BULGULAR 6.5 ve 7 yaşında iki kuzen datura innoxia adlı bitki yedikten 2-3 saat sonra ortaya çıkan vücudunda döküntü kuruluk ve saçmalar tarzda konuşma ajitasyon ve halüsinasyon, yanaklarda kızarıklık, ile başvuran iki hasta. Koopere olmayan hastalarda ajitasyon, takipne, taşikardi ve sınırda hipertansiyon mevcuttu. Acil servise başvuran hastalar izlenmiş ve destek tedavisi başlanmış (İv hidrasyon ve takip). Zehir danışmaya da danışılan hastalara ek öneride bulunulmamış. Vücuttaki döküntü için antihistaminik verilmiş. Takibinde genel durumu vital bulguları iyi olan döküntüsü gerileyen 2 hasta taburcu edilmiş. SONUÇ Datura innoxia (Abuzambak) bitkisi tüketimi, özellikle çocuklarda ciddi klinik tablolara yol açabilmektedir. Şırnak bölgesinden bildirilen iki vakada, bitkinin yenmesini takiben kısa sürede ajitasyon, halüsinasyon, ciltte kuruluk, kızarıklık ve taşikardi gibi toksik belirtilerle birlikte kaşıntı ve ürtikeryal döküntü dikkat çekmiştir. Bu bulgular, bitkinin toksik etkilerine ek olarak alerjik mekanizmaların da klinik tabloya eşlik edebileceğini göstermektedir. Bu vakalar, özellikle çocuklarda bu bitkinin yanlışlıkla tüketilmesinin ciddi sonuçlara yol açabileceğini ve alerjik bulguların toksik tablo ile karışabileceğini göstermektedir. Erken tanı, monitöze takip ve destek tedavisi çoğu olguda yeterli olmakla birlikte; alerjik bulguların belirgin olduğu durumlarda uygun antialerjik tedavilerin düşünülmesi gerekmektedir.

Anahtar Kelimeler: Abuzambak Bitkisi , Datura İnoxia ,intoksikasyon, Alerji

Presentation / Bildiri ID= 75

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0000-2013-0775

142

Sol Ventrikül Mekanik Kontraksiyonu Eş Zamanlılığının Sol Ventrikül Sistolik Fonksiyonları Üzerine Olan Etkisinin Araştırılması

Exp. Dr. Sümeyye Aykon Alkan¹ , Prof.Dr. Alper Özgür Karaçalıoğlu²

¹Fırat Üniversitesi Hastanesi Nükleer Tıp AD

²Sağlık Bilimleri Üniversitesi Gülhane Tıp Fakültesi Nükleer Tıp AD,

Özet

Amaç: Bu çalışmanın amacı; sol ventrikülün faz analizi parametreleri ve Peak Emptying Rate (PER) değerinin; ejection fraction (EF) ile ilişkilerini araştırmak, PER değerinin erken dönem sistolik disfonksiyonu öngörmede etkisini ve gated miyokardiyal perfüzyon görüntüleme ile miyokardiyal iskemi/infarkt tespit edilen olgularda KAH ciddiyeti ile tüm bu parametrelerin nasıl etkilendiğini araştırmak **Gereç ve Yöntem:** KAH şüphesi veya tanısı ile Miyokard Perfüzyon Sintigrafisi tetkiki için kliniğimize başvuran dört yüz otuz hasta geriye dönük olarak çalışmaya alındı. Çalışma grubu; normal (142 hasta, SSS:0-3), iskemi (140 hasta, SSS $\geq$ 4, reversible defekt) ve enfarktüs (148 hasta, SSS $\geq$ 4, sabit perfüzyon defekti) olmak üzere üç gruba ayrıldı. Bu 3 grupta; izlenen perfüzyon defekt alanı ve karakteristiği (SSS, SDS, SRS), sol ventrikül sistolik ve diastolik fonksiyon parametreleri (EF, EDV, ESV, PER, PFR, TPFR), senkronizasyon (SD, HBW) parametreleri çeşitli yazılımlar kullanılarak hesaplandı ve karşılaştırıldı. **Bulgular:** Normal, iskemi ve enfarktüs gruplarında EF'nin (sırasıyla ortalaması 65, 60 ve 43) ve PER değerinin (sırasıyla ortalaması 3,15, 2,94 ve 2,06) korele olarak giderek azaldığı ve bu sol ventrikül sistolik fonksiyonunu gösteren parametrelerin gruplar arasında istatistiksel olarak anlamlı farklı olduğu saptandı. ($p<0,001$). Senkronizasyonu gösteren faz standart sapma (SD) ve Histogram bant genişliği (HBW) normal gruptan infarkt grubuna doğru belirgin yükselme eğilimindeydi. HBW ortalamaları sırasıyla 60,86 - 75,01 ve 149,31 olarak hesaplandı ($p<0,001$). İskemi ve infarkt gruplarında sistolik (EF, PER) - diastolik fonksiyonlar (PFR, TPFR) ve senkronizasyon (HBW) arasında infarkt grubunda daha belirgin olmak üzere korelasyon saptandı ($p<0,001$). **Sonuç:** Bu çalışma ile KAH ilerledikçe kardiyak sistolik - diastolik fonksiyonların ve kasılma senkronizasyonunun korele olarak bozulduğunu gösterdik. Ayrıca PER değerinin sol ventrikülün sistolik fonksiyonlarının değerlendirilmesinde sintigrafik bir parametre olarak kullanılabileceği sonucuna ulaştık.

Anahtar Kelimeler: Myokard Perfüzyon Sintigrafisi, Sistolik Fonksiyon, Mekanik Senkronizasyon, PER

Impact of Left Ventricular Mechanical Synchrony On Systolic Function Assessed by Gated Myocardial Perfusion Imaging

Abstract

Objective: This study aimed to investigate the relationship between left ventricular phase analysis parameters and Peak Emptying Rate (PER) with ejection fraction (EF); to evaluate the role of PER in predicting early systolic dysfunction; and to examine how these parameters are affected by the severity of coronary artery disease (CAD) in patients with ischemia or infarction detected by gated myocardial perfusion scintigraphy (gMPS). **Materials and Methods:** Data from 430 patients who underwent

myocardial perfusion scintigraphy for confirmed or suspected CAD were retrospectively analyzed. Based on perfusion defect scores, patients were categorized into three groups: normal (142 patients, SSS ≤ 3), ischemia (140 patients, SSS ≥ 4 , reversible defect), and infarction (148 patients, SSS ≥ 4 , fixed defect). Systolic and diastolic functional parameters of the left ventricle (EF, EDV, ESV, PER, PFR, TPFR) and synchrony indices (phase standard deviation [SD], histogram bandwidth [HBW]) were measured and compared across groups. Results: EF values (65, 60, and 43%) and PER values (3.15, 2.94, and 2.06 s⁻¹) progressively decreased from the normal to the ischemia and infarction groups, with statistically significant differences among groups ($p < 0.001$). Synchrony indices (SD and HBW) increased markedly, especially in the infarction group (mean HBW: 60.86 – 75.01 – 149.31; $p < 0.001$). In both ischemia and infarction groups, significant correlations were observed between synchrony (HBW) and systolic (EF, PER) as well as diastolic (PFR, TPFR) parameters, with the strongest associations in the infarction group ($p < 0.001$). Conclusion: Progressive coronary artery disease is associated with worsening left ventricular systolic and diastolic function, along with impaired mechanical contraction synchrony. PER may serve as a valuable scintigraphic parameter for the assessment of left ventricular systolic function.

Keywords: Myocardial Perfusion Scintigraphy, Systolic Function, Mechanical Synchrony, Peak Emptying Rate (PER)

Presentation / Bildiri ID= 96

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0001-5209-3569>

144

Steroid-Refrakter ve Tekrarlayan Subakut Tiroidit Olgusunda Kolşisin ile Sağlanan Remisyon: Bir Vaka Sunumu

Dr. Gülşah Altun¹ , Dr. Enver Çiftel¹

¹Sivas Numune Hastanesi

Özet

Amaç: Subakut tiroidit çoğu hastada kendini sınırlayan bir klinik tablo olmakla birlikte, bazı olgularda uzamış seyir, steroid bağımlılığı ve tekrarlayan nökslerle karakterize dirençli bir hastalık süreci gelişebilmektedir. Bu bildiride, klasik tedavi yaklaşımlarına yanıt vermeyen ve tekrarlayan ataklarla seyreden bir subakut tiroidit olgusunda kolşisin tedavisi ile sağlanan kalıcı remisyonun sunulması amaçlanmıştır. **Olgu:** Kırk üç yaşında kadın hasta anterior boyun ağrısı, boğazda takılma hissi ve sistemik inflamasyon bulguları ile başvurdu. Klinik, laboratuvar ve ultrasonografik bulgular doğrultusunda subakut tiroidit tanısı konuldu. Başlangıçta nonsteroid antiinflamatuvar ilaç olarak indometazin başlandı; ancak bir haftalık izlemde klinik ve biyokimyasal yanıt alınamadı. Bunun üzerine prednizolon 32 mg/gün dozunda sistemik steroid tedavisi başlandı ve kademeli doz azaltımı planlandı. Steroid tedavisinin başlangıcında hastanın ağrısı belirgin olarak azaldı ve eritrosit sedimentasyon hızı ile C-reaktif protein düzeylerinde düşüş izlendi. Ancak steroid dozu 8 mg/gün seviyesine indirildiğinde klinik yakınmalar yeniden ortaya çıktı ve inflamatuvar belirteçlerde artış saptandı. Steroid dozu tekrar artırılarak tedaviye devam edildi ve yaklaşık 1,5 ayda azaltılarak kesildi. Steroid kesilmesini takiben bir hafta ve daha sonra iki hafta içinde iki ayrı nöks gelişti. Nonsteroid antiinflamatuvar tedavi olarak ibuprofen başlanmasına rağmen yanıt alınamadı. Bunun üzerine hastaya kolşisin 1 mg günde iki kez başlandı ve iki hafta sonra tedavi sonlandırıldı. Kolşisin tedavisini takiben yapılan kontrollerde hastanın klinik yakınmalarının tamamen düzeldiği, inflamatuvar belirteçlerin ve tiroid fonksiyon testlerinin normal sınırlara döndüğü ve bir aylık izlemde yeni bir nöks gelişmediği gözlemlendi. **Sonuç:** Bu olgu, steroid-refrakter ve tekrarlayan subakut tiroidit hastalarında kolşisinin etkili ve güvenli bir steroid-sparing tedavi seçeneği olabileceğini düşündürmektedir.

Anahtar Kelimeler: Steroid-Refrakter Subakut Tiroidit, Tekrarlayan Nöks, Kolşisin Tedavisi, Tiroid İlişkili Tirotoksikoz

Colchicine-Induced Remission in a Steroid-Refractory and Recurrent Case of Subacute Thyroiditis: A Case Report

Abstract

Objective: Although subacute thyroiditis is generally considered a self-limiting inflammatory condition, a subset of patients may develop a prolonged, steroid-dependent, and relapsing disease course that poses significant therapeutic challenges. This report aims to present a case of steroid-refractory and recurrent subacute thyroiditis in which sustained remission was achieved following colchicine therapy. **Case:** A 43-year-old woman presented with anterior neck pain, a sensation of throat discomfort, and elevated inflammatory markers. Based on clinical findings, laboratory evaluation, and thyroid ultrasonography, a diagnosis of subacute thyroiditis was established. Initial treatment with a

nonsteroidal anti-inflammatory drug, indomethacin, was initiated; however, no significant improvement was observed after one week. Systemic corticosteroid therapy was subsequently started with prednisolone at a dose of 32 mg/day, with a planned gradual taper. The patient initially showed a marked clinical response, including substantial relief of neck pain and a decrease in erythrocyte sedimentation and C-reactive protein. However, when the corticosteroid dose was reduced to 8 mg/day, symptoms recurred and inflammatory markers increased, indicating disease reactivation. The steroid dose was re-escalated, and treatment was later tapered and discontinued over approximately 1.5 months. One week and subsequently two weeks after complete corticosteroid withdrawal, the patient experienced repeated disease relapses. Treatment with nonsteroidal anti-inflammatory drugs, including ibuprofen, failed to control. Given the recurrent and steroid-dependent nature of the disease, colchicine was initiated at a dose of 1 mg twice daily and was discontinued after two weeks. During follow-up, the patient showed complete clinical resolution, normalization of inflammatory markers, and restoration of euthyroid thyroid function test results. No further relapses were observed during one month of follow-up after colchicine cessation. Conclusion: This case highlights the potential role of colchicine as an effective steroid-sparing therapeutic option in patients with steroid-refractory and recurrent subacute thyroiditis.

Keywords: Steroid-Refractory Subacute Thyroiditis, Recurrent Relapse, Colchicine Therapy, Thyroiditis-Related Thyrotoxicosis

Presentation / Bildiri ID= 18

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-6634-0671

146

Tip 2 Diyabet Mellitus Tedavisinde Farmakoterapi Ayarlamasında Yapay Zekâ Desteği: Nitel Bir Analiz

Dr. Emre Vuraloğlu¹

¹Kırşehir Eğitim ve Araştırma Hastanesi

*Corresponding author: Emre Vuraloğlu

Özet

Amaç: Glisemik hedeflere ulaşıldığında, tip 2 diyabetli hastalarda tedavinin yeniden düzenlenmesine ilişkin kararlar, hekimler için sık karşılaşılan ancak klinik açıdan karmaşık bir durumu temsil eder. Bu çalışmanın amacı, tedavi hedeflerine ulaşmış bir tip 2 diyabet olgu senaryosunda, ChatGPT-5'in farmakoterapi yönetim sürecindeki klinik karar desteği yaklaşımını nitel olarak analiz etmektir. **Yöntem:** Nitel analiz tasarımı benimsenmiştir. Aşağıdaki senaryo modele sunulmuştur: “Ben bir hekimim. Hastam 56 yaşında, 6 yıldır tip 2 diyabet tanısı olan bir erkektir. Günde iki kez 1000 mg metformin ve günde 10 mg dapagliflozin kullanmaktadır. Bilinen başka hastalığı veya kullandığı başka bir ilaç yoktur. Başlangıç HbA1c değeri %9,0 idi. Kombine tedavinin üçüncü ayında HbA1c değeri %5,5'e düşmüştür. Hasta son üç ayda diyetine ve egzersizine sıkı şekilde uymuştur. Laboratuvar parametrelerinde patolojik bulgu yoktur. Vücut kitle indeksi: 28 kg/m². Kan basıncı: 128/76 mmHg. Farmakoterapi konusunda bana yardımcı olabilir misin?” Model çıktısı, Braun ve Clarke çerçevesine göre tematik analiz yöntemiyle incelenmiştir. **Bulgular:** Tematik analiz sonucunda ChatGPT-5'in yanıtları beş ana tema altında gruplandırılmıştır: kılavuz temelli sadeleştirme, metforminin “temel ajan” olarak konumlandırılması, SGLT-2 inhibitörlerinin koşula bağlı sürdürülmesi, güvenlik ve izleme odaklı basamaklı planlama ve hasta tercihini bütünleştiren paylaşılan karar verme. HbA1c'nin %5,5 olduğu ve kardiyorenal ek endikasyonların bulunmadığı bu senaryoda ChatGPT-5, kılavuzla uyumlu bir tedavi sadeleştirme stratejisi benimsemiştir. Model, metformini temel tedavi olarak sürdürüp SGLT-2 inhibitörünü sonlandırmayı önermiştir. Akıl yürütmesini klinik gerekçe, güvenlik ve izlem planlamasını içeren yapılandırılmış bir çerçeve üzerine oturtmuştur. **Sonuç:** Yapay zekâ, hekimin klinik karar verme sürecinin yerini almadan, bireyselleştirilmiş ve pratik bir karar destek çerçevesi sunabilir.

Anahtar Kelimeler: Diyabetes Mellitus, Metformin, Nitel Araştırma.

Artificial Intelligence Support in Pharmacotherapy Adjustment for Type 2 Diabetes Mellitus: A Qualitative Analysis

Abstract

Objective: When glycemic targets are achieved, decisions regarding the adjustment of therapy in patients with type 2 diabetes often present a common yet clinically complex challenge for physicians. The aim of this study was to qualitatively analyze ChatGPT-5's approach to decision support in the pharmacotherapy management process of a type 2 diabetes case that had achieved treatment goals. **Method:** Qualitative analysis design was adopted. The following scenario was submitted “I am a physician. My patient is a 56-year-old man with a 6-year history of type 2 diabetes mellitus. He is taking

metformin 1000 mg twice daily and dapagliflozin 10 mg once daily. He has no other known diseases and is on no other medications. His baseline HbA1c was 9.0%. After three months of combination therapy, his HbA1c decreased to 5.5%. Over the past three months, he has adhered closely to his diet and exercise regimen. Laboratory parameters show no pathological findings. Body mass index: 28 kg/m². Blood pressure: 128/76 mmHg. Can you help me with pharmacotherapy?" The model output was examined using thematic analysis according to the Braun and Clarke framework. Result: As a result of the thematic analysis, ChatGPT-5's responses were grouped under five main themes: guideline-based simplification, positioning metformin as a "core agent", conditional continuation of SGLT-2 inhibitors, stepwise planning focused on safety and monitoring, and shared decision-making integrating patient preference. In this scenario, where HbA1c was 5.5% and there were no accompanying cardio-renal indications, ChatGPT-5 adopted a guideline-concordant deintensification strategy. It recommended continuing metformin as the backbone therapy while discontinuing the SGLT-2 inhibitor. The model structured its reasoning around a framework that incorporated clinical rationale, safety considerations, and follow-up planning. Conclusion: Artificial intelligence can provide an individualized and pragmatic framework that supports but does not replace the physician's clinical decision-making.

Keywords: Diabetes Mellitus, Metformin, Qualitative Research.

Presentation / Bildiri ID= 104

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-5161-6751

148

Tip 2 Diyabetes Mellitus Tanısı Olup Hemodiyalize Giren ve Girmeyen Hastalar Arasındaki Plazma Aterojenite İndeksinin Değerlendirilmesi

Dr. Büşra Karahan¹

¹Erzurum Şehir Hastanesi

Özet

GİRİŞ Diyabetes Mellitus (DM) günümüzde küresel bir sağlık sorunu haline gelmiştir. Diyabetik retinopati, nöropati ve nefropati gibi çeşitli komplikasyonlara neden olabilir. Trigliserit ile HDL oranının logaritmik dönüşümü ile belirlenen plazma aterojenite indeksi (PAİ) diyabet, kardiyovasküler olaylar ve inme gibi çeşitli hastalıklarla ilişkili olup, bu hastalıkların riskini artırdığı doğrulanmıştır. Anormal lipid birikimi, diyabetik böbrek hastalığının patolojik sürecinde önemli bir faktördür. **AMAÇ** Diyabetes mellitus ve hemodiyaliz kronik inflamasyon, oksidatif stres ve lipid yeniden dağılımını şiddetlendirebilir. Bu çalışma Tip 2 DM tanısı olup hemodiyalize giren ve girmeyen hastalar arasındaki PAİ'yi karşılaştırmayı amaçlamaktadır. **YÖNTEM** Bu retrospektif ve kesitsel vaka kontrol çalışmasına 1 Mart 2022 ve 30 Ağustos 2025 tarihleri arasında Erzurum Şehir Hastanesi nefroloji polikliniğine başvuran Tip 2 DM tanısı olan 200 hastanın verisi dahil edilmiştir. Hastaların 100'ü hemodiyalize giriyordu. **BULGULAR** Diyalize giren ve girmeyen diyabet hastaları cinsiyet açısından benzerdi. Diyalize giren hastaların yaş ortalaması girmeyenlere kıyasla daha yüksekti. Diyalize girenlerin HDL düzeyi girmeyenlere kıyasla daha düşük bulundu. Diyalize girenlerin trigliserit ve plazma aterojenite indeksi girmeyen hastalara göre anlamlı düzeyde yüksek bulundu. Diyabet hastalarında yaş ve PAİ düzeyleri diyalize girme için risk faktörü olarak belirlenmiştir. **TARTIŞMA** Diyabetli hastalarda, trigliseritlerin HDL'ye oranının daha yüksek olduğunu gösteren yüksek bir PAİ vardır. Hemodiyaliz hastalarında PAİ'nin kardiyovasküler ve tüm nedenlere bağlı ölüm riskinde artışla ilişkili olduğu göstermiştir. Yaş faktörü ve hemodiyaliz literatürle uyumlu olarak bu iki grup arasındaki PAİ'nin anlamlı yüksekliğinin sebebini açıklamaktadır. **SONUÇ** Çalışmamızda diyalize girenlerin HDL düzeyi, girmeyenlere kıyasla daha düşük bulundu. Diyalize girenlerin trigliserit ve plazma aterojenite indeksi girmeyen hastalara göre anlamlı düzeyde yüksek bulundu. Diyabet hastalarında yaş ve plazma aterojenite indeksi düzeyleri diyalize girme için risk faktörü olarak belirlenmiştir.

Anahtar Kelimeler: Plazma Aterojenite İndeksi, Hemodiyaliz, Diyabetes Mellitus

Presentation / Bildiri ID= 74

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0008-4530-8558

149

Trakya Bölgesi'nde Akut Miyeloid Lösemi: Gerçek Yaşam Demografik Verileri, Tedavi Yaklaşımları ve İndüksiyon Yanıtları

Exp. Dr. Faruk Yıldız¹ , Prof.Dr. Ahmet Muzaffer Demir¹

¹Trakya Üniversitesi Tıp Fakültesi

*Corresponding Author: Faruk Yıldız

Özet

Akut miyeloid lösemi (AML), özellikle ileri yaşta görülen, prognozu yaş, performans durumu, komorbidite ve sitogenetik/moleküler risk profiline göre büyük farklılık gösteren agresif bir hematolojik malignitedir. Bu retrospektif çalışma, Ocak 2017 – Aralık 2021 tarihleri arasında Trakya bölgesindeki üçüncü basamak bir referans merkezde AML tanısı konan 111 hastanın gerçek yaşam verilerini, demografik ve klinik özelliklerini, tedavi yaklaşımlarını ve tedavi yanıtlarını değerlendirmeyi amaçlamıştır. Ortanca yaş 66 (48–75) olup hastaların %59,5'i 60 yaş ve üzerindedir; kadınlarda 60 yaş üstü oranı erkeklere göre anlamlı yüksektir (%70,2'ye karşı %51,6; $p=0,048$). Erkek/kadın oranı 1,36'dır. Hastaların %46'sı Trakya dışı (Edirne %29, Kırklareli %17), %8'i yurt dışından başvurmuş olup merkezin bölgesel ve uluslararası referans konumunu vurgulamaktadır. Yıllık insidans 100.000'de 5,9–7,4 arasında olup uluslararası verilerle uyumludur. Tedavi, hastanın tıbbi uygunluğuna göre bireyselleştirilmiştir: genç ve fit hastalarda yoğun "3+7" rejimi, ileri yaş ve frajil hastalarda hipometilleyici ajanlar (HMA) ± venetoklaks tercih edilmiştir. Yanıt değerlendirilebilen 80 hastada tam remisyon (TR) oranı %66,3 ($n=53$), parsiyel yanıt %2,5, refrakter hastalık %31,3'tür. TR elde eden grupta yaş ve Charlson Komorbidite İndeksi anlamlı düşük, ECOG 0 oranı anlamlı yüksek saptanmıştır ($p=0,016$). "3+7" rejimi ile TR oranı tek başına HMA'ya göre anlamlı yüksek ($p=0,002$); azasitidin + venetoklaks kombinasyonu ise "3+7" ile benzer etkinlik göstermiştir ($p=0,431$). Sonuç olarak, ileri yaş ve yüksek komorbidite tedavi yanıtını olumsuz etkilemektedir. "3+7" rejimi uygun hastalarda hâlâ altın standarttır; azasitidin + venetoklaks kombinasyonu ise yaşlı ve fit olmayan popülasyonda düşük toksisite ile umut verici bir alternatif olarak öne çıkmaktadır. Çalışma, bölgemizin ilk kapsamlı AML gerçek yaşam verilerini sunmakta olup gelecekteki prospektif araştırmalara temel oluşturması açısından değerlidir.

Anahtar Kelimeler: Akut Miyeloid Lösemi, Sitogenetik, Moleküler Belirteçler, Prognoz, Sağkalım, Venetoklaks.

Acute Myeloid Leukemia in the Thrace Region: Real-World Demographic Data, Treatment Approaches, and Induction Response Rates

Abstract

Acute myeloid leukemia (AML) is an aggressive hematological malignancy predominantly affecting older adults, with prognosis highly dependent on age, performance status, comorbidities, and cytogenetic/molecular risk profile. This retrospective study aimed to evaluate real-world demographic and clinical characteristics, treatment strategies, and induction outcomes of 111 consecutive AML

patients diagnosed between January 2017 and December 2021 at a tertiary referral center in the Thrace region of Türkiye. Median age was 66 years (IQR 48–75); 59.5% of patients were ≥ 60 years, with females significantly older than males (70.2% vs. 51.6% ≥ 60 years; $p=0.048$). Male/female ratio was 1.36. Notably, 46% of patients resided outside Thrace (8% international), highlighting the center's regional and cross-border referral role. Annual incidence ranged from 5.9–7.4 per 100,000, consistent with global data. Treatment was fitness-directed: intensive “3+7” regimen in younger/fit patients and hypomethylating agents (HMA) $\pm$ venetoclax in elderly/unfit individuals. Among 80 evaluable patients, complete remission (CR) rate was 66.3% ($n=53$), partial remission 2.5%, and refractory disease 31.3%. Patients achieving CR were significantly younger, had lower Charlson Comorbidity Index scores, and better ECOG performance status (ECOG 0 more frequent; $p=0.016$). CR rates were significantly higher with “3+7” compared to HMA monotherapy ($p=0.002$), whereas azacitidine + venetoclax achieved comparable CR rates to “3+7” ($p=0.431$), confirming its efficacy in unfit populations. Advanced age and high comorbidity burden were strong negative predictors of response. While the “3+7” regimen remains the standard for fit patients, azacitidine–venetoclax combination offers a highly effective, lower-toxicity alternative in elderly and comorbid patients. This study provides the first comprehensive real-world AML dataset from the Thrace region and serves as a valuable baseline for future prospective trials.

Keywords: Acute Myeloid Leukemia, Cytogenetics, Molecular Markers, Prognosis, Survival, Venetoclax.

Presentation / Bildiri ID= 98

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0003-3374-9328

151

Tubada Kitleye Bağlı Adneksiyel Torsiyon Olgu Sunumu

Dr. Ezgi Kartal¹

¹Yeditepe Üniversitesi Hastanesi

Özet

Giriş: Fallop tüpü torsiyonu, adneksiyel torsiyonun bir tipi olup genellikle ovarian torsiyon ile birliktelik gösterir. Daha nadir olmakla beraber izole de görülebilir. Olgular genellikle ani başlangıçlı karın ağrısı, bulantı kusma yakınmaları ile başvurur. Ultrasonografi, tanıda ilk ve en sık kullanılan görüntüleme yöntemidir. Tedavide cerrahi olarak detorsiyon yapılmalıdır. **Olgu sunumu:** 40 yaş kadın olgu bir önceki gece ani başlangıçlı şiddetli kasık ağrısı ve bulantı yakınmaları ile kadın doğum polikliniğine başvurdu. Jinekolojik muayenede sol adneks kaynaklı kitle saptanması üzerine kontrastlı pelvik manyetik rezonans görüntüleme (MRG) istendi. Pelvik MRG'de mesane posterioruna oryante, sol adneks kaynaklı 8 cm çaplı kontrastlanma göstermeyen solid kitle izlendi. Sol over kontrastlanmasının sağa göre belirgin az olduğu görüldü. T2 ağırlıklı görüntülerde sol adneks ait vasküler yapıların ve sol fallop tüpünün kendi etrafında 360° döndüğü saptandı. Olguda tanıyı desteklemek amaçlı ultrasonografi yapıldı. Sol overde kanlanma saptanmadı. Adneksiyel torsiyon ön tanısı ile acil laparoskopik cerrahi planlandı. Ameliyat sırasında sol tuba torsiyone, ödemli ve nektorik izlendi. Sol tuba yerleşimli 8 cm kitle saptandı. Sol overde hafif ödemli görünüm izlendi ancak nekroz saptanmadı. Sol tuba detorsiyone edildikten ve vasküler kök serbestleştirildikten sonra, kitle eksize edildi ve sol salpenjektomi yapıldı. **Sonuç:** Adneksiyel kitle varlığına bağlı olarak, fallop tüpü izole ya da over ile birlikte torsiyone olabilir. Ani başlangıçlı karın ağrısı yakınması mevcut kadınlarda akılda bulundurulması gereken bir antitedir. Ultrasonografi ilk görüntüleme methodu olarak kullanılsa da, olgumuzda olduğu gibi MRG, tubadaki ve vasküler kökteki dönüşü göstermekte oldukça etkilidir.

Anahtar Kelimeler: Ovarian Kitle, Adneksiyel Torsiyon, Manyetik Rezonans

Adnexal Torsion Due to Tubal Mass: A Case Report.

Abstract

Introduction: Fallopian tube torsion is a type of adnexal torsion and generally associated with ovarian torsion. Although less common, it may also occur in isolated. Patients usually present with sudden-onset abdominal pain and nausea. Ultrasonography is the first and most frequently used imaging modality. Surgical detorsion should be performed. **Case Presentation:** A 40-year-old woman presented to the gynecology outpatient clinic with sudden-onset severe groin pain and nausea that began the previous night. Contrast-enhanced pelvic magnetic resonance imaging (MRI) was requested after detection of a left adnexal mass on gynecological examination. Pelvic MRI revealed an 8 cm non-enhancing solid mass originating from the left adnexa and oriented posterior to the urinary bladder. Contrast enhancement of the left ovary was markedly decreased compared to the right ovary. On T2-weighted images, whirl sign was observed. Ultrasonography was performed to support the diagnosis, and no blood flow was detected in the left ovary. Emergency laparoscopic surgery was planned with a preliminary diagnosis of adnexal torsion. The left fallopian tube was found to be torsed, edematous, and necrotic.

An 8 cm mass located in the left fallopian tube was identified. The left ovary appeared mildly edematous; however, no necrosis was observed. After detorsion of the left fallopian tube and releasing of the vascular pedicle, the mass was excised, and then left salpingectomy was performed. Conclusion: Due to adnexal mass, the fallopian tube may undergo torsion with or without ovary. It is an entity that should be considered in women presenting with sudden-onset abdominal pain. Although ultrasonography is used as the first imaging modality, MRI is highly effective in demonstrating whirl sign of the fallopian tube and the vascular pedicle, as in our case.

Keywords: Ovarian Mass, Adnexal Torsion, Magnetic Resonance

Presentation / Bildiri ID= 76

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-7588-3288

153

Yapay Zekanın Çocuk Sağlığı ve Hastalıklarındaki Geleceği

Exp. Dr. Hüseyin Ilgın Bal¹

¹Ankara Etlik Şehir Hastanesi

*Corresponding author: Hüseyin Ilgın Bal

Özet

Yapay zekâ (YZ), pediatri alanında karmaşık biyolojik verilerin işlenmesi, erken tanı ve kişiselleştirilmiş tedavi gibi süreçlere önemli katkılar sunarak modern tıbbın dönüşümünde kritik bir rol oynamaktadır. Çocukların fizyolojik ve gelişimsel özellikleri yetişkinlerden farklı olduğu için, pediatrik YZ modellerinin bu değişken yapıya göre özel olarak eğitilmesi gerekmektedir. 7P Tıp Modeli çerçevesinde YZ, öngörülebilirlik, önleyicilik, kişiselleştirme ve çoklu disiplin işbirliği gibi alanlarda çocuk sağlığını bütüncül bir yaklaşımla desteklemektedir. Veri gizliliğine uygun öğrenme yöntemleri olan federe ve transfer öğrenme ise pediatrik veri paylaşımı ve model geliştirme konusunda önemli çözümler sunmaktadır. Pediatrik radyoloji, YZ'nin en etkili kullanıldığı alanlardan biridir. Derin öğrenme tabanlı algoritmalar kırık tespiti, tümör segmentasyonu ve düşük doz görüntü kalitesinin artırılması gibi görevlerde yüksek doğruluk sağlamaktadır. Pediatrik nörolojide epilepsi nöbetlerinin erken tespiti, Fokal Kortikal Displazi gibi zor lezyonların belirlenmesi ve uyku evrelemesi YZ ile desteklenmektedir. Onkoloji ve hematolojide ise blast hücre sınıflandırması, minimal rezidüel hastalık tespiti ve kemoterapi toksitesinin kişiselleştirilmesi dikkat çeken uygulamalardır. Yoğun bakım ve acil pediatrik süreçlerde YZ, sepsis ve kritik olayların saatler öncesinden tahminiyle erken müdahaleye olanak tanır. Endokrinolojide kemik yaşı tayini ve büyüme anomalilerinin tespiti, pulmonolojide solunum seslerinin akustik analizi ve atak tahmini YZ'nin kullanım alanlarını genişletmektedir. Ayrıca ruh sağlığında destekleyici dijital müdahaleler, profesyonel takibin eksik kaldığı durumlarda yardımcı araçlar olarak değerlendirilmektedir. Tüm bu potansiyele rağmen pediatrik YZ'nin veri eksikliği, yanlışlık, etik sorunlar, mahremiyet ve sınırlı FDA onayı gibi önemli engelleri vardır. Gelecekte veri paylaşımının güvenli yollarla artması ve düzenlemelerin güçlenmesiyle YZ'nin hekimlerin yerini almasa da güçlü bir klinik yardımcı olarak standart bakımın ayrılmaz bir parçası hâline gelmesi beklenmektedir.

Anahtar Kelimeler: Yapay Zeka, Pediatri, Derin Öğrenim

The Future of Artificial Intelligence in Pediatrics

Abstract

Artificial intelligence (AI) plays a critical role in the transformation of modern medicine by supporting the processing of complex biological data, early diagnosis, and personalized treatment in pediatrics. Because children differ physiologically and developmentally from adults, pediatric AI models must be specifically trained to reflect this dynamic structure. Within the 7P Medicine Model, AI promotes a holistic approach to child health by enabling predictability, prevention, personalization, precision, participation, and coordinated multidisciplinary collaboration. Privacy-preserving learning

methods such as federated and transfer learning offer solutions to challenges in pediatric data sharing and model development. Pediatric radiology is one of the fields in which AI demonstrates the greatest impact. Deep learning algorithms achieve high accuracy in fracture detection, tumor segmentation, and enhancement of low-dose imaging. In pediatric neurology, AI contributes to early seizure detection, identification of difficult lesions such as Focal Cortical Dysplasia, and automated sleep staging. In oncology and hematology, key applications include blast cell classification, detection of minimal residual disease, and prediction of chemotherapy-related toxicity. In pediatric intensive care and emergency settings, AI enables timely intervention by predicting sepsis and other critical events hours in advance. In endocrinology, AI assists with bone age assessment and detection of growth abnormalities, while in pulmonology it supports acoustic analysis of respiratory sounds and prediction of exacerbations. Moreover, AI-driven digital mental health tools provide supplementary support in situations where access to professional care is limited. Despite its promise, pediatric AI faces significant challenges, including limited data availability, algorithmic bias, ethical concerns, privacy constraints, and a scarcity of FDA-approved pediatric-specific devices. As secure data-sharing mechanisms expand and regulatory frameworks strengthen, AI is expected not to replace clinicians but to serve as a powerful clinical assistant, becoming an integral component of standard pediatric care.

Keywords: Artificial Intelligence, Pediatrics, Deep Learning

Presentation / Bildiri ID= 171

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-0646-5517 0000-0002-7198-0195

155

The Importance of Preventive Oral Health Care Services in Protection Against Non- Communicable Diseases

Dr. Najat Ibrahim Mohammed¹, Assoc. Prof. Dr. Rıza Çıtıl²

¹Dental Surgeon, Tokat Gaziosmanpaşa University Graduate Education Institute,
Department of Public Health

²Associate Professor, Tokat Gaziosmanpaşa University Faculty of Medicine,
Department of Public Health

*Corresponding author: Najat Ibrahim Mohammed

Abstract

Oral diseases are among the most common chronic diseases affecting world population in which, dental caries and periodontal diseases are the most common ones. Poor oral hygiene has been an established sequelae in the progression of some certain non-communicable diseases (NCDs)- group of conditions which are not infectious but results in a long-term health effect with decreased immunity and requires long-term treatment. This Includes diabetes, cardiovascular diseases, respiratory diseases, cancer to mention few. Since poor oral health have impacts on general health, integration of preventive oral health care in the prevention of non-communicable disease is utmost important for a qualitative life. These study focuses on reviewing the importance of oral healthcare services role in the prevention of non-communicable diseases. Collections of evidence-based, relevant literatures were reviewed and extracted with regards to oral healthcare services, in the prevalence of non-communicable diseases. The linkage among them through shared modifiable risk factors, has been highlighted. Socio economic status, vulnerable group at risk, role of dental services in the preventive care and management are all considered. Dental professionals should not just raise the campaign of promoting good oral hygiene practice for preventive tooth cavities but, as an integral part of comprehensive health strategies aimed at reducing the burden of chronic diseases globally. The role and efforts of global health organizations – World Health Organizations (WHO), Fédération dentaire internationale (FDI), United Nations (UN) and their intervention through strategical plans in elimination of the disease burden on general health has been reviewed. Studies relevant to the issue indicate that both diseases shared common modifiable risk factors which is signaling the importance of integrating oral health care into primary health care for a successful management and preventive strategical approach.

Keywords: Importance, Preventive Oral Health Care, Services, Protection, Non- Communicable Diseases

Presentation / Bildiri ID= 156

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: Serbay ŞEKERÖZ ORCID: 0000-0001-8921-8492; Meryem BÜKE ORCID: 0000-0002-5700-9407

156

Akıllı Telefon Bağımlılığı ile Boyun Ağrısı, Baş Postürü, Visuomotor Reaksiyon Zamanı ve Uyku Parametreleri Arasındaki İlişki

Asst. Prof. Dr. Serbay Şekeröz¹, Asst. Prof. Dr. Meryem Büke¹

¹Van Yüzüncü Yıl University, Faculty of Health Sciences, Department of Physiotherapy and Rehabilitation

Özet

Amaç: Akıllı telefonların yaygın kullanımı, akıllı telefon bağımlılığı ve bunun kas-iskelet sağlığı, visuomotor performans ve uyku üzerindeki potansiyel etkilerine ilişkin endişeleri artırmıştır. Bu çalışmanın amacı, akıllı telefon bağımlılığı olan ve olmayan bireyler arasında boyun ağrısı şiddeti, baş postürü, visuomotor reaksiyon zamanı ve uyku ile ilişkili parametreleri karşılaştırmaktır. **Yöntemler:** Akıllı telefon bağımlılığı, Akıllı Telefon Bağımlılığı Ölçeği–Kısa Formu (SAS-SF) kullanılarak belirlendi. Ölçek puanlarına göre katılımcılar, akıllı telefon bağımlılığı olan grup (n = 48) ve bağımlı olmayan grup (n = 35) olarak sınıflandırıldı. Boyun ağrısı şiddeti, baş postürü ve visuomotor reaksiyon zamanı sırasıyla Numerik Ağrı Derecelendirme Skalası, kraniovertebral açı (KVA) yöntemi ve sekiz lazer LEDli FitLight Trainer™ sistemi kullanılarak değerlendirildi. Uyku kalitesi ve gündüz uykululuk hali Jenkins Uyku Skalası ve Epworth Uykululuk Ölçeği kullanılarak değerlendirildi. Gruplar arası karşılaştırmalar, veri dağılımına göre bağımsız örneklem t-testi veya Mann–Whitney U testi kullanılarak yapıldı. **Bulgular:** Akıllı telefon bağımlılığı olmayan grupla karşılaştırıldığında, akıllı telefon bağımlılığı olan bireylerde boyun ağrısı şiddeti anlamlı olarak daha yüksek bulundu (p = 0,032), ileri baş postüründe artışı işaret eden kraniovertebral açının daha küçük olduğu saptandı (p = 0,041) ve visuomotor reaksiyon zamanının uzadığı belirlendi (p = 0,005). Ayrıca, akıllı telefon bağımlılığı olan grupta uyku kalitesinin anlamlı düzeyde daha kötü olduğu ve gündüz uykululuk halinin daha yüksek olduğu bulundu (p < 0,05). **Sonuç:** Akıllı telefon bağımlılığı, artmış boyun ağrısı şiddeti, bozulmuş baş postürü, uzamış visuomotor reaksiyon zamanı, azalmış uyku kalitesi ve artmış gündüz uykululuk hali ile ilişkilidir. Bu bulgular, aşırı akıllı telefon kullanımının kas-iskelet sağlığı, nöromotor performans ve uyku ile ilişkili sonuçlar üzerinde olumsuz etkiler yaratabileceğini ve erken önleyici stratejiler ile klinik farkındalığın önemini vurgulamaktadır.

Anahtar Kelimeler: Akıllı Telefon Bağımlılığı, Boyun Ağrısı, Baş Postürü, Visuomotor Reaksiyon Zamanı, Uyku Kalitesi

Association Between Smartphone Addiction and Neck Pain, Head Posture, Visuomotor Reaction Time, and Sleep Parameters

Abstract

Objective: The widespread use of smartphones has raised concerns regarding smartphone addiction and its potential effects on musculoskeletal health, visuomotor performance, and sleep. This study aimed to compare neck pain intensity, head posture, visuomotor reaction time, and sleep-related parameters between individuals with and without smartphone addiction. **Methods:** Smartphone addiction was

determined using the Smartphone Addiction Scale–Short Form (SAS-SF). Based on the scale scores, participants were classified into smartphone addiction group ($n = 48$) and non-addicted group ($n = 35$). Neck pain intensity, head posture, and visuomotor reaction time were evaluated using the Numeric Pain Rating Scale, craniovertebral angle (CVA) method, and the FitLight Trainer™ system (equipped with eight laser LEDs), respectively. Sleep quality and daytime sleepiness were assessed using the Jenkins Sleep Scale and the Epworth Sleepiness Scale. Between-group comparisons were performed using independent samples t-tests or Mann–Whitney U tests according to data distribution. Results: Compared with the non-addicted group, individuals with smartphone addiction demonstrated significantly higher neck pain intensity ($p = 0.032$), smaller craniovertebral angle indicating increased forward head posture ($p = 0.041$), and prolonged visuomotor reaction time ($p = 0.005$). In addition, sleep quality was significantly poorer and daytime sleepiness was significantly higher in the smartphone addiction group ($p < 0.05$). Conclusion: Smartphone addiction is associated with increased neck pain intensity, impaired head posture, prolonged visuomotor reaction time, reduced sleep quality, and increased daytime sleepiness. These findings suggest that excessive smartphone use may adversely affect musculoskeletal health, neuromotor performance, and sleep-related outcomes, underscoring the importance of early preventive strategies and clinical awareness.

Keywords: Smartphone Addiction, Neck Pain, Head Posture, Visuomotor Reaction Time, Sleep Quality

Presentation / Bildiri ID= 83

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0002-2033-3692>

158

Alkol ve Metamfetamin Kullanım Bozukluklarında Hematolojik ve İnflamatuvar Belirteçlerin Değerlendirilmesi

Exp. Dr. Alev Özkaya¹

¹Sağlık Bakanlığı Erzurum Şehir Hastanesi Tıbbi Biyokimya Anabilim Dalı

Özet

AMAÇ Madde veya alkol kullanımının bağışıklık sistemi aktivasyonu, oksidatif stres ve sistemik inflamasyonu artırarak hematolojik ve inflamatuvar parametrelerde anlamlı değişikliklere yol açtığı bilinmektedir. NLR (Nötrofil/Lenfosit Oranı), PLR (Trombosit/Lenfosit Oranı) ve SII (Sistemik İmmün-İnflamasyon İndeksi) gibi kompozit belirteçler ise psikiyatrik bozukluklarda tanısallık ve prognostik potansiyeli nedeniyle giderek daha fazla araştırılmaktadır (1,2). Bu çalışma, alkol kullanım bozukluğu (AKB) ve metamfetamin kullanım bozukluğu (MKB) olan bireylerde rutin hematolojik ve inflamatuvar parametreleri değerlendirerek bu parametrelerdeki değişimleri sağlıklı kontroller ile karşılaştırmayı amaçlamaktadır. YÖNTEM Retrospektif ve kesitsel tasarlanan bu vaka-kontrol çalışmasına, 2022–2025 yılları arasında Erzurum Şehir Hastanesi Psikiyatri polikliniğine başvuran AKB tanılı 50 erkek, MKB tanılı 60 erkek hasta ve 50 sağlıklı erkek kontrol dahil edildi. Katılımcıların sosyodemografik ve laboratuvar verileri tıbbi kayıtlardan elde edildi. Gruplar arası karşılaştırmalarda $p<0,05$ anlamlılık sınırı olarak kabul edildi. Çalışmanın araştırma protokolü Sağlık Bilimleri Üniversitesi Erzurum Tıp Fakültesi Bilimsel Araştırmalar Etik Kurulu (Erzurum, Türkiye) tarafından BAEK 2025/11-275 sayılı karar ile onaylanmış ve Helsinki Deklarasyonuna uygun olarak yürütülmüştür. BULGULAR MKB grubunun VKİ (vücut kitle indeksi) değerleri diğer gruplara göre anlamlı düşük, AKB grubunun yaş ortalaması ise anlamlı yüksek bulundu ($p<0,001$). Hem AKB hem MKB grubunda nötrofil, CRP (C-reaktif protein), NLR, SII ve SII (Sistemik İnflamatuvar Yanıt İndeksi) düzeyleri kontrol grubundan belirgin derecede yüksekti (tümü $p<0,001$). Monosit ve trombosit değerlerinde gruplar arasında farklılık gözlemlendi. İnflamasyon göstergelerinin her iki kullanım bozukluğu grubunda belirgin artmış olduğu tespit edildi. TARTIŞMA Alkol ve uyarıcı madde kullanımına bağlı sistemik inflamasyonun arttığı daha önceki çalışmalarla uyumlu olarak, çalışmamızda da özellikle NLR, SII ve SII gibi kompozit inflamasyon indekslerinin yükseldiği görüldü. Metamfetaminin oksidatif stres ve inflamatuvar yanıtı artırdığı bilinmektedir (3). Benzer şekilde AKB’de de periferik inflamasyonun arttığı bildirilmiştir (4). Bulgularımız, madde kullanım bozukluklarında immün aktivasyonun, erken dönemde dahi saptanabildiğini desteklemektedir. SONUÇ Hem AKB hem MKB hastalarında inflamatuvar kan parametrelerinin belirgin şekilde arttığı görülmüştür. Rutin hematolojik belirteçlerin klinik izlemede inflamatuvar yükün değerlendirilmesinde kullanılabilir olduğu düşünülmektedir.

Anahtar Kelimeler: Madde Kullanım Bozukluğu; İnflamasyon; Hematolojik Parametreler

Presentation / Bildiri ID= 68

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0002-0322-0397>

159

Intuitive and Mindful Eating Approaches for Sustainable Weight Control

Asst. Prof. Dr. Hasan Kaan Kavsara¹

¹ Yeditepe University, Faculty of Health Sciences, Department of Nutrition and Dietetics, Istanbul, Türkiye.

Abstract

This study aimed to synthesize current evidence on the effects of intuitive eating and mindful eating practices on weight management and eating behaviors in adults. A comprehensive literature search was conducted between October 20 and November 17, 2025, using PubMed, ScienceDirect, SpringerLink, and Scopus. The search was limited to studies published within the last ten years. The keywords that were identified included obesity, eating behavior, weight maintenance, weight loss, intuitive eating, and mindful eating. The reviewed studies consistently demonstrated that higher intuitive eating scores were associated with lower BMI, reduced emotional and binge eating, healthier dietary patterns, and improved psychosocial outcomes. Individuals with higher intuitive eating levels revealed greater reliance on internal hunger and satiety cues, lower dietary restraint, and fewer disordered eating symptoms. Although calorie-restricted diets more effectively promoted rapid short-term weight loss, evidence indicated that intuitive eating interventions supported long-term weight stability and improvements in psychological well-being, cholesterol, blood pressure, and physical activity levels. Research on mindful eating similarly revealed beneficial effects on weight reduction, calorie intake regulation, portion control, glycemic indicators, and overall eating awareness. Mindfulness-based interventions helped individuals focus on sensory food characteristics, interpret physiological cues more accurately, and reduce consumption of high-energy foods. Across studies, intuitive and mindful eating practices were linked to healthier eating behaviors, greater self-esteem, and lower weight-related concerns. Overall, these findings suggest that while traditional dieting may achieve short-term weight loss, intuitive eating and mindful eating provide more sustainable approaches by fostering body attunement, preventing overeating, and supporting long-term behavioral change. Further research is warranted to examine their effects in younger populations and clarify their potential role in preventing eating disorders.

Keywords: Intuitive Eating, Mindful Eating, Weight Management, Eating Behavior, Long-Term Weight Control

Sürdürülebilir Ağırlık Kontrolü İçin Sezgisel Ve Farkındalık Temelli Yeme Yaklaşımları

Özet

160

Bu çalışma, sezgisel yeme ve farkındalık temelli yeme uygulamalarının yetişkinlerde ağırlık yönetimi ve yeme davranışları üzerindeki etkilerine ilişkin mevcut kanıtları sentezlemeyi amaçlamıştır. PubMed, ScienceDirect, SpringerLink ve Scopus veri tabanları kullanılarak 20 Ekim-17 Kasım 2025 tarihleri arasında kapsamlı bir literatür taraması gerçekleştirilmiştir. Literatür tarama, son on yılda yayımlanan çalışmalarla sınırlandırılmıştır. Belirlenen anahtar kelimeler arasında obezite, yeme davranışı, ağırlık koruma, ağırlık kaybı, sezgisel yeme ve yeme farkındalığı yer almıştır. İncelenen çalışmalar, daha yüksek sezgisel yeme puanlarının daha düşük BKİ, azalmış duygusal ve tıknırcasına yeme davranışları, daha sağlıklı beslenme örüntüleri ve gelişmiş psikososyal bulgularla ilişkili olduğunu tutarlı şekilde göstermiştir. Sezgisel yeme düzeyi yüksek bireylerin içsel açlık ve tokluk sinyallerine daha fazla güvendiği, daha düşük düzeyde bilişsel kısıtlama uyguladığı ve daha az bozulmuş yeme davranışı sergilediği bildirilmiştir. Kalori kısıtlı diyetler kısa vadede daha hızlı ağırlık kaybı sağlamada daha etkili görünse de, kanıtlar sezgisel yeme müdahalelerinin uzun vadeli ağırlık stabilitesini ve psikolojik iyilik hâlini, kolesterolü, kan basıncını ve fiziksel aktivite düzeylerini iyileştirdiğini göstermektedir. Yeme farkındalığı üzerine yapılan araştırmalar da benzer şekilde ağırlık kaybı, enerji alımının düzenlenmesi, porsiyon kontrolü, glisemik göstergeler ve genel yeme farkındalığı üzerinde olumlu etkiler ortaya koymuştur. Farkındalık temelli müdahalelerin bireylerin yiyeceklerin duyusal özelliklerine odaklanmasını, fizyolojik ipuçlarını daha doğru yorumlamasını ve enerji yoğun yiyecek tüketimini azaltmasını desteklediği görülmüştür. Çalışmalar genelinde sezgisel ve farkındalık yeme uygulamaları daha sağlıklı yeme davranışları, daha yüksek benlik saygısı ve daha düşük ağırlıkla ilgili kaygılarla ilişkilendirilmiştir. Genel olarak bu bulgular, geleneksel diyetlerin kısa vadeli ağırlık kaybı sağlayabilmesine karşın, sezgisel ve farkındalık yeme yaklaşımlarının bedenle uyumu artırarak, aşırı yemeyi önleyerek ve uzun süreli davranış değişimini destekleyerek daha sürdürülebilir sonuçlar sunduğunu göstermektedir. Bu müdahalelerin genç popülasyonlardaki etkilerinin incelenmesi ve yeme bozukluklarının önlenmesindeki potansiyel rollerinin netleştirilmesi için daha fazla araştırmaya ihtiyaç vardır.

Anahtar Kelimeler: Sezgisel Yeme, Yeme Farkındalığı, Ağırlık Yönetimi, Yeme Davranışı, Uzun Dönem Ağırlık Kontrolü

Presentation / Bildiri ID= 116

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-7480-7793

161

Kırsalda Kadın Sağlığını Koruma ve Geliştirme Eğitim Programının Etkileri: Demirciler Köyü Örneği

Assoc. Prof. Dr. Nevin Çıtak Bilgin¹, Asst. Prof. Dr. Nureşan Konyalıgil Öztürk², Ra. Elif Güngör Genç³, Exp. Hacer Alpteker⁴, Exp. Serkan Sevim⁵, Researcher Zeynep Sude Aytekin⁶

¹Bolu Abant İzzet Baysal Üniversitesi, Sağlık Bilimleri Fakültesi, Hemşirelik Bölümü, Doğum, Kadın Sağlığı ve Hastalıkları Hemşireliği ABD

²Bolu Abant İzzet Baysal Üniversitesi, Sağlık Bilimleri Fakültesi, Beslenme ve Diyetetik Bölümü

³Bolu Abant İzzet Baysal Üniversitesi, Sağlık Bilimleri Fakültesi, Gerontoloji Bölümü,

⁴, Bolu Abant İzzet Baysal Üniversitesi, Sağlık Bilimleri Fakültesi, Hemşirelik Bölümü

⁵Bolu Abant İzzet Baysal Üniversitesi, Sağlık Bilimleri Fakültesi, Fizyoterapi ve Rehabilitasyon Bölümü

⁶Bolu Abant İzzet Baysal Üniversitesi, Sağlık Bilimleri Fakültesi, Beslenme ve Diyetetik Bölümü, 4. Sınıf

*Corresponding author: Elif Güngör Genç

Özet

Toplum temelli ve yapılandırılmış sağlık eğitim programları, kırsalda kadın sağlığının korunması ve geliştirilmesinde önemli bir role sahiptir. Bu araştırmanın amacı, kırsal alanda yaşayan kadınlara yönelik olarak uygulanan “Kadın Sağlığını Koruma ve Geliştirme Eğitim Programı”nın kadınların yaşam kalitesi, sağlık algısı ve sağlığı koruma davranışları üzerindeki etkilerini değerlendirmek ve bu etkileri yaş gruplarına göre incelemektir. Araştırma, yarı deneysel tek gruplu ön test–son test–izlem testli bir tasarıma sahiptir. Çalışmanın örneklemini Bolu’da Demirciler Köyü’nde yaşayan 18 yaş ve üzeri 32 kadın oluşturmuştur. Veriler Tanıtıcı Bilgi Formu, WHOQOL-BREF Yaşam Kalitesi Ölçeği, Sağlık Algısı Ölçeği (HPS) ve Sağlığı Koruma Davranış Ölçeği (HPBS) kullanılarak toplanmıştır. Veriler eğitim öncesi, eğitim sonrası ve tüm eğitimler tamamlandıktan bir ay sonra olmak üzere üç aşamalı olarak toplanmıştır. Araştırmanın yapılabilmesi için Sosyal Bilimlerde İnsan Araştırmaları Etik Kurulu’ndan ve ölçeklerin kullanımı için yazarlardan izin alınmıştır. Eğitim programı, haftada bir yapılan her biri iki saat süren toplam altı modülden oluşmuştur. Program kapsamında kadın sağlığı, koruyucu sağlık hizmetleri, erken tanı ve tarama programları, psikososyal dayanıklılık, stresle baş etme, beslenme konularında eğitimler verilmiştir. Her bir modülün sonunda egzersiz programı yürütülmüştür. Program hemşirelik, gerontoloji, beslenme ve fizyoterapi alanlarında uzman multidisipliner bir ekip tarafından gerçekleştirilmiştir. Verilerin analizinde SPSS yazılımı kullanılmıştır. Tanımlayıcı istatistikler için frekans, yüzde, ortalama kullanılmış, zaman içindeki değişimler ve yaş gruplarına göre farklılıklar Repeated Measures ANOVA ile değerlendirilmiştir. Katılımcıların yaş ortalaması 60.0 ± 12.2 olup, %53’ü 18–64 yaş (n=17) ve %49’u 65 yaş ve üzeridir (n=15). Kadınların %78.1’i (n: 25) evli ve %71.9’u (n:23) ilkokul mezunudur. Bulgular, eğitim programının kadınların yaşam kalitesi, sağlık algısı ve sağlığı koruma davranışları üzerinde zamanla değişim yarattığını ve bu değişimlerin yaş gruplarına göre farklılaşabildiğini göstermektedir. Çalışma, kırsal alanda yaşa duyarlı ve yapılandırılmış sağlık eğitimlerinin kadın sağlığının geliştirilmesinde etkili bir yaklaşım olduğunu ortaya koymaktadır.

Anahtar Kelimeler: Yaşam Kalitesi, Sağlık Algısı, Sağlığı Koruma Davranışı, Kırsalda Kadın Sağlığı

**Effects of a Rural Women's Health Protection and Promotion Education Program: Demirciler
Village Sample**

Abstract

162

Community-based and structured health education programs play a key role in protecting and promoting women's health in rural settings. This study aimed to evaluate the effects of the Women's Health Protection and Promotion Education Program on women's quality of life, health perception, and health-promoting behaviours, and to examine differences according to age groups. A quasi-experimental single-group pretest–posttest–follow-up design was used. The sample consisted of 32 women aged 18 years and older living in Demirciler Village, Bolu. Data were collected using a Descriptive Information Form, WHOQOL-BREF, the Health Perception Scale (HPS), and the Health-Promoting Behaviour Scale (HPBS). Measurements were conducted before the education program, immediately after completion, and one month later. The education program consisted of six weekly sessions, each lasting two hours, covering women's health, preventive healthcare services, early diagnosis and screening programs, psychosocial resilience, stress management, nutrition, and exercise. The intervention was delivered by a multidisciplinary team including experts in nursing, gerontology, nutrition, and physiotherapy. Data were analysed using SPSS software. Descriptive statistics were calculated, and changes over time and differences between age groups were examined using repeated measures ANOVA. The mean age of participants was 60.0 ± 12.2 years. The findings indicate that the education program led to improvements over time in women's quality of life, health perception, and health-promoting behaviours, with variations observed between age groups. These results suggest that age-sensitive and structured health education programs are effective in improving women's health in rural areas.

Keywords: Quality of Life, Health Perception, Health Promoting Behavior, Woman Health in Rural Areas

Presentation / Bildiri ID= 40

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-5947-3238

163

Klinik Çocuk Beslenmesi Hesaplamalarında Yapay Zekâ Doğruluğu, Kritik Hata Oranları ve Dilin Etkisi: Chatgpt 5.1 ve Gemini Pro

Assoc. Prof. Dr. Neşe Kaya¹

¹Nuh Naci Yazgan Üniversitesi

Özet

Büyük dil modeli tabanlı yapay zekâ araçlarının kullanımı, diğer birçok alanda olduğu gibi beslenme ve diyetetik alanında da hızla yaygınlaşmaktadır. Bu çalışmada, çocuk beslenmesine ilişkin temel beslenme hesaplamalarına yönelik yanıtların doğruluğunun değerlendirilmesi amaçlanmıştır. Ek olarak, Türkçe ve İngilizce arasındaki dil farklılıklarının bu hesaplamaların doğruluğu üzerindeki etkisini belirlemek hedeflenmiştir. Çalışmada, yaygın olarak kullanılan iki yapay zekâ sohbet robotu olan ChatGPT 5.1 ve Gemini Pro'ya, çocuk beslenmesinde önemli hesaplamalara yönelik hazırlanan toplam 15 çoktan seçmeli soru yöneltilmiştir. Bu sorular enerji gereksinimi, sıvı gereksinimi ve diğer temel hesaplamalar gibi çocuk beslenmesi alanında sık karşılaşılan konulardan seçilmiş olup, tüm sorular her iki modele Türkçe ve İngilizce olmak üzere iki dilde sorulmuştur. İki model arasındaki ve dil gruplarındaki doğruluk oranı farklılıklarını incelemek amacıyla ki-kare analizi uygulanmıştır. Değerlendirme sonuçlarına göre Gemini Pro'nun (Türkçe) doğruluk oranı %60, Gemini Pro'nun (İngilizce) doğruluk oranı %47, ChatGPT 5.1'in (Türkçe) doğruluk oranı %40 ve ChatGPT 5.1'in (İngilizce) doğruluk oranı %27 olarak belirlenmiştir. Gemini Pro her iki dilde de ChatGPT 5.1'e kıyasla daha yüksek doğruluk göstermiştir. Ayrıca, her iki model de Türkçe yöneltilen sorularda İngilizce sorulara kıyasla daha iyi performans göstermiştir. Ancak analiz sonuçlarına göre modeller arasındaki ve dil grupları arasındaki doğruluk farklarının istatistiksel olarak anlamlı olmadığı saptanmıştır ($\chi^2=3.5$, $p=0.32$). Bu çalışma, ChatGPT 5.1 ve Gemini Pro gibi büyük dil modeli tabanlı yapay zekâ araçlarının çocuk beslenmesine ilişkin hesaplamaları belirli bir doğruluk düzeyinde gerçekleştirebildiğini göstermektedir. Ancak özellikle çocuk sağlığı gibi kritik bir alanda gözlenen hata oranları dikkat çekicidir. Beslenme hesaplamaları büyümenin izlenmesi, hastalıkların önlenmesi ve klinik karar süreçlerinde önemli bir rol oynadığından, küçük hatalar dahi klinik açıdan anlamlı riskler doğurabilir. Bu bağlamda, yapay zekâ araçları umut vadetmekle birlikte, yüksek hata oranları nedeniyle geliştirilmeye ihtiyaç duymaktadır. Dolayısıyla bu modeller yalnızca destekleyici araçlar olarak değerlendirilmelidir ve çocuk beslenmesine ilişkin hesaplamalarda birincil bilgi kaynağı olarak kullanılmamalı, mutlaka sağlık profesyonellerinin uzman değerlendirmesi ile desteklenmelidir.

Anahtar Kelimeler: Çocuk Beslenmesi, Yapay Zekâ Sohbet Robotları, Doğruluk Değerlendirmesi.

Presentation / Bildiri ID= 44

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0003-3876-8376

164

Obesite Tedavisinde Semaglutid Kullanımı Güvenli Mi? Olası Yan Etkileri Nelerdir?

Assoc. Prof. Dr. Ayşe Arslan¹

¹Yüzüncü Yıl Üniversitesi

Özet

Obezite, genetik ve çevresel faktörlerin etkisiyle oluşan çok faktörlü, önlenabilir bir halk sağlığı problemidir. Dünya sağlık örgütünün 2022 yılındaki verilerine göre, dünya çapında 18 yaş ve üzeri 2,5 milyar yetişkin aşırı kiloluyken, bunların arasında 890 milyondan fazla obes yetişkin vardı. Bu, 18 yaş ve üzeri yetişkinlerin %43'ünün (erkeklerin %43'ü ve kadınların %44'ü) aşırı kilolu olduğu anlamına gelmektedir. Obesiteyle ilişkili olarak 2019 yılında; kardiyovasküler hastalıklar, diyabet, kanserler, nörolojik bozukluklar, kronik solunum yolu hastalıkları ve sindirim bozuklukları gibi bulaşıcı olmayan hastalıklardan tahmini 5 milyon ölüm meydana geldiği bildirilmiştir. Semaglutid (Ozempic), 1980'lerin sonlarında tip 2 diyabeti tedavi etmek için geliştirilen, glukagon benzeri peptid-1 (GLP-1 RAs) reseptör agonistidir. Sonraki yıllarda yapılan araştırmalar GLP-1 RA'ların diyabetli veya diyabetsiz hastalarda önemli miktarda kilo kaybına da neden olduğunu ortaya koydu. Ancak semaglutide'in glisemik kontrolü iyileştirmede ve kilo kaybını teşvik etmede etkili olduğu gösterilmiş olsa da, kullanımı bir dizi yan etkiyle ilişkilendirilmiştir. Bu yan etkiler arasında bulantı, kusma, diyare, pankreatit, pankreas kanseri, tiroid kanseri, safra taşı, retinopati gibi ciddi ya da hafif yan etkiler bulunmaktadır. Ozempic, tip 2 diyabet ve obeziteyi yönetmek için etkili bir ilaçtır, ancak kullanımı hafif gastrointestinal semptomlardan nadir ancak ciddi komplikasyonlara kadar çeşitli yan etkilerle ilişkilidir. Bu yan etkileri anlayarak ve uygun yönetim stratejileri uygulayarak, sağlık hizmeti sağlayıcıları tedavi sonuçlarını optimize edebilir ve hastanın yaşam kalitesini artırabilir. Özellikle çeşitli hasta popülasyonlarında Ozempic'in uzun vadeli güvenlik profilini daha iyi anlamak için daha fazla araştırmaya ihtiyaç vardır.

Anahtar Kelimeler: Semaglutid, Obesite, Diyabet

Is Semaglutide Safe to Use in the Treatment of Obesity' What Are Its Possible Side Effects'

Abstract

Obesity is a multifactorial, preventable public health problem influenced by genetic and environmental factors. According to 2022 data from the World Health Organization, 2.5 billion adults aged 18 and over worldwide were overweight, including more than 890 million obese adults. This means that 43% of adults aged 18 and over (43% of men and 44% of women) were overweight. An estimated 5 million deaths were reported in 2019 from non-communicable diseases such as cardiovascular diseases, diabetes, cancers, neurological disorders, chronic respiratory diseases, and digestive disorders related to obesity. Semaglutide (Ozempic) is a glucagon-like peptide-1 receptor agonist (GLP-1 RA) that was developed in the late 1980s to treat type 2 diabetes. Research in subsequent years revealed that GLP-1 RAs also cause significant weight loss in patients with or without diabetes. However, while semaglutide has been shown to be effective in improving glycemic control and promoting weight loss, its use has been associated with a range of side effects. These side effects include nausea, vomiting,

diarrhea, pancreatitis, pancreatic cancer, thyroid cancer, gallstones, and retinopathy, varying from mild to serious. Ozempic is an effective medication for managing type 2 diabetes and obesity, but its use is associated with various side effects ranging from mild gastrointestinal symptoms to rare but serious complications. By understanding these side effects and applying appropriate management strategies, healthcare providers can optimize treatment outcomes and improve patients' quality of life. In particular, more research is needed to better understand the long-term safety profile of Ozempic in different patient populations.

Keywords: Semaglutide, Obesity, Diabetes

Presentation / Bildiri ID= 27

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0002-2009-8100>

166

Olay Yeri Dokümantasyonunda Geleneksel Fotoğrafçılık ve 360 Derece Görüntüleme Teknolojilerinin Karşılaştırmalı Analizi

Dr. Burak Yedekçi¹ , Prof.Dr. Sunay Fırat¹

¹Çukurova Üniversitesi, Bağımlılık ve Adli Bilimler Enstitüsü

Özet

Olay yeri görüntülemesinde geleneksel iki boyutlu fotoğrafçılık uzun yıllardır adli dokümantasyonun temel aracı olmakla birlikte, mekânsal bağlamı ve deliller arası ilişkileri tam olarak yansıtamama gibi sınırlılıklara sahiptir. Son yıllarda 360 derece panoramik görüntüleme teknolojilerinin gelişimi, bu alanda yeni olanaklar sunmaktadır. Bu çalışmada, iki farklı dokümantasyon yönteminin operasyonel verimlilik ve görsel dokümantasyon kalitesi açısından sistematik karşılaştırılması amaçlanmıştır. Araştırma, Adana İl Emniyet Müdürlüğü Olay Yeri İnceleme Şube Müdürlüğü uzmanlarının danışmanlığında, Çukurova Üniversitesi Kampüsü'nde kontrollü koşullarda tasarlanan açık alan ve kapalı mekan senaryolarında yürütülmüştür. Ateşli silahla işlenmiş cinayet temalı olay yerlerinde kovan, mermi çekirdeği, sentetik kan örnekleri ve mağdura ait kişisel eşyalar gibi çeşitli fiziksel deliller yerleştirilmiş ve her iki yöntemle eşzamanlı dokümantasyon gerçekleştirilmiştir. Geleneksel yöntem için Sony α7 III kamera seti ve makro lens, 360 derece görüntüleme için GoPro Max 360 sistemi kullanılmıştır. Karşılaştırmalı analiz, çekim süresi, fotoğraf sayısı ve mikroskobik detay yakalama kapasitesi gibi nicel ve nitel metrikler ekseninde yapılmıştır. Çalışma bulguları, 360 derece sistemin toplam dokümantasyon süresini 125 dakikadan 46 dakikaya indirdiğini ve gerekli fotoğraf sayısını 1187'den 97'ye düşürdüğünü göstermiştir. 360 derece teknoloji, olay yerinin mekânsal bütünlüğünü koruyarak bağlamsal dokümantasyonda üstünlük sağlamıştır. Ancak ImageJ yazılımıyla yapılan detay analizlerinde, geleneksel fotoğrafçılığın kovan dip tablası üzerindeki üretici damgası ve ateşleme iğnesi izi gibi kritik mikroskobik yapıları ölçülebilir çözünürlükte belgelediği, bu detayların 360 derece görüntülerde tamamen kaybolduğu tespit edilmiştir. Sonuç olarak, her iki yöntemin avantajlarını birleştiren hibrit bir iş akışı modelinin, adli dokümantasyonda en etkili yaklaşım olduğu ortaya konmuştur.

Anahtar Kelimeler: Olay Yeri Fotoğrafçılığı, Adli Fotoğrafçılık, Sanal Gerçeklik, Adli Dokümantasyon

Comparative Analysis of Traditional Photography and 360-Degree Imaging Technologies in Crime Scene Documentation

Abstract

In crime scene imaging, traditional two-dimensional photography has long been the primary tool for forensic documentation; however it has limitations in fully capturing spatial context and inter-evidence relationships. Recent developments in 360-degree panoramic imaging technologies offer new opportunities in this field. This study aimed to systematically compare two different documentation methods in terms of operational efficiency and visual documentation quality. The research was conducted in controlled open-field and indoor scenarios designed at Çukurova University Campus under

the guidance of experts from the Adana Provincial Police Department Crime Scene Investigation Unit. Various physical evidence items, including cartridge cases, bullet cores, synthetic blood samples, and personal belongings of the victim, were placed in firearm-related homicide-themed crime scenes, and simultaneous documentation was performed with both methods. A Sony α7 III camera set with macro lens was used for the traditional method, while a GoPro Max 360 system was employed for 360-degree imaging. Comparative analysis was conducted based on quantitative and qualitative metrics such as capture time, number of photographs, and microscopic detail-capturing capability. Study findings demonstrated that the 360-degree system reduced total documentation time from 125 minutes to 46 minutes and decreased the required number of photographs from 1187 to 97. The 360-degree technology provided superiority in contextual documentation by preserving the spatial integrity of the crime scene. However, detailed analyses using ImageJ software revealed that traditional photography documented critical microscopic structures such as manufacturer stamps on cartridge case headstamps and firing pin impressions with measurable resolution, whereas these details were completely lost in 360-degree images. In conclusion, a hybrid workflow model combining the advantages of both methods has been demonstrated as the most effective approach in forensic documentation.

Keywords: Crime Scene Photography, Forensic Photography, Virtual Reality, Forensic Documentation

Presentation / Bildiri ID= 155

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-7990-3365

168

Postoperatif Santral Fasiyal Paralizde Multimodal Rehabilitasyon ve Eface ile Dijital İzlem: Olgu Sunumu

Asst. Prof. Dr. Mert Doğan¹

¹Akdeniz Üniversitesi

Özet

Amaç: Fasiyal paralizi, özellikle posterior fossa cerrahileri sonrasında ortaya çıktığında belirgin fonksiyonel, estetik ve psikososyal sorunlara yol açabilen önemli bir klinik tablodur. Bu olgu sunumunun amacı, arteriovenöz malformasyon (AVM) cerrahisi sonrası gelişen santral fasiyal paralizde uygulanan yüksek frekanslı, multimodal bir rehabilitasyon programının sonuçlarını ve bu sürecin eFACE dijital derecelendirme sistemi ile izlenmesini sunmaktır. **Olgu Sunumu:** Yirmi üç yaşında erkek hasta, sağ intrasebellar arter AVM eksizyonu sonrası gelişen sağ santral fasiyal paralizi tanısı ile rehabilitasyon programına yönlendirilmiştir. Başlangıç klinik değerlendirmesinde, sağ yüzde istemli motor yanıtın tamamen kaybolduğu flasid paralizi tablosu saptanmıştır. İyileşme sürecinin objektif olarak izlenmesi amacıyla eFACE dijital değerlendirme sistemi kullanılmıştır. Hastaya haftada altı gün, günde iki seans olmak üzere toplam 12 seanslık yüksek frekanslı bir rehabilitasyon programı uygulanmıştır. Tedavi protokolü; propriyoseptif nöromüsküler fasilitasyon (PNF), ayna terapisi, duyu yeniden eğitimi ve trofik elektrik stimülasyonunu içeren multimodal bir yaklaşım ile yapılandırılmıştır. **Bulgular:** eFACE değerlendirmeleri 27 Mart 2025 ile 6 Temmuz 2025 tarihleri arasında seri olarak gerçekleştirilmiştir. Bu süreçte Toplam eFACE skorunun 67,6'dan 81,7'ye yükseldiği saptanmıştır. Statik skor 79,8'den 92,2'ye çıkarak istirahat halindeki yüz simetrisinde belirgin iyileşmeyi göstermiştir. En belirgin kazanım dinamik skorda izlenmiş; skorun 58,4'ten 79,2'ye yükselmesi istemli yüz hareketlerinde anlamlı gelişimi yansıtmıştır. Buna paralel olarak sinkinezis skoru 76,9'dan 62,2'ye düşmüş ve reinnervasyon fazına özgü aberan rejenerasyonun objektif olarak izlenmesini sağlamıştır. **Sonuçlar:** Bu olgu, postoperatif santral fasiyal paralizde erken dönemde başlanan yüksek frekanslı ve multimodal rehabilitasyonun etkili olduğunu göstermektedir. Ayrıca eFACE sistemi, statik, dinamik ve sinkinezis bileşenlerini ayrı ayrı değerlendirebilmesi sayesinde, fasiyal rehabilitasyon sürecinin objektif ve ayrıntılı biçimde izlenmesine olanak sağlamaktadır.

Anahtar Kelimeler: Santral Fasiyal Paralizi, Eface, Yüksek Frekanslı Rehabilitasyon, Arteriovenöz Malformasyon Cerrahisi, Dijital İzlem.

Multimodal Rehabilitation and Digital Monitoring With Eface in Post-Surgical Central Facial Paralysis: A Case Report

Abstract

Abstract Aim: Facial paralysis is a debilitating complication following posterior fossa surgeries, leading to significant functional and psychosocial impairments. This case report aims to present the outcomes of a high-frequency rehabilitation program in a patient with central facial paralysis following arteriovenous malformation (AVM) excision, utilizing digital monitoring via the eFace grading system. **Case Presentation:** A 23-year-old male patient was referred with right-sided central facial paralysis

following the excision of a right intracerebellar artery AVM. Initial clinical evaluation revealed flaccid paralysis with a complete loss of motor response. To objectively track recovery, the eFace digital grading system was employed. A high-frequency rehabilitation protocol was initiated, consisting of 12 supervised sessions per week (two sessions daily, six days a week). The multimodal approach included Proprioceptive Neuromuscular Facilitation (PNF), mirror therapy, sensory re-education, and trophic electrical stimulation. Results: Quantitative monitoring via eFace was conducted serially between March 27, 2025, and July 6, 2025. The analysis revealed a robust improvement in facial symmetry and function. The Total Score increased from 67.6 to 81.7. Specifically, the Static Score improved from 79.8 to 92.2, indicating restored resting symmetry. The most significant functional gain was observed in the Dynamic Score, which rose from 58.4 to 79.2, reflecting enhanced voluntary motor control. Concurrently, the Synkinesis Score decreased from 76.9 to 62.2, objectively capturing the physiological onset of aberrant regeneration characteristic of the reinnervation phase. Conclusion: This case underscores the efficacy of a high-frequency, multimodal rehabilitation program initiated early in the post-operative period. Furthermore, the use of eFace provided granular, quantitative data to monitor specific domains of recovery—static, dynamic, and synkinesis—offering a superior, objective alternative to subjective grading for tracking complex rehabilitation outcomes

Keywords: Central Facial Paralysis, Eface, High-Frequency Rehabilitation, Avm Surgery, Digital Monitoring.

Presentation / Bildiri ID= 122

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-7089-6840

170

Sağlık Bilimleri Lisans Öğrencilerinde Dijital Sağlık Okuryazarlığı ve Sürdürülebilir Beslenme Davranışları: Psikolojik Besin İlgisi ile İlişkiler

Asst. Prof. Dr. İsmail Mücahit Alptekin¹

¹Atatürk Üniversitesi

Özet

Dijital çağda bireylerin çevrimiçi sağlık bilgilerini değerlendirme becerisi olarak tanımlanan dijital sağlık okuryazarlığı, beslenme kararlarını etkileyebilmektedir. Psikolojik olarak yemeğe yönelik ilgi ve katılımın da daha sağlıklı beslenme ile ilişkili olduğu bilinmektedir. Bu çalışma, sağlık bilimleri öğrencilerinde dijital sağlık okuryazarlığı, psikolojik gıda ilgisi ve sürdürülebilir sağlıklı beslenme davranışları arasındaki ilişkileri incelemeyi amaçlamıştır. Kesitsel tasarımla yürütülen çalışmaya Atatürk Üniversitesi'nin üç bölümünden (Beslenme ve Diyetetik, Çocuk Gelişimi ve Ebelik) toplam 560 lisans öğrencisi katılmıştır. Çalışma için Atatürk Üniversitesi Sağlık Bilimleri Fakültesi Etik Kurulu'ndan onay alınmıştır (tarih: 06 Kasım 2025, karar no: 2025/11/09). Veriler, dijital sağlık okuryazarlığı (DHLI), psikolojik gıda ilgisi ve katılımı (PFIS) ve sürdürülebilir sağlıklı beslenme davranışları (SHEB) ölçeklerini içeren anket formu ile toplanmıştır. Tanımlayıcı istatistiklerin yanı sıra Pearson korelasyon analizi ve çoklu doğrusal regresyon analizleri uygulanmıştır. PFIS toplam puanı ile SHEB puanı arasında pozitif yönde anlamlı bir ilişki bulunmuştur ($r=0.290$, $p<0.001$) ve bu ilişki çok değişkenli analizde de anlamlı kalmıştır ($\beta=5.636$, $p<0.001$). Günlük olarak çevrimiçi sağlık bilgisi aradığını belirten öğrencilerin, hiç aramayanlara göre SHEB puanları anlamlı düzeyde daha yüksektir ($\beta=13.135$, $p=0.027$). Ancak genel dijital sağlık okuryazarlığı (DHLI) ile SHEB puanı arasında anlamlı bir ilişki saptanmamıştır ($p=0.755$). Kurulan model, SHEB puanlarındaki varyansın %19.5'ini açıklamaktadır ($R^2=0.195$). Sonuç olarak, psikolojik olarak gıdaya yönelik ilgi ve çevrimiçi sağlık bilgisi arama sıklığı, sürdürülebilir sağlıklı beslenme davranışlarıyla pozitif ilişkilidir. Buna karşın, dijital sağlık okuryazarlığı tek başına anlamlı bir yordayıcı değildir. Bulgular, gıdaya yönelik kişisel ilginin artırılmasının ve dijital kaynakların bilinçli kullanımının sağlık bilimleri öğrencilerinde sağlıklı beslenme alışkanlıklarını destekleyebileceğini göstermektedir.

Anahtar Kelimeler: Dijital Sağlık Okuryazarlığı, Beslenme Davranışı, Gıda İlgisi, Sağlık Bilimleri, Sürdürülebilir Beslenme

Digital Health Literacy and Sustainable Eating Behaviors in Health Sciences Undergraduates: Associations With Psychological Food Involvement

Abstract

In the digital age, individuals' ability to navigate health information online, termed digital health literacy, may influence their dietary decisions. Psychological food involvement has also been linked to healthier eating. This study aimed to examine the relationships among digital health literacy, psychological food involvement, and sustainable healthy eating behaviors in a sample of health sciences undergraduates. A cross-sectional study was conducted with 560 undergraduate students from three departments (Nutrition and Dietetics, Child Development, and Midwifery) at Atatürk University. Ethical approval for the study was obtained from the Ethics Committee of Atatürk University Faculty of Health

Sciences (date: 06 November 2025, number: 2025/11/09). Data were collected via self-administered questionnaires assessing digital health literacy (DHLI), psychological food interest and involvement (PFIS), and sustainable healthy eating behaviors (SHEB). Descriptive statistics, Pearson correlation analyses, and multiple linear regression were performed to examine associations and predictors. PFIS total scores were positively associated with SHEB scores ($r = 0.290$, $p < 0.001$), and this relationship remained significant in multivariable analysis ($\beta = 5.636$, $p < 0.001$). Students who reported searching for health information online daily had significantly higher SHEB scores compared to those who never searched ($\beta = 13.135$, $p = 0.027$). However, no significant association was found between overall digital health literacy (DHLI) scores and SHEB ($p = 0.755$). The model explained 19.5% of the variance in SHEB scores ($R^2 = 0.195$). In conclusion, greater psychological food involvement and frequent online health information-seeking behavior were positively associated with sustainable and healthy eating patterns. In contrast, digital health literacy alone was not a significant predictor. These findings suggest that fostering personal engagement with food and promoting intentional use of digital resources may help improve healthy eating habits among health sciences students.

Keywords: Digital Health Literacy, Eating Behavior, Food Involvement, Health Sciences, Sustainable Eating

Presentation / Bildiri ID= 39

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-5947-3238

172

Toward Precision Nutrition in Colon Cancer: Fecal Immune-Related Proteins and a Promising New Biomarker for Clinical Use in Predicting Survival

Assoc. Prof. Dr. Neşe Kaya¹

¹Nuh Naci Yazgan Üniversitesi

*Corresponding author: NEŞE KAYA

Abstract

Colorectal carcinoma (CRC) is heterogeneous disease, and outcome differences have been observed even among patients with the same stage. Inter-individual variation in response significantly influences cancer outcomes and survival, with immune system as key determinant shaped by microbiota, nutrition, environmental exposure, and genetics. Understanding the interactions between dietary factors, individual genotype, and gut microbiome has become increasingly important for assessing cancer risk and survival. Although the impact of gut microbiota on CRC diagnosis and outcomes has been demonstrated in several studies, further attention is needed to clarify the mechanisms underlying individual responses to treatment and survival. Microbial abundance plays central role in modulating immune function, and increased immune cells/proteins in the stool of CRC patients may support diagnosis. While microbiome-derived biomarkers show potential for early CRC detection, influence of the microbiome on individual treatment responses remains unclear, particularly within precision nutrition context. Despite evidence regarding prognostic immune-related parameters, some studies report no association between microbiota-related immune estimates and survival. In precision oncology, goal is to develop strategies that prolong survival, including clinical-grade prognostic or predictive biomarkers and targeted therapies. Evaluating the relationship between new inflammation and nutrition-related blood biomarker and fecal microbiota-derived immune proteins may support precision nutritional recommendations. Recently, Langheinrich et al. introduced the Nutritional CRP Ratio (NCR), integrates nutritional status and the inflammatory response. NCR functions as an independent prognostic predictor that distinguishes patients with better or worse survival. Precision nutrition may deprive tumors of necessary substrates and improve survival. Studies emphasize that integrating genetics, nutrition, and microbiome factors could markedly enhance treatment outcomes. In the future, diets tailored to genomic profiles may improve CRC prognosis. Current research underscores the need to incorporate dietary patterns influencing microbial composition. Collecting dietary and microbiome data in longitudinal cohorts guide precision nutrition strategies.

Keywords: Colorectal Carcinoma, Precision Nutrition, Fecal Immune-Related Proteins

Presentation / Bildiri ID= 10

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-5610-4074

173

Türkiye’de Yaşayan Suriyeli Ergenlerde Hayatın Anlamı, Yaşam Doyumu ve Anksiyete Arasındaki İlişki

Dr. Onat Yetim¹

¹Toros Üniversitesi Psikoloji Bölümü

Özet

Göç süreci yaşayan ergenler, gelişimsel olarak kırılgan bir dönemde çoklu kültürel, ekonomik ve psikososyal stres etkenlerine maruz kalmaktadır. Bu durum yalnızca psikopatolojik riskleri artırmakla kalmaz, aynı zamanda bireyin öznel iyi oluşunu yeniden inşa etmesini gerektirir (Fazel ve ark., 2012). Sığınmacı ergenlerin ruh sağlığı, olumsuz belirtiler kadar pozitif psikolojik göstergeler açısından da bütüncül biçimde ele alınmalıdır (Masten, 2014). Yaşam doyumu, bireyin yaşamını değerleriyle ne ölçüde uyumlu algıladığını yansıtan öznel iyi oluş göstergesidir (Diener ark., 1999). Ergenlikte yüksek yaşam doyumu, psikolojik dayanıklılık ve sosyal uyumla ilişkilidir (Proctor ark., 2009). Buna karşılık, hayatın anlamı, bireyin yaşamını tutarlı, amaçlı ve yönelimli algılama kapasitesini ifade eder (Steger, 2012) ve özellikle belirsizlik içeren bağlamlarda koruyucu bir kaynak oluşturur (Park, 2010). Bu araştırma, Türkiye’de yaşayan 903 Suriyeli ergen (513 kız, 390 erkek; Ort. yaş = 14.61) üzerinde yürütülmüştür. Katılımcılar Yaşam Doyumu Ölçeği (Diener ark., 1985), Hayatın Anlamı Ölçeği (Steger ark., 2006) ve SCARED Anksiyete Ölçeği (Birmaher ark., 1997) ile değerlendirilmiştir. Çoklu doğrusal regresyon analizine göre, hayatın anlamı yaşam doyumunu anlamlı ve pozitif yönde yordamıştır ($\beta = 0.095$, $p < .001$); anksiyete ise yaşam doyumunu anlamlı biçimde negatif yönde yordamıştır ($\beta = -0.086$, $p = .039$). Sonuçlar, anlam duygusunun yaşam doyumunu artırırken kaygının bu doyumunu azalttığını göstermektedir. Göçmen ergenlerde iyi oluşun yalnızca semptom azaltma değil, aynı zamanda yaşamın anlamlı kılınmasıyla güçlendiği görülmektedir. Bu bulgular, ergenlerle çalışan ruh sağlığı profesyonelleri ve eğitimciler için anlam odaklı müdahalelerin önemine işaret etmektedir.

Anahtar Kelimeler: Yaşam Doyumu, Hayatın Anlamı, Ergen

Presentation / Bildiri ID= 137

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-8481-8907

174

0–6 Yaş Arası Çocuklarda Ekran Süresi ve Online Oyunların Olası Riskleri: Ebeveyn Farkındalığına Yönelik Bir Derleme

Researcher Nigar Çankaya¹ , Asst. Prof. Dr. Nesrin Arslan¹

¹Karabük Üniversitesi

*Corresponding author: Nesrin Arslan

Özet

Dijital teknolojilerin günlük yaşamda giderek daha yaygın hâle gelmesiyle birlikte, erken çocukluk döneminde ekran süresi ve online oyunlara maruziyet önemli bir halk sağlığı konusu olarak öne çıkmaktadır. Özellikle 0–6 yaş arası çocuklar, nörogelişimsel ve psikososyal açıdan hassas bir dönemde bulunmaları nedeniyle dijital ekranların olası olumsuz etkilerine karşı daha savunmasız bir gruba oluşturmaktadır. Bu derlemenin amacı, erken çocukluk döneminde ekran süresi ve online oyunların çocuk sağlığı üzerindeki olası risklerini güncel literatür ışığında ele almak ve ebeveyn farkındalığına yönelik koruyucu yaklaşımları değerlendirmektir. Literatür bulguları, aşırı ve denetimsiz ekran kullanımının dikkat sorunları, duygusal düzenleme güçlükleri, uyku bozuklukları ve sosyal etkileşimlerde azalma ile ilişkili olabileceğini göstermektedir. Ayrıca ebeveynlerin dijital medya okuryazarlığı düzeyleri ve arabuluculuk yaklaşımlarının, çocukların ekran kullanım alışkanlıklarını doğrudan etkilediği vurgulanmaktadır. Sonuç olarak, erken çocukluk döneminde sağlıklı dijital alışkanlıkların kazandırılmasında ebeveyn farkındalığının artırılması ve koruyucu yaklaşımların desteklenmesi önemli bir strateji olarak değerlendirilmektedir.

Anahtar Kelimeler: Erken Çocukluk, Ekran Süresi, Online Oyunlar, Ebeveyn Farkındalığı, Çocuk Sağlığı

Potential Risks of Screen Time and Online Gaming in Children Aged 0–6 Years: A Review Focusing On Parental Awareness

Abstract

With the increasing integration of digital technologies into daily life, screen time and exposure to online games in early childhood have emerged as important public health concerns. Children aged 0–6 years constitute a particularly vulnerable group due to the critical nature of this period for neurodevelopmental and psychosocial growth. The aim of this review is to examine the potential risks of screen time and online gaming on child health during early childhood and to evaluate protective approaches related to parental awareness based on current literature. The findings indicate that excessive and unsupervised screen use may be associated with attention problems, difficulties in emotional regulation, sleep disturbances, and reduced social interaction. In addition, parental digital media literacy and mediation strategies play a crucial role in shaping children's screen use behaviors. In conclusion,

enhancing parental awareness and supporting protective approaches are essential strategies for promoting healthy digital habits in early childhood.

Keywords: Early Childhood, Screen Time, Online Games, Parental Awareness, Child Health

Presentation / Bildiri ID= 78

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0007-1098-8832

176

İç Hastalıkları Hemşireliği Ana Bilim Dalı Alanında Watson İnsan Bakım Modeli’ni Son 15 Yıl İçerisinde Kullanmış Olan Lisansüstü Hemşirelik Tezlerinin İncelenmesi

Researcher İrem Şengür¹ , Assoc. Prof. Dr. Filiz Özel Çakır¹

¹Kastamonu Üniversitesi

Özet

Amaç: Bu araştırma, İç Hastalıkları Hemşireliği Anabilim Dalı alanında Watson İnsan Bakım Modeli’ni son 15 yıl içerisinde kullanmış olan lisansüstü hemşirelik tezlerini incelemek amacıyla gerçekleştirilmiştir. **Gereç ve Yöntemler:** Nitel araştırma deseninde planlanan bu çalışmada, veri toplama yöntemi olarak doküman incelemesi kullanılmış olup, tezlere Yüksek Öğretim Kurumu Ulusal Tez Merkezi veri tabanı taranarak ulaşılmıştır. Araştırmanın evrenini Watson İnsan Bakım Modeli kullanarak yazılan hemşirelik tezleri; örneklemini ise İç Hastalıkları Hemşireliği Anabilim Dalı alanında Watson İnsan Bakım Modeli’ ne temellendirilerek yapılan son 15 yıl içerisinde tamamlanmış ve erişime açık olan lisansüstü tezler oluşturmuştur. Tarama “İnsan Bakım Modeli”, ‘ Watson İnsan Bakım Kuramı” ve “İç Hastalıkları Hemşireliği” anahtar kelimeleriyle 20-28 Ekim 2025 tarihleri arasında yapılmıştır. Tarama sonucunda 21 tez belirlenmiş olup, dâhil edilme kriterlerine uymayan 16 tez çalışma dışı bırakılmıştır. **Bulgular:** Araştırma konumuza dâhil olan tezlerin tamamının doktora düzeyinde yapıldığı görülmüştür. İç Hastalıkları Hemşireliği Anabilim Dalı alanında Watson İnsan Bakım Modeli’ nin kullanımını inceleyen ve son 15 yıl içerisinde tamamlanmış ilk tezin 2017 yılında yapıldığı belirlenmiştir. Lisansüstü tezlerin incelemesinde, çalışmaların %80’inin deneysel araştırma (randomize kontrollü) olduğu , %20 ‘sinin de karma yöntemle yapıldığı saptanmıştır. **Sonuç:** Sonuçta, İç Hastalıkları Hemşireliği Anabilim Dalı alanında Watson İnsan Bakım Modeli’ nin kullanımını inceleyen ve son 15 yıl içerisinde tamamlanmış lisansüstü hemşirelik tezlerinin son yıllarda artış göstermekle birlikte sayıca yetersiz olduğu; konuya ilişkin diğer araştırma türlerinde de yapılan çalışmaların artırılması önerilebilir.

Anahtar Kelimeler:: Watson İnsan Bakım Modeli, İç Hastalıkları Hemşireliği, Tez, Hemşirelik.

Examining Postgraduate Nursing Theses in the Department of Internal Medicine Nursing That Used the Watson Human Caring Model in the Last 15 Years

Abstract

Aim: This research was conducted to examine postgraduate nursing theses that used the Watson Human Caring Model in the last 15 years in the field of Internal Medicine Nursing. **Materials and Methods:** In this study, which employed a qualitative research design, document review was used as the data collection method, and theses were accessed by searching the database of the Council of Higher Education National Thesis Center. The research population consisted of nursing theses written using the Watson Human Caring Model, while the sample consisted of postgraduate theses based on the Watson Human Caring Model, completed within the last 15 years in the field of Internal Medicine Nursing and available for access. The search was conducted between October 20-28, 2025, with the keywords "Human Caring Model," "Watson Human Caring Theory," and "Internal Medicine Nursing." Twenty-

one theses were identified as a result of the search, and 16 theses that did not meet the inclusion criteria were excluded from the study. Results: All of the theses included in our research topic were doctoral level. The first thesis examining the use of the Watson Human Caring Model in the Department of Internal Medicine Nursing, completed in the last 15 years, was completed in 2017. A review of postgraduate theses revealed that 80% of the studies were experimental (randomized controlled) and 20% were mixed-method studies. Conclusion: In conclusion, although the number of postgraduate nursing theses examining the use of the Watson Human Caring Model in the Department of Internal Medicine Nursing and completed in the last 15 years has increased in recent years, they are insufficient in number; it can be recommended that more studies be conducted on other types of research on the subject.

Keywords: Watson's Human Caring Model, Internal Medicine Nursing, Thesis, Nursing.

Presentation / Bildiri ID= 69

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0009-0806-1872

178

Periferik İntravenöz Kateter Uygulamalarında Güncel Hemşirelik Yaklaşımları: Bir Literatür İncelemesi

Ma. St. Fatih Carık¹, Assoc. Prof. Dr. Ebru Savucu¹

¹Manisa Celal Bayar Üniversitesi

*Corresponding author: Fatih Carık

Özet

Amaç: Bu literatür incelemesi, periferik intravenöz kateter (PİVK) uygulamasına ilişkin güncel hemşirelik yaklaşımlarını ele alan çalışmaları incelemek amacıyla planlanmıştır. **Yöntem:** Bu literatür incelemesi kapsamında 2017-2025 yılları arasında yayımlanan, İngilizce ve Türkçe dillerinde tam metin erişimi bulunan, periferik intravenöz kateter uygulamalarında güncel hemşirelik yaklaşımlarını değerlendiren toplam 11 araştırma incelenmiştir. Araştırmalar “PubMed”, “Scopus”, “EBSCO” ve “Google Scholar” veri tabanları kullanılarak "hemşirelik bakımı", “güncel yaklaşımlar” ve "periferik intravenöz kateter" anahtar kelimeleriyle taranmıştır. **Bulgular:** Literatür incelemesine dahil edilen araştırmalar incelendiğinde, PİVK başarısızlığını azaltmak için PİVK bakımında non-farmakolojik yöntemlerin, kanıta dayalı bakım paketlerin ve kanıta dayalı uygulama rehberlerinin kullanımının, Ultrason Rehberliğinde PİVK yerleştirme eğitimlerinin ve diğer yapılandırılmış eğitimlerin, dikkat dağıtmaya yönelik sanal gerçeklik kullanımının hem hemşirelerin mesleki becerilerini geliştirdiği hem de hastalara yönelik ağrı, kaygı ve enfeksiyon gibi sonuçları iyileştirdiği belirlenmiştir. **Sonuç:** PİVK uygulamalarına bağlı komplikasyonları ve hasta rahatsızlığını azaltmak, hem de hemşirelerin mesleki becerilerini geliştirmek için teknolojinin (VR, ultrason), non-farmakolojik yöntemlerin ve kanıt temelli bakım standartlarının (bakım paketi) hemşirelik bakımına entegrasyonu önerilmektedir.

Anahtar Kelimeler: Hemşirelik Bakımı, Güncel Yaklaşımlar, Periferik İntravenöz Kateter.

Current Nursing Approaches in Peripheral Intravenous Catheter Applications: A Literature Review

Abstract

Aim: This literature review was designed to examine studies addressing current nursing approaches in peripheral intravenous catheter (PIVC) application. **Method:** This literature review examined 11 studies published between 2017 and 2025, with full-text access in English and Turkish, that evaluated current nursing approaches to peripheral intravenous catheter application. The studies were searched using the keywords "nursing care," "current approaches," and "peripheral intravenous catheter" using the databases "PubMed," "Scopus," "EBSCO," and "Google Scholar." **Results:** The studies included in the literature review indicated that the use of non-pharmacological methods, evidence-based care bundles, and evidence-based practice guidelines in PIVC care to reduce PIVC failure, training in ultrasound-guided PIVC placement, other structured training, and the use of virtual reality for distraction both improved nurses' professional skills and improved patient outcomes such as pain, anxiety, and infection. **Conclusion:** The integration of technology (VR, ultrasound), non-pharmacological methods,

and evidence-based care standards (care bundles) into nursing care is recommended to reduce complications and patient discomfort related to PIVC procedures and to improve nurses' professional skills.

Keywords: Nursing Care, Current Approaches, Peripheral Intravenous Catheter.

Presentation / Bildiri ID= 143

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0007-1205-4515

180

Sağlık Çalışanlarının Aşı Karşıtlığı Düşüncelerinin Aile Değerlerine Bakışına Göre Değerlendirilmesi

Researcher Abuzer Özhan¹, Doç. Dr. Rabia Sohbet¹

¹Gaziantep Üniversitesi

Özet

Aşı karşıtlığı, küresel sağlık politikaları açısından önemli bir konu haline gelmiştir. Sağlık çalışanlarının aile değerleri ile aşı karşıtlığı arasındaki ilişkiyi anlamak, halk sağlığı stratejileri geliştirmek açısından kritik olmuştur. Sağlık çalışanlarının aşı karşıtlığı düşüncelerini aile değerleri açısından incelemek amacıyla tanımlayıcı kesitsel bu araştırma planlanmıştır. Araştırma 2024 Eylül-Aralık tarihleri arasında. Kilis Prof. Dr. Alaaddin Yavaşca Devlet Hastanesi'nde görev yapan 884 sağlık çalışanı evrenini oluşturmış örneklem seçimi yapılmadan çalışmaya katılımı kabul eden 603 kişi araştırmaya dâhil edilmiştir. Örneklem evrenin %68'ini kapsamaktadır. Veri toplamak için Kişisel Özellikleri Tanıtıcı Anket Formu, Aşı Karşıtlığı Ölçeği ve Aile Değerleri Ölçeği kullanılmıştır. Elde edilen veriler, IBM SPSS Statistics 25 programı ile analiz edilmiş: katılımcıların %63,8'i kadın %57,9'u 25 ile 29 yaş arasında %50,2'si bekar %73,5'i lisans mezunu, %68,3'ü hemşire, %57'si gelirinin giderine denktir. Katılımcıların, %68,7'si aşı karşıtlığına dair söylemleri duyduğunu ifade etmiştir; %40,3'ü aşılar karşı şüphe duyduğunu belirtmiştir; %63,5'i aşılama ve bağışıklama ile ilgili eğitim aldığını; %56,9'u hastalarına veya çevresine aşı yapılmasını önerdiğini belirtmiştir. %51,6'sı ulusal aşı takvimindeki aşıları yaptırmamanın kişisel hak olduğunu düşünmektedir. %39,6'sı çocukların aşılmasının ailenin kararına bırakılması gerektiğini ifade etmiştir. %44,3'ü aşı yaptırmayan bireylerle aynı ortamda bulunmak istemediğini belirtmiş %76,1'i aşığı gerekli gördüğünü ifade etmiştir.

Anahtar Kelimeler: Sağlık çalışanları, aşı karşıtlığı, aile değerleri, halk sağlığı

Presentation / Bildiri ID= 113

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-3653-3285

181

Servikal Anormalliklerin Kadınlarda Yaşanan Stres ve Cinsel Distres Üzerine Etkisi

Researcher Beyzanur Eğri¹ , Assoc. Prof. Dr. Ruşen Öztürk¹

¹Ege Üniversitesi

Özet

Amaç: Bu derlemede amaç, servikal displazili kadınlarda stres ele alınarak, displaziye bağlı yaşanan stresi ve cinsellik üzerine etkisini değerlendirmektedir. Giriş: Serviks, insan papilloma virüsü (human papilloma virus-hpv) ilerleme kaydettiği alandır.1 Servikal anormallikler, kadın üreme sisteminin serviks bölgesinde meydana gelen hücresel, yapısal ya da işlevsel değişikliklerdir.2 Hpv pozitifliği , anksiyete ve stres gibi psikolojik durumların yanı sıra eşler tarafından duyulan cinsel ilginin değişmesi veya azalması düşüncesi de psikolojik sıkıntılara ve cinsel sorunlara yol açabilmektedir.3 Kadınlarda lezyonlar arttıkça kaygıyı tetikler ve izolasyona yöneltir ,bireyler duygusal ve cinsel ilişkilerden kendilerini soyutlayabilmektedir. Bu bireylerle yapılan motivasyonel görüşmeler,bireylere bu sıkıntılarla baş etmede yardımcı olabilmekte, bireyler kendilerini rahatça ifade ederek hem tedavi ve taramalara dahil olmakta hem de romantik ilişkiler kurmaya yeniden başlayabilmektedirler.4 Cinsel yolla bulaşan hastalıklarla ilgili farkındalık, bireylerde utanma ve etiketlenme kaygısı yaratırsa bu durumun arkadaşlar ,eş ya da sağlıkçılarla paylaşılma ihtimali azalabilmekte ve yaşam kalitesini daha da düşürebilmektedir. Bu sorun gelişmiş ülkeler de dahil olmak üzere gelişmekte olan ülkelere, toplum genelinde yaygındır.5 Hpv ilerleyen ve bazen de malignleşen bir enfeksiyondur, bu yüzden erken tanıda geç kalmamak için risk gruplarının belirlenip koruyucu sağlık hizmetlerinden bu risk gruplarının faydalanması sağlanmalıdır. Bireyler hpv bulaş yolları konusunda bilinçlendirilmeli, aşı olmaları konusunda desteklenmelidirler.6 Hemşireler cinsel işlev bozukluğuyla muzdarip bireylere ulaşip onları bilgilendirmeli, cinsel konularda yargılayıcı olmadan, rahatta ve güvende hissettirerek, sorulan soruları geçiştirmeden cevaplayarak iletişim kurmalıdır,profesyonel eğitimler verebilmesi için kendini sürekli geliştirmeli, doğru ve güncel bilgilere hakim olmalıdır.7 Sonuç olarak; Servikal distresten muzdarip bireylere hpv bulaş yollarıyla birlikte gerekli hijyen eğitimleri verilmelidir. Birey cinsel ilişki sırasında ağrı deneyimlediğinde, bu durumu için eşiyle birlikte konuşmalı, eşler birbirlerine karşı destekleyici olmaları, yaşanan problemler birlikte tartışılmalıdır. Bireyin, beden imajıyla ilgili olumsuz algıları varsa kendini nasıl hissettiği sorgulanmalı ve şikayetlerini anlatmasına fırsat verilmeli gerekirse psikolojik yardım alması sağlanmalıdır.

Anahtar Kelimeler: Servikal Displazi, Cinsel İşlev, Bozuklukları, Hpv ve Cinsel Sağlık

Presentation / Bildiri ID= 124

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0003-0872-2043

182

Türk Yetişkinlerde Natsal Cinsel İyilik Hali Ölçeği'nin Psikometrik Özellikleri

Asst. Prof. Dr. Ayşe Deliktaş Demirci¹ , Ph.d. Cand. Merve Vicir¹ , Prof.Dr. Kamile Kabukcuoğlu¹ , Prof.Dr. Gorill Haugan²

¹Akdeniz Üniversitesi Hemşirelik Fakültesi

²Nord Üniversitesi, Hemşirelik ve Sağlık Bilimleri Fakültesi, Nord Üniversitesi, Levanger, Norveç

Özet

Giriş: Natsal Cinsel İyilik Hali Ölçeği'nin geçerliliğin sağlanması; cinsel iyilik halinin daha iyi anlaşılmasını ve ölçülmesini sağlayabilir. Bu nedenle bu çalışma, 13 maddelik Natsal Cinsel İyilik Hali Ölçeği'nin Türk yetişkinlerdeki psikometrik özelliklerini incelemek amacıyla yürütülmüştür. **Yöntem:** Metodolojik olan bu çalışmada 260 Türk yetişkinden (%50 kadın, %50 erkek; yaş ortalaması 33.37±8.91) veri toplanmıştır. Ölçeğin geçerlik ve güvenirliği, boyutsallık ve madde yükleri incelenerek değerlendirilmiştir. İç tutarlılık Cronbach alfa ve bileşik güvenirlik ile, yapı geçerliği ise ilgili ölçeklerle yapılan korelasyonlar (yakınsak geçerlik) ve test-tekrar test yöntemiyle analiz edilmiştir. **Bulgular:** Ölçeğin orijinalinde ele alınan tek faktörlü ve üç faktörlü çözümler yetersiz bulunmuştur. En iyi model, 12 maddeden ve üç faktörden oluşmakta; cinsel işlev, benlik saygısı, genel iyi oluş ve depresyon ile iyi düzeyde güvenirlik ve yakınsak geçerlik göstermektedir. Ortalama cinsel iyilik hali puanı 48.71±7.95 olup cinsiyetler arasında anlamlı fark saptanmamıştır (t=0.426, p=0.097). Daha yüksek eğitim düzeyi, ekonomik durum ve yaş, daha yüksek cinsel iyilik hali ile ilişkili bulunmuştur (sırasıyla p=0.003; p=0.003; p=0.009). **Tartışma:** Natsal Cinsel İyilik Hali Ölçeği'nin Türkçe versiyonu, Türk yetişkinler için geçerli ve güvenilir. Cinsel iyilik halinin kavramsallaştırılması ve ölçülebilmesi için ülkeler arası geçerlik ve güvenirlik çalışmalarına ihtiyaç vardır.

Anahtar Kelimeler: Cinsel İyilik Hali, Türk Yetişkinler, Geçerlik

Presentation / Bildiri ID= 160

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0003-3069-7905>

183

Ceviz Kabuğundan Elde Edilen Odun Sirkesinin Deri Fibroblast Hücrelerinin Poliferasyonuna Etkisi

Asst. Prof. Dr. Ayca Aktas Sukuroglu ^{1,2}, Ph.d. Cand. Ergin Ozkok ³

¹ Department of Pharmaceutical Toxicology, Faculty of Pharmacy, Mersin University, 33110, Türkiye

² Mersin University Advanced Technology Education, Research and Application Center, Mersin, 33343, Türkiye

³ Veldo Makine AR-GE, Mersin; Türkiye, ORCID: 0000-0001-6892-0450

Özet

Odun sirkesi ((wood vinegar veya pyroligneous acid), odunun oksijensiz ortamda pirolizi sırasında elde edilen ve asetik asit ile fenolik bileşikler başta olmak üzere çok sayıda biyolojik olarak aktif organik bileşik içeren kompleks bir karışımdır. Bu bileşimi nedeniyle tarım ve çevre uygulamalarında yaygın olarak kullanılmasına karşın, hücresel düzeyde güvenilirliği ve potansiyel sitotoksik etkileri hakkında sınırlı veri bulunmaktadır. Özellikle odun sirkesinin biyolojik etkilerinin, üretildiği hammaddeye ve uygulanan konsantrasyona bağlı olarak değişebildiği bilinmektedir. Bu nedenle, odun sirkesinin hücre canlılığı ve metabolik aktivite üzerindeki etkilerinin değerlendirilmesi ve biyogüvenlik profilinin ortaya konması önemli olacaktır. Bu çalışmada ceviz kabuğundan elde edilen odun sirkesinin fiziksel ve kimyasal özelliklerini belirledikten sonra belirli konsantrasyonlarda deri fibroblast hücrelerinin proliferasyon düzeylerinin belirlenmesi amaçlanmıştır. Ceviz kabuğundan elde edilen odun sirkesi 1/1000 oranında seyreltildikten sonra, 1/2, 1/8, 1/32, 1/64, 1/128, 1/500 konsantrasyonunda hazırlanan konsantrasyonlarda deri fibroblast hücreleri yeterli sayıya ulaştıktan sonra uygulanmıştır. Ceviz kabuğu, fibroblast hücrelerine 24, 48 ve 72 saat boyunca uygulanmış olup maruziyet sürelerinin sonunda, bileşiklerin deri fibroblast hücre proliferasyonu üzerindeki zamana ve doza bağlı etkileri MTT [3-(4,5-dimetiltiazol-2-il)-2,5-difeniltetrazolyum bromid] testi ile değerlendirilmiştir. Elde edilen MTT verileri, ceviz kabuğundan elde edilen odun sirkesinin 24 saat için 1/500 konsantrasyonu, 48 saat için 1/128 ve 72 saat için ise 1/500 konsantrasyonunun deri fibroblast hücre proliferasyonu üzerinde kontrol grubuna kıyasla istatistiksel olarak anlamlı farklılıklara yol açtığını göstermektedir (p<0,05). Ayrıca bütün konsantrasyonların 24,48 ve 72 saatlik maruziyetlerinde hücre proliferasyonu %70'in üzerinde olduğu görülmekte olup deri fibroblast hücrelerinin canlılığını arttırdığı görülmektedir.

Anahtar Kelimeler: Odun Sirkesi, Ceviz Kabuğu, MTT, Hücre Canlılığı, Poliferasyon

The Effect of Wood Vinegar Obtained From Walnut Shells On the Proliferation of Skin Fibroblast Cells

Abstract

Wood vinegar (wood vinegar or pyroligneous acid) is a complex mixture obtained during the pyrolysis of wood in an oxygen-free environment, containing numerous biologically active organic compounds, primarily acetic acid and phenolic compounds. Despite its widespread use in agricultural and environmental applications due to this composition, there is limited data on its cellular safety and potential cytotoxic effects. In particular, it is known that the biological effects of wood vinegar can vary depending on the raw material from which it is produced and the concentration applied. Therefore, it

will be crucial to assess the effects of wood vinegar on cell viability and metabolic activity, as well as to establish its biosafety profile. In this study, after determining the physical and chemical properties of wood vinegar obtained from walnut shells, the aim was to determine the proliferation levels of skin fibroblast cells at specific concentrations. After diluting the wood vinegar obtained from walnut shells at a ratio of 1:1000, it was applied to skin fibroblast cells at concentrations of 1:2, 1:8, 1:32, 1:64, 1:128, and 1:500 after the cells reached a sufficient number. Walnut shell was exposed to fibroblast cells for 24, 48, and 72 hours, and at the end of the exposure periods, the time- and dose-dependent effects of the compounds on skin fibroblast cell proliferation were evaluated using the MTT [3-(4,5-dimethylthiazol-2-yl)-2,5-diphenyltetrazolium bromide] assay. The MTT data obtained showed that the 1:500 concentration of wood vinegar for 24 hours, the 1:128 concentration for 48 hours, and the 1:500 concentration for 72 hours caused statistically significant differences in fibroblast cell proliferation compared to the control group ($p < 0.05$). Furthermore, it was observed that proliferation was above 70% at all concentrations after 24, 48, and 72 hours of exposure, indicating that it increased the viability of fibroblasts.

Keywords: Wood Vinegar, Walnut Shell, MTT, Cell Viability, Proliferation

Presentation / Bildiri ID= 158

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-5801-4726

185

Etnobotanik Bilgiden Deneysel Modellemeye: Rubus Sanctus Kök Ekstresinin Miyokardiyal İskemi/reperfüzyon Hasarındaki Koruyucu Etkisi

Assoc. Prof. Dr. Aybeniz Yıldırım¹ , Researcher Zeynep Özdemir¹ , Prof.Dr. Engin Şahna²

¹Fırat Üniversitesi

²Dokuz Eylül Üniversitesi

Özet

İskemik kalp hastalığı, miyokardiyal oksijen arz-talep dengesizliği sonucu gelişen kardiyovasküler mortalitenin başlıca nedenidir. Kardiyak kan akışının azalması ile oluşan iskemik hasarı sınırlamak için gereken reperfüzyon sonucu iskemiye bağlı hasar şiddetlenerek miyokardiyal iskemi/reperfüzyon (I/R) hasarı oluşmaktadır. Mevcut tedavilere rağmen miyokardiyal I/R hasarı için yeni ajanlara ihtiyaç duyulmaktadır. Günümüzde tedavide kullanılan bitkisel ilaçlar geleneksel olarak kullanılan bitkilerden ilham alınarak ortaya çıkarılmıştır. Ülkemizde böğürtlen adıyla bilinen Rubus sanctus Schreb. Rosaceae familyasına ait çok yıllık bir bitkidir. Türkiye'nin farklı bölgelerinde yapılan etnobotanik çalışmalar sonucunda R. sanctus türünün kökleri kardiyovasküler hastalıklarda halk arasında kullanılmaktadır. Çalışmamızın amacı R. sanctus bitkisinin kök ekstresinin in vivo miyokardiyal I/R hasarındaki koruyuculuğunu belirlemektir. Çalışmada Sprague Dawley türü 34 adet erkek sıçan, sham, sham+R. sanctus, I/R ve I/R+R. sanctus olmak üzere dört gruba ayrıldı. Elazığ'da doğal olarak yetişen R. sanctus'un köklerinden maserasyon yöntemiyle sulu-etanol ekstraktları elde edildi. R. sanctus kök ekstresi serum fizyolojik içerisinde çözündürülerek 5 gün boyunca 100 mg/kg dozunda oral gavaj ile uygulandı. Miyokardiyal I/R prosedürü sol koroner artere 30 dakika iskemi ve 120 dakika reperfüzyon şeklinde oluşturuldu. Kalpler serum fizyolojik ile yıkandıktan sonra 12 saat -20 °C'de bekletildi. Dondurulmuş kalpler 2 mm kalınlığında kesitler halinde %1'lik trifenil tetrazolyum klorid (TTC) içeren fosfat tamponu içerisinde 37 °C'de 15–20 dakika inkübe edildi. Dijital olarak kaydedilen kesitlerdeki nekroz alanı ImageJ yazılımıyla hesaplandı. TTC sonuçlarına göre sham gruplarında nekroz saptanmadı. I/R grubunda nekroz oranı 33.6 ± 0.4 olarak belirlenirken I/R+R. sanctus kök ekstresi uygulanan grupta nekroz alanı 27.6 ± 0.3 olarak ölçüldü. Sonuç olarak, geleneksel tıpta kardiyovasküler hastalıklarda kullanımı bildirilen R. sanctus kök ekstresinin, deneysel miyokardiyal I/R modelinde nekroz alanını anlamlı düzeyde azalttığı gösterilmiştir. Bu bulgular, R. sanctus kök ekstresinin geleneksel ve tamamlayıcı tıp uygulamaları kapsamında miyokardiyal I/R hasarına karşı potansiyel bir koruyuculuğu olabileceğini düşündürmektedir.

Anahtar Kelimeler: Miyokardiyal İskemi/reperfüzyon, Rubus Sanctus, Nekroz Alanı

From Ethnobotanical Knowledge to Experimental Modeling: the Protective Effect of Rubus Sanctus Root Extract in Myocardial Ischemia/reperfusion Injury

Abstract

Ischemic heart disease is a leading cause of cardiovascular mortality resulting from an imbalance between myocardial oxygen supply and demand. Although reperfusion is required to limit ischemic

damage caused by reduced coronary blood flow, it paradoxically exacerbates tissue injury, leading to myocardial ischemia/reperfusion (I/R) injury. Despite advances in current therapies, effective agents to attenuate myocardial I/R injury remain limited. Herbal medicines used in modern therapy are frequently inspired by plants traditionally employed in folk medicine. *Rubus sanctus* Schreb., a perennial plant belonging to the Rosaceae family and known as blackberry in Türkiye, has been traditionally used for cardiovascular diseases according to ethnobotanical studies. This study aimed to evaluate the protective effect of *R. sanctus* root extract against in vivo myocardial I/R injury. Thirty-four male Sprague Dawley rats were randomly assigned to four groups: sham, sham + *R. sanctus*, I/R, and I/R + *R. sanctus*. Aqueous–ethanol extracts were obtained from the roots of *R. sanctus* by maceration and administered orally by gavage at a dose of 100 mg/kg for five consecutive days. Myocardial I/R injury was induced by occlusion of the left coronary artery for 30 minutes, followed by 120 minutes of reperfusion. Hearts were excised, frozen, and sectioned into 2 mm slices. Infarct size was evaluated using 1% triphenyl tetrazolium chloride (TTC) staining and quantified with ImageJ software. No necrosis was detected in the sham groups. The necrosis rate was $33.6 \pm 0.4\%$ in the I/R group, whereas treatment with *R. sanctus* root extract reduced the necrotic area to $27.6 \pm 0.3\%$. In conclusion, *R. sanctus* root extract exhibited a protective effect against experimental myocardial I/R injury, supporting its potential role as a complementary therapeutic agent based on traditional medicinal use.

Keywords: Myocardial Ischemia/reperfusion, *Rubus Sanctus*, Necrotic Area

Presentation / Bildiri ID= 125

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-5559-4745

187

From Mechanisms to Therapies: the Role of Experimental Models in Alzheimer's Disease

Ph.c. Canc. Furkan Kenar¹, Asst. Prof. Dr. Ümmühan Kandemir², Assoc. Prof. Dr. Nazlı Turan
Yücel³

¹Anadolu University, Institute of Graduate Education, Department of Pharmacology

²Bilecik Şeyh Edebali University, Faculty of Medicine, Department of Medical Pharmacology

³Anadolu University, Faculty of Pharmacy, Department of Pharmacology

*Corresponding author: FURKAN KENAR

Abstract

Alzheimer's disease (AD) is a neurodegenerative disease which is a common form of dementia characterized by memory loss, impaired cognitive function, and, in later stages, inability to perform daily activities. AD is associated with a progressive and permanent deterioration of cerebral structures and currently managed with palliative treatment options. In order to investigate the etiology of AD, a wide range of in vitro, in silico and in vivo experimental models have been developed in recent years. Animal models are used to mimic the structural brain changes, behavioral impairments, and pathophysiological processes of the disease. Based on the characteristic accumulation of amyloid plaques and neurofibrillary tangles in AD etiology, considerable attention is directed towards the amyloid- β and tau proteins. In the histopathology of AD, in addition to the formation of senile plaques and neurofibrillary tangles, prominent brain atrophy as well as synaptic and neuronal loss are observed. Neuroinflammation and oxidative stress further exacerbate these processes. Accordingly, various in vitro models (neural progenitor cells, induced pluripotent stem cells, cancer cell-lines, cerebral organoids) and in vivo models (such as amyloid- β induced, streptozotocin-induced, high fat diet-induced, transgenic animals) are employed to investigate the complex mechanisms involved. The limited efficacy of current pharmacological treatments highlights the necessity for the development of new therapeutic agents that exhibit greater efficacy and fewer adverse effects. In this context, the utilization of experimental models of AD is of critical importance in order to enhance our comprehension of the underlying pathogenesis and to explore new approaches for disease management. The present study provides a comprehensive comparative evaluation of existing Alzheimer's disease models, highlighting their strengths and limitations and emphasizing their relevance for understanding disease mechanisms and therapeutic development along with the current data.

Keywords: Alzheimer's Disease, Neurodegeneration, B-Amyloid Peptide, Tau Protein, Experimental Models

Presentation / Bildiri ID= 55

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0001-7514-4792

188

Phlomis Herba-Venti Subsp. Pungens (Willd.) Maire Ex Defilipps Bitkisinin Antioksidan Özelliklerinin, Enzim İnhibisyon Potansiyelinin ve Fitokimyasal Profilinin Değerlendirilmesi

Exp. Dr. Şeyma Ceylan¹, Assoc. Prof. Dr. Hasya Nazlı Gök¹

¹Gazi University

*Corresponding author: Şeyma CEYLAN

Özet

Phlomis herba-venti subsp. pungens (Willd.) Maire ex DeFilipps, Lamiaceae familyasına ait çok yıllık otsu bir bitkidir. Phlomis cinsi Avrasya ve Kuzey Afrika’da yaygın olup Türkiye’de de sıkça bulunur. Bu çalışmada, P. herba-venti subsp. pungens bitkisinden elde edilen %80 etanol ekstraktının olası antidiyabetik ve anti-obezite etkileri, α -amilaz, α -glukozidaz ve pankreatik lipaz enzim inhibisyon testleriyle araştırılmıştır. Ayrıca, bitkinin antioksidan etkisi, toplam antioksidan kapasite, DPPH, demir iyonu indirgeme gücü (FRAP) ve metal şelatlama yöntemleri kullanılarak değerlendirilmiştir. Bitkinin toplam fenolik ve flavonoid içeriği spektrofotometrik olarak hesaplanmıştır. Ekstraktın içerdiği fenolik asitler ve flavonoidler HPLC-DAD yöntemiyle analiz edilmiştir. Kantitatif analizler sonucunda ekstraktın 3.69 ± 0.004 mg/100 mg klorojenik asit, 0.10 ± 0.000 mg/100 mg rosmarinik asit ve 0.33 ± 0.001 mg/100 mg luteolin-7-O-glukozid içerdiği belirlenmiştir. Elde edilen veriler, ekstraktın DPPH radikali üzerinde belirgin bir antioksidan etki gösterdiğini ortaya koymuştur. Ayrıca ekstraktın en güçlü inhibitör aktivitesi α -glukozidaz enzimi üzerinde saptanmıştır ($IC_{50} = 173.4$ μ g/mL). 200 μ g/mL son konsantrasyonda ekstraktın α -amilaz inhibisyonu $\%8.64 \pm 0.14$, pankreatik lipaz inhibisyonu $\%28.13 \pm 6.82$ olarak ölçülmüştür. Bu bulgular doğrultusunda, bitkinin etanol ekstraktının in vivo modellerde antidiyabetik etkinliğinin değerlendirilmesi, gelecekteki çalışmalar için önerilmektedir.

Anahtar Kelimeler: Phlomis Herba-Venti Subsp. Pungens, Antidiyabetik, HPLC, Antioksidan

Evaluation of the Antioxidant Properties, Enzyme Inhibition Potential, and Phytochemical Profile of Phlomis Herba-Venti Subsp. Pungens (Willd.) Maire Ex Defilipps

Abstract

Phlomis herba-venti subsp. pungens (Willd.) Maire ex DeFilipps is a perennial herbaceous plant belonging to the Lamiaceae family. The Phlomis genus, which is widespread in Eurasia and North Africa, is commonly found in Turkey. This study investigated the potential antidiabetic and anti-obesity effects of an 80% ethanol extract of P. herba-venti subsp. pungens through α -amylase, α -glucosidase, and pancreatic lipase inhibition assays. Additionally, the plant's antioxidant effect was evaluated using total antioxidant capacity, DPPH, ferric iron ion reduction power (FRAP), and metal chelation methods. Spectrophotometric analysis was employed to quantify the total phenolic and flavonoid contents of the plant. The extract was subjected to HPLC-DAD analysis to identify its phenolic acids and flavonoid constituents. Quantitative analysis revealed that the extract contained 3.69 ± 0.004 mg/100 mg of chlorogenic acid, 0.10 ± 0.000 mg/100 mg of rosmarinic acid, and 0.33 ± 0.001 mg/100 mg of luteolin-

7-O-glucoside. The data obtained revealed that the extract exhibited a significant antioxidant effect against the DPPH radical. The extract exhibited its strongest inhibitory activity against the α -glucosidase enzyme ($IC_{50} = 173.4 \mu\text{g/mL}$). The inhibitory effects of the extract at $200 \mu\text{g/mL}$ were measured as $8.64 \pm 0.14\%$ for α -amylase and $28.13 \pm 6.82\%$ for pancreatic lipase. In light of these findings, evaluating the antidiabetic efficacy of the plant's ethanol extract in-vivo is recommended for future studies.

Keywords: Phlomis Herba-Venti Subsp. Pungens, Antidiabetic, HPLC, Antioxidant

Presentation / Bildiri ID= 126

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: <https://orcid.org/0009-0005-9732-8495>

190

Kabin Memurlarında Fiziksel Aktivite Düzeyi İle Depresyon, Stres ve Anksiyete Arasındaki İlişkinin İncelenmesi

Ma. St. Hazel Neziha Çakmak¹ , Prof. Dr. Mehmet Kılıç²

¹Selçuk Üniversitesi, Sağlık Bilimleri Enstitüsü

²Selçuk Üniversitesi, Spor Bilimleri Fakültesi

Özet

Bu çalışmanın amacı, sivil havacılık sektöründe görev yapan kabin memurlarının fiziksel aktivite düzeyleri ile depresyon, stres ve anksiyete düzeyleri arasındaki ilişkinin incelenmesidir. Yoğun çalışma temposu, düzensiz vardiya sistemi, uzun uçuş süreleri ve artan iş yükü nedeniyle kabin memurları hem fiziksel hem de psikolojik açıdan risk altında bulunan meslek grupları arasında yer almaktadır. Fiziksel aktivite, bireylerin ruh sağlığını koruyucu ve geliştirici etkileri nedeniyle bu olumsuzluklara karşı önemli bir faktör olarak değerlendirilmektedir. Araştırma, nicel araştırma yöntemlerinden ilişkisel tarama modeli kullanılarak gerçekleştirilmiştir. Çalışmanın örneklemini aktif olarak görev yapan 75 kabin memuru oluşturmuştur. Verilerin toplanmasında Kişisel Bilgi Formu, Fiziksel Aktivite Ölçeği-2 (FAÖ-2) ve Depresyon Anksiyete Stres Ölçeği-21 (DASS-21) kullanılmıştır. Ölçeklerin iç tutarlılığı Cronbach alfa katsayısı ile değerlendirilmiştir. Verilerin analizinde normallik varsayımı Shapiro-Wilk testi ile incelenmiş, verilerin normal dağılmaması nedeniyle Mann-Whitney U testi ve Spearman korelasyon analizi uygulanmıştır. Araştırma bulguları, kabin memurlarının fiziksel aktivite düzeyleri ile depresyon, stres ve anksiyete düzeyleri arasında anlamlı ilişkiler olduğunu göstermiştir. Fiziksel aktivite düzeyi arttıkça depresyon, stres ve anksiyete puanlarının azaldığı belirlenmiştir. Ayrıca yaş, cinsiyet, eğitim durumu ve meslekteki deneyim yılı gibi demografik değişkenlerin psikolojik değişkenler üzerinde etkili olduğu saptanmıştır. Sonuç olarak, fiziksel aktivitenin kabin memurlarının ruh sağlığını destekleyici önemli bir faktör olduğu görülmüştür. Elde edilen bulgular, sivil havacılık sektöründe çalışanların fiziksel aktiviteye katılımını artırmaya yönelik bireysel ve kurumsal düzenlemelerin gerekliliğini ortaya koymaktadır.

Anahtar Kelimeler: Fiziksel Aktivite, Kabin Memuru, Depresyon, Stres, Anksiyete

An Investigation of the Relationship Between Physical Activity Levels and Depression, Stress, and Anxiety Among Cabin Crew

Abstract

The aim of this study is to examine the relationship between physical activity levels and depression, stress, and anxiety levels among cabin crew working in the civil aviation sector. Due to intensive workload, irregular shift schedules, long flight hours, and increasing job demands, cabin crew are considered one of the occupational groups at risk in terms of both physical and psychological health. Physical activity is regarded as an important factor in protecting and improving mental health against these adverse conditions. This study was conducted using a quantitative research method with a correlational survey design. The sample consisted of 75 actively working cabin crew members. Data

were collected using the Personal Information Form, the Physical Activity Questionnaire-2 (PAQ-2), and the Depression Anxiety Stress Scale-21 (DASS-21). The internal consistency of the scales was evaluated using Cronbach's alpha coefficient. The normality of the data distribution was tested with the Shapiro-Wilk test. Since the data did not show normal distribution, the Mann-Whitney U test and Spearman correlation analysis were applied. The findings revealed significant relationships between physical activity levels and depression, stress, and anxiety levels among cabin crew. As physical activity levels increased, depression, stress, and anxiety scores decreased. In addition, demographic variables such as age, gender, education level, and years of professional experience were found to have an effect on psychological variables. In conclusion, physical activity was found to be an important factor supporting the mental health of cabin crew. The results indicate the necessity of individual and organizational interventions aimed at increasing participation in physical activity among employees in the civil aviation sector.

Keywords: Physical Activity, Cabin Crew, Depression, Stress, Anxiety

Presentation / Bildiri ID= 47

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: ORCID: 0000-0001-7134-8379

192

Duchenne Musküler Distrofide Fizyoterapi Araştırmalarının Bibliyometrik Analizi

Asst. Prof. Dr. Sedat Yiğit¹

¹Gaziantep Üniversitesi, Sağlık Bilimleri Fakültesi, Fizyoterapi ve Rehabilitasyon Bölümü, Gaziantep, Türkiye

*Corresponding author: Sedat YİĞİT

Özet

Amaç: Duchenne musküler distrofide (DMD) araştırma eğilimlerini, derinliğini ve odak noktalarını inceleyen analizler yetersizdir. Klinik uygulamalardaki ilerlemeleri, mevcut durumu, araştırma odak noktalarını belirlemek büyük önem taşımaktadır. Bu bibliyometrik analiz, Duchenne musküler distrofide fizyoterapi uygulamalarının araştırma eğilimlerini belirlemeyi amaçlamaktadır. **Gereç-Yöntem:** Bibliyometrik analiz için veriler Web of Science (WoS) Core Collection kullanılarak elde edildi. Analiz (((TS = "duchenne muscular dystrophy") AND (TS = "physiotherapy"))) OR ((TS = "duchenne muscular dystrophy") AND (TS = "physical therapy")) arama terimleri kullanılarak yapıldı. Araştırmaya araştırma makaleleri dahil edildi. Çalışmamızda WoS verileri kullanıldığı için etik onayına gerek duyulmadı. Analiz ve görselleştirme "VOSviewer" yazılımı kullanılarak elde edildi. **Bulgular:** WoS veri tabanında yapılan arama sonuçlarına göre, konu ile ilgili 1981-2025 yılları arasında toplam 162 adet araştırma makalesine ulaşıldı. En çok yayının yapıldığı 2024 yılı (17), yayınların en çok İngilizce (145) dilinde, en çok yayının yapıldığı ülke ABD (Amerika Birleşik Devletleri) (40) ve en çok yayın yapan yazarın Francesco Muntoni (8) olduğu görüldü. En çok atıf alan yazarın ise (955 atıf) "Eugenio Mercuri" olduğu belirlendi. En çok alıntılanan anahtar kelimenin ise "duchenne musküler dystrophy" ve "physiotherapy" olduğu görüldü. En çok yayına (9 yayın) sahip derginin ise "Neuromuscular Disorders" olduğu saptandı. İlgili yayınlar için ülkeler arası iş birliğine yönelik ortak yazar analizinde İngiltere yazarları en yüksek toplam bağlantı gücüne sahiptir. **Sonuç:** Progresif bir hastalık olan DMD'de fizyoterapi çalışmalarına yoğun ilgi gösterilmektedir. Fizyoterapi yaklaşımlarının geliştirilmesi için mevcut araştırma eğilimlerinin belirlenmesi oldukça önemlidir. Ayrıca bu analiz araştırmacılara bilgi sağlayarak DMD'ye ilişkin bakış açılarını geliştirmelerine yardımcı olabilir.

Anahtar Kelimeler: Duchenne Musküler Distrofi, Fizyoterapi, Bibliyometri

A Bibliometric Analysis of Physiotherapy Research On Duchenne Muscular Dystrophy

Abstract

Purpose: Existing analyses exploring research trends, depth, and focal areas in Duchenne muscular dystrophy (DMD) are limited. Identifying advancements in clinical practice, the current research landscape, and primary areas of focus is essential. This bibliometric study aims to examine research trends related to physiotherapy interventions in Duchenne muscular dystrophy. **Materials-Methods:** Data for the bibliometric analysis were obtained from the Web of Science (WoS) Core Collection. The search was conducted using the terms (((TS = "duchenne muscular dystrophy") AND (TS = "physiotherapy"))

OR ((TS = "duchenne muscular dystrophy") AND (TS = "physical therapy")))). Only research articles were included. Since the data were derived from the WoS database, ethical approval was not required. Data analysis and visualization were performed using the VOSviewer software. Results: A total of 162 research articles on the topic were published between 1981 and 2025. The year with the highest number of publications was 2024 (n = 17). Most of the articles were published in English (n = 145). The United States had the highest number of publications (n = 40), and the most prolific author was Francesco Muntoni (n = 8). The most cited author was Eugenio Mercuri, with a total of 955 citations. The most frequently occurring keywords were “Duchenne muscular dystrophy” and “physiotherapy”. The journal with the highest number of publications (n = 9) was Neuromuscular Disorders. In the co-authorship analysis examining international collaboration, authors from the England demonstrated the highest total link strength. Conclusion: There is a growing interest in physiotherapy research on Duchenne muscular dystrophy. Identifying current research trends is crucial for advancing physiotherapy approaches and improving patient outcomes. This bibliometric analysis may provide valuable insights for researchers, helping them broaden their perspectives on DMD-related studies.

Keywords: Duchenne Muscular Dystrophy, Physiotherapy, Bibliometrics

Presentation / Bildiri ID= 115

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-8762-9690

194

Multipl Sklerozlu Bireylerde Beden-Zihin Egzersizlerinin Yorgunluk, Denge ve Yaşam Kalitesi Üzerindeki Etkisi: Sistemik Derleme ve Meta-Analiz

Ph.D. Gözde Kaya Uçar¹, Ph.D. Tuba Kaya Benli², Assoc. Prof. Dr. Melih Zeren¹, Ph.D. Nilay Yürekdeler Şahin¹, Prof.Dr. Yeşim Bakar¹

¹İzmir Bakırçay Üniversitesi, Sağlık Bilimleri Fakültesi, Fizyoterapi ve Rehabilitasyon Bölümü, İzmir, Türkiye

²Bolu Abant İzzet Baysal Üniversitesi, Sağlık Bilimleri Fakültesi, Fizyoterapi ve Rehabilitasyon Bölümü, Bolu, Türkiye

Özet

Amaç: MS'li bireylerin rehabilitasyonunda giderek daha fazla kullanılan yoga ve pilates gibi beden-zihin egzersizleri (BZE'ler), iskelet kaslarında germe ve gevşeme, fiziksel koordinasyon eğitimi, solunum, hareket kontrolü ve dikkat düzenlemeyi içeren orta düzeyde aerobik egzersizlerdir. Bu çalışma, BZE'lerin MS'li bireylerde yorgunluk, denge ve sağlıkla ilgili yaşam kalitesi üzerindeki etkilerini araştırmayı amaçlamaktadır. Yöntem: Çalışmaların taranması, seçilmesi ve verilerin çıkarılması iki bağımsız değerlendirici tarafından gerçekleştirilmiştir. Elektronik taramalar 01.01.2000 ile 15.05.2021 tarihleri arasında Pubmed, Science Direct, Web of Science ve Ulakbim veri tabanlarında gerçekleştirilmiştir. Bu meta-analizde, etki büyüklüklerini Standartlaştırılmış Ortalama Fark (SMD) olarak bildiren meta-analiz için random etkiler modeli kullanılmıştır. Bulgular: Bu meta-analiz, toplam 791 katılımcıyla 19 randomize klinik çalışmayı içermektedir. BZE'ler, MS'li bireylerde yorgunluk (SMD: 0,14, %95 CI=-0,07, 0,34, I²=0%) ve denge (SMD: 0,51, %95 CI=0,00, 1,02, I²=73%) üzerinde fiziksel egzersizle benzer etkiler göstermiştir. BZE'ler, MS'li bireylerde yorgunluğu (SMD: 0,82, %95 CI=-1,23, -0,41, I²=71%) ve dengeyi (SMD: 1,36, %95 CI=0,39, 2,32, I²=88%) iyileştirmede egzersiz yapmamaya kıyasla daha etkilidir, ancak fiziksel (SMD: 0,04, %95 CI=-0,42, 0,34, I²=0%) veya mental sağlıkla ilişkili yaşam kalitesini (SMD: 0,04, %95 CI=-0,42, 0,34, I²=0%) iyileştirmede egzersiz yapmamaya kıyasla daha etkili değildir. Sonuç: Bu meta-analiz ile BZE'lerin MS'li bireylerde yorgunluk ve denge üzerinde fiziksel egzersizlerle benzer faydalar sağladığı ve egzersiz yapmaktan daha etkili olduğu sonucuna varılmıştır. BZE'lerin sağlıkla ilgili yaşam kalitesi üzerinde herhangi bir ek fayda sağlamadığı görülmektedir.

Anahtar Kelimeler: Denge; Egzersiz; Yorgunluk; Multipl Skleroz; Yaşam Kalitesi

Effect of Mind Body Exercises On Fatigue, Balance, and Quality of Life in People With Multiple Sclerosis: A Systematic Review and Meta-Analysis

Abstract

Objective: Mind-body exercises (MBEs) such as Yoga and Pilates, which are increasingly used in the rehabilitation in people with MS (pwMS), are moderate aerobic exercises that include stretching and relaxation in skeletal muscle, physical coordination training, breathing, movement control, and attention

regulation. This study aims to investigate the effects of MBEs on fatigue, balance, and health-related quality of life in pwMS. Methods: Search, selection, and data extraction from the studies were performed by two independent reviewers. Electronic searches were carried out between 01.01.2000 and 15.05.2021 in the following databases: Pubmed, Science Direct, Web of Science, and Ulakbim. The random effects model for meta-analysis, reporting effect sizes as Standardized Mean Difference (SMD) were used in this meta-analysis. Results: This meta-analysis included 19 randomized clinical trials with 791 participants in total. MBEs had similar effects on fatigue (SMD: 0.14, 95% CI=-0.07, 0.34, $I^2=0\%$) and balance (SMD: 0.51, 95% CI=0.00, 1.02, $I^2=73\%$) as physical exercise in pwMS. MBEs are more effective compared to no exercise for improving fatigue (SMD: 0.82, 95% CI = -1.23, -0.41, $I^2=71\%$) and balance (SMD: 1.36, 95% CI = 0.39, 2.32, $I^2=88\%$) but not physical (SMD: 0.04, 95% CI = -0.42, 0.34, $I^2=0\%$) or mental health-related quality of life (SMD: 0.04, 95% CI = -0.42, 0.34, $I^2=0\%$) in pwMS. Conclusions: This meta-analysis concluded that MBEs have similar benefits as physical exercises on fatigue and balance in pwMS and are more effective than no exercise. They do not appear to provide any additional benefits for health-related quality of life.

Keywords: Balance; Exercise; Fatigue; Multiple Sclerosis; Quality of Life

Presentation / Bildiri ID= 36

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000 0001 7541 7554

196

Plyometric Training Mechanics and Physiology in Football

Prof.Dr. Thomas Niznikowski¹ , Prof.Dr. Robert c. Schneider² , Prof.Dr. Dusan Mitic³ , Prof.Dr. Meriç Eraslan⁴ , Asst. Prof. Dr. Reza Behdar⁵ , Dr. Redha Taiar⁶

¹Józef Pilsudski University, Poland

² State University of New York, ABD

³Belgrade University, Serbia

⁴Akdeniz University, Türkiye

⁵Health Industry Research Center, West Tehran Branch, Islamic Azad University, Tehran, Iran

⁶University of Reims. France

*Corresponding author: Meriç ERASLAN

Abstract

Plyometric training is widely recognized as an essential component of modern football conditioning programs, aiming to enhance players' explosive power, acceleration, and agility. Rooted in the principles of the stretch-shortening cycle (SSC), plyometric exercises involve a rapid transition from eccentric (muscle lengthening) to concentric (muscle shortening) contractions, utilizing both mechanical and neuromuscular mechanisms to optimize force production in minimal time. Mechanically, the SSC allows for the temporary storage of elastic energy within the muscle–tendon complex during the eccentric phase, which is subsequently released during the concentric action to augment total force output. In football-specific movements—such as jumping for headers, changing direction, or initiating a sprint—this mechanism plays a crucial role in improving explosive lower-limb performance. The efficiency of this process depends on factors such as tendon stiffness, muscle fiber length, and intermuscular coordination. Research emphasizes that shorter ground contact times and appropriate intensity levels maximize the mechanical benefits of plyometric exercises for football players. From a physiological perspective, plyometric training enhances motor unit recruitment, neuromuscular synchronization, and reflex potentiation, particularly through adaptations in type II (fast-twitch) muscle fibers. These neural and muscular adaptations lead to improvements in sprint performance, vertical jump height, and reactive agility—key performance indicators in football. Furthermore, long-term plyometric training has been associated with increased rate of force development (RFD) and improved dynamic stability, reducing the risk of lower-limb injuries during high-intensity actions common in the sport. In conclusion, plyometric training represents a highly effective and scientifically grounded method to improve the biomechanical and physiological performance capacities of football players. However, optimal outcomes depend on individualized load management, exercise selection, and sufficient recovery. Therefore, integrating plyometric protocols within football-specific training cycles requires a systematic and multidisciplinary approach involving strength, conditioning, and sport science professionals.

Keywords: Plyometric Training, Stretch-Shortening Cycle, Football Performance, Neuromuscular Adaptation, Explosive Strength

Presentation / Bildiri ID= 56

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0005-3719-6881

197

Sınıflandırma Süreci: Türk Para-Aletler Bu Deneyimi Nasıl Yorumluyor?

Dr. Tuğba Kulle¹ , Researcher Sercan Yıllı² , Prof.Dr. Kamil Yazıcıoğlu³

¹Fatih Sultan Mehmet Eğitim ve Araştırma Hastanesi

²Hacettepe Üniversitesi

³Türkiye Milli Paralimpik Komitesi

Özet

Arka Plan: Engelli sporlarında sınıflandırmanın amacı, paralimpik sporcular için adil bir rekabet ortamı sağlamaktır. Uluslararası Paralimpik Komitesi (IPC) Kuralları, uygun engelleri, asgari engel kriterlerini ve her paralimpik spor için sınıflandırma süreci kurallarını ve kriterlerini belirler. Sporcuların geri bildirimleri, sınıflandırma sürecinin ilerlemesi için çok önemlidir. Amaç: Türk para-sporcuların ulusal ve uluslararası sınıflandırma süreçlerini nasıl değerlendirdiklerini araştırmak. Yöntem: Bu kesitsel gözlemsel çalışmaya 42 para-sporcu dahil edildi. Tüm sporcular, Şubat 2025 ile Ağustos 2025 tarihleri arasında Google Form aracılığıyla dağıtılan çevrimiçi bir anketi doldurdu. Anket, ulusal ve uluslararası sınıflandırma süreçlerini değerlendirmek için 32 sorudan oluşmaktadır. Katılımcıların yaş, cinsiyet, tıbbi tanısı, para-spor branşı, bu spor dalındaki sınıfı, bu spora katılım yılı ve ulusal ve uluslararası sınıflandırma süreçleri sorgulandı. Etik kurul onayı ve bilgilendirilmiş onam alındı. Bulgular: 42 para-sporcunun %57,1'i kadındı. Yaş ortalamaları $33,45 \pm 9,17$ idi ve %61,9'u 30 yaş üstüydü. En yüksek katılım oranı %23,8 ile para masa tenisi sporcularındaydı. Sporcuların %90,5'inin sınıflandırma sürecinde kendilerine eşlik eden birileri olduğu ve %78,6'sının süreç hakkında önceden bilgilendirildiği görüldü. Sporcuların büyük çoğunluğu (%61,9) Türkiye'deki sınıflandırma sürecinin adil bir şekilde yürütüldüğüne inanırken, %71,4'ü mevcut sınıflarının doğru olduğuna inanıyordu. Sporcuların ulusal ve uluslararası sınıflandırma süreçlerindeki genel değerlendirme puanı sırasıyla 5 üzerinden $3,98 \pm 1,14$ ve $4,13 \pm 0,98$ idi. Uluslararası sınıflandırma verilerine göre sporcuların %92,9'u sürece katılırken, %69,2'si ulusal ve uluslararası sınıflarının aynı olduğunu belirtti. Sonuç: Bu araştırma, ulusal sınıflandırma sürecinin uluslararası sınıflandırma sürecine kıyasla iyileştirilebileceğini ortaya koymuştur. Nitelikli sınıflandırıcılar yetiştirmek ve sınıflandırma öncesinde sporculara uygun rehberlik sağlamak, bu yönde atılacak ilk adımlar gibi görünmektedir.

Anahtar Kelimeler: Sınıflandırma, Engelli Sporları, Para-Sporcular, Para-Spor, Paralimpik

Classification Process: How Do Turkish Para-Athletes Interpret the Experience'

Abstract

Background: The purpose of classification is to ensure a fair competitive environment for para-athletes. International Paralympic Committee (IPC) Code specifies eligible impairments, minimum impairment criteria and rules of classification process and criteria for each para-sport. Athletes' feedback is crucial to the progress of the classification process. Aim: To investigate how Turkish para-athletes rated their national and international classification processes. Methods: 42 para-athletes were enrolled in this cross-sectional observational study. All athletes completed an online questionnaire distributed via Google Form between February 2025 and August 2025. The survey consists of 32 questions to assess

both national and international classification processes. Age, gender, medical diagnosis, his/her para-sport, his/her class, years of participation in this sport, and information about national and international classification processes were questioned. Ethics committee approval and informed consent were obtained. Results: Out of 42 para-athletes, 57.1% were female. Mean age was 33.45 ± 9.17 and 61.9% were over 30 years old. The highest participation rate was among para table tennis athletes with 23.8%. It showed that 90.5% of athletes had someone accompany them during the classification process, and 78.6% were informed about the process beforehand. Most of the athletes (61.9%) believe the classification process in Türkiye was conducted fairly, and 71.4% believed their current class was accurate. The overall evaluation score of the athletes in the national and international classification processes was 3.98 ± 1.14 and 4.13 ± 0.98 out of 5, respectively. International classification data revealed that 92.9% of athletes participated in the process, and 69.2% stated that their national and international classes were the same. Conclusion: This survey revealed that national classification process could be improved compared to the international classification process. Training qualified classifiers and providing appropriate guidance to athletes prior to classification seem to be the first steps in this direction.

Keywords: Classification, Disability Sports, Para-Athletes, Para-Sport, Paralympics

Presentation / Bildiri ID= 121

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-5211-9263

199

Prenatal Diagnosis of Double Aortic Arch Associated With 22q11.2 Deletion: A Case Report

Dr. Gülay Balkaş¹

¹Ankara Etlik City Hospital

Özet

Amaç: Fetal çift aort arkı (double aortic arch, DAA), doğum sonrası dönemde trakeoözofageal kompresyona yol açabilen nadir bir konjenital vasküler halka anomalisidir. Prenatal dönemde tanımlanması, perinatal planlama, aile danışmanlığı ve zamanında postnatal yönetim açısından kritik öneme sahiptir. Bu olgu sunumunun amacı, DAA tanısı alan bir fetüste prenatal ultrasonografik bulguları, eşlik eden anomalileri ve perinatal yaklaşıma ilişkin hususları tanımlamaktır. **Olgu Sunumu:** Yirmi üç yaşında, gravida 2, para 1 olan gebe kadın, rutin ikinci trimester ultrasonografisinde şüpheli anormal vasküler çıkış saptanması üzerine gebeliğin 22 hafta 5. gününde kliniğimize yönlendirilmiştir. Fetal ekokardiyografide, asendan aortanın sağ ve sol arklar şeklinde bifurkasyonu ile trakeayı çevreleyen tam O-şekilli bir vasküler halka ve duktus arteriozusun oluşturduğu karakteristik “dokuz figürü” konfigürasyonu izlenmiştir. Ek bulgular arasında ventriküler septal defekt ve timus hipoplazisi yer almaktaydı. Yapılan kordosentez sonrası konvansiyonel karyotipleme ve kromozomal mikrodizi analizi ile 22q11.2 mikrolelesyonu (DiGeorge sendromu) saptanmıştır. Multidisipliner danışmanlık sonrasında aile gebeliğin sonlandırılmasını kabul etmemiş ve planlı, uzmanlaşmış perinatal yönetim eşliğinde gebeliğin sürdürülmesine karar verilmiştir. **Sonuç:** DAA, nadir görülmekle birlikte klinik açıdan anlamlı bir vasküler halka anomalisi olup, özellikle üç damar-trakea (3VT) kesiti kullanılarak prenatal dönemde güvenilir biçimde tanımlanabilmektedir. Erken tanı, multidisipliner danışmanlığı, uygun perinatal planlamayı ve zamanında postnatal müdahaleyi mümkün kılar. DiGeorge sendromu gibi eşlik eden yapısal veya kromozomal anomalilerin varlığı, kapsamlı fetal değerlendirmenin ve hedefe yönelik genetik testlerin önemini vurgulamaktadır. İzole DAA olguları uygun postnatal tedavi ile genellikle mükemmel prognoza sahipken, ek anomalilerin bulunduğu durumlarda bireyselleştirilmiş bakım ve uzun dönem izlem gereklidir.

Anahtar Kelimeler: Cordocentesis, DiGeorge Syndrome , Fetal Double Aortic Arch, Prenatal Fetal Echocardiography, Vascular Ring

Prenatal Diagnosis of Double Aortic Arch Associated With 22q11.2 Deletion: A Case Report

Abstract

Objective: Fetal double aortic arch (DAA) is a rare congenital vascular ring anomaly with potential postnatal tracheoesophageal compression. Prenatal identification is crucial for perinatal planning, counseling, and timely postnatal management. This report aims to describe the prenatal sonographic features, associated anomalies, and perinatal considerations in a fetus diagnosed with DAA. **Case Report:** A 23-year-old gravida 2, para 1 woman was referred at 22+5 weeks' gestation due to suspected anomalous vascular outflow detected on routine second-trimester ultrasonography. Fetal echocardiography demonstrated bifurcation of the ascending aorta into right- and left-sided arches,

forming a complete O-shaped vascular ring encircling the trachea, with the ductus arteriosus creating a characteristic figure-of-nine configuration. Additional findings included a ventricular septal defect and thymic hypoplasia. Cordocentesis with conventional karyotyping and chromosomal microarray analysis identified a 22q11.2 microdeletion (DiGeorge syndrome). Following multidisciplinary counseling, the family elected to continue the pregnancy with planned specialized perinatal management. Conclusion: DAA is a rare yet clinically significant vascular ring anomaly that can be reliably detected via prenatally, particularly using the three-vessel–trachea (3VT) view. Early diagnosis facilitates multidisciplinary counseling, perinatal planning, and timely postnatal intervention. The presence of associated structural or chromosomal anomalies, such as DiGeorge syndrome, underscores the importance of comprehensive fetal evaluation and targeted genetic testing. Isolated DAA generally carries an excellent prognosis with appropriate postnatal management, whereas cases with additional anomalies require individualized care and long-term follow-up.

Keywords: Cordocentesis, DiGeorge Syndrome, Fetal Double Aortic Arch, Prenatal Fetal Echocardiography, Vascular Ring

Presentation / Bildiri ID= 128

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-5211-9263

201

Prenatal Ultrasonographic Features and Perinatal Outcomes of Fetal Meconium Peritonitis: A Seven-Case Series

Dr. Gülay Balkaş¹

¹Ankara Training and Research Hospital

*Corresponding author: Gülay Balkaş

Özet

Amaç: Fetal mekonyum peritoniti (FMP), intestinal perforasyon ve bunu takiben mekonyumun peritoneal boşluğa sızması sonucu gelişen, nadir görülen intrauterin inflamatuvar bir durumdur. Prenatal görüntüleme ve neonatal bakım alanındaki gelişmelere rağmen, FMP'nin etiyopatogenezi, prognostik belirteçleri ve optimal yönetim stratejileri halen tam olarak aydınlatılamamıştır. Çalışmanın amacı, prenatal dönemde FMP tanısı alan yedi fetüsün ultrasonografik özelliklerini ve perinatal sonuçlarını tanımlayarak, bu nadir ancak klinik açıdan önemli tabloya ilişkin ek klinik kanıt sunmaktır. **Yöntemler:** Bu olgu serisi, rutin obstetrik ultrasonografik değerlendirmeler sırasında prenatal FMP tanısı konulan yedi fetüsü kapsamaktadır. Prenatal ultrasonografide saptanan intraperitoneal kalsifikasyonlar, asit, barsak dilatasyonu, psödokist oluşumu ve polihidramnios gibi bulgular sistematik olarak kaydedilmiş ve sınıflandırılmıştır. Anneye ait demografik özellikler, tanı ve doğum sırasındaki gebelik haftası, neonatal sonuçlar ve postnatal cerrahi bulgular değerlendirilmiştir. Prenatal sonografik özellikler ile neonatal sonuçlar arasındaki olası ilişkiler tanımlayıcı olarak incelenmiştir. **Bulgular:** Ortalama anne yaşı $27,8 \pm 6,4$ yıl olarak saptanmıştır. FMP tanısı ortalama $30,3 \pm 4,8$ gebelik haftasında konulmuş olup, doğum ortalama $36,1 \pm 3,1$ gebelik haftasında gerçekleşmiştir. Tüm yenidoğanlar (beş erkek, iki kız) sezaryen ile doğurtulmuş olup, ortalama doğum ağırlığı $2675,6 \pm 608,5$ gramdır. Prenatal ultrasonografik bulgular arasında intraperitoneal kalsifikasyonlar (%100) ve intraabdominal psödokistler (%100) en sık izlenen bulgular olup, bunu fetal asit (%85,7), polihidramnios (%57,1) ve perikardiyal efüzyonun eşlik ettiği fetal ödem (%14,3) izlemiştir. Tüm olgularda TORCH taraması negatif bulunmuş, üç olguda yapılan amniyosentezde patojenik varyant saptanmamıştır. Beş yenidoğanda (%71,4) postnatal cerrahi girişim gerekmiş olup, cerrahi sırasında konjenital volvulus (n = 4) veya jejunum atrezi (n = 1) tanısı doğrulanmıştır. Kalan olgular konservatif olarak izlenmiş ve olumlu klinik seyir göstermiştir. **Sonuç:** FMP, heterojen etiyolojilere ve değişken prenatal görüntüleme bulgularına sahip, nadir ancak klinik açıdan önemli bir fetal patolojidir. Yüksek çözünürlüklü ultrasonografi, prenatal tanı, risk sınıflaması ve perinatal planlama açısından temel bir rol oynamaktadır; ancak sonografik bulguların şiddeti her zaman postnatal klinik sonuçları öngörememektedir. Çoğu olguda cerrahi olarak doğrulanan konjenital intestinal obstrüksiyon ile FMP arasındaki güçlü ilişki, erken neonatal cerrahi değerlendirme ve multidisipliner perinatal yönetimin önemini vurgulamaktadır.

Anahtar Kelimeler: Congenital Obstruction, Fetal Meconium Peritonitis, İntestinal Perforation, Perinatal Outcome, Prenatal Ultrasonography

Prenatal Ultrasonographic Features and Perinatal Outcomes of Fetal Meconium Peritonitis: A Seven-Case Series

Abstract

202

Aim: Fetal meconium peritonitis (FMP) is an uncommon intrauterine inflammatory condition resulting from intestinal perforation and subsequent leakage of meconium into the peritoneal cavity. Despite advances in prenatal imaging and neonatal care, etiopathogenesis, prognostic indicators, and optimal management strategies remain incompletely defined. This study aimed to describe the prenatal ultrasonographic characteristics and perinatal outcomes of seven fetuses diagnosed with FMP, thereby contributing additional clinical evidence to this rare but clinically significant disorder. **Methods:** This case series included seven fetuses with prenatally diagnosed FMP identified during routine ultrasonographic examinations. Prenatal ultrasonographic findings, including intraperitoneal calcifications, ascites, bowel dilatation, pseudocyst formation, and polyhydramnios, were recorded and classified. Maternal demographic characteristics, gestational age at diagnosis and delivery, neonatal outcomes, and postnatal surgical findings were reviewed. **Results:** The mean maternal age was 27.8 ± 6.4 years. FMP was diagnosed at a mean gestational age of 30.3 ± 4.8 weeks, with delivery occurring at a mean of 36.1 ± 3.1 weeks. All neonates (five males, two females) had a mean birth weight of 2675.6 ± 608.5 g and were delivered by cesarean section. Ultrasonographic findings included intraperitoneal calcifications (100%) and intra-abdominal pseudocysts (100%), followed by fetal ascites (85.7%), polyhydramnios (57.1%), and fetal edema with pericardial effusion (14.3%). TORCH screening yielded negative results in all cases, and amniocentesis performed in three cases identified no pathogenic variants. Five neonates (71.4%) required postnatal surgical intervention, confirming congenital volvulus ($n = 4$) or jejunal atresia ($n = 1$), while the remaining cases were managed conservatively with favorable outcomes. **Conclusion:** FMP remains a rare but clinically important fetal condition with heterogeneous etiologies and variable prenatal imaging features. High-resolution ultrasonography plays a pivotal role in prenatal diagnosis, risk stratification, and perinatal planning, although the severity of sonographic findings does not consistently predict postnatal outcomes. The strong association between FMP and congenital intestinal obstruction, confirmed surgically in most cases, highlights the importance of early neonatal surgical evaluation and multidisciplinary perinatal management.

Keywords: Congenital Obstruction, Fetal Meconium Peritonitis, Intestinal Perforation, Perinatal Outcome, Prenatal Ultrasonography

Presentation / Bildiri ID= 147

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0006-7838-558X

203

Yatak Başında Kişiselleştirilmiş Peep Optimizasyonu İle Sürücü Basıncı ve Rekrütment-İnflasyon Oranı Arasındaki İlişki

Dr. Mert Yetgin¹ , Dr. Hale Yetgin² , Prof.Dr. Hülya Sungurtekin²

¹Denizli Servergazi Devlet Hastanesi

²Pamukkale Üniversitesi Tıp Fakültesi

*Corresponding author: hale yetgin

Özet

Pozitif ekspiratuar basınç (PEEP) titrasyonu, mekanik ventilasyon uygulanan hastalarda akciğer mekaniği ve fizyolojisini korumak için çok önemlidir. Ekspiratuar akciğer hacmi (EELV) ve kompliyans bu amaçla kullanılabilir. Bu parametrelere dayanarak, akciğerin rekrutabilitesini tahmin etmek için rekrutasyon/inflasyon oranı (R/I) kullanılmaktadır. Mekanik ventilasyon desteği alan hastalarda uygun PEEP seçimi için iki ardışık PEEP seviyesinde sürüş basıncı ile Rekrutman/İnflasyon oranı arasındaki ilişkiyi araştırmayı amaçladık. Ekspiratuar akciğer hacmi (EELV) azalan PEEP denemesi sırasında ölçüldü (PEEP seviyeleri 20,15,10 ve 5 cmH₂O). Test edilen dört PEEP seviyesi arasında en düşük sürücü basıncı ile ilişkili PEEP seviyesi seçildi. Hastalar daha sonra 24 saat boyunca seçilen bu PEEP seviyesinde ventilasyon uygulandı. Ardından, toplanan veriler kullanılarak ardışık PEEP seviyeleri arasında R/I oranı hesaplandı. R/I oranı önceden tanımlanmış bir cut-off değerine eşit veya üzerindeyse, ardışık iki PEEP seviyesinden daha yüksek olanı potansiyel olarak rekrute edilebilir olarak kabul edildi. R/I oranı cut-off değerinin altındaysa, daha düşük PEEP seviyesi uygun kabul edildi. Son olarak, daha düşük sürücü basıncıyla ilişkili PEEP seviyesi (iki ardışık PEEP adımı arasında) ile R/I oranı cut-off değerine göre uygun kabul edilen PEEP seviyesi arasındaki ilişki incelendi. Arteriyel kısmi oksijen basıncı ile inspiratuar oksijen fraksiyonu oranının (PaO₂/FiO₂) en yüksek değeri 20 cmH₂O PEEP seviyesinde ölçüldü. EELV'nin yüksek rekrütörler (Grup C ve Grup A) olarak sınıflandırılan hastalarda daha yüksek olduğu bulundu (P=0,033). PaO₂/FiO₂ oranı da yüksek rekrütör Grup C'de daha yüksekti (P=0,008). Çalışmamızda, uygun PEEP seçimi için sürücü basıncı ile R/I oranı arasındaki ilişki belirlenmiştir. Sürücü basıncı ile optimize edilen PEEP seçimi ile R/I oranı ile optimize edilen PEEP seçimi arasındaki uyum, çalışmamızda istatistiksel olarak anlamlı bulunmamıştır. Klinik uygulamada R/I oranının tek başına kullanımını destekleyecek yeterli ve sağlam kanıtlar henüz oluşturulmamıştır. Bu amaçla daha fazla çalışma yapılması gerekmektedir.

Anahtar Kelimeler: Mekanik Ventilator; Fonksiyonel Rezidüel Kapasite; Peep; Rekrutman; Yoğun Bakım Ünitesi.

Association Between Driving Pressure and Recruitment-To-Inflation Ratio in Personalized Peep Management At the Bedside

Abstract

Positive end-expiratory pressure (PEEP) titration is crucial for preserving lung mechanics in mechanically ventilated patients. End-expiratory lung volume (EELV) and compliance can be used for

this purpose. Based on these parameters, the Recruitment/Inflation ratio (R/I) has been used to estimate lung recruitability. We aimed to investigate the relationship between driving pressure and the Recruitment/Inflation ratio at two consecutive PEEP levels for appropriate PEEP selection in patients receiving mechanical ventilation support. EELV was measured during a decremental PEEP trial (PEEP levels of 20,15,10 and 5 cmH₂O). The PEEP level associated with the lowest driving pressure among the four tested PEEP levels was selected. Patients were then ventilated at this selected PEEP level for 24 hours. Subsequently, using the collected data, the R/I ratio was calculated between consecutive PEEP levels. If the R/I ratio was equal or above a pre-defined cut-off value, the higher of the two consecutive PEEP levels was considered potentially recruiting. If the R/I ratio was below the cut-off value, the lower PEEP level was considered appropriate. Finally, the relationship between the PEEP level associated with the lower driving pressure and the PEEP level deemed appropriate based on the R/I ratio cut-off was examined. The highest value of the arterial partial pressure of oxygen to fraction of inspired oxygen ratio (PaO₂/FiO₂) was measured at the 20 cmH₂O PEEP level. EELV was found to be higher in patients classified as high recruiters (Step C and Step A) (P=0.033). The PaO₂/FiO₂ ratio was also higher in the high-recruiter Step C (P=0.008). The agreement between PEEP selection guided by driving pressure and PEEP selection guided by the R/I ratio did not reach statistical significance in our study. Further studies are needed for this purpose.

Keywords: Mechanical Ventilator; Functional Residual Capacity; Peep; Recruitment; Intensive Care Units.

Presentation / Bildiri ID= 142

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-7200-5255

205

Adölesan Bir Boksörde Tekrarlayan Omuz İnstabilitesine Neden Olan Bilateral Glenoid Displazisi: Olgu Sunumu

Dr. Muhammed Furkan Küçükşen¹

¹Konya Şehir Hastanesi Ortopedi ve Travmatoloji

*Corresponding author: Muhammed Furkan Küçükşen

Özet

Glenoid displazisi (glenoid hipoplazisi), posteroinferior glenoid rimde kemik eksikliği ile birlikte komşu eklem kıkırdağında hipertrofi ile karakterize, geniş bir gelişimsel anomali spektrumunu tanımlar. Bu spektrum, glenoid ve skapula boynunda osseöz hipoplazi, posterior labral hipertrofi ve glenohumeral eklem morfolojisinde değişiklikler gibi çeşitli radyolojik ve morfolojik bulguları içerebilir. Çoğu olgunun uzun süre asemptomatik seyretmesi nedeniyle, glenoid displazisinin gerçek prevalansının literatürde bildirilenin üzerinde olabileceği düşünülmektedir. Bununla birlikte, özellikle genç ve aktif bireylerde tekrarlayan mikrotravmaların etkisiyle omuz ağrısı, hareket kısıtlılığı ve instabilite gibi klinik bulgular ön plana çıkabilmektedir. Bu olgu sunumunda, aktif olarak boks yapan 16 yaşında erkek bir hastada bilateral glenoid displazisi zemininde gelişen tekrarlayan omuz instabilitesi klinik ve radyolojik bulgular eşliğinde değerlendirilmiştir. Hastanın öyküsünde, son iki yıl içerisinde her iki omzunda yılda 2–3 kez tekrarlayan çıkıklar mevcuttu. Fizik muayenede bilateral omuz instabilite testleri pozitif olup deltoid kas atrofi saptandı. Direkt radyograflerde glenoidlerin sığ ve hipoplastik yapıda olduğu izlenirken, manyetik rezonans görüntülemeye posterior glenoid yetersizliği, artmış glenoid retroversiyonu ve posterior labral yırtık tespit edildi. Bilgisayarlı tomografi bulguları, posteroinferior glenoid rimde ossifikasyon yetersizliğini doğruladı. Hasta konservatif tedavi ile izlenmiş ve fizik tedavi–rehabilitasyon programı sonrasında ağrı düzeyinde ve eklem hareket açıklığında belirgin iyileşme sağlanmıştır. Bu olgu, glenoid displazisinin adölesan dönemde, özellikle temas sporlarıyla uğraşan bireylerde tekrarlayan omuz instabilitesi ile semptomatik hale gelebileceğini ve uygun seçilmiş olgularda konservatif tedavinin etkili bir tedavi seçeneği olabileceğini göstermektedir. Tekrarlayan omuz instabilitesi ile başvuran genç bireylerde, glenoid displazisi altta yatan nedenlerden biri olarak değerlendirilmelidir.

Anahtar Kelimeler: Glenoid Displazisi, Glenoid Hipoplazisi, Omuz İnstabilitesi, Adölesan

Bilateral Glenoid Dysplasia Causing Recurrent Shoulder Instability in An Adolescent Boxer: A Case Report

Abstract

Glenoid dysplasia (glenoid hypoplasia) represents a broad spectrum of developmental anomalies characterized by posteroinferior glenoid rim deficiency accompanied by hypertrophy of the adjacent articular cartilage. This spectrum may include osseous hypoplasia of the glenoid and scapular neck, posterior labral hypertrophy, and alterations in glenohumeral joint morphology. Because many cases remain asymptomatic for long periods, the true prevalence of glenoid dysplasia is believed to be higher

than previously reported. However, in young and physically active individuals, repetitive microtrauma may lead to the development of clinical symptoms such as shoulder pain, restricted range of motion, and instability. In this case report, we present a 16-year-old male competitive boxer with recurrent shoulder instability associated with bilateral glenoid dysplasia, evaluated through clinical and radiological findings. The patient had a history of recurrent shoulder dislocations involving both shoulders, occurring two to three times per year over the previous two years. Physical examination revealed positive bilateral instability tests and deltoid muscle atrophy. Plain radiographs demonstrated shallow and hypoplastic glenoids. Magnetic resonance imaging revealed posterior glenoid deficiency, increased glenoid retroversion, and an associated posterior labral tear. Computed tomography confirmed insufficient ossification of the posteroinferior glenoid rim. The patient was managed conservatively, and following a structured physical therapy and rehabilitation program, significant improvement in pain and shoulder range of motion was achieved. This case highlights that glenoid dysplasia may become symptomatic during adolescence, particularly in individuals engaged in contact sports such as boxing, and may present with recurrent shoulder instability. Moreover, it suggests that conservative management can be an effective treatment option in carefully selected patients. Glenoid dysplasia should therefore be considered among the potential underlying etiologies in young patients presenting with recurrent shoulder instability.

Keywords: Glenoid Dysplasia, Glenoid Hypoplasia, Shoulder Instability, Adolescent

Presentation / Bildiri ID= 90

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-6683-6201

207

Ağrısız Sünnet Yöntemlerinde Anestezinin Rolü

Dr. Kübra Kalkışım¹

¹Rize Eğitim ve Araştırma Hastanesi

Özet

Sünnet, dünya genelinde kültürel, dini ve tıbbi gerekçelerle en sık uygulanan cerrahi işlemlerden biridir. Modern tıpta sünnetin ağrısız yapılması temel bir zorunluluk hâline gelmiştir. Bu sunuda, literatür eşliğinde, lokal ve genel anestezi yöntemlerinin etkinliği, güvenilirliği, hasta yaşı ile ilişkisi ve klinik sonuçları üzerinde durulmuştur. Kandemir ve arkadaşlarının lokal–genel anestezi karşılaştırmalı çalışması ile Altaş ve arkadaşlarının Türkiye çapındaki anestezi uygulamalarını değerlendiren ulusal anket çalışması birlikte analiz edilmiştir. Mevcut kanıtlar, her iki anestezi yönteminin de güvenli olduğunu, erken yaşlarda lokal anestezinin daha pratik ve hızlı iyileşme sağladığını, ileri yaşlarda ise genel anestezinin psikolojik ve teknik açıdan daha avantajlı olduğunu göstermektedir.

Anahtar Kelimeler: Sünnet, Lokal Anestezi, Genel Anestezi

Presentation / Bildiri ID= 144

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-1860-0704

208

Akut Apandisitli Hastalarda NLR ve PNİ Değerinin Komplike Apandisit Öngörüsündeki Değeri

Dr. Şükrü Melih Bayazıtlı¹, Dr. Yasin Orhan Erkuş¹

¹Ankara Bilkent Şehir Hastanesi

*Corresponding author: Şükrü Melih Bayazıtlı

Özet

GİRİŞ Akut apandisit acil cerrahinin en sık nedenlerinden biridir. Tanıdaki güçlükler negatif apendektomiye ve gecikmiş tanıya bağlı komplike apandisit gelişimine yol açabilmektedir. İnflamatuvar ve nutrisyonel göstergelerin tanı ve komplikasyon öngörüsündeki rolü giderek önem kazanmaktadır. Bu çalışmada, akut apandisit ön tanısıyla opere edilen hastalarda nötrofil-lenfosit oranı (NLR) ve prognostik nutrisyonel indeksin (PNİ) negatif apendektomi, akut apandisit ve komplike apandisit ayrımındaki değerinin değerlendirilmesi amaçlandı. **MATERYAL VE METOT** Bu retrospektif çalışmaya akut apandisit şüphesiyle opere edilen 493 hasta dahil edildi. Hastalar histopatolojik sonuçlara göre negatif apendektomi, akut apandisit ve komplike apandisit olmak üzere üç gruba ayrıldı. Demografik veriler, ASA skoru, cerrahi teknik, yatış süresi ve laboratuvar parametreleri kaydedildi. NLR ve PNİ değerleri gruplar arasında karşılaştırıldı. $p<0,05$ istatistiksel olarak anlamlı kabul edildi. **BULGULAR** Hastaların yaş ortalaması $36,43\pm0,67$ yıl olup, kadın/erkek oranı 193/300 idi. Olguların %9,5'i negatif, %80,5'i akut ve %9,9'u komplike apandisit grubundaydı. Gruplar arasında yaş, cinsiyet, cerrahi teknik ve yatış süresi açısından anlamlı fark saptanmadı. ASA skorları açısından gruplar arasında anlamlı fark bulundu ($p=0,02$). NLR değerleri negatif, akut ve komplike gruplarda sırasıyla $7,5\pm8,69$, $7,51\pm5,64$ ve $10,93\pm7,11$ olup gruplar arasında anlamlı fark vardı ($p=0,01$). NLR, negatif-komplike ve akut-komplike gruplar arasında anlamlı derecede yüksekti ($p<0,01$). PNİ değerleri de gruplar arasında anlamlı farklılık gösterdi ($p=0,01$). **SONUÇ** NLR ve PNİ, akut apandisit olgularında özellikle komplike apandisit öngörülmesinde yararlı, kolay ulaşılabilir parametrelerdir ve klinik değerlendirmeye katkı sağlayabilir.

Anahtar Kelimeler: Nutcracker Sendromu

“predictive Value of Neutrophil-To-Lymphocyte Ratio and Prognostic Nutritional Index for Complicated Appendicitis in Patients With Acute Appendicitis

Abstract

Background Acute appendicitis is one of the most common causes of emergency surgery. Diagnostic difficulties may lead to negative appendectomy or delayed diagnosis, resulting in complicated appendicitis. In recent years, inflammatory and nutritional markers have gained importance in predicting disease severity. This study aimed to evaluate the role of the neutrophil-to-lymphocyte ratio (NLR) and the prognostic nutritional index (PNI) in distinguishing negative appendectomy, acute appendicitis, and complicated appendicitis. **Materials and Methods** This retrospective study included 493 patients who underwent surgery with a prediagnosis of acute appendicitis. Patients were divided into three groups based on histopathological findings: negative appendectomy, acute appendicitis, and complicated

appendicitis. Demographic data, ASA scores, surgical technique, length of hospital stay, and laboratory parameters were recorded. NLR and PNI values were compared among the groups. A p value <0.05 was considered statistically significant. Results The mean age of the patients was 36.43 ± 0.67 years, and the female-to-male ratio was 193/300. Of the patients, 9.5% were in the negative appendectomy group, 80.5% in the acute appendicitis group, and 9.9% in the complicated appendicitis group. There were no significant differences among the groups in terms of age, sex, surgical technique, or length of hospital stay. ASA scores differed significantly between the groups ($p=0.02$). Mean NLR values were 7.5 ± 8.69 , 7.51 ± 5.64 , and 10.93 ± 7.11 in the negative, acute, and complicated groups, respectively, showing a significant difference ($p=0.01$). NLR was significantly higher in the complicated appendicitis group compared with the negative and acute groups ($p<0.01$). PNI values also showed a significant difference among the groups ($p=0.01$). Conclusion NLR and PNI are simple and accessible parameters that may be useful in predicting complicated appendicitis and supporting clinical decision-making in patients with suspected acute appendicitis.

Keywords: Appendicitis, General Surgery

Presentation / Bildiri ID= 167

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-8332-2205

210

Alport Sendromlu Olguda Oftalmik Değerlendirme

Assoc. Prof. Dr. Sibel İnan¹ , Prof.Dr. Ümit İnan²

¹Serbest Hekim

²Batıgöz Cerrahi Merkezi

Özet

Amaç: Bir Alport sendromu vakasında göz bulgularını bildirilmesi amaçlanmıştır. **Hasta ve Yöntemler:** Uzun süredir işitme kaybı olan ve yakın zamanda böbrek nakli geçiren 41 yaşında erkek hasta, görme bozukluğu ile başvurdu. Hasta, objektif ve sübjektif refraksiyon, Snellen görme keskinliği, biyomikroskop muayenesi, kornea topografisi, fundus muayenesi ve renkli fundus fotoğrafı, fundus otofloresans görüntüleme, optik koherens tomografi (OCT), OCT anjiyografi, speküler mikroskopi ve ön segment fotoğrafı ile değerlendirildi. **Sonuçlar:** Snellen düzeltilmemiş görme keskinliği sağ gözde 0,20 ve sol gözde 0,16 idi. Snellen en iyi düzeltilmiş görme keskinliği 0,50 (-4,50- 2,25 α 180) ve 0,40 (-5,5-2,75 α 180) idi. Kornea şeffaftı, kornea topografisi ve speküler mikroskopi normaldi. Her iki gözde de biyomikroskop muayenesinde anterior lentikonus saptandı. Fundus muayenesinde posterior kutupta hafif retina lekeleri görüldü. Optik koherens tomografisinde temporal makula alanında internal limitan membran defekti, iç retinada inceltme ve retina yüzey düzensizlikleri izlendi. Görme bozukluğu, lentikonusa bağlı düzensiz astigmat, hafif posterior subkapsüler katarakt ve temporal makula incelmeye bağlandı. Lentikonus görme bozukluğuna yol açmasına rağmen, katarakt ameliyatı sonrası erken dönemde maküler delik gelişimi bildirilmiş olması ve göreceli olarak kabul edilebilir en iyi düzeltilmiş görme keskinliği nedeniyle hastaya katarakt ameliyatı önerilmedi ve hasta yakın takipe alındı. **Sonuç:** Alport sendromunda izlenen oftalmik bulguların ve doğal seyrin farkında olunması, bu hastaların zamanında tanısı, uygun tedavisi ve takibi için önemlidir.

Anahtar Kelimeler: Alport Sendromu, Katarakt, lentikonus

Presentation / Bildiri ID= 60

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-5298-6674

211

Ameliyat Öncesi Kas Biyopsisi, Diyabetik Hastalarda Alt Ekstremitte Amputasyonunun Sonucunu Öngörebilir Mi? Prospektif Gözlemsel Çalışma

Assoc. Prof. Dr. İhsan Akan¹, Assoc. Prof. Dr. Tayfun Bacaksız¹, Dr. Mehmet Maden², Prof.Dr. Arzu Avcı³, Assoc. Prof. Dr. Mahmut Tuncez², Prof.Dr. Cemal Kazımoglu¹

¹İzmir Katip Çelebi Üniversitesi Ortopedi ve Travmatoloji Kliniği

²İzmir Atatürk Eğitim ve Araştırma Hastanesi Ortopedi ve Travmatoloji Kliniği

³İzmir Tınaztepe Üniversitesi Patoloji Kliniği

*Corresponding author: Mehmet MADEN

Özet

Arka plan: Diyabet hastalarında en uygun amputasyon seviyesinin belirlenmesi henüz tam olarak netleşmemiştir. Bu çalışmanın amacı, kas biyopsisinin diyabetik majör alt ekstremitte amputasyonu geçiren hastaların başarı oranına ilişkin öngörücü bilgiler sağlayıp sağlamadığını belirlemektir. Yöntemler: Diz altı amputasyon geçiren diyabetik hastalar arasında prospektif bir gözlem çalışması yapılmıştır. Büyük ekstremitte amputasyonu geçiren 62 hastadan ameliyat sırasında deri-deri altı ve kas biyopsi örnekleri alınmıştır. Ameliyat sonrası komplikasyonlara bağlı olarak, hastalar üç gruba ayrılmıştır: Grup 1, herhangi bir komplikasyon olmaksızın yeterli yara iyileşmesi olan hastalardan oluşmuştur; Grup 2, debridman gibi ek müdahaleler gerektiren uzun süreli yara iyileşmesi olan hastalardan oluşmuştur; Grup 3 ise daha proksimal bir seviyede yeniden amputasyon geçiren hastalardan oluşmuştur. Grupların biyopsi örnekleri, dejeneratif hücreler, enflamatuvar hücreler ve enfeksiyon varlığı açısından karşılaştırılmıştır. Sonuçlar: Apse oluşumu ve enfeksiyon varlığı açısından Grup 1 ile Grup 3 arasında anlamlı bir fark vardı ($p<001$). Grup 1 ve 3'ün karşılaştırılması, sırasıyla inflamatuvar hücre sayısı açısından önemli farklılıklar ortaya koymuştur ($p<001$). Histopatolojik hücresel değerlendirme için yapılan ROC analizinin sonuçlarına göre, kas örneklerinde inflamatuvar hücre oranı için %15 ve kas ve deri örneklerinde dejeneratif hücre oranı için %25 kesme değerleri belirlenmiştir. Sonuçlar: Kas biyopsisinde artmış dejeneratif hücre sayısı ve enfeksiyon varlığı, daha yüksek reoperasyon oranları ile ilişkilidir. Bu çalışma, majör uzuv amputasyonu geçiren hastalarda preoperatif kas biyopsisinin prediktif değeri olduğunu ortaya koymuştur.

Anahtar Kelimeler: Amputasyon, Alt Ekstremitte, Diabetes Mellitus, Kas Biyopsisi, Reoperasyon

Does Preoperative Muscle Biopsy Predict the Outcome of Lower Extremity Amputation in Diabetic Patients' a Prospective Observational Study

Abstract

Background: Determining the most appropriate level of amputation in patients with diabetes mellitus has not been well established. The purpose of this study is to determine whether muscle biopsy reveals predictive information about the success rate of patients undergoing diabetic major lower limb amputation. **Methods:** A prospective observational study was conducted among diabetic patients who underwent below-knee amputation. Skin-subcutaneous and muscle biopsy samples were obtained during

the operation from 62 patients who undergo major limb amputation. Depending on the complications after surgery, patients were assigned into three groups: Group 1 consisted of patients with adequate wound healing without any complications; Group 2 included patients with prolonged wound healing requiring additional interventions like debridement; and Group 3 consisted of patients who underwent reamputation at a more proximal level. Biopsy samples of the groups were compared regarding degenerative cells, inflammatory cells, and the presence of infection. Results: There was a significant difference between Groups 1 and 3 regarding the presence of abscess formation and infection ($p<001$). Comparison of Groups 1 and 3 revealed significant differences regarding inflammatory cell count, respectively ($p<001$). According to the results of the ROC analysis performed for histopathologic cellular evaluation, 15% for inflammatory cell ratio in muscle samples and 25% for degenerative cell ratio both in muscle and skin samples were determined as cut-off values. Conclusions: The presence of increased degenerative cell count and infection in muscle biopsy are associated with higher rates of reoperation. The present study revealed that preoperative muscle biopsy has predictive value in patients undergoing major limb amputation.

Keywords: Amputation, Lower Limb, Diabetes Mellitus, Muscle Biopsy, Re-Operation

Presentation / Bildiri ID= 87

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0003-3649-9926

213

Burun Tıkanıklığının Nadir Bir Nedeni: Dev Rinolitiazis

Dr. Ebru Özer Öztürk¹

¹MALATYA EĞİTİM VE ARAŞTIRMA HASTANESİ

Özet

Rinolitiazis, nazal pasaj içinde bulunan taş demektir. Herhangi bir yabancı cismin etrafında özellikle kalsiyum olmak üzere çeşitli minerallerin birikmesiyle oluşan bu yapı oldukça nadir görülür. Tanıda öncelikle anterior rinoskopi ve endoskopi eşliğinde nazal muayene ile nazal pasaj içindeki bu kitle tespit edilir. Bilgisayarlı tomografide radyopak görünümünün varlığı rinolit ön tanısını destekler ve çevre dokular ile ilişkisinin incelenmesi, cerrahi planının çizilmesi için önemlidir. Bu çalışmada 41 yaşında 10 yıldır burun tıkanıklığı şikayeti olan sağ nazal pasajda medikal tedavilere cevap vermeyen pürülan akıntısı olan hasta tartışıldı. Hastanın anterior rinoskopisinde ve rijit endoskopik muayenesinde sağ nazal pasajı koanaya kadar tamamen obstrükte eden kirli beyaz renkli kitle tespit edildi. Bilgisayarlı tomografide sağ nazal pasajı tamamen dolduran radyopak kitle tespit edildi. Genel anestezi altında endoskopik olarak rinolitinin tamamı çıkarıldı. Histopatoloji sonucu 8cc hacminde rinolitiazis olarak geldi. Hastada cerrahi sırasında ve postoperatif takiplerinde herhangi bir sorun yaşanmadı. Rinolitiazis oldukça nadir görülmesine rağmen tek taraflı burun tıkanıklığı ve medikal tedavi ile düzelmeyen pürülan akıntı durumlarında mutlaka akla gelmelidir.

Anahtar Kelimeler: Burun Tıkanıklığı, Endoskopik Nazal Cerrahi, Rinolitiazis.

A Rare Cause of Nasal Obstruction: Giant Rhinolithiasis

Abstract

Rhinolithiasis is the presence of a stone in the nasal passage. This rare condition occurs when various minerals, especially calcium, accumulate around a foreign body in the nasal passage. This mass in the nasal passage is first detected by anterior rhinoscopy and a nasal examination accompanied by endoscopy. A radiopaque appearance on computed tomography scans supports the preliminary diagnosis of a rhinolith, and examining its relationship with the surrounding tissues is important for planning surgery. This study discusses a 41-year-old patient with a 10-year history of nasal obstruction and purulent discharge from the right nasal passage that did not respond to medical treatment. Anterior rhinoscopy and rigid endoscopic examination revealed a dirty white mass obstructing the right nasal passage completely up to the choana. Computed tomography revealed a radiopaque mass that completely filled the right nasal passage. The entire rhinolith was removed endoscopically under general anaesthesia. The histopathology result was 8 cc volume rhinolithiasis. The patient did not experience any problems during surgery or the postoperative follow-up period. Although rhinolithiasis is quite rare,

it should definitely be considered in cases of unilateral nasal obstruction and purulent discharge that does not improve with medical treatment.

Keywords: Endoscopic Nasal Surgery, Nasal Obstruction, Rhinolithiasis.

Presentation / Bildiri ID= 26
Oral Presentation / Sözlü Sunum
ORCID ID: 0000-0003-2810-148X

215

Büyük Dil Modellerinde Vertigo

Exp. Dr. Zeynep İskender Emekli ¹

¹Malatya Eğitim ve Araştırma Hastanesi

Özet

GİRİŞ Vertigo, birinci basamak sağlık hizmetleri ve acil servislere, kulak burun boğaz ve nöroloji kliniklerine hastaların sık başvurduğu bir semptomdur. Toplumda sık görülen ve hastanın yaşam kalitesini oldukça etkileyen bir semptom olduğu için internet aramalarında çok sık kullanılmaktadır. Bu çalışmada son dönemlerde kullanımı çok popüler olan ChatGBT 5 ve Gemini dil modellerinin baş dönmesi 'ile ilgili verdiği bilgilerin okunabilirliği ve anlaşılabilirliği araştırılmıştır. **MATERYAL METOT** 6.10.2025 tarihinde ChatGBT 5 (2025) ve Gemini (2023) dil modellerine 'baş dönmem mevcut bu konuda ne önerirsin 'sorusu soruldu. Dil modellerinin yönlendirmesine göre ek sorulara yanıt verildi. Oluşturulan metin kaydedildi. Kaydedilen metin anlaşılabilirliği ve okunabilirliği Ateşman Okunabilirlik ölçeği ile değerlendirildi (3). Ayrıca bu dil modelleri tarafından verilen bilgiler en az 10 yıllık tecrübesi olan 2 Kulak Burun Boğaz hekimi tarafından tanı, tedavi, günlük yaşam tarzı ve prognoz açısından doğruluk, kapsamlık, pratiklik, güvenilirlik, açıklık ölçütleriyle 5 puanlık likert ölçeğine göre değerlendirildi. **BULGULAR** Yapılan çalışmada chat GBT ve Gemini dil modellerinin yanıtları değerlendirildi. Ateşman okunabilirlik indeksine göre okunabilirlik indeksi ve düzeyi hesaplandı. Gemini dil modelinde okunabilirlik indeksi 66.9, okunabilirlik düzeyi 9-10. sınıf, chat GBT dil modelinde ise okunabilirlik indeksi 80.4, okunabilirlik düzeyi 5-6. sınıf düzeyinde hesaplandı. Likert ölçeğine göre iki kulak burun boğaz hekimi tarafından yapılan değerlendirmede Gemini dil modelinde doğruluk 4, kapsamlık 4, açıklık 4 , pratiklik 3, güvenilirlik 3, ChatGBT ise doğruluk 4, kapsamlık 4, açıklık 4, pratiklik 4, güvenilirlik 4 puan olarak değerlendirildi. **SONUÇ** Yapay zeka üzerine yapılacak yeni çalışmalarda hem sağlık hizmetlerinin kalitesini artıracak hem de hastaların ve uzmanların yapay zeka teknolojilerine olan güvenini pekiştirecektir.

Anahtar Kelimeler: Vertigo, Chatgpt, Gemini

Vertigo in Large Language Models

Abstract

INTRODUCTION Vertigo is a symptom frequently presented to primary care services, emergency rooms, and ear, nose, and throat (ENT) and neurology clinics. Because it is a common symptom in society and significantly impacts patients' quality of life, it is frequently used in internet searches. This study investigated the readability and understandability of information about dizziness provided by the ChatGBT 5 and Gemini language models, which have become very popular recently. **MATERIAL AND METHODS** On November 6, 2025, the ChatGBT 5 (2025) and Gemini (2023) language models were asked the question, "I have dizziness. What do you recommend?" Additional questions were answered based on the language models' guidance. The generated text was recorded. The recorded text's understandability and readability were assessed using the Ateşman Readability Scale (3). In addition, the information provided by these language models was evaluated by two otolaryngologists with at least 10 years of experience using a 5-point Likert scale for accuracy, comprehensiveness, practicality,

reliability, and clarity in terms of diagnosis, treatment, daily lifestyle, and prognosis. **RESULTS** In this study, the responses of the chat GBT and Gemini language models were evaluated. The readability index and level were calculated according to the Ateşman readability index. The Gemini language model had a readability index of 66.9, representing a 9-10th grade readability level, while the chat GBT language model had a readability index of 80.4, representing a 5-6th grade readability level. The Gemini language model received a Likert scale rating of 4 for accuracy, comprehensiveness, clarity, 4 for practicality, and 3 for reliability. ChatGBT received a rating of 4 for accuracy, comprehensiveness, clarity, 4 for practicality, and 4 for reliability. **CONCLUSION** New studies on artificial intelligence will both improve the quality of healthcare and strengthen the trust of patients and professionals in artificial intelligence technologies.

Keywords: Vertigo, Chatgbt, Gemini

Presentation / Bildiri ID= 30

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-6779-6363

217

Cerrahi Stresin Gölgesinde Gizli Tehdit: Acil Olgularda SGLT2 İnhibitörüne Bağlı Öglisemik Ketoasidoz

Exp. Dr. Gamze Ertaş¹ , Exp.Dr Hamiyet Şenol Çakmak¹

¹samsun üniversitesi samsun eğitim araştırma hastanesi

Özet

Sodyum-glukoz kotransporter-2 (SGLT2) inhibitörleri, tip 2 diyabet tedavisinde kardiyovasküler ve renal faydaları nedeniyle giderek daha sık kullanılmaktadır. Ancak bu ilaçlar, nadir görülmekle birlikte, ciddi morbidite riski taşıyan öglisemik diyabetik ketoasidoz (öDKA) gelişimine yol açabilir. Klasik diyabetik ketoasidozdan farklı olarak normal veya hafif yüksek glukoz düzeyleriyle seyretmesi, özellikle perioperatif dönemde tanıyı güçleştirir. Bu sunumda, SGLT2 inhibitörü kullanan ve acil cerrahi sonrası öDKA gelişen üç olgu paylaşılmaktadır. Olgu 1: 63 yaşında kadın hasta, dapagliflozin kullanmakta iken akut apandisit nedeniyle acil apendektomiye alındı. Postoperatif erken dönemde taşipne ve metabolik asidoz gelişti. Glukoz düzeyi 138 mg/dL, idrarda keton (+++) bulundu. İntravenöz insülin ve glukoz içeren sıvı tedavisi sonrası 2. günde klinik iyileşme sağlandı. Olgu 2: 76 yaşında kadın hasta, dapagliflozin kullanmakta iken acil femur fraktürü operasyonu sonrası metabolik asidoz gelişti. İnsülin ve sıvı replasmanı ile 3. günde taburcu edildi. Olgu 3: 51 yaşında erkek hasta, empagliflozin kullanmakta iken apendektomi sonrası dirençli metabolik asidoz nedeniyle yoğun bakıma alındı. Normoglisemiye rağmen ketonüri pozitif bulundu. İnsülin ve hidrasyon tedavisiyle 3. günde klinik stabilizasyon sağlandı. Tüm olgularda acil cerrahiye bağlı stres, açlık süresi ve insülin dengesizliğinin öDKA'yı tetiklediği düşünüldü. Erken tanı ve uygun tedavi ile hiçbir hastada mortalite görülmedi. Sonuç olarak, SGLT2 inhibitörü kullanan ve acil cerrahi geçiren hastalarda öDKA riski mutlaka göz önünde bulundurulmalıdır. Perioperatif dönemde keton ölçümü, asit-baz dengesinin izlenmesi ve insülin replasmanının kesintisiz sürdürülmesi, tanı ve tedavi başarısı açısından kritik öneme sahiptir.

Anahtar Kelimeler: Sgl2 İnhibitörleri, Acil Cerrahi, Diabetik Ketoasidoz

Presentation / Bildiri ID= 118

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0001-7277-9154>

218

Delayed Diagnosis of Brachial Plexus Injury in a Polytraumatized Patient: A Case Report

Exp. Dr. Alper Kirilmaz¹

¹Konya Şehir Hastanesi

Özet

Politravmalı hastalarda brakiyal pleksus yaralanmaları, eşlik eden ciddi ortopedik ve kraniyal yaralanmalar nedeniyle gözden kaçabilir ve tanıda gecikme yaşanabilir. Bu olgu sunumunda, yüksek enerjili travma sonrası brakiyal pleksus hasarının geç fark edildiği bir hasta üzerinden tanı gecikmesine yol açan faktörlerin tartışılması amaçlanmıştır. Otuz altı yaşında erkek hasta motosiklet kazası sonrası acil servise getirildi; sağ femur shaft kırığı, sağ tibia Tip II açık kırığı, sol asetabulum kırığı, diz bağ yaralanması, oksipital–temporal kemik kırıkları ve subdural hematoma saptandı. Hasar kontrollü cerrahi yaklaşımı ile femur ve tibia eksternal fiksatorle stabilize edildi. Sağ antekubital bölgedeki kesi eksplorasyonunda damar ve sinir yaralanması saptanmadı. Definitif ortopedik cerrahiler sonrası serviste yapılan tekrar muayenelerde üst ekstremitede kalıcı motor ve duyu kaybı fark edildi. Brakiyal pleksus manyetik rezonans görüntülemesinde (MRI) C5–T1 düzeylerini içeren yaygın ödem ve kalınlaşma izlenerek brakiyal pleksus hasarı tanısı kondu ve tanı süreci yaklaşık iki haftada tamamlandı. Politravmalı hastalarda brakiyal pleksus yaralanmaları kolaylıkla atlanabilmekte olup, uzamış yoğun bakım yatışı, yaygın ağrı ve lokal kesi varlığı tanıyı geciktirebilmektedir. Bu nedenle, tüm ekstremiteleri kapsayan tekrarlayan ve sistematik fizik muayenenin tanı sürecinde büyük önem taşıdığı düşünülmektedir.

Anahtar Kelimeler: Polytrauma, Brachial Plexus İnjury, Delayed Diagnosis, Neurologic Deficit

Delayed Diagnosis of Brachial Plexus Injury in a Polytraumatized Patient: A Case Report

Abstract

In polytraumatized patients, brachial plexus injuries may be overlooked and diagnosis can be delayed due to accompanying severe orthopedic and cranial injuries. This case report aims to discuss the factors contributing to delayed diagnosis of brachial plexus injury through a patient in whom the injury was recognized late following high-energy trauma. A 36-year-old male patient was admitted to the emergency department after a motorcycle accident. He was diagnosed with a right femoral shaft fracture, right Gustilo–Anderson type II open tibial fracture, left acetabular fracture, knee ligament injury, occipital–temporal skull fractures, and subdural hematoma. A damage control surgical approach was adopted, and external fixation was applied to the femur and tibia. Exploration of the laceration in the right antecubital region revealed no vascular or nerve injury. Following definitive orthopedic surgeries, repeated examinations during ward follow-up revealed persistent motor and sensory deficits in the upper extremity. Magnetic resonance imaging (MRI) of the brachial plexus demonstrated diffuse edema and thickening involving the C5–T1 levels, leading to the diagnosis of brachial plexus injury. The diagnostic process was completed approximately two weeks after the trauma. In polytraumatized patients, brachial plexus injuries can be easily missed, and prolonged intensive care unit stay, widespread pain, and

associated local injuries may contribute to diagnostic delay. Therefore, repeated and systematic physical examination involving all extremities is of critical importance in the diagnostic process.

Keywords: Polytrauma, Brachial Plexus Injury, Delayed Diagnosis, Neurologic Deficit

Presentation / Bildiri ID= 6

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-2381-7457

220

Delayed Postoperative Hemorrhage Revealing Familial Congenital Hypofibrinogenemia After Total Abdominal Hysterectomy

Dr. Beyza Büyükgebiz Yeşil¹ , Dr. Güven Arslan²

¹Kahramanmaraş Devlet Hastanesi Anesteziyoloji ve Reanimasyon

²Kahramanmaraş Devlet Hastanesi Kadın Hastalıkları ve Doğum

*Corresponding author: Beyza Mehri Büyükgebiz Yeşil

Özet

Konjenital hipofibrinojenemi, genellikle fibrinojen genlerindeki heterozigot mutasyonlara bağlı ortaya çıkan kantitatif bir fibrinojen bozukluğu olup çoğu kez cerrahi gibi bir hemostatik stres oluşana kadar asemptomatik seyreder.¹ Bu olguda, daha önce tanı almamış, olası ailesel hipofibrinojenemisi olan bir kadında majör jinekolojik cerrahi sonrası gelişen gecikmiş postoperatif kanamanın anestezi yönetimini sunuyoruz. Uterin myomu olan 43 yaşındaki kadın hastaya, elektif total abdominal histerektomi planlandı. Eşlik eden hastalığı olmayan hastanın, laboratuvar değerleri normaldi, anormal kanama öyküsü yoktu ve 10 yıl önce geçirilmiş, sorunsuz seyreden bir sezaryen öyküsü mevcuttu. Genel anestezi altında yapılan cerrahi sorunsuz seyretti; hasta ekstübe edilerek stabil durumda servise devredildi. Postoperatif ilk saatler içinde hastada taşikardi gelişti, ardından hipotansiyon izlendi ve sıvı resüsitasyonuna başlandı. Yatakbaşı kan gazında hemoglobin 4,3 g/dL saptandı ve hasta noradrenalin infüzyonu altında acil olarak yeniden ameliyata alındı. Re-laparotomide batın içinde hematoma görüldü ancak belirgin bir cerrahi kanama odağı saptanmadı; cerrahi yüzeylerden yaygın sızıntı tarzında kanama izlendi. İntraoperatif olarak hastaya 5 ünite eritrosit süspansiyonu, 3 ünite taze donmuş plazma, 1 havuzlanmış trombosit ünitesi, 1 g traneksamik asit ve 1 g fibrinojen konsantresi verildi. İntraoperatif tetkiklerde fibrinojen 86 mg/dL olarak raporlandı. Postop PACU'ya alınan hastaya ek 2 g fibrinojen uygulanmasıyla düzey 156 mg/dL'ye yükseldi ve kanama durdu. Ayrıntılı öyküde, hastanın kızında konjenital hipofibrinojenemi bulunduğu ve yılda bir kez profilaktik fibrinojen uygulandığı öğrenildi. Gebelik döneminin fizyolojik hiperfibrinojenemi ile seyretmesi nedeniyle, hastanın daha önce geçirdiği sorunsuz sezaryen doğumun bu kalıtsal bozukluğu dışlamak için yeterli olmadığı değerlendirildi. Bu bağlamda, majör jinekolojik cerrahi sonrasında gelişen gecikmiş postoperatif kanama sırasında, daha önce tanı almamış olası ailesel bir hipofibrinojeneminin klinik olarak belirginleştiği olgunun anestezi yönetimini sunmaktayız. Olgumuz, majör cerrahi sonrası açıklanamayan, yaygın sızıntı tarzındaki kanamalarda fibrinojen düzeyinin mutlaka kontrol edilmesi ve ayrıntılı aile kanama öyküsünün sorgulanmasının önemini ortaya koymaktadır. ¹ Casini A, Moerloose P. Management of congenital quantitative fibrinogen disorders: a Delphi consensus. Haemophilia. 2016;22(6):898-905.

Anahtar Kelimeler: Konjenital Hipofibrinojenemi, Postoperatif Kanama, Total Abdominal Histerektomi, Hasta Kan Yönetimi

Delayed Postoperative Hemorrhage Revealing Familial Congenital Hypofibrinogenemia After Total Abdominal Hysterectomy

Abstract

221

Congenital hypofibrinogenemia is a quantitative fibrinogen disorder, usually due to heterozygous mutations in fibrinogen genes, and is often asymptomatic until a hemostatic challenge such as surgery¹. We present anesthesia management of delayed postoperative hemorrhage after major gynecologic surgery in a woman with previously unrecognized, likely familial hypofibrinogenemia. A 43-year-old woman with uterine fibroids was scheduled for elective total abdominal hysterectomy. She had no comorbidities, normal laboratory values, no history of abnormal bleeding, and had undergone an uneventful cesarean section 10 years earlier. Surgery under general anesthesia was uneventful, and she was extubated and transferred to the ward in stable condition. Within the first postoperative hours she developed tachycardia and later hypotension; point-of-care testing showed hemoglobin 4.3 g/dL, and she was urgently reoperated under norepinephrine support. Re-laparotomy revealed intra-abdominal hematoma but no discrete surgical bleeding point; instead, diffuse oozing from raw surfaces was noted. She received 5 units of packed red blood cells, 3 units of fresh frozen plasma, 1 pooled platelet unit, 1 g tranexamic acid, and 1 g fibrinogen concentrate. Intraoperative tests showed fibrinogen 86 mg/dL. In the PACU, an additional 2 g of fibrinogen increased the level to 156 mg/dL and the bleeding ceased. Detailed history revealed that her daughter has congenital hypofibrinogenemia requiring annual fibrinogen prophylaxis, supporting a familial defect. Importantly, the previous cesarean delivery is not sufficient to exclude congenital hypofibrinogenemia, because pregnancy is a state of physiologic hyperfibrinogenemia. We herein present perioperative anesthesia management of delayed postoperative hemorrhage in which an otherwise unrecognized, likely familial hypofibrinogenemia became clinically apparent. This case highlights that unexplained postoperative oozing after major surgery should prompt measurement of fibrinogen and inquiry about family history. 1- Casini A , Moerloose P Management of congenital quantitative fibrinogen disorders: a delphi consensus. *Haemophilia*. 2016;22(6):898-905.

Keywords: Congenital Hypofibrinogenemia, Postoperative Hemorrhage, Total Abdominal Hysterectomy, Patient Blood Management

Presentation / Bildiri ID= 31

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-6779-6363

222

Dev Vallecula Kisti Olan Hastada Zor Hava Yolu Yönetimi

Exp. Dr. Nevin Esra Gümüş¹ , Exp. Dr. Gamze Ertaş¹ , Exp. Dr. Müzeyyen Beldağlı¹

¹Samsun Üniversitesi Samsun Eğitim Araştırma Hastanesi

*Corresponding Author: Gamze Ertaş

Özet

Giriş: Zor entübasyon, özellikle anatomik zorluklar, travma veya acil durumlarda solunum yolunun güvenli bir şekilde sağlanmasında güçlük yaşanması halidir. Son yıllarda, zor entübasyon ve ventilasyon durumunu aşabilmek için birçok yenilikçi yöntem ve teknoloji geliştirilmiştir. Videolaringoskoplara, ucunda kamera bulunan ve görüntüyü bir ekrana yansıtan tıbbi cihazlardır. Geleneksel laringoskoplara kıyasla videolaringoskoplara daha geniş ve daha net bir görüş alanı oluşturur. Daha az invaziv bir yöntem olması ve daha iyi görüş sunmaları sayesinde doku travmasını ve havayolu komplikasyon riskini azaltarak daha güvenli entübasyona olanak tanır. Videolaringoskopi, özellikle zor laringoskopi durumlarında büyük avantajlar sunmaktadır. **Amaç:** Biz bu olgumuzda vallekulada kisti olan hastada videolaringoskopi eşliğinde entübasyon deneyimimizi sunmayı amaçladık. **Olgu:** Yutma esnasında takılma şikayetiyle KBB polikliniğine başvuran 65 yaşındaki erkek hastanın indirek laringoskopi muayenesinde vallekulada kist tespit edildi. Preoperatif ASA II olarak değerlendirilen hastanın Mallampati Skoru I, baş ve boyun hareketleri normaldi. İndirek laringoskopi muayenesinde ajite olan hastaya KBB hekimi ile görüşülerek kist eksizyonunun genel anestezi altında yapılmasına karar verildi. Rutin monitörizasyon işleminden sonra, preoksijenize edilen hastaya indüksiyonda 60 mg lidokain, 100 mcg fentanil, 200 mg propofol yapıldı. Maske ventilasyonunun rahat olması üzerine 60 mg rokuronyum uygulandı. Kiste temas etme riskine karşı videolaringoskop (Shenzhen Besdata Technology BD-MK) c-Mac 2 ile dili ekarte ettikten sonra kisti görülüp lateral kısımdan epiglot kaldırıldı. El göz koordinasyonunun tek kişi ile daha rahat sağlanacağı düşüncesiyle buji ile vokal kordlar arasından ilerlenip 6 nolu endotrakeal entübasyon tüpü ile hasta entübe edildi. Herhangi bir komplikasyon olmadı. **Tartışma:** Zor entübasyon, modern tıbbın önemli zorluklarından biridir. Ancak, yeni teknolojiler ve yöntemler sayesinde bu süreç daha güvenli ve etkili hale gelmiştir. **Sonuç:** Videolaringoskopi, fiberoptik bronkoskopi ve hibrid yöntemler gibi teknikler, özellikle zor vakalarda başarı şansını önemli ölçüde artırmaktadır. Bu yöntemler, hastanın anatomik yapısına ve klinik durumuna göre seçilmelidir.

Anahtar Kelimeler: Zor Entübasyon, Videolaringoskopi

Presentation / Bildiri ID= 161

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-5681-7421

223

Endoskopik Mukozal Rezeksiyon, Hangi Lezyona Ne Kadar Güvenli?

Dr. Ümit Özdemir¹

¹Ankara Etlik Şehir Hastanesi

*Corresponding author: Ümit Özdemir

Özet

Giriş: Gastrointestinal sistem mukozasından kaynaklanan polipoid lezyonlar malignitelerin öncülleri olarak kabul edilir. Poliplerin histokimyasal özelliklerini anlamak ve yüzeysel polipleri ortadan kaldırmak için çeşitli endoskopik yöntemler önerilmiştir. Endoskopik Mukozal Rezeksiyon(EMR) benign ve mukozal/submukozayı aşmamış malignitelerin enblok eksizyonu için kolay ve ulaşılabilir bir endoskopik yöntemdir. Bu çalışmada kliniğimizde yapılan EMR'lerin lokalizasyonlarını, sonuçlarını ve etkinliğini araştırmayı amaçladık. Materyal ve Metod: Gastroenteroloji Cerrahi Kliniğinde son 2 yıl içinde yapılan EMR kayıtları derlendi. EMR ile eksize edilen polip lokalizasyonu, morfolojisi, boyutları, histokimyasal özellikleri ve komplikasyonlar kayıt altına alındı. Sonuçlar: Lokalizasyon 33 (%91.6) hastada kolon, 3 (%8.4) hastada mideydi. Polipler 31 (%86.1) hastada saplı 5 (%13.9) hastada geniş tabanlıydı. Hiçbir işlem sonucunda malignite saptanmadı. 26 (%72.2) hastada adenom, sadece 3 (%8.4) hastada displazi mevcuttu. Ortanca polip taban çapı 0.55 cm, ortanca polip uzunluğu 1.05 cm'dir. Spesmen bütünlüğü 28 (%77.8) hastada tamken, 8 (%22.2) hastada piecemeal eksizyon görüldü. Kanama ve perforasyon hiç görülmeydi. 6 (%16.7) hastada endoklips ile mukozal defekt kapatılmıştır. Conclusion: Polip çapının küçük olduğu, benign veya erken evre T1 tümörlerde uygun teknik kullanılmak şartıyla yapılan EMR, güvenli tanısal ve terapötik bir endoskopik işlemdir. İnvazyon derinliği ve polip çapının arttığı durumlarda komplikasyonlardan ve başarısız işlem riskinden kaçınmak için daha ileri endoskopik ve cerrahi seçenekler gözünde bulundurulmalıdır.

Anahtar Kelimeler: Endoskopik Mukozal Rezeksiyon, Gastrointestinal Polip, Kolorektal Polip, Gastrointestinal Endoskopi

Endoscopic Mucosal Resection: Which Lesion How Safe Is It?

Abstract

Introduction: Polypoid lesions arising from the gastrointestinal mucosa are recognized as precursor lesions of malignancy. Various endoscopic techniques have been developed to evaluate the histopathological characteristics of polyps and to eradicate superficial lesions. Endoscopic mucosal resection (EMR) is a simple and widely available endoscopic technique that enables en bloc resection of benign lesions and malignant lesions limited to the mucosa or superficial submucosa. This study aimed to evaluate the localization, outcomes, and effectiveness of EMR procedures performed in our clinic. Materials and Methods: EMR procedures performed over the last two years at Gastroenterology Surgery Clinic were retrospectively reviewed. Data regarding lesion localization, morphology, size, histopathological features, and post-procedural complications were recorded and analyzed. Results: Lesions were located in the colon in 33 patients (91.6%) and in the stomach in 3 patients (8.4%). Polyps

were pedunculated in 31 patients (86.1%) and sessile in 5 patients (13.9%). Histopathological evaluation revealed adenomas in 26 patients (72.2%) and dysplasia in 3 patients (8.4%). No malignant lesions were identified. The median polyp base diameter was 0.55 cm, and the median polyp length was 1.05 cm. En bloc resection with complete specimen integrity was achieved in 28 patients (77.8%), whereas piecemeal resection was required in 8 patients (22.2%). No procedure-related bleeding or perforation occurred. Mucosal defects were prophylactically closed using endoclips in 6 patients (16.7%). Conclusion: When applied with appropriate technique and patient selection, EMR is a safe and effective diagnostic and therapeutic endoscopic procedure for small polyps and benign or early-stage T1 lesions. In cases with larger lesion size or increased depth of invasion, advanced endoscopic techniques or surgical options should be considered to reduce the risk of complications and incomplete resection.

Keywords: Endoscopic Mucosal Resection, Gastrointestinal Polyp, Colorectal Polyp, Gastrointestinal Endoscopy

Presentation / Bildiri ID= 46

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0002-4542-8225>

225

Evaluation of Hand Hygiene Beliefs and Practices in Assisted Reproductive Technology Laboratories

Dr. Süleyman Erol¹

¹Gülhane Research and Training Hospital, Ankara, Türkiye

*Corresponding author: Süleyman EROL

Abstract

Hand hygiene is a key factor in preventing contamination in assisted reproductive technology (ART) laboratories, where even minor microbial exposure can adversely affect embryo development. Although laboratory standards are well established, the impact of personnel practices on contamination remains insufficiently studied. This descriptive cross-sectional study aimed to assess hand hygiene beliefs and practices among clinical embryology laboratory staff in Turkey. Forty participants from various ART centers completed an online survey including sociodemographic information, the Hand Hygiene Belief Scale (HHBS), and the Hand Hygiene Practices Inventory (HHPI). Participants were categorized by age, professional experience, education level, gender, and hand hygiene training. The mean age was 40.9 ± 8 years, and mean professional experience was 10.2 ± 8.2 years. Most participants were female (70%) and held postgraduate degrees (87.5%). The mean HHBS score was 88.78 ± 6.55 , and the mean HHPI score was 70.73 ± 6.73 , indicating high overall beliefs and practices. Hand hygiene training significantly increased HHBS scores ($p=0.019$), while postgraduate education was associated with higher HHPI scores ($p=0.02$). No significant differences were observed regarding gender, age, or experience. A positive correlation was found between beliefs and practices ($\rho=0.608$, $p<0.001$). These results suggest that hand hygiene training enhances beliefs, but actual practices are influenced by educational background and professional culture. Maintaining effective hand hygiene in ART laboratories requires structured training, institutional policies, peer modeling, and continuous monitoring. Addressing both individual and organizational factors may reduce contamination risks and support optimal laboratory outcomes.

Keywords: Hand Hygiene, Artificial Reproductive Techniques, Embryology, Contamination.

Presentation / Bildiri ID= 7

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-8808-6504

226

Fentanil Kaynaklı Kızarma ve Ürtiker Öyküsü Bulunan Çocukta Opioid İçermeyen Anestezi: Olgu Sunumu

Dr. Ashhan Güleç Kılıç¹

¹Göksun State Hospital, Clinic of Anesthesiology and Reanimation

Özet

9 yaşında, 30 kg ağırlığında erkek hasta distal önkol kırığının açık tespiti amacıyla genel anestezi altında ameliyata alındı. Hastanın bilinen kronik bir hastalığı veya düzenli ilaç kullanımı yoktu. Ayrıntılı anamnez alındığında, hastanın cildinde sünnet ameliyatı sırasında uygulanan fentanil sonrası kızarma ve ürtiker geliştiği, bunun da histamin salınımına bağlı bir reaksiyonu düşündürdüğü öğrenildi. Bu nedenle, opioid içermeyen bir anestezi ve analjezi tekniği planlandı. İndüksiyon lidokain 1 mg/kg ve propofol 4 mg/kg intravenöz uygulanarak sağlandı, ardından supraglottik hava yolu aracı yerleştirildi. Genel anestezi 1,0 yaşa göre ayarlanmış MAC sevofluran ile sürdürüldü. Histamin aracılı reaksiyon riski olmaksızın opioidsiz analjezi sağlamak amacıyla, 0,4 µg/kg/saat hızında deksmedetomidin infüzyonu başlatıldı. İndüksiyon sonrası 15 mL %0,25 bupivakain plain ile ultrason eşliğinde infraklaviküler blok uygulandı. Multimodal analjezi ve postoperatif bulantı kusma (POKB) profilaksisi amacıyla intravenöz parasetamol 15 mg/kg ve deksametazon 0,1 mg/kg dozunda uygulandı. İnfraklaviküler blok uygulamasından 15 dakika sonra cerrahiye başlandı. Cerrahi başlangıcıyla birlikte hemodinamik parametreler stabil seyretti ve intraoperatif dönem sorunsuz geçti. Postoperatif 0. ve 6. saatlerde VAS skoru 0 olarak kaydedildi ve POKB gözlenmedi. Bu olgu, opioid kaynaklı histamin salınımı öyküsü bulunan pediatrik bir hastada deksmedetomidin infüzyonu ile rejyonal anestezi kombinasyonunun etkin ve güvenli "opioid içermeyen anestezi" yaklaşımı sağlayabileceğini göstermektedir.

Anahtar Kelimeler: Opioid İçermeyen Anestezi, Pediatrik Anestezi, Opioid Kaynaklı Histamin Salınımı, Deksmetomidin, İnfraklavikular Blok

Opioid-Free Anesthesia in a Child With Previous Fentanyl-Induced Flushing and Urticaria: A Case Report

Abstract

A 9-year-old, 30 kg male patient was scheduled for open fixation of a distal forearm fracture under general anesthesia. The patient had no history of chronic medical conditions and was not receiving any ongoing pharmacologic therapy. When the anamnesis was explored in greater detail, it was revealed that the patient had previously experienced opioid-induced flushing and urticaria following fentanyl administration during circumcision surgery, suggesting a histamine release reaction. Therefore, an opioid-free anesthetic and analgesic technique was planned. Induction was achieved with lidocaine 1 mg/kg and propofol 4 mg/kg iv, followed by SGA insertion. General anesthesia was maintained with 1.0 age adjusted MAC sevoflurane. Dexmedetomidine infusion was commenced at 0.4 µg/kg/h without bolus, with the aim of providing opioid-sparing effects without the risk of histamine-mediated reactions. An ultrasound-guided infraclavicular block was performed post-induction using 15 mL of 0.25% plain

bupivacaine. Intravenous paracetamol 15 mg/kg and dexamethasone 0.1 mg/kg were administered for multimodal analgesia and PONV prophylaxis. Surgery commenced 15 minutes after the performance of infraclavicular block. Hemodynamic parameters remained stable without signs of nociception with the start of the surgery, and intraoperative period remained uneventful. Postoperative VAS scores were 0 at both 0th and 6th hours, and no PONV was observed. This case demonstrates the efficacy and safety of an opioid-free anesthetic regimen combining dexmedetomidine infusion and regional anesthesia in a pediatric patient with a history of opioid-induced histamine release.

Keywords: Opioid-Free Anesthesia, Pediatric Anesthesia, Opioid-Induced Histamine Reaction, Dexmedetomidine, Infraclavicular Block

Presentation / Bildiri ID= 141

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-1860-0704

228

Hematüri ve Kronik Pelvik Ağrının Nadir Bir Sebebi Anatomik Varyasyon Nedenli Nutcracker Sendromu ve Cerrahi Tedavisi

Dr. Şükrü Melih Bayazıtlı¹, Dr. Yasin Orhan Erkuş¹

¹Ankara Bilkent Şehir Hastanesi

Özet

Amaç: Nutcracker sendromu, sol renal venin komşu vasküler yapılar arasında sıkışmasına bağlı gelişen nadir bir vasküler kompresyon sendromudur. Klinik bulguların özgül olmaması nedeniyle tanı gecikebilir. En sık neden, sol renal venin superior mezenterik arter ile abdominal aorta arasında baskıya uğramasıdır; ancak nadir anatomik varyasyonlar da etyolojide rol oynayabilir. Bu bildiride, sirküm aortik seyirli sol renal ven varlığına bağlı gelişen Nutcracker sendromu olgusu sunulması ve cerrahi tedavi yaklaşımına dikkat çekilmesi amaçlanmıştır. **Olgu:** Yaklaşık altı yıldır devam eden ve son dönemde artış gösteren hematüri, yan ağrısı ve kronik pelvik ağrı şikâyetleri ile 20 yaşında kadın hasta başvurdu. Son aylarda belirgin kilo kaybı olduğu ve semptomların kilo kaybı ile şiddetlendiği öğrenildi. Fizik muayene bulguları normaldi. Doppler ultrasonografide sol renal vende azalmış kan akımı saptandı. Anjiyografik abdominal bilgisayarlı tomografide sol renal venin sirküm aortik yapıda olduğu, retroaortik dalın abdominal aorta ile vertebra korpusu arasında baskıya uğradığı ve baskı düzeyinin proksimalinde venöz dilatasyon geliştiği izlendi. Bu bulgularla hastaya Nutcracker sendromu tanısı konuldu. Uzun süredir devam eden ve yaşam kalitesini bozan semptomlar nedeniyle cerrahi tedavi planlandı. İntraoperatif olarak sol renal venin aorta posteriorundan tek dal halinde seyrettiği görüldü ve sol renal ven ile inferior vena cava arasına 10 mm sentetik greft yerleştirildi. Ameliyat sonrası dönemde hastanın hematürisi ve ağrıları belirgin olarak geriledi. **Sonuç:** Bu olgu, açıklanamayan hematüri ve kronik pelvik ağrı ile başvuran hastalarda Nutcracker sendromunun ve nadir anatomik varyasyonların ayırıcı tanıda mutlaka akılda tutulması gerektiğini göstermektedir. Erken tanı ve uygun cerrahi yaklaşım, semptomların düzelmesinde etkili olabilir.

Anahtar Kelimeler: Nutcracker Sendromu

A Rare Cause of Hematuria and Chronic Pelvic Pain: Nutcracker Syndrome Caused by An Anatomical Variation and Its Surgical Management

Abstract

Objective: Nutcracker syndrome is a rare vascular compression disorder caused by entrapment of the left renal vein between adjacent vascular structures. Due to nonspecific clinical manifestations, diagnosis is often delayed. The most common mechanism is compression of the left renal vein between the superior mesenteric artery and the abdominal aorta; however, rare anatomical variations may also contribute to its development. This report aims to present a case of Nutcracker syndrome caused by a circumaortic left renal vein and to highlight the surgical management approach. **Case:** A 20-year-old female patient presented with hematuria, flank pain, and chronic pelvic pain that had persisted for approximately six years and had worsened in recent months. She reported significant weight loss over the past few months, with an exacerbation of symptoms following the weight loss. Physical examination

was unremarkable. Doppler ultrasonography revealed reduced blood flow in the left renal vein. Angiographic abdominal computed tomography demonstrated a circum-aortic left renal vein, with compression of the retroaortic branch between the abdominal aorta and the vertebral body, as well as venous dilatation proximal to the compression site. Based on these findings, a diagnosis of Nutcracker syndrome was established. Due to the long-standing and progressively worsening symptoms, surgical intervention was planned. Intraoperatively, the left renal vein was observed to course posterior to the aorta as a single branch. A 10-mm synthetic graft was interposed between the left renal vein and the inferior vena cava. Postoperatively, the patient's hematuria and abdominal pain resolved significantly, and she was discharged without complications. Conclusion: This case emphasizes that Nutcracker syndrome, including rare anatomical variants, should be considered in the differential diagnosis of patients presenting with unexplained hematuria and chronic pelvic pain. Early recognition and appropriate surgical management can result in significant symptomatic improvement.

Keywords: Nutcracker Syndrome

Presentation / Bildiri ID= 48

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0000-9987-1612

230

Hiperhidrozis'in Cerrahi Tedavisinde Zor Hava Yolu ve Endobronşial Bloker Uygulamamız

Exp. Dr. Bekir Suat Kürkçüoğlu¹

¹Gaziantep Şehir Hastanesi

*Corresponding author: Bekir Suat Kürkçüoğlu

Özet

GİRİŞ Hiperhidrozis' in cerrahi tedavisinde Endoskopik Torakoskopik Sempatektomi (ETS) yöntemi başarıyla uygulanmaktadır. Bu cerrahi prosedür için tek akciğer ventilasyonu (TAV) ve bunun için çift lümenli entübasyon tüpleri (ÇLET) tercih edilir.(1) TAV uygulamak için bronşial bloker kullanımında fiberoptik bronkoskop (FOB) ile tüpün konumu ve akciğer ventilasyonunun yeterliliğinin teyit edilmesi hayati önemdedir. OLGU SUNUMU Yirmi beş yaşında 50 kg ağırlığında, 165 cm boyunda kadın hasta göğüs cerrahisi polikliniğine her iki elinde terleme şikayetiyle başvurdu. Yapılan muayene sonrası ETS yöntemi ile operasyonu planlandı ve anesteziyoloji polikliniğimize preop değerlendirme için yönlendirildi. Yapılan muayenesinde çene kapatılınca maksiller kesici dişlerin mandibular kesici dişlerin önünde olduğu, istemli olarak mandibular kesici dişlerin maksiller kesici dişlerin önüne çıkartılamadığı görüldü. Tiromental mesafesi 3 parmağdan kısa olduğu görülen hastanın özgeçmişi de göz önüne alındığında zor entübasyon olabileceği düşünüldü. Ameliyat odasına alınan hastaya rutin genel anestezi monitörizasyonu yapıldı. İndüksiyon öncesi tansiyon arteriyel 140/80 mmHg, nabız 80, saturasyon %97 ölçüldü. Anestezi indüksiyonu için 2,5 mg/ kg propofol, 1µgr/kg fentanil ve 0,6 mg/kg rokuronyum kullanıldı. Hastanın maske ile ventilasyonunda zorluk yaşanmadı. Muayene bulguları ve özgeçmişi nedeniyle zor entübasyon düşünülen hasta ameliyat salonundaki en kıdemli anestezi uzmanı tarafından video laringoskop kullanılarak 7,5 numara entübasyon tüpü ile entübe edildi. Ardından, FOB kullanılarak endotrakeal tüpün içinden Cohen tip 7 numara endobronşial bloker (Cook, Danimarka) sağ ana bronşa ilerletildi ve sabitlendi. Cerrahi prosedür sona erdi ve hasta entübasyon tüpü ile ventile edilmeye devam edildi. TARTIŞMA Bloker ve ÇLET değerlendirilmesinde FOB yerine rutin kullanılabilecek tepe hava yolu basıncının artışı, kapnografi ile ETCO₂ değişiklikleri gibi monitorizasyon yöntemleri önerilmişse de duyarlılıklarının az olması nedeni ile tek başlarına güvenilir kabul edilmemektedirler.(3) TAV için kullanılan bronşiyal blokerin yerleşiminin sık bozulduğu ve olgunun pozisyon değişikliklerinden sonra fiberoptik bronkoskopi ile bloker yerleşiminin doğrulanmasının zorunlu olduğu sonucuna varılmıştır. Çünkü çift lümenli tüplerin ve blokerlerin yanlış yerleşimi kör entübasyonda olduğu kadar hastaya pozisyon verilirken de olmaktadır.(4)

Anahtar Kelimeler: Zor Entübasyon, Bronşial Bloker, Hiperhidrozis

Endobronchial Blocker Use in Difficult Airway During Surgical Treatment of Hyperhidrosis

Abstract

Introduction Endoscopic Thoracoscopic Sympathectomy (ETS) is a well-established surgical method for the treatment of hyperhidrosis. This procedure typically requires one-lung ventilation (OLV), most

often achieved with double-lumen endotracheal tubes (DLT). When bronchial blockers are used for OLV, confirmation of tube position and adequacy of ventilation with a fiberoptic bronchoscope (FOB) is essential. Case Presentation A 25-year-old female patient, weighing 50 kg and measuring 165 cm in height, presented to the thoracic surgery outpatient clinic with complaints of palmar hyperhidrosis. Following clinical evaluation, ETS was scheduled, and the patient was referred to anesthesiology for preoperative assessment. Examination revealed maxillary incisors positioned anterior to mandibular incisors upon mouth closure, with inability to protrude the mandible. The thyromental distance was less than three fingerbreadths, suggesting potential difficulty in intubation. In the operating room, routine monitoring was applied. Pre-induction blood pressure was 140/80 mmHg, heart rate 80 bpm, and oxygen saturation 97%. Anesthesia was induced with propofol (2.5 mg/kg), fentanyl (1 µg/kg), and rocuronium (0.6 mg/kg). Mask ventilation was uneventful. Anticipating difficult intubation, the most experienced anesthesiologist performed intubation using a video laryngoscope with a 7.5 mm endotracheal tube. Subsequently, a Cohen-type 7 Fr endobronchial blocker (Cook, Denmark) was advanced into the right main bronchus under FOB guidance and secured. The surgical procedure was completed successfully, and the patient remained ventilated via the endotracheal tube. Discussion Alternative monitoring methods such as peak airway pressure or ETCO₂ changes have been proposed instead of routine FOB use for evaluating DLTs and blockers; however, their sensitivity is limited. Bronchial blocker displacement is common, particularly after patient repositioning, necessitating repeated confirmation with FOB. Misplacement of DLTs and blockers may occur not only during blind intubation but also during intraoperative positioning, underscoring the indispensability of fiberoptic verification.

Keywords: Difficult Airway Management, Endobronchial Blocker, Hyperhidrosis

Presentation / Bildiri ID= 99

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-8017-0445

232

Hyperbaric Oxygen Therapy in Foot and Ankle Bone Marrow Edema and Our Clinical Results

Dr. Nurettin Mantı¹, Dr. Merve Bozer Kavukcu²

¹Ankara Bilkent Şehir Hastanesi

²Kırşehir Kaman Devlet Hastanesi

*Corresponding author: Merve Bozer Kavukvu

Abstract

Bone marrow edema(BNE)'s a problem that occurs due to fluid accumulation in bone tissues and increased pressure on the bone.This causes irritation of the nerves surrounding the bone marrow, resulting in pain.Hyperbaric Oxygen Therapy(HBOT) therapy is a systemic treatment method that involves intermittently breathing 100% oxygen under pressure in a closed pressure cabinet or chamber.In our study, we aimed to investigate the effectiveness of HBOT in the treatment of bone marrow edema.Our study is a retrospective study. Eighty-two patients who completed 30 sessions of hyperbaric oxygen therapy(6 weeks) for bone marrow edema around the foot and ankle between 2019-2025 were included in the study.The clinical and pain scores (EFAS and VAS) and radiological examinations of the patients before and after the HBOT sessions were evaluated. The MRI images were compared by a blinded radiologist. The change in bone marrow edema in each patient was expressed as "percent regression." In other words, it was evaluated as the percentage reduction in bone marrow edema for each patient.62.1% of the patients were female(n=51) and 37.9% were male(n=31).The mean patient age was 49(18-62). While the mean value for VAS was 7.98 before treatment,this value decreased to 3.16 with treatment, and it was statistically significant(p=0.03).The mean EFAS value changed from 9.93 to 14.1 and it was statistically significant(p=0.009).MRI scans revealed a decrease in the area covered by bone marrow edema from 82.3% to 15.6%, and this decrease was found to be statistically significant(p=0.004).VAS values were found to be significantly higher and EFAS values were significantly lower in smokers compared to non-smokers(p<0.05).In conclusion, both the pathology detected in imaging and the patients' pain and functional outcomes showed significant improvement with hyperbaric oxygen therapy.

Keywords: Hyperbaric Oxygen Therapy, Bone Marrow Edema, Foot

Presentation / Bildiri ID= 169

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-0094-308X

233

İnfertil Çifte Yaklaşım

Dr. Vefa Şakar¹

¹S.B.Ü.Gülhane Eğitim ve Araştırma Hastanesi

Özet

İnfertilite, korunmasız cinsel ilişkiye rağmen 12 ay içinde gebelik elde edilememesi olarak tanımlanır. Genel olarak, bir yıl boyunca korunmasız ilişki sonrası kadınların %80'i gebe kalırken, kalanların yarısı ikinci yıl içinde gebelik elde eder. Bilinen bir neden yoksa; 35 yaş altındaki kadınlarda 12 ay, 35 yaş ve üzerindekilerde 6 ay, 40 yaş üstü kadınlarda ise daha erken değerlendirme ve tedavi önerilmektedir. İnfertilite nedenlerinin dağılımı: • Ovulatuvar bozukluklar: %25 • Tübal hasar: %20 • Erkek faktörü: %30 • Uterin veya peritoneal bozukluklar: %10 • Açıklanamayan vakalar: %25 Çiftlerin değerlendirilmesi önemlidir ve şu unsurları kapsar: • Cinsel öykü ve cinsel işlev bozukluğu varlığının sorgulanması • Genetik hastalık öyküsü veya akraba evliliği gibi özel durumların değerlendirilmesi • Smear testi ve önceki infertilite tedavilerinin sorgulanması • Pelvik cerrahi öyküsü, endometriozis belirtileri ve endokrin hastalıkların araştırılması • Meslek, toksin maruziyeti, ilaç kullanımı ve aile öyküsünün değerlendirilmesi • Vajen ve serviks muayenesi • Uterus boyutu, pozisyonu, mobilitesi, adneksler ve Douglas boşluğunun değerlendirilmesi • Pelvik ultrasonografi yapılması Ovulatuvar fonksiyon değerlendirmesi: • FSH, LH, östradiol, TSH, prolaktin ve AMH düzeylerinin ölçülmesi • Hiperandrojenizm bulgusu olan kadınlarda testosteron, DHEA-S, androstenedion ve 17-OH progesteron ölçümü Tüplerin değerlendirilmesi: • Histerosalpingografi (HSG) sorgulanmalıdır Erkek faktörünün değerlendirilmesi: • Ayrıntılı öykü ve fizik muayene • Semen analizi ve serum hormonal profili • İkincil seks karakterleri ve genital muayene • Transskrotal ultrasonografi: Skrotal ve inguinal patolojilerin (ör. varikosel, testiküler kitleler) değerlendirilmesi • Transrektal ultrasonografi: Prostat, ejakülatör kanallar ve seminal veziküllerin (kistik lezyonlar veya obstrüksiyon açısından) değerlendirilmesi • Tüm oligospermi vakalarında serum FSH ve total testosteron ölçümü Genetik testler: • Karyotip analizi ve Ykromozomu mikrolezyon testi • Karyotip anomalisi saptanan çiftlerde genetik danışmanlık ve gerekirse preimplantasyon genetik tanı (PGT) önerilir. Sonuç: İnfertil çiftlerin değerlendirilmesi ve yönetimi aşamalı bir süreçtir. Öncelikle temel incelemeler yapılır; gerekirse ileri testlere geçilir ve uygun tedavi seçenekleri tartışılır. Her iki partnerin eş zamanlı değerlendirilmesi, tedavi başarısını artırır.

Anahtar Kelimeler: İnfertilite, Kadın Fatörü,erkek Faktörü, Genetik Testler

Presentation / Bildiri ID= 58
Oral Presentation / Sözlü Sunum
ORCID ID: 0000-0001-5298-6674

234

Kapsül Onarımı, Çift Endobutton Tekniği ile Tedavi Edilen Akut Rockwood Tip V Akromiyoklavikular Çıkıkların Klinik ve Radyolojik Sonuçlarını İyileştirir Mi?

Dr. Mehmet Maden¹, Assoc. Prof. Dr. Tayfun Bacaksız², Assoc. Prof. Dr. Ihsan Akan²,
Prof. Dr. Cemal Kazımoğlu²

¹İzmir Atatürk Eğitim ve Araştırma Hastanesi Ortopedi ve Travmatoloji Kliniği

²İzmir Katip Çelebi Üniversitesi Ortopedi ve Travmatoloji Kliniği

Özet

Amaç: Bu çalışmanın amacı, kapsül onarımının, endobutton yöntemi kullanılarak tedavi edilen akut Rockwood tip V akromiyoklavikular eklem çıkıklarının radyolojik ve klinik sonuçlarını nasıl etkilediğini incelemektir. **Yöntemler:** Çalışmaya, Ocak 2021'den Aralık 2023'e kadar akut Rockwood tip V akromiyoklavikular eklem çıkığı olan ve kapsül onarımı yapılan veya yapılmayan çift endobutton tekniği ile tedavi edilen 18-65 yaş arası hastalar dahil edilmiştir. Son takip tarihine kadar çeşitli zamanlarda klinik ve radyolojik değerlendirme yapılmıştır. Son takipte, kol, omuz ve el fonksiyon bozukluğu (DASH) puanlama sistemi, Constant-Murley Skoru (CMS) ve Spesifik Akromiyoklavikular Skoru (SACS) kullanılarak fonksiyonel değerlendirme yapılmıştır. Radyolojik değerlendirme, korakoklavikular mesafenin ölçülmesini ve komplikasyonların değerlendirilmesini içermektedir. İstatistiksel analiz, Mann-Whitney U ve Pearson's Chi-Square ve Fisher's Exact testleri kullanılarak yapılmıştır. **Sonuçlar:** Bu çalışmada, 23 kişilik bir hasta grubu yaklaşık 20,91±8,3 (12–36) aylık bir süre boyunca izlendi. Grupların fonksiyonel skorları mükemmelden zayıfa doğru sınıflandırıldığında, sonuçlar Grup 2 lehine anlamlı bir farklılık gösterdi ($p < 0,05$). Son radyografide, ortalama korakoklaviküler mesafe, Grup 2 lehine istatistiksel olarak anlamlı bir fark gösterdi ($p = 0,039$). Redüksiyon kaybı, Grup 1'de istatistiksel olarak anlamlı bir şekilde daha fazla görüldü ($p = 0,031$). Toplam komplikasyon oranı iki grupta benzerdi ve önemli bir farklılık göstermedi. **Sonuç:** Çift endobutton yöntemi ile kapsül onarımının kombinasyonu, yeterli stabilite sağlayan güvenli ve güvenilir bir prosedürdür. Bu teknik, akut Rockwood tip V akromiyoklavikular çıkık tedavisinde olumlu klinik ve radyolojik sonuçlar sağlamıştır.

Anahtar Kelimeler: Akromiyoklavikular Eklem, Çıkık, Çift Endobutton, Horizontal Stabilite

Does Capsule Repair Improve the Clinical and Radiological Outcomes of the Acute Rockwood Type V Acromioclavicular Dislocations Treated With the Double Endobutton Technique?

Abstract

Purpose: The objective of the present study is to examine how repairing the capsule affects the radiological and clinical results of treating acute Rockwood type V acromioclavicular joint dislocations using the endobutton method. **Methods:** The study involved patients between the ages of 18 and 65 who had acute Rockwood type V acromioclavicular joint dislocation and were treated using the double endobutton technique, with or without capsule repair, from January 2021 to December 2023. Clinical and radiological assessment was conducted at various time points up to the last follow-up. Functional evaluation was conducted using the Disability of Arm, Shoulder and Hand (DASH) scoring system,

Constant-Murley Score (CMS), and Specific Acromioclavicular Score (SACS) at the final follow-up. Radiological evaluation involved the measurement of the coracoclavicular distance and evaluation of complications. Statistical analysis was performed using Mann-Whitney U and Pearson's Chi-Square and Fisher's Exact test. Results: In this study, a group of 23 patients were monitored over a period of approximately 20.91 ± 8.3 (12–36) months. Functional results were significantly different in favor of Group 2, when the groups were categorized from excellent to poor ($p < 0.05$). At the final radiograph, the mean coracoclavicular distance showed a statistically significant difference in favor of Group 2 ($p = 0.039$). Loss of reduction was statistically significantly seen more in Group 1 ($p = 0.031$). The total rate of complication was similarly in the two groups, showing no substantial variations. Conclusion: The combination of the double endobutton method and capsule repair is a secure and dependable procedure that provides sufficient stability. This technique has provided favorable clinical and radiologic results in the treatment of acute Rockwood type V acromioclavicular dislocation.

Keywords: Acromioclavicular Joint, Dislocation, Double Endobutton, Horizontal Stability

Presentation / Bildiri ID= 127

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0002-2336-1848

236

Konvansiyonel Median Sternotomi ile Mitral Kapak Replasmanı Uygulanan Hastada Preoperatif Bilateral Torasik Paravertebral Bloğun Postoperatif Analjezi ve Derlenme Parametreleri Üzerine Etkisi: Olgu Sunumu

Dr. Tuğçe Gazioğlu Kişi¹

¹Gaziantep Şehir Hastanesi, Anesteziyoloji ve Reanimasyon A.D.

Özet

Giriş: Kardiyak cerrahi sonrası sternotomi ağrısı, yüksek opioid gereksinimi, geç ekstübasyon, mobilizasyon gecikmesi ve yoğun bakım kalış süresinde uzama ile ilişkilidir. Torasik epidural analjezi etkin olmakla birlikte, antikoagülasyon ve hemodinamik instabilite riski nedeniyle her hastada uygulanamayabilir. Torasik paravertebral blok (TPVB), sempatik blok etkisi ile daha stabil hemodinami sağlayabilen ve kardiyak cerrahide giderek daha fazla ilgi gören bir bölgesel analjezi tekniğidir. Literatürde, koroner arter bypass ve diğer kardiyak cerrahilerde TPVB'nin opioid tüketimini azalttığı ve derlenme parametrelerini iyileştirdiği bildirilmektedir. **Olgu:** Yirmi yaşında, 60 kg, ASA IV kadın hastanın 4. derece mitral kapak yetmezliği, 2. derece triküspit kapak yetmezliği mevcuttu ve sol ventrikül ejeksiyon fraksiyonu %45'di. Median sternotomi yoluyla mitral kapak replasmanı planlanan hastaya postoperatif analjezi amacıyla, anestezi indüksiyonu öncesi hasta oturur pozisyondayken ultrasonografi eşliğinde bilateral TPVB uygulandı. Hasta 0.03 mg/kg midazolam ve 0.5 µg/kg iv fentanil ile sedo analjezi uygulanarak operasyon odasına alındı ve standart monitörize (EKG, NIBP, SpO2) edildi. Yüksek frekanslı lineer USG probu, spinöz süreçleri birleştiren orta hattın 2,5 cm laterale longitudinal olarak yerleştirildi. T4–T5 düzeyinde, in-plane tekniği ile parietal plevranın hemen üzerindeki torasik paravertebral boşluğa 22 G 80 mm sinir stimülasyon iğnesi (B. Braun, Almanya) kullanılarak her iki tarafa 15'er mL (%0,5 bupivakain 10 mL + serum fizyolojik 5 mL) lokal anestezi enjekte edildi. Hastanın intraoperatif ve postoperatif takiplerinde blok yapılmayan hastalara göre opioid tüketim miktarının düşük olduğu, ekstübasyon süresinin kısaldığı ve postoperatif 2., 4., 6. ve 12. saatlerde ağrı skorlarının (VAS) düşük seyrettiği gözlemlendi. Ayrıca mobilizasyon süresi, servise alınma zamanı ve taburculuk süresinin benzer kardiyak cerrahi olgularına kıyasla daha kısa olduğu izlendi. **Sonuç:** Bu olgu, median sternotomi yoluyla mitral kapak replasmanı uygulanan hastada preoperatif bilateral TPVB'nin etkin analjezi sağlayarak opioid gereksinimini azaltabileceğini ve iyileşme sürecini hızlandırabileceğini göstermektedir. Literatürle uyumlu olarak TPVB, kardiyak cerrahilerde multimodal analjezi yaklaşımının güvenli ve etkili bir bileşeni olabilir. Ancak bu bulguların doğrulanması için daha geniş, karşılaştırmalı prospektif çalışmalara ihtiyaç vardır.

Anahtar Kelimeler: Torasik Paravertebral Blok, Median Sternotomi, Opioid Tüketim Miktarı, Postoperatif Analjezi

The Effect of Preoperative Bilateral Thoracic Paravertebral Block On Postoperative Analgesia and Recovery Parameters in a Patient Undergoing Conventional Mitral Valve Replacement Via Median Sternotomy: A Case Report

237

Abstract

Introduction: Post-sternotomy pain after cardiac surgery is associated with increased opioid requirements, delayed extubation, postponed mobilization, and prolonged intensive care unit stay. Although thoracic epidural analgesia is effective, its use may be limited by anticoagulation and hemodynamic instability. Thoracic paravertebral block (TPVB) provides sympathetic blockade with stable hemodynamics and has gained increasing interest as part of multimodal analgesia in cardiac surgery. **Case:** A 20-year-old, 60-kg female patient classified as ASA IV presented with severe mitral regurgitation (grade IV), moderate tricuspid regurgitation (grade II), and a left ventricular ejection fraction of 45%. The patient was scheduled for mitral valve replacement via median sternotomy. For postoperative analgesia, bilateral TPVB was performed under ultrasound guidance prior to anesthesia induction while the patient was in the sitting position. Sedoanalgesia was achieved with intravenous midazolam (0.03 mg/kg) and fentanyl (0.5 µg/kg), followed by standard monitoring including ECG, noninvasive blood pressure, and peripheral oxygen saturation. A high-frequency linear ultrasound probe was positioned longitudinally 2.5 cm lateral to the midline. At the T4–T5 level, using an in-plane approach, a 22-gauge, 80-mm insulated nerve stimulation needle (B. Braun, Germany) was advanced into the thoracic paravertebral space immediately above the parietal pleura. Bilaterally, 15 mL of local anesthetic solution (10 mL of 0.5% bupivacaine combined with 5 mL of saline) was injected on each side. Intraoperative and postoperative follow-up demonstrated lower opioid consumption, shorter extubation time, and reduced postoperative pain scores (VAS) at 2, 4, 6, and 12 hours. Additionally, earlier mobilization, shorter ward transfer time, and reduced length of hospital stay were observed compared with similar cardiac surgery patients. **Conclusion:** This case suggests that preoperative bilateral TPVB may provide effective analgesia, reduce opioid requirements, and facilitate improved recovery in patients undergoing mitral valve replacement via median sternotomy. TPVB may represent a safe and effective component of multimodal analgesia in cardiac surgery.

Keywords: Thoracic Paravertebral Block; Median Sternotomy; Opioid Consumption; Postoperative Analgesia

Presentation / Bildiri ID= 54

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0003-2035-1521

238

Koroziv Madde Alan Çocuklardaki Klinik Deneyimlerimiz: Son 1 Yıllık Retrospektif Çalışma

Dr. Sabit Dere¹, Assoc. Prof. Dr. İbrahim Akkoyun¹

¹Konya Şehir Hastanesi

*Corresponding author: Sabit Dere

Özet

Koroziv madde alımı çocukluk çağında sık karşılaşılan ve dikkatli izlem gerektiren önemli bir klinik tablodur. Bu çalışmada, 30 Kasım 2024 – 30 Kasım 2025 tarihleri arasında koroziv madde alımı nedeniyle başvuran çocuk hastaların klinik bulguları, tedavi süreçleri ve kısa dönem sonuçları retrospektif olarak değerlendirilmiştir. Hastaların yaş ortalaması, maruz kalınan maddeler, klinik yakınmalar ve komplikasyon gelişimi analiz edilmiştir. Çalışma sürecinde hiçbir hastada özofagus striktürü veya dilatasyon gereksinimi gelişmemiştir. Bulgularımız, hafif maruziyet vakalarının büyük kısmının stabil klinik seyir gösterdiğini desteklemektedir.

Anahtar Kelimeler: Koroziv Özofajit, Koroziv Madde, Çocuk, Çamaşır Suyu

Clinical Experiences in Children With Corrosive Substance Ingestion: A Retrospective Study Over the Last Year

Abstract

Corrosive substance ingestion is a commonly encountered condition in childhood and requires careful monitoring. In this study, the clinical findings, treatment processes, and short-term outcomes of pediatric patients who presented with corrosive substance ingestion between 30 November 2024 and 30 November 2025 were retrospectively evaluated. The patients' mean age, types of ingested substances, clinical symptoms, and complication rates were analyzed. No esophageal strictures or dilatation requirements were observed in any of the patients during the study period. Our findings indicate that the majority of mild-exposure cases demonstrate a stable clinical course.

Keywords: Corrosive Esophagitis, Corrosive Substance, Child, Bleach

Presentation / Bildiri ID= 105

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0009-3572-8134

239

Kronik Venöz Yetmezlik Nedeniyle Cerrahi Uygulanan Hastalarda Sol Bacak Predominansı ve Multiparite ile Olası İlişkisi: Tek Merkez Deneyimi

Exp. Dr. Büşra Temel Yüksel¹

¹Ağrı Eğitim ve Araştırma Hastanesi

Özet

Amaç Bu çalışmada, kronik venöz yetmezlik (KVV) nedeniyle unilateral cerrahi uygulanan hastalarda sol bacak tutulum sıklığının belirlenmesi, multiparite gibi olası risk faktörleri ile ilişkisinin değerlendirilmesi ve elde edilen bulguların literatür verileriyle karşılaştırılması amaçlanmıştır. Gereç ve Yöntem Ocak 2025–Aralık 2025 tarihleri arasında Ağrı Eğitim ve Araştırma Hastanesi Kalp ve Damar Cerrahisi Kliniği'nde CEAP C2–C3 evresinde KVV tanısı ile unilateral varis cerrahisi uygulanan ardışık 60 hasta retrospektif olarak incelendi. Tüm hastaların preoperatif venöz Doppler ultrasonografi bulguları değerlendirildi. Operasyon yapılan ekstremité, yaş ve cinsiyet bilgileri kaydedildi. Kadın hastalarda multiparite durumu (≥ 3 doğum) ayrıca analiz edildi. Bilateral cerrahi uygulanan olgular çalışmaya dahil edilmedi. İstatistiksel analizlerde gruplar arası karşılaştırmalar için uygun testler kullanıldı ve $p<0,05$. Sonuç Bu tek merkezli retrospektif çalışmada, kronik venöz yetmezlik nedeniyle unilateral cerrahi uygulanan hastalarda sol bacak tutulumu %60 oranında belirgin olarak daha sık izlendi. Multiparite ile lateralite arasında istatistiksel anlamlı ilişki saptanmasa da ($p>0,05$), sol bacak grubundaki kadınlarda multiparite oranı (%85) sağ bacak grubuna göre daha yüksekti (%71,4). Bu bulgu, gebeliğe bağlı pelvik venöz baskının sol taraf asimetrisine katkı sağlayabileceğini düşündürmektedir. Sonuçlar, literatürdeki anatomik yatkınlıklarla (örneğin May-Thurner anatomisi) uyumlu olup, multiparitenin potansiyel rolünü vurgulayarak klinik pratikte daha odaklı değerlendirmeyi teşvik etmekte; aynı zamanda kısıtlı kaynaklarla bile değerli yerel veriler üretilebileceğini göstermektedir.

Anahtar Kelimeler: Kronik Venöz Yetmezlik, Sol Bacak Predominansı, Multiparite

Presentation / Bildiri ID= 152

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0008-4644-8325

240

Mantar Zehirlenmesi Olan Hastaların Klinik Özellikleri ve Laboratuvar Bulguları: Retrospektif Bir Analiz

Exp. Dr. Hacer Yenice¹

¹Aksaray Üniversitesi Aksaray Eğitim ve Araştırma Hastanesi, Anesteziyoloji ve Reanimasyon Kliniği, Aksaray, Türkiye

Özet

Giriş / Amaç: Yaklaşık 150 kadar mantar türü zehirli olarak tanımlanmıştır, potansiyel öldürücü etkileri vardır. Mantar zehirlenmesi görülme sıklığı, bölgeden bölgeye, mevsimden mevsime ve hava durumuna bağlı olarak değişkenlik gösterir. Rutin klinik uygulamada mantar zehirlenmeleri nadirdir, bu nedenle klinisyenlerin çoğunun mantar zehirlenmesi olgularının tanı ve tedavisinde deneyim eksikliği vardır. Bu çalışmada, hastanemize mantar zehirlenmesi ile yatırılan hastaların semptom ve bulgularını, uyguladığımız tedavileri ve tedavi sonuçlarına ilişkin deneyimlerimizi paylaşmak, bu konudaki farkındalığı artırmak amaçlandı **Yöntem:** Aksaray Eğitim ve Araştırma Hastanesin Anesteziyoloji ve Reanimasyon Kliniği tarafından mantar zehirlenmesi nedeniyle kliniğe veya yoğun bakıma yatırılarak tedavi edilen 28 hastanın verileri retrospektif olarak incelendi. **Bulgular:** Mantar zehirlenmesi ile başvuran 28 hastanın (dokuz erkek, 19 kadın; 15-76 yaş arası, ortalama yaş: 41) %57'si şehir merkezinden, %43'ü kırsal alandan geliyordu; 14 hasta bulantı, kusma ve ishal; dokuz hasta bulantı ve kusma, iki hasta mide ağrısı, iki hasta ishal, bir hasta halsizlik şikayeti ile başvurdu. Mantar alımından itibaren semptomların başlama zamanı 0,5-10 saat arasında değişmekte idi (ortalama: 2,25 saat). Başvuruda üç hastada hipotansiyon, bir hastada hipertansiyon mevcuttu. 10 hastada aspartat aminotransferaz (AST) ve alanin aminotransferaz (ALT) normal sınırların üstünde idi, iki hastada kreatinin yüksekti. Bütün hastalara orogastrik lavaj ve aktif kömür uygulaması ve intravenöz sıvı ve elektrolit desteği yapıldı; 10 hastaya penisilin G infüzyonu uygulandı. Hastaların biyokimyasal parametreleri yakın takip edildi (4 saatte aralıklarla). Hastaların 12'sinin yoğun bakımda takibi gerekti, bunlardan genel durumunda düzelme olmayan veya karaciğer fonksiyonları hızla bozulan altı hasta ileri merkeze sevk edildi. Hastanemizde takip edilen hastaların hepsi şifa ile taburcu edildi. Ortalama hastanede yatış süresi üç gün (1-5 gün arası) idi. **Sonuç:** Mantar zehirlenmeleri olguları, rutin klinik uygulamada nadir olarak karşılaşılsa da, ölümcül olabilmektedir. Bu konuda farkındalığın olması; semptomların çok kısa sürede gelişebileceği, karaciğer fonksiyonlarının saatler içinde bozulabileceği dikkate alınarak, hastaların yönetiminde hızlı davranılması önemlidir.

Anahtar Kelimeler: Karaciğer Yetmezliği, Mantar Zehirlenmesi, Yoğun Bakım

Clinical Features and Laboratory Findings of Patients With Mushroom Poisoning: A Retrospective Analysis

Abstract

Introduction/Aim: Approximately 150 mushroom species are identified as poisonous, possessing potentially fatal effects. The incidence of mushroom poisoning varies depending on region, season and

weather conditions. Since mushroom poisoning is rare in routine clinical practice, most clinicians lack experience in its diagnosis and management. This study aimed to share our experiences regarding the symptoms, findings, treatments and outcomes of patients hospitalized due to mushroom poisoning, thereby increasing awareness of this condition. Method: Data from 28 patients treated at Anesthesiology and Reanimation Department for mushroom poisoning, hospitalized either in the clinic or intensive care unit, were retrospectively analyzed. Results: Of the 28 patients (nine male, 19 female; age range: 15-76 years, median age: 41), 57% were from urban centers and 43% were from rural areas. The presenting complaints were: 14 patients with nausea, vomiting and diarrhea; nine patients with nausea and vomiting; two with stomachache; two with diarrhea; and one with malaise. The time from mushroom ingestion to symptom onset ranged between 0.5-10 hours (median: 2.25 hours). Upon admission, three patients had hypotension, and one had hypertension. Aspartate aminotransferase (AST) and alanine aminotransferase (ALT) levels were above normal limits in 10 patients, and creatinine was elevated in two. All patients underwent orogastric lavage and activated charcoal, and received intravenous fluid/electrolyte support. Penicillin G infusion was administered to 10 patients. Biochemical parameters were closely monitored (at 4-hour intervals). Twelve patients required intensive care and six of these patients whose general condition did not improve or whose liver functions rapidly deteriorated were referred to advanced centers. All patients followed in our hospital were discharged after recovery. The median hospital stay was three days (range 1-5 days). Conclusion: Although mushroom poisoning cases are rare in routine clinical practice, they can be fatal. Given the potential for rapid symptom development and liver function deterioration within hours, prompt management is crucial, and awareness among clinicians is important.

Keywords: Liver Failure, Mushroom Poisoning, Intensive Care

Presentation / Bildiri ID= 52

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0002-7036-0063

242

Obstrüktif Uyku Apne Cerrahisinde İnsidental Olarak Saptanan Tonsiller Lenfoepitelyal Kist

Exp. Dr. Abdullah Musa Altaş¹, Assoc. Prof. Dr. İlker Akyıldız², Exp. Dr. Ayşegül Adabağ³

¹SBÜ Sincan Eğitim Ve Araştırma Hastanesi Kulak Burun Boğaz Hastalıkları Kliniği

²Ankara Etlik Şehir Hastanesi Kulak Burun Boğaz Hastalıkları Kliniği

³Ankara Etlik Şehir Hastanesi Patoloji Kliniği

*Corresponding Author: Abdullah Musa Altaş

Özet

Giriş: Lenfoepitelyal kistik lezyonlar vücutta birçok bölgede görülebilir, ancak baş-boyun bölgesinde, özellikle palatin tonsillerde çok nadirdir. Tonsillerde rastlanan bu lezyonlar genellikle benign patern gösterir ve tanı sonrası cerrahi eksizyon ile tedavi edilir. **Olgu sunumu:** 53 yaşında, başka ek hastalığı olmayan bir erkek hastaya OSAS tanısı konmuş ve ekspansiyon sfinkter faringoplasti planlanmıştır. Tonsillektomi sırasında sağ palatin tonsil kapsülünden bağımsız, tonsil dokusundan farklı görünümde bir kistik lezyon saptanmıştır. Lezyon total eksize edilerek patolojiye gönderilmiştir. Patolojik incelemede lenfoepitelyal kist olduğu doğrulanmış, lezyon benign özellik göstermiştir. Postoperatif dönemde komplikasyon gözlenmemiş, yakın ve uzun dönem takiplerde nüks izlenmemiştir. **Tartışma** Tonsiller kistik lezyonlar nadir olup lenfoepitelyal kistler genellikle asemptomatiktir. Bu sebeple preoperatif tanı genellikle mümkün değildir; intraoperatif fark edildiğinde total eksizyon hem tanısal hem tedavi amaçlıdır. Benign paterni, kapsülü ile sınırlı ve tonsil dokusundan ayrı oluşu ile desteklenir. **Sonuç:** Tonsiller lenfoepitelyal kistler nadir görülür, fakat OSAS cerrahisi sırasında insidental olarak saptanabilir. Lezyonun tonsil dokusundan ayrı spesimen olarak değerlendirilmesi, malignansilerden ve karotis anevrizmalarından ekarte edilmesi klinik açıdan önemlidir.

Anahtar Kelimeler: Tonsil, Lenfoepitelyal Kist, Obstrüktif Uyku Apnesi

Tonsillar Lymphoepithelial Cyst Incidentally Identified During Obstructive Sleep Apnea Surgery

Abstract

Introduction: Lymphoepithelial cysts are rare in the head and neck region, and palatine tonsillar involvement is especially uncommon. These lesions are usually benign and managed with complete surgical excision. **Case Report:** A 53-year-old male with no significant comorbidities underwent expansion sphincter pharyngoplasty and tonsillectomy for obstructive sleep apnea (OSA). During the tonsillectomy, a separate cystic lesion adjacent to the right palatine tonsil was incidentally detected. The lesion was completely excised and sent for histopathology. Histological analysis confirmed a lymphoepithelial cyst with squamous epithelial lining and lymphoid tissue containing germinal centers. The patient had an stable postoperative course, and follow-up at 3, 6, and 12 months revealed no recurrence. **Discussion:** Tonsillar lymphoepithelial cysts are generally asymptomatic and rarely identified preoperatively. When incidentally found, complete surgical excision is both diagnostic and

therapeutic. Benign features include confinement to the capsule and absence of invasion into adjacent tonsillar tissue. Conclusion: Although rare, tonsillar lymphoepithelial cysts may be incidentally encountered during OSA surgery. Recognition and separate pathological evaluation from tonsillar tissue are crucial to rule out malignancy, carotid aneurysm and guide management.

Keywords: Tonsil, Lymphoepithelial Cyst, Obstructive Sleep Apnea

Presentation / Bildiri ID= 43

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000000320351521

244

Pilor Stenozunda Açık Ramstedt Pyloromyotomi Sonuçları: Beş Yıllık Deneyim

Dr. Sabit Dere¹, Assoc. Prof. Dr. İbrahim Akkoyun¹

¹Konya Şehir Hastanesi

*Corresponding author: Sabit Dere

Özet

Giriş: İnfantil hipertrofik pilor stenozu (İHPS), yaşamın ilk haftalarında görülen ve kusma ile seyreden en sık cerrahi gastrointestinal patolojilerden biridir. Bu çalışmanın amacı, kliniğimizde son beş yılda İHPS nedeniyle açık Ramstedt pyloromyotomisi uygulanan hastaların sonuçlarını değerlendirmektir. **Yöntem:** 30 Ağustos 2020 – 30 Ağustos 2025 tarihleri arasında İHPS tanısı ile açık Ramstedt pyloromyotomisi yapılan 16 hasta retrospektif olarak incelendi. Demografik özellikler, başvuru bulguları, laboratuvar ve ultrasonografi sonuçları, ameliyat süresi, komplikasyonlar, postoperatif atropin kullanımı ve taburculuk süreleri değerlendirildi. **Bulgular:** Hastaların %68,75'i erkekti ve ortalama başvuru yaşı $34,7 \pm 10,9$ gündü. Tüm hastalar fışkırır tarzda kusma ile başvurmuştu. İntraoperatif perforasyon görülmedi. Postoperatif dönemde 6 hastada beslenme intoleransı saptandı. İki hastada persistan kusma nedeniyle 0,01 mg/kg IV atropin tedavisi uygulanmış olup, her iki hastada da belirgin klinik düzelme izlendi. Ortalama taburculuk süresi $8,5 \pm 7,1$ gündü. Mortalitede saptanmadı. **Sonuç:** Açık Ramstedt pyloromyotomisi, İHPS tedavisinde güvenli ve etkin bir yöntemdir. Postoperatif dönemde persistan kusması olan seçilmiş hastalarda atropin tedavisi klinik iyileşmeyi destekleyen yararlı bir tamamlayıcı tedavi seçeneği olabilir.

Anahtar Kelimeler: İnfantil Hipertrofik Pilor Stenozu; Pyloromyotomi; Ramstedt; Postoperatif Kusma; Atropin Tedavisi; Neonatal Cerrahi; Gastrointestinal Obstrüksiyon

Results of Open Ramstedt Pyloromyotomy for Pyloric Stenosis: Five-Year Experience

Abstract

Introduction: Infantile hypertrophic pyloric stenosis (IHPS) is one of the most common surgical gastrointestinal pathologies seen in the first weeks of life and characterized by vomiting. The aim of this study was to evaluate the outcomes of patients who underwent open Ramstedt pyloromyotomy for IHPS at our clinic in the last five years. **Method:** Sixteen patients who underwent open Ramstedt pyloromyotomy with a diagnosis of IHPS between August 30, 2020, and August 30, 2025, were retrospectively analyzed. Demographic characteristics, initial findings, laboratory and ultrasound results, operative time, complications, postoperative atropine use, and discharge time were evaluated. **Findings:** 68.75% of the patients were male, and the mean age at presentation was 34.7 ± 10.9 days. All patients presented with projectile vomiting. No intraoperative perforation was observed. Feeding intolerance was detected in six patients postoperatively. Two patients received 0.01 mg/kg IV atropine for persistent vomiting, and both patients showed significant clinical improvement. The mean time to discharge was 8.5 ± 7.1 days. No mortality was observed. **Conclusion:** Open Ramstedt pyloromyotomy

is a safe and effective method for the treatment of IHPS. Atropine therapy may be a useful complementary treatment option to promote clinical improvement in selected patients with persistent postoperative vomiting.

245

Keywords: Infantile Hypertrophic Pyloric Stenosis; Pyloromyotomy; Ramstedt; Postoperative Vomiting; Atropine Therapy; Neonatal Surgery; Gastrointestinal Obstruction

Presentation / Bildiri ID= 109

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0003-0744-8708

246

Plantar Fasiit Tedavisinde Nsaii, Kortikosteroid Enjeksiyonu ve Eswt Yöntemlerinin Karşılaştırılması

Dr. Mert Bektaş¹ , Dr. Kadir Gem²

¹Manisa Turgutlu Devlet Hastanesi

²Manisa Alaşehir Devlet Hastanesi

*Corresponding author: Mert Bektaş

Özet

Amaç: Bu çalışma, plantar fasiit tedavisinde yaygın olarak kullanılan üç yöntemin – NSAİİ(Non-steroidal anti-inflamatuar ilaçlar) + topukluk, kortikosteroid enjeksiyonu ve ekstrakorporeal şok dalga tedavisi (ESWT) – kısa ve orta vadeli etkinliklerini ağrı düzeyi ve hasta memnuniyeti açısından karşılaştırmayı amaçlamaktadır. **Yöntem:** Toplam 90 plantar fasiit hastası rastgele üç gruba ayrıldı: Grup 1 (NSAİİ + topukluk), Grup 2 (kortikosteroid enjeksiyonu), Grup 3 (ESWT). Ağrı düzeyi Vizüel Analog Skala (VAS) ile, hasta memnuniyeti ise subjektif hasta değerlendirmesiyle 6. hafta ve 6. ayda ölçüldü. **Bulgular:** Kısa vadede en büyük ağrı azalması kortikosteroid enjeksiyonuyla elde edildi (VAS: $1,6 \pm 1,3$). Orta vadede ise ESWT grubu en düşük ağrı skoruna (VAS: $1,5 \pm 1,2$) ve en yüksek hasta memnuniyetine (%85) ulaştı. Kortikosteroid grubunda ağrıda kısmi geri dönüş ve memnuniyette düşüş izlendi. NSAİİ + topukluk grubunda ise ağrı azalışı ve memnuniyet kademeli artış gösterdi. **Sonuç:** Kortikosteroid enjeksiyonları kısa vadede etkili olmakla birlikte, uzun dönem etkinliği sınırlıdır. ESWT, zamanla artan ve kalıcı bir etki sağlayarak plantar fasiit tedavisinde orta vadede en etkili yöntem olarak öne çıkmaktadır. Konservatif tedavi destekleyici bir seçenek olarak önemini korumaktadır.

Anahtar Kelimeler: Plantar fasiit, ESWT, kortikosteroid, NSAİİ

Comparison of Nsaids, Corticosteroid Injection, and Eswt in the Treatment of Plantar Fasciitis

Abstract

Objective: This study aimed to compare the short- and mid-term effectiveness of three commonly used treatment modalities for plantar fasciitis — non-steroidal anti-inflammatory drugs (NSAIDs) with heel support, corticosteroid injection, and extracorporeal shock wave therapy (ESWT) — in terms of pain reduction and patient satisfaction. **Methods:** A total of 90 patients with plantar fasciitis were randomly assigned to three groups: Group 1 (NSAIDs + heel pad), Group 2 (corticosteroid injection), and Group 3 (ESWT). Pain levels were assessed using the Visual Analog Scale (VAS), and patient satisfaction was evaluated through subjective self-assessment at week 6 and month 6. **Results:** In the short term, the greatest pain reduction was observed in the corticosteroid group (VAS: 1.6 ± 1.3). In the mid-term evaluation, the ESWT group achieved the lowest pain score (VAS: 1.5 ± 1.2) and the highest patient satisfaction rate (85%). Partial pain recurrence and a decline in satisfaction were noted in the corticosteroid group, while gradual improvement was seen in both pain levels and satisfaction in the NSAIDs + heel pad group. **Conclusion:** While corticosteroid injections are effective in the short term, their long-term efficacy is limited. ESWT demonstrated a progressive and sustained therapeutic effect,

making it the most effective modality in the mid-term management of plantar fasciitis. Conservative treatment remains a valuable supportive option.

Keywords: Plantar fasciitis, ESWT, corticosteroid, NSAIDs

Presentation / Bildiri ID= 53

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0006-3036-9089

248

Post-Kardiyak Arrest Sendromunda Erken Prognostik Belirteçler: Seri Laktat ve Prokalsitonin Düzeylerinin Mortalite ve Nörolojik Sonuçlar Üzerine Etkisi

Exp. Dr. Yavuz Saygılı¹

¹Şanlıurfa Balıklıgöl Devlet Hastanesi

*Corresponding author: Yavuz Saygılı

Özet

Amaç: Post-kardiyak arrest sendromunda erken prognostik belirteç olarak seri laktat ve prokalsitonin (PRC) düzeylerinin mortalite ve nörolojik sonuçları öngörme değerini araştırmak. **Yöntem:** 2020-2024 yılları arasında üçüncü basamak bir yoğun bakım ünitesine spontan dolaşım geri döndükten (ROSC) sonra kabul edilen ve ≥ 24 saat takip edilebilen 158 erişkin kardiyak arrest hastasının (yaş medyan 67, %80.4 HDKA) verileri retrospektif olarak incelendi. Kabul (T0), 6, 12, 24 ve 48. saat laktat; T0 ve T24 prokalsitonin düzeyleri ölçüldü. Birincil sonlanım noktası hastane mortalitesi, ikincil sonlanım noktası ise hastane taburculuğunda Serebral Performans Kategorisi (CPC) skoru idi (iyi: CPC 1-2, kötü: CPC 3-5). **Bulgular:** Hastane mortalitesi %70.9 (n=112) idi. Sağ kalmayanlarda T0 laktat (7.1 vs 3.2 mmol/L), tüm zaman noktalarındaki laktat düzeyleri ve T24 PRC (8.1 vs 2.0 ng/mL) anlamlı derecede yüksekti ($p<0.001$). Laktat klerensi sağ kalanlarda daha iyiydi (%58 vs %35.2, $p=0.003$). Çok değişkenli lojistik regresyon analizinde şoklanamayan başlangıç ritmi (OR 4.12, $p=0.001$), KPR süresi (her 1 dk için OR 1.09, $p=0.004$) ve 48. saat laktat düzeyi (her 1 mmol/L için OR 1.95, $p=0.003$) mortalite için bağımsız risk faktörleri olarak saptandı. T24 PRC bağımsız risk faktörü değildi ($p=0.059$). Kötü nörolojik sonuç (CPC 3-5) oranı %72.8 olup, bu grupta da laktat ve T24 PRC düzeyleri anlamlı yüksekti. **Sonuç:** Kardiyak arrest sonrası ilk 24 saati atlatan hastalarda, 48. saat laktat düzeyi (inatçı hiperlaktatemi) mortalite ve kötü nörolojik sonuç için güçlü ve bağımsız bir prognostik belirteçtir. 24. saat prokalsitonin düzeyi inflamatuvar yanıtın şiddetini yansıtsa da bağımsız prognostik değeri sınırlıdır. Seri laktat takibi, post-kardiyak arrest sendromunda prognoz belirlemede klinisyenlere değerli bilgi sunmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Kardiyak Arrest, Laktat, Laktat Klerensi, Prokalsitonin, Yoğun Bakım

Presentation / Bildiri ID= 72

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0002-3575-0480>

249

Posterior Lomber Enstrumantasyon Cerrahisi Yapılan Hastalarda, Transforaminal Interbody Füzyon Uygulamasının Psodoartroz Gelişme Riski ve Postoperatif Hasta Konforu Üzerine Etkisi

Exp. Dr. Baran Can Alpergin¹ , Dr. Fatma Hediye Erzurumlu¹

¹Ankara Etlik Şehir Hastanesi

Özet

Giriş: Anterior interbody füzyon (AIF), lomber dejeneratif patolojilerde segmental stabiliteyi artırmak ve daha güvenilir füzyon elde etmek amacıyla yaygın olarak kullanılan bir tekniktir. Literatürde interbody füzyonun klinik sonuçları iyileştirebileceğine dair veriler bulunsa da, AIF'in postoperatif aksiyel ağrı ve uzun dönem füzyon oranları üzerine etkisi halen tartışmalıdır. Bu çalışmanın amacı, AIF uygulanan ve uygulanmayan hastalarda aksiyel ağrı düzeylerini ve uzun dönem füzyon oranlarını karşılaştırmaktır. **Yöntem:** Tek merkezli retrospektif kohort çalışmasına, lomber dejeneratif disk hastalığı veya düşük dereceli spondilolistezis nedeniyle opere edilen 148 ardışık hasta dahil edildi. Hastalar cerrahi stratejiye göre iki gruba ayrıldı: AIF yapılan grup (n=68) ve yalnızca dekompresyon + posterolateral füzyon uygulanan grup (n=80). Aksiyel ağrı Visual Analog Skala (VAS) ile, fonksiyonel durum ise Oswestry Disability Index (ODI) ile değerlendirildi. Füzyon oranları 12. ve 24. ay bilgisayarlı tomografi ile, köprüleşen trabekülasyon ve <5° segmental hareket kriterleri kullanılarak belirlendi. Gruplar klinik ve radyolojik sonuçlar açısından karşılaştırıldı; p<0.05 anlamlı kabul edildi. **Bulgular:** 12. ayda ortalama VAS skorları AIF grubunda anlamlı derecede daha düşüktü (2.8±1.1 vs 4.3±1.4, p<0.001). ODI iyileşmesi AIF yapılan hastalarda daha belirgindi (%48 vs %31, p=0.02). Radyolojik füzyon oranları AIF lehine olup, 12. ayda %82'ye karşı %65 ve 24. ayda %93'e karşı %76 olarak saptandı (p=0.004). Reoperasyon oranları AIF grubunda daha düşük olmasına rağmen (%4.4 vs %11.2), fark istatistiksel olarak anlamlı değildi (p=0.08). **Sonuç:** AIF uygulanan hastalarda postoperatif aksiyel ağrının daha düşük, uzun dönem füzyon oranlarının ise belirgin şekilde daha yüksek olduğu gösterilmiştir. Bulgular, lomber segmental stabilitenin önemli olduğu olgularda anterior interbody füzyonun anlamlı klinik fayda sağlayabileceğini düşündürmektedir.

Anahtar Kelimeler: Interbody Füzyon , Lomber Enstrümantasyon , Psödoartroz

Presentation / Bildiri ID= 41

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0003-4323-4037

250

Prematür Ejakülasyonda İleri Tedavi Yaklaşımları: Güncel Kanıtlara Dayalı Bir Derleme

Asst. Prof. Dr. Kadir Böcü¹

¹Niğde Ömer Halisdemir Üniversitesi Tıp Fakültesi

Özet

Prematür ejakülasyon (PE), erkeklerde en sık görülen cinsel işlev bozukluklarından biri olup, hem bireyin hem de partnerin cinsel yaşam kalitesini belirgin şekilde düşürmektedir. Bu derleme, PE tedavisindeki mevcut yaklaşımları ve son yıllarda öne çıkan yenilikçi tedavi seçeneklerini güncel literatür ışığında özetlemektedir. Güncel standart tedaviler arasında dapoksetin, diğer SSRI'lar, PDE5 inhibitörleri ve topikal anestetikler yer almakla birlikte, bu yöntemlerin pek çoğu sınırlı etkinlik, yan etki riski ve düşük tedaviye uyum oranları nedeniyle uzun dönemli çözüm sunmakta yetersiz kalmaktadır. PE'nin nörobiyolojik mekanizmalarının daha derin anlaşılması, yeni farmakolojik ajanların geliştirilmesine öncülük etmiştir. Bu kapsamda "İnovatif ve Gelecek Vadeden Tedaviler: Derleme Yaklaşımı" başlığı altında değerlendirdiğimiz ajanlar arasında yeni nesil SSRI türevleri (DA-8031), 5-HT1A reseptör antagonistleri (GSK958108), modafinil, α 1-adrenoseptör blokerleri (özellikle silodosin) ve oksitosin reseptör antagonistleri (cligosiban) bulunmaktadır. Erken faz çalışmalar bu ajanların ejakülasyon süresini anlamlı biçimde uzatma potansiyeli taşıdığını göstermektedir; ancak geniş ölçekli faz III verileri hâlen gereklidir. Farmakolojik olmayan yöntemler de PE tedavisinde dikkat çekmektedir. Glans penis hyalüronik asit dolgusu, botulinum toksin A enjeksiyonları, pelvik taban kas rehabilitasyonu ve posterior tibial sinir stimülasyonu gibi yöntemler, farmakoterapiye dirençli hastalarda ek seçenekler sunabilir. Ancak bu girişimlerin uzun dönem güvenliği, standardizasyonu ve maliyet-etkinliği açısından daha güçlü klinik çalışmalara ihtiyaç vardır. Sonuç olarak bu derleme, PE tedavisinde hem farmakolojik hem de girişimsel yöntemleri bir araya getiren çok yönlü, bireyselleştirilmiş ve kanıta dayalı bir yaklaşımın gelecekte daha kalıcı ve etkili çözümler sağlayabileceğini ortaya koymaktadır.

Anahtar Kelimeler: Prematür Ejakülasyon, Nörobiyolojik Mekanizmalar, Farmakolojik Tedavi Stratejileri, Yeni Nesil Terapötik Ajanlar ve Girişimsel/ilaç Dışı Tedavi

Advanced Therapeutic Strategies in Premature Ejaculation: An Evidence-Based Narrative Review

Abstract

Premature ejaculation (PE) is one of the most prevalent male sexual disorders, substantially impacting the quality of life and interpersonal relationships of affected individuals. This narrative review summarizes both currently accepted treatment modalities and the emerging therapeutic innovations shaping future management. Standard therapies—including dapoxetine, other SSRIs, PDE5 inhibitors, and topical anesthetics—offer only modest benefits and are often limited by adverse effects and poor long-term adherence, underscoring the continued need for more effective and durable options. Growing insight into the neurobiological mechanisms of PE has accelerated the development of novel pharmacologic agents. Within the framework of "Innovative and Future-Focused Therapies: A Review

Perspective,” several next-generation treatments have shown encouraging early-phase results. These include newly designed SSRIs (DA-8031), 5-HT_{1A} receptor antagonists (GSK958108), modafinil, α 1-blockers such as silodosin, and oxytocin receptor antagonists like cligosiban. While these agents demonstrate promising latency-prolonging effects, definitive conclusions await larger phase III trials. In addition to pharmacologic developments, several interventional and rehabilitative strategies have gained attention. Hyaluronic acid glans augmentation, botulinum toxin A injection into the bulbospongiosus muscle, pelvic floor rehabilitation, and posterior tibial nerve stimulation may offer alternative pathways for patients unresponsive to conventional therapy. Nevertheless, questions regarding safety, durability, and methodological quality remain, emphasizing the need for more robust evidence. Overall, this review highlights that a multimodal, individualized, and evidence-based treatment model—integrating both innovative pharmacotherapeutic agents and selected interventional techniques—holds significant promise for improving long-term outcomes in PE management.

Keywords: Premature Ejaculation, Neurobiological Mechanisms, Pharmacological Treatment Strategies, Next-Generation Therapeutic Agents, and Interventional/non-Pharmacological Treatment

Presentation / Bildiri ID= 1

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0001-6644-9148

252

Rinoplasti İsteği İle Başvuran Hastalardaki Sosyal Görünüş Kaygısının Değerlendirilmesi

Assoc. Prof. Dr. Sevilay Hançer Tecimer¹

¹Malatya Turgut Özal Üniversitesi

*Corresponding author: Sevilay Hançer Tecimer

Özet

GİRİŞ: Yapılan estetik işlemlerinin önemli bir kısmını burun ameliyatları oluşturmaktadır. Yüzün sosyal etkileşimde görünür olması estetik işlemlerde burun cerrahisinin daha çok tercih edilmesini açıklayabilir. Hastaların sosyal görünüş kaygısı, benlik saygısı bu isteklerle ilişkili olabilmektedir. Düşük özbeğeni, özgüven eksikliği estetik işlemler için motivasyona yol açmaktadır. Bu çalışmada, rinoplasti isteyen hastaların sosyal görünüşleri ile bir kaygı hissetmeleri ile estetik isteği olmayan hastalardaki kaygı düzeyini karşılaştırmayı amaçladık. **YÖNTEM:** Çalışmaya Malatya Eğitim Araştırma Hastanesi Kulak Burun Boğaz Hastalıkları polikliniğine rinoplasti ameliyatı olmak için müracaat etmiş ve çalışmaya katılmaya gönüllü rıza göstermiş 70 hasta grubu ve gönüllü sağlıklı 50 kontrol grubu olmak üzere toplam 120 kişi dahil edildi. ‘Rosenberg Benlik Saygısı Ölçeği’ (RBSÖ) ile ve ‘Sosyal Görünüş Kaygı Ölçeği’ (SGKÖ) ile kişiler değerlendirilip, puanlama yapıldı ve gruplarla karşılaştırmalı olarak anlamlılık değerlendirilmiştir. **BULGULAR:** Yaşları 18-42 arasında değişen hastaların yaş ortalaması 22.3 yıl, kontrol grubunun yaş ortalaması 24.2 yıl olarak bulunmuştur. Çalışmaya dahil edilen hastaların %72.8’i (n=51) kadın, %27.2’si (n=19) erkek, kontrol grubunun ise %76’sı (n=38) kadın, %24’ü (n=12) erkek olarak tesbit edildi. Hasta ve kontrol grubunun yaş ve cinsiyet açısından benzer özellikte olduğu görülmektedir. Olguların yaşları ve cinsiyetleri ile RBSÖ puanları ve SGKÖ puanları arasında istatistiksel anlamda farklılık izlenmemiştir ($p>0.05$). Hasta grubunun RBSÖ skorları ile kontrol grubunun skorları karşılaştırıldığında anlamlı farklılık izlenmemiştir ($p>0.05$). Ancak hasta grubun SGKÖ sonuçları kontrol grubunun sonuçları ile karşılaştırıldığında istatistiksel olarak anlamlı farklılık izlenmiştir ($p<0.05$). **SONUÇ:** Çalışmamızın bulguları, rinoplasti ameliyatı olmak isteyen kişilerde sosyal görünüş kaygısının fazla olması ile estetik düşüncesinin ilişkili olabileceğini düşündürmektedir.

Anahtar Kelimeler: Rinoplasti, Sosyal Görünüş, Benlik Saygısı

Presentation / Bildiri ID= 5

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-9033-2719

253

Safra Taşı İleusu: Bir Olgu Sunumu Işığında Klinik Bulgular, Tanı Yöntemleri ve Cerrahi Tedavi Yaklaşımları

Exp. Dr. Süleyman Atalay¹ , Prof.Dr. Adem Akçakaya¹

¹Bezmialem Vakıf Üniversitesi

Özet

Safra taşı ileusu, sıklıkla gecikmiş prezentasyon ve nonspesifik semptomlar ile gelişim gösteren, mekanik ileusun nadir bir nedenidir. Mekanik ileus semptomları ile başvuran ve aynı zamanda kronik kolesistolitiazisi olan olgularda akılda bulundurulmalıdır. Tipik olarak kolesistoduodenal fistül oluşumunun bir sonucu olarak, bağırsak tıkanıklığını gidermek için safra taşının cerrahi olarak çıkarılması tedavinin temelini oluşturur. Dört senedir kolesistolitiazis öyküsü olan 60 yaşında bir erkek hasta, mekanik barsak tıkanıklığı bulguları ile başvurdu. Karın bölgesine yönelik yapılan görüntülemelerde safra taşı ileusunu düşündüren bulgular olan, kolesistoduodenal fistül ve ince barsak obstrüksiyonu saptandı. Hastaya laparotomi yapıldı. Kolesistektomi, kolesistoduodenal fistül onarımı ve enterotomi ile safra taşı çıkarılması işlemi uygulandı. Hasta ameliyat sonrası postoperatif 7. günde problemsiz taburcu edildi.

Anahtar Kelimeler: Safra Taşı, İleus, Kolesistoduodenal Fistül; Kolesistolitiazis

Gallstone Ileus: Clinical Presentation, Diagnostic Methods, and Surgical Management in Light of a Case Report

Abstract

Gallstone ileus is a rare cause of mechanical bowel obstruction, typically presenting with delayed symptoms and nonspecific clinical findings. It should be considered in patients presenting with signs of mechanical ileus who also have a history of chronic cholelithiasis. The condition usually results from the formation of a cholecystoduodenal fistula, and surgical removal of the obstructing gallstone remains the cornerstone of treatment. A 60-year-old male patient with a four-year history of cholelithiasis was admitted with signs of mechanical intestinal obstruction. Abdominal imaging revealed findings suggestive of gallstone ileus, including a cholecystoduodenal fistula and small bowel obstruction. The patient underwent laparotomy, during which cholecystectomy, cholecystoduodenal fistula repair, and enterolithotomy for gallstone extraction were performed. The postoperative course was uneventful, and the patient was discharged on the 7th postoperative day.

Keywords: Gallstone, Ileus, Cholecystoduodenal Fistula, Cholecystolithiasis

Presentation / Bildiri ID= 14

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0009-0009-5415-3153

254

Tonsillektomi Sonrası Dijital Danışmanlık: Chatgpt mi Google mi

Exp. Dr. Pınar Tekin¹

¹Malatya Eğitim ve Araştırma Hastanesi

Özet

Amaç Bu çalışma, tonsillektomi sonrası hasta rehberi olarak oluşturulan ChatGPT ve Google sonuçlarını okunabilirlik, anlaşılabilirlik ve uygulanabilirlik açısından karşılaştırmaktadır. **Gereç ve Yöntem** Bu çalışmada, Ekim 2025 tarihinde ChatGPT ve Google arama motoruna tonsillektomi yapılan hastalar nelere dikkat etmelidir sorusu yöneltildi. ChatGPT tarafından üretilen metin ile Google üzerinden erişilen web tabanlı hasta bilgilendirme materyalleri Ateşman Okunabilirlik Düzeyleri, Hasta Eğitim Materyalleri Değerlendirme Aracı (Patient Education Materials Assessment Tool–printable) (PEMAT-P) ve uzman değerlendirme formu ile karşılaştırıldı. Bulgular Ateşman okunabilirlik indeksi puanı ChatGPT’de 74,5 iken Google arama sonucunda puan 73,8 olarak hesaplandı. PEMAT-P anlaşılabilirlik yüzdesi ChatGPT’de 84,6 iken Google aramada 78,5 olarak hesaplanmıştır. PEMAT-P uygulanabilirlik yüzdesi ChatGPT’de 71,7 iken Google aramada 85,7 olarak hesaplanmıştır. Sonuç ChatGPT hastalara rehberlik açısından okunabilirlik, anlaşılabilirlik ve uygulanabilirlik açısından iyi bir seçenek olabilir. Gelecekteki yapay zeka modelleri, daha büyük ve daha güncel veri kümeleri üzerinde eğitilmeli.

Anahtar Kelimeler: Hasta Klavuzu, Tonsillektomi, Yapay Zeka

Post-Tonsilectomy Digital Counseling: Chatgpt Or Google

Abstract

Aim Our objective was to estimate talent of ChatGPT versus Google to develop accurate and understandable post-operative guidance for patients undergoing tonsilectomy. **Materials and Methods** In this study, the question "What should tonsilectomy patients pay attention to?" was posed to ChatGPT and Google in October 2025. The text generated by ChatGPT and web-based patient information materials accessed through the Google search engine were compared using Ateşman Readability Levels, the Patient Education Materials Assessment Tool (PEMAT-P), and an expert assessment form. **Results** The Ateşman readability index score was 74.5 for ChatGPT, while the score was 73.8 for Google search. PEMAT-P understandability percentage was 84.6 for ChatGPT and 78.5 for Google. PEMAT-P applicability percentage was 71.7 for ChatGPT and 85.7 for Google search. **Conclusion** ChatGPT may be a suitable option for patient counseling, particularly in terms of readability, understandability, and applicability. Future artificial intelligence models need to be trained on larger, more current datasets.

Keywords: Artificial Intelligence, Tonsilectomy, Patient Guide

Presentation / Bildiri ID= 70

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0002-0581-7023

255

Üst Ekstremitede Nadir Görülen Bir Ekrin Spiradenoma Olgusu: Klinik, Radyolojik ve Histopatolojik Değerlendirme

Dr. Numan Mercan¹

¹Kahramanmaraş Necip Fazıl Şehir Hastanesi

Özet

Ekrin spiradenoma, ektrin ter bezi kökenli, nadir görülen benign bir adneksiyal tümördür ve çoğunlukla ağrı ile karakterize yavaş büyüyen nodüler lezyonlar şeklinde karşımıza çıkar. Bu çalışmada, üst ekstremitede yerleşimli nadir bir spiradenoma olgusu klinik, radyolojik ve histopatolojik bulgularıyla sunulmuştur. Kırk beş yaşındaki kadın hasta, sol kol anterolateral yüzünde son bir yılda giderek büyüyen ve ağrısı artan nodüler kitle şikâyetiyle başvurdu. Fizik muayenede 3×3 cm boyutlarında, mobil, sert, mavi-gri renkli bir nodül tespit edildi. Ayırıcı tanıda leiomyoma, dermatofibroma, angiolipoma, papilloma, nörofibroma, epidermal kist ve lipom gibi çeşitli yumuşak doku lezyonları düşünüldü. Altın standart görüntüleme yöntemi olan manyetik rezonans görüntüleme (MRG) uygulandı ve lezyonun T1 ağırlıklı sekanslarda düşük sinyal, T2 ağırlıklı sekanslarda ise heterojen yüksek sinyal özelliği gösterdiği saptandı. Lezyonun yüzeysel ve iyi sınırlı olması nedeniyle eksizyonel biyopsi planlandı ve uygulandı. Histopatolojik incelemede PAS pozitif bazal membran materyali, trabeküler-retiküler dizilim gösteren hücre grupları, çift hücre popülasyonu (soluk sitoplazmalı büyük hücreler ve bazaloid hücreler) ve belirgin fibro-vasküler stroma izlendi. İmmünohistokimyasal olarak SMA, CK7, S100 ve beta-katenin pozitifliği mevcuttu. Bu bulgular doğrultusunda tanı spiradenoma olarak doğrulandı. Hasta ameliyat sonrası 6 ayda bir klinik muayene ve USG, yılda bir MRG ile takip edildi ve iki yıllık izlemde hastalık nüksüne rastlanmadı. Bu olgu, üst ekstremitede nadir görülen spiradenomaların klinik-radyolojik değerlendirilmesinin önemini vurgulamakta ve doğru tanı için histopatolojik incelemenin gerekliliğini bir kez daha ortaya koymaktadır.

Anahtar Kelimeler: Ekrin Spiradenoma; Adneksiyal Tümör; Üst Ekstremit; Histopatoloji; Yumuşak Doku Tümörü

A Rare Case of Eccrine Spiradenoma in the Upper Extremity: Clinical, Radiological and Histopathological Evaluation

Abstract

Eccrine spiradenoma is a rare benign adnexal tumor originating from eccrine sweat glands and typically presents as a slowly enlarging, painful nodular lesion. This study reports an unusual case of spiradenoma located in the upper extremity, emphasizing clinical, radiological, and histopathological characteristics. A 45-year-old female presented with a year-long history of an enlarging, painful nodule on the anterolateral aspect of the left arm. Physical examination revealed a firm, mobile 3×3 cm bluish dermal mass. Differential diagnoses included leiomyoma, dermatofibroma, angiolipoma, papilloma, neurofibroma, epidermal cyst, and lipoma. Magnetic resonance imaging, the gold standard for soft tissue assessment, demonstrated low T1 signal and heterogeneous high T2 signal. Due to the lesion's

superficial and well-demarcated nature, excisional biopsy was performed. Histopathological evaluation revealed PAS-positive basement membrane material, trabecular and reticular cellular patterns, a dual-cell population consisting of pale large cells and small basaloid cells, and prominent fibrovascular stroma. Immunohistochemistry demonstrated positivity for SMA, CK7, S100, and beta-catenin. These findings confirmed the diagnosis of eccrine spiradenoma. Postoperatively, the patient underwent routine clinical and ultrasonographic follow-up every six months and annual MRI. No recurrence was observed during the two-year follow-up period. This case highlights the importance of comprehensive clinical and radiological assessment in rare upper-extremity spiradenomas and underscores the necessity of histopathological confirmation for accurate diagnosis.

Keywords: Eccrine Spiradenoma; Adnexal Tumor; Upper Extremity; Histopathology; Soft Tissue Tumor

Presentation / Bildiri ID= 9

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: 0000-0001-5255-3780

257

Yüksek Dereceli İnvaziv Ürotelyal Karsinoma Bağlı Gelişen Spontan Mesane Perforasyonu: Nadir Bir Olgu Sunumu

Asst. Prof. Dr. Yasin Aktaş¹, Asst. Prof. Dr. Adem Tunçekin¹

¹Uşak Üniversitesi Tıp Fakültesi

Özet

Amaç Spontan mesane perforasyonu, genellikle travma veya cerrahi müdahale olmaksızın gelişen nadir ve potansiyel olarak hayatı tehdit eden bir durumdur. En sık nedenler arasında tümör invazyonu, radyoterapi öyküsü ve enfeksiyonlar yer alır. Bu olguda, yüksek dereceli invaziv ürotelyal karsinoma bağlı gelişen spontan mesane perforasyonu sunulmuştur. Olgu Yetmiş dokuz yaşında kadın hasta makroskopik hematüri nedeniyle başvurdu. Sistoskopide mesane kubbesinde 5–6 cm boyutlarında solidopapiller kitle izlendi ve transüretral mesane rezeksiyonu (TUR-M) uygulandı. Patolojik inceleme sonucu skuamöz diferansiyasyon gösteren high-grade invaziv ürotelyal karsinom (pT1a) olarak raporlandı. İmmünohistokimyasal incelemede CK7(+), CK20(–), GATA-3(+), p63(+), p53(+), Ki-67(%80) saptandı. Torakoabdominal BT’de karaciğer segment VI’da hipodens lezyonlar ve bilateral iliak zincirde lenfadenopatiler izlenmesi üzerine onkolojiye konsülte edildi. PET-BT’de karaciğerde (SUVmax: 9) ve pelvik bölgede çok sayıda metastatik lenf nodunda (SUVmax: 32.9) hipermetabolik aktivite saptandı ve hastaya sistemik kemoterapi planlandı. Ancak takipte devam eden hematüri, karın ağrısı ve hemoglobin düşüşü üzerine yapılan batın BT’de diyafram altı serbest hava ve batın sıvısı izlendi. Mesane perforasyonu ön tanısıyla acil parsiyel sistektomi yapıldı. Operasyonda mesane kubbesinde tümör alanından spontan perforasyon izlendi, tümör dokusu rezeke edilip mesane onarıldı. Bu hastamızın tümörü mesane kubbesinde olduğu için parsiyel sistektomi kararı verildi. Çünkü radikal sistektomi yapılsaydı gastrointestinal sistemde yapılan müdahaleler bunun gibi metastatik hastalarda ek komplikasyonlara neden olabilirdi. Tabiki parsiyel sistektomi uygun olmayan hastalarda radikal sistektomi ve ileal kondüit ya da üreterokutanostomi gibi cerrahi seçenekler de ihtimaller dahilinde tutulmalıdır. Sonuç Spontan mesane perforasyonu oldukça nadir görülür ve çoğunlukla tümör invazyonu sonucu gelişir. Bu olgu, yüksek dereceli invaziv ürotelyal karsinomun agresif lokal davranışını ve spontan mesane rüptürüne yol açabileceğini göstermesi açısından dikkat çekicidir. Bu tür hastalarda klinik kötüleşme veya akut karın bulguları geliştiğinde mesane perforasyonu akılda tutulmalı, erken cerrahi müdahale planlanmalıdır.

Anahtar Kelimeler: Spontan Mesane Perforasyonu, Mesane Tümörü, Parsiyel Sistektomi

Spontaneous Bladder Perforation Associated With High-Grade Invasive Urothelial Carcinoma: A Rare Case Report

Abstract

Objective Spontaneous bladder perforation is a rare and potentially life-threatening condition that occurs without trauma or surgical intervention. The most common causes include tumor invasion, previous radiotherapy, and infections. This report presents a case of spontaneous bladder perforation associated with high-grade invasive urothelial carcinoma. Case A 79-year-old woman presented with

gross hematuria. Cystoscopy revealed a 5–6 cm solid-papillary mass in the bladder dome, and transurethral resection (TUR-BT) was performed. Histopathology showed high-grade invasive urothelial carcinoma (pT1a) with squamous differentiation. Immunohistochemistry revealed CK7(+), CK20(–), GATA3(+), p63(+), p53(+), and Ki-67(80%). Thoracoabdominal CT demonstrated hypodense lesions in liver segment VI and bilateral iliac lymphadenopathy. PET-CT confirmed hypermetabolic activity in the liver (SUVmax: 9) and multiple pelvic lymph nodes (SUVmax: 32.9). Systemic chemotherapy was planned. Later, due to persistent hematuria, abdominal pain, and anemia, CT showed free intraperitoneal air and fluid, indicating bladder perforation. Emergency partial cystectomy was performed. Intraoperatively, spontaneous perforation was detected at the bladder dome originating from the tumor area. The tumor was resected, and the bladder was repaired. Partial cystectomy was chosen because the tumor was dome-located, while radical cystectomy could have caused additional morbidity in this metastatic patient. In non-metastatic or unsuitable cases, radical cystectomy with urinary diversion should also be considered. Conclusion Spontaneous bladder perforation is an uncommon complication, often secondary to tumor invasion. This case highlights the aggressive nature of high-grade invasive urothelial carcinoma and its potential to cause spontaneous rupture. In such patients, acute abdominal findings should raise suspicion for perforation, prompting urgent surgical management.

Keywords: Spontaneous Bladder Perforation, Bladder Tumor, Partial Cystectomy

Presentation / Bildiri ID= 25

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0001-9537-6024>

259

Subklinik Ketozisli Süt İneklerinde Dinamik Tiyo/ disülfid Dengesi ve Bazı Biyokimyasal Parametrelerin Değerlendirilmesi

Asst. Prof. Dr. Sezai Arslan¹

¹Tekirdağ Namık Kemal Üniversitesi, Veteriner Fakültesi, İç Hastalıkları AD.

*Corresponding author: Sezai Arslan

Özet

Subklinik ketozis (SK), süt ineklerinde erken laktasyon döneminde sık görülen ve hayvanların verim ve sağlığını olumsuz etkileyen metabolik bir hastalıktır. Bu çalışmada, SK'li ineklerde bazı biyokimyasal parametreler ile oksidatif dengeyi yansıtan dinamik tiyo/ disülfid sistemi ve total antioksidan/oksidan durumun değerlendirilmesi amaçlandı. Postpartum 10. Günde alınan kan örnekleri 3000 rpm'de 15 dakika santrifüj edilerek serumları ayrıldı. Serum örnekler biyokimyasal analizler yapıncaya kadar -80°C de muhafaza edildi. β-hidroksibütirat (BHB), esterleşmemiş yağ asitleri (NEFA), glukoz, kolesterol, trigliserid, aspartat aminotransferaz (AST) ve alanin aminotransferaz (ALT) seviyeleri otoanalizör ile ölçüldü. Serum Total Antioksidan Seviye (TAS), Total Oksidan Seviye (TOS), Native Thiol (NTHIOL) ve Total Thiol (TTHIOL) düzeyleri, ticari test kitleri kullanılarak kolorimetrik spektrofotometrik yöntemle belirlendi. Serum BHB seviyesi > 1.2 mmol/L olan inekler SK'lı (n:13), serum BHB seviyesi < 1.2 mmol/L olan inekler ise kontrol grubu olarak (n:10) kabul edildi. Subklinik ketozis grubunda BHB düzeyleri kontrol grubuna göre anlamlı derecede yüksek bulundu (p<0,001). NEFA konsantrasyonu kontrol grubunda anlamlı olarak artmış (p<0,05) olduğu, ALT, AST, glukoz, kolesterol ve trigliserit düzeylerinde ise istatistiksel olarak anlamlı bir fark tespit edilmedi. TAS, TOS, Oksidatif stres indeksi (OSI) ile NTHIOL, TTHIOL ve disülfid yönünden de gruplar arasında belirgin bir istatistiksel fark gözlenmedi; ancak SK grubunda tiyo ve disülfid değerlerinin kontrol grubuna göre daha düşük seyrettiği görüldü. Sonuç olarak subklinik ketozisli süt ineklerinde BHB ve NEFA düzeylerindeki artış, artmış negatif enerji dengesi ve yağ mobilizasyonunu doğrulamaktadır.

Anahtar Kelimeler: Subklinik Ketosis, Thiol, Oksidatif Stress

Subclinical Ketosis in Dairy Cows: Evaluation of Dynamic Thiol/disulfide Homeostasis and Some Biochemical Parameters

Abstract

Subclinical ketosis (SK) is a common metabolic disease in dairy cows during early lactation, adversely affecting animal health and productivity. In this study, it was aimed to evaluate some biochemical parameters, the dynamic thiol/disulfide system reflecting oxidative balance, and total antioxidant/oxidant status in cows with SK. Blood samples collected on postpartum day 10 were centrifuged at 3000 rpm for 15 minutes, and sera were separated. Serum samples were stored at -80°C until biochemical analyses were performed. β-hydroxybutyrate (BHB), non-esterified fatty acids (NEFA), glucose, cholesterol, triglycerides, aspartate aminotransferase (AST) and alanine aminotransferase (ALT) levels were measured using an autoanalyzer. Serum total antioxidant level (TAS), total oxidant level (TOS), native thiol (NTHIOL) and total thiol (TTHIOL) concentrations were

determined colorimetrically by spectrophotometric methods using commercial test kits. Cows with a serum BHB level >1.2 mmol/L were classified as SK ($n=13$), and those with a serum BHB level <1.2 mmol/L were accepted as the control group ($n=10$). BHB levels were found to be significantly higher in the SK group compared to the control group ($p<0.001$). NEFA concentration was found to be significantly increased in the control group ($p<0.05$), while no statistically significant differences were detected in ALT, AST, glucose, cholesterol and triglyceride levels. No marked statistical differences were observed between the groups in terms of TAS, TOS, oxidative stress index (OSI), NTHIOL, TTHIOL and disulfide; however, thiol and disulfide values tended to be lower in the SK group than in the control group. In conclusion, increased BHB and NEFA levels in dairy cows with subclinical ketosis confirm enhanced negative energy balance and fat mobilization.

Keywords: Subclinical Ketosis, Thiol, Oxidative Stress